WarCraft®

Ziua Dragonului

RICHARD A. KNAAK

Să o elibereze pe Regina Dragonilor...

încercare imposibilă, improbabilă pentru unii, moarte sigură pentru cei mai mulţi. Clanul Dragonmaw avea să ţină pe veci în stăpânire Khaz Modan-ul dacă Alexstrasza nu era eliberată, iar atâta timp cât orcii de acolo continuau să lucreze pentru Hoardă, rămâneau un posibil punct de regrupare pentru cei din enclavele păzite.

Un bubuit scurt de tunet întrerupse meditaţiile lui Rhonin. Se uită în sus însă văzu doar câţiva nori ca de bumbac.

Un al doilea bubuit, mai ameninţător, îi încordă toţi muşchii, iar o umbră imensă acoperi împrejurimile.

Un muget asurzitor zgudui împrejurimile, iar o forţă asemănătoare cu aceea a unei tornade sfâşie împrejurimile. Rhonin se răsuci ca să vadă cerul – şi văzu în schimb o scenă de iad.

Un dragon de culoarea focului încins acoperea complet cerul de deasupra, iar în labele din faţă ţinea ce mai rămăsese din calul lui Rhonin şi din proviziile lui preţioase şi atent alese. Dihania stacojie termină dintr-o înghiţitură lacomă şi restul animalului, cu ochii deja fixaţi asupra creaturilor minuscule şi vrednice de milă de jos.

O creatură verzuie, cu colţi şi înarmată cu o secure de război stătea aşezată pe umerii bestiei şi lătra nişte porunci într-o limbă aspră, arătând fix spre Rhonin.

Cu gura larg deschisă şi cu ghearele scoase, dragonul se aruncă spre el.

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări:
Cristian Cârstoiu, Simona Derla, Antoaneta Dincă, Lucian Dumitrescu,
Gabriela Fărcăşanu, Tatiana Militaru, Cristian Moraru, Ana-Maria Murariu,
M.C. Popescu-Drânda, Corneliu Rusu, George Stanca, Mihaela Stanca

tehnoredactare computerizată: AMALTEA TehnoPlus

coperta: Simona Derla, Antoaneta Dincă
traducere: Hortenzia Pop
redactor: Ana-MariaMurariu

editori: ***Dr. M.C. Popescu-Drânda***
Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KNAAK, RICHARD A.
Ziua dragonului / Richard A. Knaak ;
trad. Hortenzia Pop – Bucureşti: Amaltea, 2004
ISBN 973-9397-95-6

I. Pop, Hortenzia (trad.)

821.111-31=135.1

Day of the dragon/ Richard A. Knaak
© Blizzard Entertainment, 2001

Ziua dragonului/ Richard A. Knaak
ISBN 973-9397-95-6
© 2004 – Editura Amaltea
adresa: CP 9-8 Bucureşti
internet: www.amaltea.ro / **email**: office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate EDITURII AMALTEA.
Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a EDITURII AMALTEA.

Ziua Dragonului

RICHARD A. KNAAK

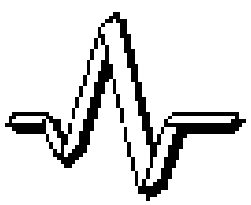

EDITURA AMALTEA
www.amaltea.ro

I

ăzboi. Le păruse odată unora din Kirin Tor, conclavul magic care conducea mica naţiune Dalaran, că lumea numită Azeroth nu cunoscuse niciodată altceva decât o continuă vărsare de sânge. Înainte de formarea Alianţei Lordaeron-ului, fuseseră trolii, iar când oamenii scăpaseră în sfârşit de acea ameninţare odioasă, primul val de orci coborâse asupra ţinuturilor, materializându-se dintr-un vârtej oribil chiar din inima universului. La început, nimeni şi nimic nu părea a fi în stare să îi oprească pe aceşti invadatori groteşti, dar, treptat, ceea ce păruse a fi un măcel oribil se transformase, în schimb, într-o agonizantă situaţie fără ieşire. Bătăliile fuseseră câştigate prin uzură. Sute muriseră de ambele părţi şi, din câte se părea, cu toţii muriseră în zadar. Timp de ani şi ani, cei din Kirin Tor nu putuseră întrezări nici un final.

Dar totul se schimbase în sfârşit. Alianţa reuşise să respingă Hoarda, punându-i pe fugă cu totul în cele din urmă. Nici chiar marea căpetenie a orcilor, legendarul Orgrim Doomhammer, nu putuse stăvili armatele care avansau şi capitulase într-un sfârşit. Cu excepţia câtorva clanuri dezertoare, cei care supravieţuiseră dintre invadatori fuseseră capturaţi, puşi în enclave şi ţinuţi sub strictă supraveghere de către unităţi militare conduse personal de membri ai ordinului Cavalerilor Mâinii Argintii. Pentru prima oară în mulţi, mulţi ani, pacea de durată părea a fi o promisiune, nu doar o vagă dorinţă.

Şi totuşi... un sentiment de nelinişte îi tulbura încă pe cei din venerabilul consiliu Kirin Tor. Şi astfel se întâmplă că cei mai mari dintre cei mari s-au întâlnit în Odaia Aerului, numită astfel pentru că părea o cameră fără pereţi, având deasupra doar un cer întins, mereu schimbător, cu nori, lumină şi întuneric, care gonea deasupra maeştrilor vrăjitori ca şi cum timpul lumii şi-ar fi iuţit pasul. Doar podeaua gri de piatră, cu simbolul ei scânteietor în formă de diamant, reprezentând cele patru elemente, dădea o oarecare materialitate scenei.

Cu siguranţă, vrăjitorii înşişi nu contribuiau cu nimic spre a face ca scena să fie mai concretă, căci, înveşmântaţi în mantiile lor întunecate ce nu doar le acopereau feţele, ci ascundeau cu totul formele, păreau a pâlpâi o dată cu mişcările cerului, aproape ca şi când şi ei ar fi fost doar o iluzie. Deşi printre ei se aflau atât bărbaţi cât şi femei, singura deosebire apărea când cineva vorbea, căci atunci câte un chip devenea parţial vizibil, chiar dacă nu se deslueşea nici un detaliu.

Erau şase la această adunare, cei mai venerabili şase, deşi nu neapărat cei mai înzestraţi. Conducătorii Kirin Tor-ului erau aleşi prin diverse mijloace, iar magia era doar unul dintre ele.

– Ceva se întâmplă în Khaz Modan, anunţă primul pe o voce tunătoare, iar imaginea vagă a unui chip cu barbă fu vizibilă pentru câteva clipe.

Imaginea a mii de stele pluti prin corpul său.

– În peşterile stăpânite de clanul Dragonmaw sau în apropiere.

– Spune-ne ceva ce nu ştim deja, scrâşni al doilea, o femeie probabil mai înaintată în vârstă, dar având încă o voinţă puternică.

O lună străluci pentru câteva clipe prin haina ei cu glugă.

– Orcii de acolo rămân unul dintre puţinele puncte de rezistenţă, acum că războinicii lui Doomhammer s-au predat şi căpetenia lor a dispărut, continuă ea.

Primul mag se supără vizibil, dar rămase calm când răspunse:

– Foarte bine! Poate că asta te va interesa mai mult.... Cred că Deathwing a trecut din nou la treabă.

Restul, inclusiv femeia în vârstă, tresăriră la auzul acestor cuvinte. Noaptea se schimbă brusc în zi, dar vrăjitorii ignorară

ceea ce, pentru ei, era un lucru obişnuit în această odaie. Nori plutiră duşi de vânt deasupra celui de-al treilea dintre ei, care evident nu crezu această afirmaţie.

– Deathwing e mort! declară al treilea, făptura lui fiind singura care aducea a corpolenţă. S-a cufundat în mare cu luni în urmă, după ce chiar acest consiliu şi o adunare a celor mai puternici dintre noi i-au dat lovitura de graţie! Nici un dragon, nici chiar el, nu ar putea rezista unei asemenea puteri!

Unii dintre ceilalţi aprobară din cap, dar primul continuă:

– Şi unde a fost leşul? Deathwing nu era ca nici un alt dragon. Chiar înainte ca goblinii să sigileze plăcile de adamant peste pielea lui solzoasă, el a fost o ameninţare care mai-mai că a depăşit-o chiar şi pe aceea a Hoardei...

– Dar ce dovadă ai că mai trăieşte?

Replica veni de la o femeie tânără, evident în floarea tinereţii. Nu la fel de experimentată ca ceilalţi, dartotuşi destul de puternică pentru a face parte din consiliu.

– Ce dovadă? repetă ea.

– Moartea a doi dragoni roşii, două progenituri de-ale Alexstraszei. Sfârtecaţi într-un mod cum numai unul de felul lor – unul de proporţii uriaşe – ar fi reuşit s-o facă.

– Mai sunt şi alţi dragoni mari.

O furtună începu să se dezlănţuie, fulgerele şi ploaia căzând asupra vrăjitorilor, şi totuşi neatingându-i nici pe ei, nici podeaua. Furtuna trecu cât ai clipi, un soare încins, strălucitor apărându-le din nou deasupra capetelor. Primul dintre cei din Kirin Tor nu dădu acestei etalări nici măcar o brumă de interes.

– Evident că nu ai văzut niciodată ce a înfăptuit Deathwing, căci altfel nu ai afirma în ruptul capului aşa ceva.

– Poate fi aşa cum spui tu, interveni al cincilea, profilul vag al unui chip de elf apărând şi dispărând mai rapid decât furtuna. Iar dacă ar fi aşa, ar fi o chestiune importantă. Dar nu ne putem preocupa cu asta deocamdată. Dacă Deathwing trăieşte şi loveşte acum în neamul celui mai mare duşman al său, atunci asta e în beneficiul nostru. La urma urmei, Alexstrasza este încă prizoniera clanului Dragonmaw, iar orcii îi folosesc de ani de zile pe ea şi pe

progeniturile ei pentru a dezlănţui vărsarea de sânge şi prăpădul în toată Alianţa. Am uitat cu toţii atât de curând tragedia celei de-a Treia Flote din Kul Tiras? Cred că Lordul Amiral Daelin Proud-moore nu o va uita niciodată. La urma urmei, când monştrii oribili şi roşii s-au năpustit asupra lor, el şi-a pierdut fiul cel mare şi pe toţi cei aflaţi la bordul celor şase corăbii. Proudmoore l-ar onora cu siguranţă pe Deathwing cu o medalie dacă s-ar dovedi adevărat că bestia neagră a fost responsabilă pentru aceste două morţi.

Nimeni nu contestă acel punct de vedere, nici chiar primul mag. Din puternicele corăbii, rămăseseră doar aşchii de lemn şi câteva leşuri sfârtecate care să indice cumplita nimicire. Fusese spre cinstea Lordului Amiral Proudmoore că nu a ezitat în hotărârea lui, ordonând imediat construirea unor noi corăbii de război care să le înlocuiască pe cele distruse, şi ducând mai departe încleştarea.

– Şi, cum am afirmat mai devreme, nu ne putem preocupa cu acea situaţie acum, nu când sunt atât de multe alte probleme urgente cu care să ne confruntăm.

– Te referi la criza din Alterac, nu-i aşa? murmură magul cu barbă. De ce ar trebui să ne îngrijoreze mai mult hăituiala din Lordaeron şi Stromgarde decât posibila întoarcere a lui Deathwing?

– Pentru că acum regatul Gilneas şi-a aruncat propria greutate în balanţă.

Ceilalţi magi se cutremurară din nou, chiar şi al şaselea, care nu spunea nimic. Umbra uşor corpolentă făcu un pas înspre silueta ca de elf.

– Ce interes prezintă pentru Genn Greymane gâlceava dintre celelalte două regate asupra bucăţii ăleia amărâte de pământ? Gilneas e la vârful peninsulei sudice, e la fel de departe în Alianţă ca orice alt regat faţă de Alterac!

– Mai trebuie să întrebi? Greymane vrea dintotdeauna să ajungă la conducerea Alianţei, deşi şi-a ţinut armatele pe loc până când orcii i-au atacat, în cele din urmă, hotarele. Singurul temei pentru care l-a îndemnat pe regele Terenas din Lordaeron să acţioneze a fost ca să trezească la viaţă puterea armată a regatului Lordaeron. Acum Terenas se menţine în fruntea Alianţei, deţinând conducerea

ei, doar mulţumită faptelor noastre şi a sprijinului făţiş al Amiralului Proudmoore.

Alterac şi Stromgarde erau regate învecinate care se duşmăniseră încă din primele zile ale războiului. Thoras Trollbane susţinuse Alianţa Lordaeron-ului cu toată puterea pe care o avea Stromgarde. Cu Khaz Modan-ul drept vecin, regatul muntos nu avusese încotro decât să sprijine o acţiune unitară. Şi nici nu se putea pune nimeni împotriva îndârjirii războinicilor lui Trollbane. Dacă nu ar fi fost ei, orcii ar fi cotropit mare parte din Alianţă în primele săptămâni de război, promiţând cu siguranţă un deznodământ diferit şi cât se poate de crunt.

Pe de altă parte, Alterac-ul, deşi vorbise mult despre cât de dreaptă şi curajoasă era cauza, nu fusese atât de săritor cu propriile-i trupe. Ca şi Gilneas, oferise numai un ajutor simbolic; dar, pe când Genn Greymane se abţinuse din ambiţie, lordul Perenolde, după cum se zvonise, nu se implicase de frică. Chiar şi printre cei din Kirin Tor se pusese încă de pe la început întrebarea dacă Perenolde nu se gândise cumva să cadă la înţelegere cu Doomhammer în cazul în care Alianţa s-ar fi năruit sub atacurile violente şi neîncetate ale Hoardei.

Acea temere se dovedi a fi fost întemeiată. Perenolde trădase într-adevăr Alianţa, dar fapta sa mişelească nu avusese, din fericire, viaţă lungă. Terenas, auzind despre asta, mută repede trupele din Lordaeron şi declară legea marţială în Alterac. Din pricina războiului aflat în curs de desfăşurare, nimeni nu crezuse de cuviinţă atunci să se plângă de o astfel de mişcare, cu atât mai puţin Stromgarde. Dar acum că se făcuse pace, Thoras Trollbane începu să pretindă ca, drept răsplată pentru sacrificiile sale, Stromgarde să primească, după cum i se cuvenea, toată partea de est a ţării fostului său vecin trădător.

Terenas însă nu vedea astfel lucrurile. Încă se mai gândea dacă să alipească ţinutul Alterac la propriul său regat sau să instaureze pe tronul din Alterac un monarh mai rezonabil... solidar cu cauzele Lordaeron-ului, dacă se putea. Totuşi, Stromgarde fusese un aliat loial, statornic în luptă, şi toată lumea ştia de admiraţia pe care o nutreau Thoras Trollbane şi Terenas unul pentru celălalt. Iar asta

făcea ca situaţia politică ce îi învrăjbea să fie cu atât mai tristă.

Între timp, Gilneas nu avea nici o astfel de legătură cu nici unul dintre ţinuturile în cauză; rămăsese întotdeauna separat de celelalte popoare din lumea vestică. Atât cei din Kirin Tor, cât şi Regele Terenas ştiau că Genn Greymane căuta să intervină nu doar ca să-şi sporească prestigiul, ci şi ca să-şi împlinească visele de expansiune. Unul dintre nepoţii lordului Perenolde fugise în acel ţinut după trădare, şi se zvonea că Greymane sprijinea pretenţiile acestuia de succesiune la tron. O bază în Alterac i-ar fi oferit Gilneas-ului acces la resurse pe care regatul din sud nu le avea, şi o scuză pentru a-şi trimite măreţele corăbii în partea cealaltă a Mării Celei Mari. Ceea ce, drept urmare, ar fi atras Kul Tiras-ul în ecuaţie, statul maritim fiind foarte protector în privinţa suveranităţii sale navale.

– Asta va dezbina Alianţa... murmură tânărul mag care vorbea cu accent.

– Încă nu s-a ajuns la asta, sublinie vrăjitorul cu înfăţişare de elf, dar s-ar putea să se ajungă în curând. Astfel că nu avem timp să ne ocupăm de dragoni. Dacă Deathwing trăieşte şi a ales să-şi reînceapă răzbunarea împotriva Alexstraszei, eu unul nu mă voi pune împotriva lui. Cu cât mai puţini dragoni pe lume, cu atât mai bine. Vremea lor a apus, la urma urmei.

– Am auzit, interveni o voce fără intonaţie, dar nu am vreun indiciu cum că ar aparţine unui bărbat sau unei femei, că a fost o vreme în care elfii şi dragonii erau aliaţi, chiar prieteni respectaţi.

Silueta ca de elf se întoarse spre ultimul dintre magi, o formă zveltă şi lunguiaţă, abia mai mult decât o umbră.

– Doar poveşti, te asigur. Nu ne-am coborî într-atât încât să ne târguim cu astfel de bestii monstruoase.

Norii şi soarele făcură loc stelelor şi lunii. Al şaselea mag se aplecă uşor, ca şi când ar fi cerut iertare.

– Se pare că am auzit greşit. E greşeala mea.

– Ai dreptate în privinţa a cât e de important să domolim situaţia politică ce s-a creat, murmură cu voce adâncă vrăjitorul cu barbă către al cincilea. Şi sunt de acord că asta trebuie să ne fie prioritatea. Totuşi, nu ne putem permite să ignorăm ce se întâmplă

prin Khaz Modan! Indiferent dacă mă înşel sau nu în privinţa lui Deathwing, atâta timp cât orcii o ţin captivă pe Regina Dragonilor, sunt o ameninţare pentru stabilitatea ţinutului.

– Avem nevoie de un observator, atunci, interveni femeia înaintată în vârstă. Cineva care să ţină sub supraveghere ce se întâmplă şi să ne alerteze doar dacă situaţia de acolo devine critică.

– Dar cine? Nu ne putem lipsi de nimeni acum.

– Este cineva.

Al şaselea mag alunecă, parcă, cu un pas mai în faţă. Chipul îi rămase în umbră chiar şi atunci când vorbi.

– Este Rhonin....

– Rhonin?!? izbucni magul cu barbă. Rhonin! După ultimul dezastru pe care l-a provocat? Nu e vrednic nici măcar să poarte straiele de vrăjitor! E mai mult un pericol decât o speranţă!

– E labil, fu de acord femeia în vârstă.

– Un rătăcitor, un rebel, murmură cel corpolent.

– Nedemn de încredere...

– Criminal!

Al şaselea aşteptă până vorbiră toţi, apoi dădu uşor din cap în semn de aprobare.

– Şi singurul vrăjitor priceput de care ne putem lipsi în acest moment de cumpănă. Şi apoi, e doar o misiune de recunoaştere. Nu se va afla în preajma nici unei crize potenţiale. Datoria lui va fi să monitorizeze situaţia şi să ne dea raportul, asta-i tot.

Când nu se mai auziră proteste, magul întunecat adăugă:

– Sunt sigur că şi-a învăţat lecţia.

– Să sperăm că da, murmură femeia mai bătrână. Poate că şi-a îndeplinit ultima misiune, dar cu preţul vieţilor celor mai mulţi dintre însoţitorii săi!

– De data asta va merge singur, numai cu un ghid care să-l ducă până la marginea ţinuturilor controlate de Alianţă. Nici măcar nu va intra în Khaz Modan. O sferă magică îi va da puterea de a urmări de la distanţă.

– Pare destul de simplu, spuse femeia. Chiar şi pentru Rhonin.

Silueta ca de elf încuviinţă brusc din cap.

– Atunci hai să fim de acord şi să încheiem discuţia pe tema

asta. Poate, dacă avem noroc, Deathwing îl va înghiţi pe Rhonin, se va îneca cu el şi va muri, punând astfel capăt pentru totdeauna ambelor probleme.

Îi privi în treacăt pe ceilalţi, apoi adăugă:

– Şi acum trebuie să vă cer să ne concentrăm, în sfârşit, asupra intrării Gilneas-ului în situaţia creată în Alterac şi asupra rolului pe care l-am putea juca în a o influenţa....

Stătea cum stătuse şi în ultimele două ore, cu capul plecat, cu ochii închişi, concentrându-se. În jurul lui, o lumină slabă, difuză, care nu părea a avea vreo sursă, abia dacă lumina odaia, dar nu erau prea multe de văzut. Un scaun pe care îl lăsase nefolosit pe margine, şi înapoia lui, pe peretele gros, de piatră, atârna o tapiserie pe care fusese cusut un încâlcit şi atotştiutor ochi auriu pe un fond violet. Sub ochi, trei pumnale, de asemenea aurii, cu vârfurile îndreptate în jos, spre pământ. Steagul şi simbolurile Dalaranului stătuseră neclintite tutelând Alianţa în timpul războiului chiar dacă nu toţi membrii Kirin Tor-ului îşi îndepliniseră datoria păstrându-şi onoarea nepătată.

– Rhonin... se auzi o voce fără intonaţie, de pretutindeni şi nicăieri.

De sub părul des şi aprins, cu ochi de un verde înfiorător, privi în sus, în întuneric. Nasul îi fusese spart odată de către un ucenic ca şi el, dar, în ciuda faptului că avea capacităţile necesare, nu se sinchisise niciodată să şi-l refacă. Totuşi, nu era mai puţin arătos, având fălci puternice, clar conturate şi trăsături ascuţite. O sprânceană mereu ridicată îi dădea o înfăţişare sardonică, inchizitoare, care în repetate rânduri îl făcuse să aibă probleme cu maeştrii săi, iar atitudinea lui, care se potrivea cu expresia, nu îl ajuta deloc în privinţa asta.

Înalt, subţire şi înveşmântat într-o mantie elegantă de un albastru întunecat ca noaptea, era un adevărat spectacol, chiar şi pentru alţi vrăjitori. Rhonin nu părea îndărătnic, chiar dacă ultima lui misiune îi costase viaţa pe cinci oameni destoinici. Stătea drept şi fixa întunericul, aşteptând să vadă din ce direcţie urma să-i vorbească celălalt vrăjitor.

– Tu ai convocat, eu am aşteptat, şopti făcătorul de vrăji cu

plete de un roşu aprins, nu fără o undă de nerăbdare.

– N-am avut ce face. Eu însumi a trebuit să aştept până să fie adusă în discuţie chestiunea de către altcineva.

O siluetă înaltă ascunsă într-o mantie cu glugă se ivi pe jumătate din beznă – al şaselea membru al consiliului intern Kirin Tor.

– A fost.

Pentru prima oară, o oarecare înflăcărare străluci în ochii lui Rhonin.

– Şi pedeapsa mea? S-a încheiat perioada mea de încercare?

– Da. Ţi s-a acordat dreptul de a te întoarce în rândurile noastre... cu condiţia să te ocupi imediat de o îndatorire importantă.

– Mai au atâta încredere în mine?

Amărăciunea reveni în vocea tânărului mag:

– După ce ceilalţi au murit?

– Tu eşti singurul care le-a mai rămas.

– Aşa sună mai realist. Ar fi trebuit să ştiu.

– Ia astea.

Vrăjitorul ca o umbră întinse o mână subţire, înmănuşată, cu palma în sus. Deasupra mâinii se materializară brusc două obiecte scânteietoare – o mică sferă de smarald şi un inel de aur cu o singură piatră preţioasă neagră.

Rhonin întinse şi el o mână în acelaşi mod şi cele două lucruri apărură deasupra ei. Le prinse pe amândouă şi le cercetă.

– Recunosc sfera vederii, dar nu şi celălalt lucru. Îl simt puternic, dar nu în mod agresiv, am impresia.

– Eşti ascuţit la minte, şi în primul rând de-asta am ales să-ţi susţin cauza, Rhonin. Menirea sferei o ştii; inelul îţi va servi drept protecţie. Mergi într-un tărâm unde mai sunt încă vrăjitori orci. Inelul acesta te va ajuta ascunzându-te de mijloacele lor de detecţie. Din păcate, ne va îngreuna şi nouă încercările de a te supraveghea.

– Aşa că voi fi pe cont propriu. Rhonin îi adresă chezaşului său un zâmbet sardonic. Oricum, slabe şanse să provoc nişte morţi în plus...

– În privinţa asta, nu vei fi singur, cel puţin pe timpul călătoriei până la port. Te va escorta un luptător al pădurilor.

Rhonin aprobă din cap, deşi era clar că nu dorea nici o escortă, cu atât mai puţin un luptător al pădurilor. Rhonin şi elfii nu se înţelegeau bine.

– Nu mi-ai spus care e misiunea mea.

Vrăjitorul ca o umbră se lăsă pe spate ca şi când ar fi şezut într-un scaun imens pe care vrăjitorul cel tânăr nu-l putea vedea. Mâinile înmănuşate se împreunară luând forma unui turn ascuţit în timp ce silueta părea a medita asupra alegerii potrivite a cuvintelor.

– Nu au fost prea îngăduitori cu tine, Rhonin. Unii din consiliu s-au gândit chiar să te excludă pe veci din rândurile noastre. Trebuie să-ţi câştigi prin merit propriu drumul înapoi, iar ca să reuşeşti, va trebui să îndeplineşti misiunea aceasta întocmai.

– Din câte spui nu pare o sarcină uşoară.

– Implică dragoni... Şi ceva ce ei cred că doar unul cu *aptitudinile* tale pot reuşi să îndeplinească.

– Dragoni... Ochii lui Rhonin se măriseră la prima menţionare a dihăniilor şi, în ciuda tendinţei sale permanente spre aroganţă, ştiu că, pe moment, după cum vorbea, aducea mai mult cu un ucenic.

Dragoni... Simpla lor menţionare insufla înfiorare celor mai mulţi dintre magii mai tineri.

– Da, dragoni.

Chezaşul său se aplecă înainte.

– Să nu dai greş acum, Rhonin. Nimeni altcineva nu trebuie să mai ştie de misiunea aceasta, în afară de consiliu şi de tine. Nici măcar luptătorul care te călăuzeşte, şi nici căpitanul corăbiei Alianţei care te va lăsa pe ţărmul Khaz Modan-ului. Dacă s-ar auzi ce sperăm să înfăptuieşti, toate planurile ar fi puse în primejdie.

– Dar ce e?

Ochii verzi ai lui Rhonin străluciră, aprinzându-se. Urma să fie o misiune înfricoşător de periculoasă, dar răsplata era destul de clară. Întoarcerea în ordin şi prestigiu evident adăugat la reputaţia sa. Nimic nu ajuta un vrăjitor să avanseze mai repede în Kirin Tor decât reputaţia, deşi nici unul dintre membrii consiliului superior al vârstnicilor nu ar fi recunoscut niciodată acest fapt fundamental.

– Trebuie să mergi în Khaz Modan, spuse celălalt ezitând întrucâtva, şi, de îndată ce ajungi acolo, să faci demersurile necesare pentru a o elibera din mâinile orcilor, care o ţin prizonieră, pe Regina Dragonilor, *Alexstrasza*....

II

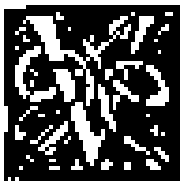

ereesei nu-i plăcea să aştepte. Cei mai mulţi oameni credeau că elfii aveau o răbdare de gheţari, dar cei mai tineri, aşa ca ea, care-şi terminase abia de un an ucenicia ca luptătoare a pădurilor, se asemănau foarte mult cu oamenii în acea privinţă. Îl aştepta de trei zile pe acest vrăjitor pe care trebuia să-l escorteze până la unul dintre porturile estice care ieşeau la Marea Cea Mare. În mare parte, ea îi respecta pe vrăjitori la fel cum orice elf respecta un om, dar acesta nu făcuse altceva decât să-i câştige mânia. Vereesa dorea să se alăture surorilor şi fraţilor ei, să ajute la prinderea şi nimicirea fiecărui orc care mai lupta încă, şi să le trimită pe bestiile acelea însetate de sânge drept în ghearele bine meritatei lor morţi. Luptătoarea nu se aşteptase ca prima ei mare misiune să fie aceea de a face pe dădaca pentru un mag bătrân, ramolit şi, evident, uituc.

– Încă o oră, bodogăni. Încă o oră, şi apoi plec.

Iapa ei de elfă, lucioasă şi castanie, sforăi extrem de uşor. Generaţii de animale crescute dăduseră naştere unui animal mult superior raselor pământeşti înrudite, sau cel puţin aşa credea poporul Vereesei. Iapa se armoniza cu călăreaţa ei, iar ceea ce le-ar fi părut celor mai mulţi a fi nimic mai mult decât un simplu mârâit al calului o făcu pe luptătoare să sară imediat în picioare, cu săgeata potrivită deja în arcul întins.

Şi totuşi, codrul din jurul ei foşnea doar a linişte, nu a trădare,

şi aflându-se atât de adânc în miezul Alianţei Lordaeron nu se prea putea aştepta la un atac, nici din partea orcilor, nici a trolilor. Vereesa aruncă o privire în direcţia micului han care fusese desemnat ca loc de întâlnire, dar în afară de un băiat de la grajduri care căra fân, nu văzu pe nimeni. Totuşi, elfa nu-şi coborî arcul. Calul ei scotea rareori vreun sunet dacă nu simţea vreun pericol pândind din apropiere. Banditi, poate?

Luptătoarea se întoarse încet în cerc. Din cauza vântului, câteva şuviţe din părul ei alb-argintiu îi biciuiră uşor chipul, fără însă a-i diminua vederea ascuţită. Ochii ei migdalaţi de un albastru ca al celui mai senin cer sorbeau chiar şi cea mai măruntă mişcare a frunzelor, iar urechile ascuţite care se iveau din părul ei des puteau percepe până şi fâlfâitul unui fluture ce se aşeza pe o floare din apropiere.

Şi totuşi nu putu găsi nici un motiv pentru avertismentul iepei.

Poate că speriase şi făcuse să se îndepărteze orice presupusă ameninţare care va fi fost în preajmă. Vereesa ştia că, asemeni tuturor elfilor, avea o înfăţişare impresionantă. Mai înaltă decât cei mai mulţi oameni, luptătoarea era înveşmântată într-o pereche de pantaloni şi o bluză, amândouă verzi ca pădurea, şi într-o mantie de călătorie maronie ca stejarul, iar în picioare purta cizme de piele care îi ajungeau până la genunchi. Mănuşi care se întindeau aproape până la cot îi protejau mâinile, permiţându-i, totuşi, să-şi folosească cu uşurinţă arcul sau sabia care-i atârna la brâu. Deasupra bluzei purta o platoşă robustă modelată pe silueta ei zveltă, dar unduioasă. Unul dintre localnicii de la han făcuse greşeala de a admira aspectele feminine ale înfăţişării ei, ignorându-le în schimb pe de-a-ntregul pe cele militare. Pentru că fusese beat şi pentru că altminteri s-ar fi abţinut, probabil, de la a face sugestii necuviincioase, Vereesa nu-l pedepsise decât lăsându-i câteva degete rupte.

Iapa sforăi din nou. Luptătoarea îi aruncă iepei o căutătură aspră, în timp ce pe buze îi veneau cuvinte de dojană.

– Tu ar trebui să fii Vereesa Windrunner, presupun, comentă brusc o voce joasă, izbitoare, din spatele ei.

Vârful săgeţii ei fu îndreptat spre gâtul lui înainte ca el să poată

spune mai mult. Dacă Vereesa ar fi dat drumul săgeții, aceasta ar fi trecut cu totul prin gâtul nou-venitului, ieșind prin partea cealaltă.

În mod curios, el nu păru impresionat de acest fapt mortal. Elfa îl privi stăruitor de sus până jos – o treabă nu tocmai neplăcută, trebui să recunoască – și își dădu seama că intrusul nu putea fi decât vrăjitorul pe care îl așteptase. Cu siguranță asta explica purtarea stranie a calului și propria ei neputință de a-i simți prezența mai înainte.

– Tu ești Rhonin? întrebă în cele din urmă luptătoarea.

– Nu e ce te așteptai? îi răspunse cu o vagă umbră de zâmbet sardonic.

Ea își coborî arcul, relaxându-se ușor.

– Au spus un vrăjitor; atâta tot, om.

– Iar mie mi-au spus luptător elf, nimic mai mult.

Îi aruncă o privire care aproape că o făcu pe Vereesa să-și ridice din nou arcul.

– Deci suntem chit în privința asta, adăugă el.

– Nu chiar. Aștept aici de trei zile! Trei zile prețioase irosite!

– Nu am avut încotro. Pregătirile trebuiau făcute.

Vrăjitorul nu spuse nimic mai mult.

Vereesa cedă. Ca mai tuturor oamenilor, nici acestuia nu-i păsa de nimeni în afară de sine însuși. Se consideră norocoasă că nu trebuise să aștepte mai mult. O miră că Alianța putuse triumfa împotriva Hoardei cu atât de mulți de felul acestui Rhonin în rândurile lor.

– Ei bine, dacă vrei să ajungi în Khaz Modan, atunci ar fi bine să plecăm imediat.

Elfa căută cu privirea în spatele ei.

– Unde e calul tău?

Se aștepta, pe jumătate, să-i spună că nu avea cal, că își folosise puterile formidabile pentru a se transporta până acolo... dar dacă așa ar fi stat lucrurile, Rhonin nu ar fi avut nevoie de ea ca să-l călăuzească până la corabie. Ca vrăjitor, nu încăpea nici un dubiu că avea abilități impresionante, dar avea de asemenea și limite. De altminteri, din puținul pe care-l știa ea despre misiunea lui, bănuia că Rhonin urma să aibă nevoie de tot ce avea doar pentru

a supraviețui. Khaz Modan nu era un ținut unde străinii să se simtă binevenițI. Craniile multor războinici curajoși împodobeau corturile orcilor de acolo, așa auzise ea, iar dragonii patrulau în continuu cerurile. Nu, nu era un loc în care Vereesa să fi mers fără o armată alături. Și nu era lașă, dar nu era nici nebună.

– Legat lângă o troacă lângă han, ca să bea niște apă. Am călărit deja mult azi, doamna mea.

Faptul că el folosi acel titlu la adresa ei ar putut s-o măgulească pe Vereesa, dacă nu ar fi crezut că observă o ușoară notă de sarcasm în tonul lui. Luptându-se să-și stăpânească mânia față de om, se întoarse la propriul ei cal, puse înapoi arcul și săgeata, și continuă să-și pregătească animalul pentru drum.

– Calului meu i-ar prinde bine câteva minute de odihnă în plus, sugeră vrăjitorul, ca și mie.

– Vei învăța să dormi în șa destul de repede... iar ritmul pe care îl voi impune la început îi va permite armăsarului tău să-și revină. Am așteptat mult prea mult. Puține corăbii, chiar și cea Kul Tiras-ului, se lasă cucerite de ideea de a naviga până la Khaz Modan doar pentru un vrăjitor cu însărcinări de supraveghere. Dacă nu ajungi curând în port, s-ar putea să hotărască cum că au probleme mai vrednice și mai puțin sinucigașe de care să se ocupe.

Spre uşurarea ei, Rhonin nu o contrazise. În schimb, cu o privire încruntată, se întoarse, îndreptându-se înapoi înspre han. Vereesa îl urmări îndepărtându-se, sperând că nu va fi tentată să-l străpungă înainte să apuce să-și ia rămas bun.

Vereesa se întrebă care putea fi misiunea lui. Într-adevăr, Khaz Modan-ul rămânea o amenințare din cauza dragonilor de acolo și a stăpânilor lor orci, dar Alianța avea deja alți observatori, mai bine pregătiți, în acel ținut și împrejurul lui. Vereesa bănui că misiunea lui Rhonin era legată de o problemă foarte gravă, căci altfel cei din Kirin Tor nu ar fi riscat niciodată atât de mult pentru magul acesta arogant. Totuși, se gândiseră suficient la problema în cauză când îl aleseseră pe el? Precis că trebuia să mai fi fost cineva mai vrednic – și demn de încredere, nu? Vrăjitorul acesta avea o înfățișare, o expresie care trăda o doză de imprevizibilitate care putea să ducă la dezastru.

Elfa încercă să-şi lase deoparte îndoielile. Cei din Kirin Tor hotărâseră în această privinţă, iar conducerea Alianţei fusese, evident, de acord cu ei, căci altfel ea nu ar fi fost trimisă să-l călăuzească. Cel mai bine era să-şi lase deoparte îngrijorarea. Tot ce trebuia ea să facă era să-şi livreze încărcătura la corabie, şi apoi putea să plece. Ce ar fi putut sau nu ar fi putut Rhonin să facă după ce se despărţeau nu o privea câtuşi de puţin.

Călătoriră patru zile, neamenințați nici măcar o dată de nimic mai periculos decât câteva insecte enervante. Dacă împrejurările ar fi fost altele, drumul ar fi putut părea aproape idilic, cu excepţia faptului că Rhonin şi călăuza sa abia de schimbaseră vreun cuvânt în tot acel timp. În mare, pe vrăjitor nu-l deranjase acest fapt, gându-rile lui fiind concentrate asupra îndatoririi primejdioase spre care se îndrepta. De îndată ce corabia Alianţei îl ducea pe ţărmul Khaz Modan-ului, urma să fie de unul singur într-un tărâm nu doar stăpânit încă de orci, dar şi vegheat din cer de prizonierii acestora, dragonii. Deşi nu era laş, Rhonin nu dorea deloc să înfrunte tortura urmată de o moarte lentă şi agonizantă. Pentru asta, binefăcătorul său din consiliu îi pusese la dispoziţie veşti despre ultimele mişcări cunoscute ale clanului Dragonmaw. Cei din Dragonmaw aveau să fie foarte vigilenţi acum, mai ales dacă, aşa cum i se spusese lui Rhonin, Deathwing, dihania neagră, mai trăia într-adevăr.

Totuşi, oricât de periculoasă părea întreprinderea magului, Rhonin n-ar fi dat înapoi. Îi fusese dată o şansă nu doar de a se reabilita, ci şi de a avansa între cei din Kirin Tor. Pentru asta avea să-i fie pe veci foarte recunoscător protectorului său, pe care îl ştia doar după numele de *Krasus*. Titlul era cu siguranţă fals, obicei deloc rar printre cei din consiliul de conducere. Stăpânii Dalaranului erau aleşi în secret, ascensiunea lor fiind cunoscută doar de tovarăşii lor, nici măcar de cei apropiaţi şi dragi lor. Vocea binefăcătorului lui Rhonin nu putea fi câtuşi de puţin asemănătoare vocii sale adevărate... dacă era măcar corectă bănuiala că era bărbat.

Era posibil să ghicești identitățile unora din cercul intern, dar Krasus rămânea o enigmă chiar și pentru agentul său cel deștept. De fapt, lui Rhonin abia dacă îi mai păsa de identitatea lui Krasus; pe tânărul vrăjitor îl interesa doar că își putea îndeplini, prin Krasus, propriile vise.

Dar visele acelea aveau să rămână miraje îndepărtate dacă nu reușea să ajungă la corabie. Aplecându-se înainte în șa, întrebă:

– Cât mai este până la Hasic?

Fără să se întoarcă, Vereesa răspunse blând:

– Cel puțin încă trei zile. Nu te îngrijora; ritmul nostru de acum ne va duce la timp în port.

Rhonin se lăsă din nou pe spate. Și gata fu ultima lor conversație, abia a doua pe ziua de azi. Singurul lucru care ar fi putut fi mai rău decât a călări alături de un elf ar fi fost să călătorească cu unul dintre ursuzii Cavaleri ai Mâinii Argintii. În ciuda politeții lor nelipsite, palatinii nu se sfiiau, în general, a arăta că ei considerau magia un rău întâmplător și necesar, de care s-ar fi lipsit în orice altă împrejurare. Ultimul pe care Rhonin îl întâlnise își arătase destul de clar credința conform căreia, după moarte, sufletul magului avea să fie condamnat la același abis întunecat în care sălășluiau demonii din miturile de odinioară. Iar asta indiferent de cât ar fi fost de pur, de altminteri, sufletul lui Rhonin.

Soarele după amiezii târzii începu să apună între vârfurile copacilor, dând naștere unor zone contrastante de strălucire și umbre întunecate printre copaci. Rhonin sperase să ajungă la marginea codrului înainte de lăsarea întunericului, dar era evident că nu avea să fie așa. Nu pentru prima oară, își cercetă hărțile mentale încercând nu doar să localizeze punctul în care se aflau, dar și să verifice ceea ce spusese însoțitoarea sa despre faptul că aveau să ajungă la navă la timp. Întârzierea cu care ajunsese la întâlnirea cu Vereesa fusese de neevitat, rod al încercărilorde a găsi proviziile și elementele necesare. Spera doar că acest fapt nu avea să se dovedească a fi pus în pericol întreaga lui misiune.

Să o elibereze pe Regina Dragonilor...

O încercare imposibilă, improbabilă pentru unii, moarte sigură pentru cei mai mulți. Și totuși, chiarîn timpul războiului, Rhonin

propusese aşa ceva. Evident, dacă Regina Dragonilor arfi fost eliberată, ar fi fost smulsă din ghearele orcilor rămaşi una dintre cele mai straşnice arme ale lor. Oricum, împrejurările nu permiseseră niciodată să fie dusă la bun sfârşit o astfel de misiune colosală.

Rhonin ştia că cei mai mulţi din consiliu sperau ca el să dea greş. Să scape de el ar fi însemnat să şteargă ceea ce ei considerau o pată neagră a istoriei ordinului lor. Misiunea aceasta era cu dublu tăiş; aveau să fie uluiţi dacă reuşea, dar uşuraţi dacă dădea greş.

Cel puţin el putea avea încredere în Krasus. Vrăjitorul venise primul la el, întrebându-şi seamănul mai tânăr dacă încă mai credea că putea face imposibilul. Clanul Dragonmaw avea să ţină pe veci în stăpânire Khaz Modan-ul dacă Alexstrasza nu era eliberată, iar atâta timp cât orcii de acolo continuau să lucreze pentru Hoardă, rămâneau un posibil punct de regrupare pentru cei din enclavele păzite. Nimeni nu voia ca războiul să fie reînnoit. Alianţa avea destulă vrajbă în propriile-i rânduri ca să fie ocupată.

Un bubuit scurt de tunet întrerupse meditaţiile lui Rhonin. Se uită în sus însă văzu doar câţiva nori ca de bumbac. Încruntându-se, făcătorul de vrăji cu părul ca de foc îşi întoarse privirea spre elfă, intenţionând să o întrebe dacă şi ea auzise tunetul.

Un al doilea bubuit, mai ameninţător, îi încordă toţi muşchii.

În acelaşi timp, Vereesa *sări* asupra lui, reuşind cumva, înainte să se întoarcă în şa, să se şi împingă în direcţia lui.

O umbră masivă acoperi împrejurimile.

Luptătoarea şi vrăjitorul se ciocniră, greutatea armurii elfei aruncându-i pe amândoi de pe spinarea calului lui Rhonin.

Un muget asurzitor zgudui împrejurimile, iar o forţă asemănătoare cu aceea a unei tornadesfâşie împrejurimile. Chiar când vrăjitorul se izbi de pământul tare, prin şocul durerii auzi nechezatul scurt al calului său – un sunet oprit brusc în clipa următoare.

– Stai culcat! strigă Vereesa acoperind vântul şi vuietul. Stai culcat!

Rhonin se răsuci totuşi ca să vadă cerul – şi văzu în schimb o scenă de iad.

Un dragon de culoarea focului încins acoperea complet cerul de deasupra. În labele din faţă ţinea ce mai rămăsese din calul lui

Rhonin şi din proviziile lui preţioase şi atent alese. Dihania stacojie termină dintr-o înghiţitură lacomă şi restul animalului, cu ochii deja fixaţi asupra creaturilor minuscule şi vrednice de milă de jos.

O creatură verzuie, cu colţi şi înarmată cu secure de război care părea aproape cât magul de mare, stătea aşezată pe umerii bestiei şi lătra nişte porunci într-o limbă aspră, arătând fix spre Rhonin.

Cu gura larg deschisă şi cu ghearele scoase, dragonul se aruncă spre el.

– Vă mulţumesc din nou pentru timpul acordat, Maiestate, spuse nobilul înalt, cu păr negru, cu o voce care sugera putere şi înţelegere. Poate reuşim să facem în aşa fel încât această criză să nu distrugă ceea ce aţi înfăptuit atât de bine.

– Dacă reuşeşti, răspunse persoana mai în vârstă, cu barbă, îmbrăcată în mantia-i elegantă de ceremonie, alb cu auriu, Lordaeron-ul şi Alianţa vor avea multe motive să-ţi mulţumească, Lord Prestor. În cazul în care conducătorii regatelor Gilneas şi Stromgarde ar putea să mai ajungă să judece încă raţional, cred că asta se va datora doar faptelor tale.

Deşi el însuşi nu era un om firav, Regele Terenas se simţi uşor copleşit de însoţitorul său mai impunător.

Bărbatul mai tânăr zâmbi, arătându-şi dinţii perfecţi. Terenas ar fi fost uimit dacă ar fi putut găsi un bărbat care să arate şi mai mult a rege decât lordul Prestor. Cu părul lui negru, scurt, îngrijit, fără barbă sau mustaţă, cu trăsăturile-i acviline, care le făcuseră pe multe femei de la curte să pălăvrăgească, cu mintea-i iute, şi cu o ţinută mai princiară decât a oricărui prinţ din Alianţă, nu era deloc surprinzător că toţi cei implicaţi în situaţia din Alterac, inclusiv Genn Greymane, îl plăcuseră. Prestor avea un fel de a fi atrăgător, care îl făcuse câteodată să zâmbească pe conducătorul ţinutului Gilneas, aşa îl informară pe Terenas diplomaţii săi miraţi.

Pentru un tânăr nobil de care nici măcar nu auzise nimeni cu cinci ani înainte, oaspetele regelui îşi crease o adevărată reputaţie. Prestor venea din regiunea cea mai muntoasă şi mai obscură a Lordaeron-ului, dar emitea, de asemenea, pretenţii legate de

descendenţa directă, de sânge, şi în casa regală din Alterac. Micul său domeniu fusese distrus în timpul războiului de un atac al dragonilor, iar el venise până în capitală pe jos, fără a avea măcar un servitor care să-l ajute cu toaleta. Situaţia lui jalnică şi felul în care se transformase de când sosise deveniseră file din cărţi de basme. Mai important decât toate astea era faptul că sfatul său îl ajutase pe rege în repetate rânduri, inclusiv în zilele întunecate când monarhul cărunt cugetase asupra a ceea ce era de făcut în legătură lordul Perenolde. Prestor fusese, de fapt, factorul care determinase balanţa să se încline. Îl încurajase pe Terenas să pună mâna pe putere în Alterac, iar apoi să întărească acolo legea marţială. Stromgarde şi celelalte regate înţeleseseră nevoia de acţiune împotriva trădătorului Perenolde, dar nu şi faptul că stăpânirea acelui regat de către Lordaeron în interes propriu nu luase sfârşit după ce seterminase războiul. Acum, în sfârşit, Prestor părea a fi cel care putea să le explice totul şi să-i facă să accepte orice decizie finală.

O decizie care, în ultima vreme, îl făcuse pe monarhul tot mai bătrân, cu chip senin, să cugete asupra unei posibile soluţii care să-l uluiască chiar şi pe omul deştept ce-i stătea dinainte. Terenas refuză să dea Alterac-ul nepotului lui Perenolde, pe care Gilneas-ul încercase să-l sprijine. Nici nu crezu a fi înţelept să împartă regatul în discuţie între Lordaeron şi Stomgarde. Asta ar fi stârnit nu doar mânia celor din Gilneas, ci şi chiar a celor din Kul Tiras. De asemenea, despre anexarea Alterac-ului cu totul nici nu putea fi vorba.

Dar dacă, totuşi, ar fi pus regiunea în mâinile capabile ale unui admirat de către toţi, ale unuia care arătase că nu voia nimic altceva decât pace şi unitate? Un administrator abil, de asemenea, din câte putea aprecia regele Terenas, să nu mai zicem cineva care avea să rămână, cu siguranţă, un aliat şi prieten adevărat pentru Lordaeron...

– Nu, chiar nu, Prestor!

Regele întinse mâna să-l bată pe umăr pe lordul mult mai înalt decât el. Prestor avea puţin peste doi metri, dar, deşi era zvelt, nu s-ar fi putut spune că era deşirat. Lui Prestor i se potrivea bine

uniforma albastru cu negru, întruchipând, prin fiecare centimetru, eroul de război.

– Ai multe fapte cu care să te mândreşti şi pentru care să fii răsplătit! Nu voi uita prea curând rolul tău în asta, crede-mă!

Prestor se lumină vizibil, crezând, probabil, că i se va da în curând înapoi micuţul său regat. Terenas hotărî să-l lase pe băiat să-şi continue micul vis; când conducătorul Lordaeron-ului avea să îl propună ca nou monarh al Alterac-ului, expresia de pe chipul lui Prestor avea să fie cu atât mai distractivă. Nu era un lucru banal ca cineva să devină rege... decât dacă moştenea rangul, bineînţeles.

Oaspetele onorat al lui Terenas îl salută, iar apoi, înclinându-se graţios, se retrase din camera imperială. Bărbatul mai în vârstă se încruntă după ce plecă Prestor, gândindu-se că nici draperiile mătăsoase, nici candelabrele aurii, şi nici măcar pardoseala din marmură albă şi pură nu puteau lumina destul camera acum că tânărul nobil plecase. Lordul Prestor se detaşa de numeroşii curteni dezgustători care se îngrămădeau la palat. Iată un om în care oricine putea crede, un bărbat demn de încredere şi respect. Terenas îşi dori ca propriul său fiu să fi semănat mai mult cu Prestor.

Regele îşi plimbă degetele peste barbă. Da, omul perfect care să refacă onoarea unei ţări şi care să restabilească, totodată, armonia între membrii Alianţei. Sânge nou şi puternic.

Meditând mai departe asupra chestiunii, Terenas se gândi la fiica lui, Calia. Era încă o copilă, dar cu siguranţă avea să fie o frumuseţe în curând. Poate că într-o zi, dacă totul mergea bine, el şi Prestor aveau să-şi consolideze prietenia şi alianţa şi printr-o căsătorie regală.

Da, va merge chiar acum să vorbească cu sfetnicii săi, să le comunice părerea sa în calitate de rege. Terenas era sigur că aveau să fie de acord cu el în privinţa acestei hotărâri. Încă nu cunoscuse pe nimeni căruia să nu-i placă tânărul nobil.

Regele Prestor al Alterac-ului. Terenas îşi putea imagina întocmai expresia de pe chipul prietenului său când avea să afle cât de mare îi era răsplata...

– Aveţi o umbră de zâmbet pe chip – a murit cineva de o moarte oribilă, sângeroasă, sinistră, Răutatea Voastră?

– Scuteşte-mă de remarcile tale spirituale, Kryll, răspunse lord Prestor închizând uşa mare de fier în urma lui.

Deasupra, în vechea cabană pe care i-o dăduse gazda sa, regele Terenas, servitori aleşi anume de Prestor stăteau de pază ca să se asigure că nu intră nici un vizitator nepoftit. Stăpânul lor avea de lucru, şi chiar dacă nici unul dintre servitori nu ştia de fapt ce se petrecea în odăile de sub pământ, ştiau că aveau să plătească cu propriile vieţi dacă el era deranjat.

Prestor nu se aştepta la nici o întrerupere şi avea încredere că lacheii i se supuneau până la moarte. Vraja aruncată asupra lor, o variantă a vrăjii care îi făcea pe rege şi pe curtenii săi să îl admire atât de mult pe elegantul fugar, nu lăsa loc răzgândirii. Îi sporise eficienţa destul de mult de-a lungul vremii.

– Scuzele cele mai umile, prinţe al duplicităţii! scrâşni făptura măruntă, ca de sârmă, din faţa lui.

Tonul din vocea celuilalt trăda răutate şi nebunie şi o caracteristică inumană – ceea ce nu era de mirare, căci interlocutorul lui Prestor era un goblin.

Cu capul ce de abia ajungea deasupra cataramei de la centură a nobilului, unii ar fi crezut că micuţa făptură verde ca smaraldul era nepricepută şi neînsemnată. Rânjetul zăpăcit, însă, dezveli dinţi lungi foarte ascuţiţi şi o limbă roşie ca sângele şi aproape bifurcată. Ochii înguşti, galbeni, aparent fără pupile, sclipeau de veselie, dar de un fel de veselie izvorâtă din smulgerea aripilor unor muşte sau a braţelor unor subiecţi experimentali. O coamă de blană de un maro mohorât se ridica din spatele gâtului goblinului, terminându-se într-o creastă zburlită deasupra frunţii turtite a hidoasei creaturi.

– Totuşi, avem un motiv să sărbătorim.

Camera joasă fusese folosită odinioară pentru a adăposti provizii. În zilele acelea, răcoarea pământului ţinuse la temperatura potrivită multe poliţe încărcate cu vin. Acum, însă, mulţumită străduinţei lui Kryll, camera vastă îţi dădea senzaţia că te aflai în miezul unui vulcan în erupţie.

Acolo, lordul Prestor se simţea ca acasă.

– Să sărbătorim, maestru al înşelăciunii? chicoti Kryll.

Kryll chicotea mult, mai ales când se puneau la cale ticăloşii. Cele două pasiuni majore ale creaturii de culoarea smaraldului erau experimentele şi schilodirea, şi le combina de câte ori avea ocazia. Partea din spate a odăii era, de fapt, plină cu mese de lucru, sticluţe, pudre, mecanisme ciudate şi colecţii macabre, toate adunate de către goblin.

–Daaa, să sărbătorim, Kryll.

Ochii pătrunzători, negri ca abanosul îl fixară, fără să clipească, pe goblin, căruia îi pieriră brusc zâmbetul şi orice urmă de sarcasm.

– Ai vrea să fii prin preajmă ca să iei parte la sărbătorire, nu-i aşa?

– Da... stăpâne.

Nobilul în uniformă se opri o clipă ca să inspire aerul înăbuşitor. O expresie de uşurare îi străbătu trăsăturile ascuţite.

– Aaah, cât de dor îmi este...

Chipul său îşi recăpătă duritatea.

– Dar trebuie să aştept. Să acţionez numai când e nevoie, nu, Kryll?

– Cum spuneţi, stăpâne.

Zâmbetul, acum foarte sinistru, se întoarse pe chipul lui Prestor.

– Probabil că îl priveşti acum pe viitorul rege al Alterac-ului, ştii...

Goblinul îşi plecă până aproape de pământ corpul îngust dar musculos.

– Toţi îl aclamă pe majestatea sa regală, regele D...

Un zdrăngănit îi făcu pe amândoi să se uite spre dreapta. De după un grilaj metalic care ducea spre un vechi puţ de aerisire apăru un goblin mai mic. Minuscula creatură trecu vioi prin deschizătură şi se grăbi spre Kryll. Pe faţa urâtă a nou-venitului se citea o expresie prietenoasă şi amuzată, care se şterse rapid sub privirea intensă a lui Prestor.

Al doilea goblin şopti ceva în urechea mare şi ascuţită a lui Kryll. Kryll sâsâi printre dinţi, apoi expedie cealaltă creatură

printr-o fluturare neglijentă a mâinii. Nou-venitul dispăru prin deschizătura grilajului.

– Ce e?

Deşi cuvintele ieşiră calm şi blând de pe buzele aristocratului, ele pretindeau goblinului să răspundă fără ezitare.

– Aaaa, milostive, începu Kryll, cu acelaşi zâmbet zăpăcit pe faţa-i de bestie. Norocul este cu dumneavoastră în această zi, se pare! Poate că ar trebui să vă gândiţi să faceţi o prinsoare pe ceva? Precis că stelele favorizează cu adevărat –

– *Ce e?*

– Cineva... cineva încearcă să o elibereze pe Alexstrasza...

Prestorprivi fix. Privi fix atât de îndelung şi cu atâta intensitate încât Kryll aproape că se ofili în faţa lui. Cu siguranţă că acum, îşi închipui goblinul, avea să-i vină moartea. Păcat. Mai erau atât de multe experimente pe care voise să le încerce, atât de multe explozive de probat...

În acel moment, fiinţa înaltă şi neagră din faţa lui izbucni în râs, într-un râs profund, întunecat şi nu întru totul natural.

– Perfect... reuşi lordul Prestor să rostească printre accesele de râs.

Îşi întinse braţele de parcă ar fi căutat să captureze însuşi aerul. Degetele lui păreau imposibil de lungi şi aproape că aveau gheare.

– Atât de perfect!

În timp ce Prestor continuă să râdă, goblinul Kryll se linişti, minunându-se de privelişteaceea ciudată şi clătinând foarte uşor din cap.

– Şi mai zic unii că *eu* sunt nebun, murmură abia perceptibil.

...Un muget asurzitor o făcu să privească înapoi peste umăr. Un dragon de culoarea focului încins acoperea complet cerul de deasupra.

III

umea fu înghiţită de flăcări.

Vereesa blestemă când ea şi vrăjitorul se despărţiră în infernul ce ieşi dintr-o dată din gura matahalei ce se avânta în jos. Dacă Rhonin nu ar fi întârziat cu începutul călătoriei lor, nu s-ar fi întâmplat aşa. Ar fi ajuns de mult la Hasic, iar ea s-ar fi descotorosit deja de el. Acum, părea foarte probabil că amândoi aveau să se despartă de vieţile lor...

Ştiuse că orcii din Khaz Modan mai trimiteau încă din când în când dragoni ca să dezlănţuie teroarea în ţinuturile, de altfel paşnice, ale duşmanilor lor, dar de ce avuseseră ea şi tovarăşul ei ghinionul de a fi găsiţi de un dragon? Dragonii erau tot mai puţini în ultima vreme, iar tărâmurile Lordaeron-ului erau imense.

Aruncă o privire spre Rhonin, care se aruncase mai adânc în pădure. Bineînţeles. Precis avea de-a face cu faptul că tovarăşul ei era vrăjitor. Dragonii aveau simţuri care le depăşeau cu mult chiar şi pe cele ale elfilor; se zicea chiar că puteau, întrucâtva, să miroase magia. Într-un fel sau altul, întorsătura dezastruoasă pe care o luară evenimentele trebuia să fie vina vrăjitorului. Precis că orcul şi dragonul său veniseră după el.

Evident, Rhonin era de aceeaşi părere, căci dispăru din raza ei vizuală cât putu de repede, intrând, iute ca săgeata, în pădurea din direcţia opusă. Luptătoarea pufni. Vrăjitorii nu erau niciodată de vreun folos pe linia frontului; le era uşor să atace pe cineva de

la distanţă sau prin spate, dar când chiar trebuiau să înfrunte duşmanul din faţa lor...

Desigur, duşmanul *era* un dragon.

Dragonul se întoarse spre omul care se făcea nevăzut. În ciuda părerilor ei personale despre făcătorul de vrăji, Vereesa nu dorea să-l vadă mort. Totuşi, cercetând atent în jur, luptătoarea cu păr argintiu nu putu găsi nici o cale de a-l ajuta. Calul ei fusese mâncat o dată cu al lui, iar împreună cu calul dispăruse şi arcul ei preferat. Tot ce îi rămăsese era sabia, armă ce nu prea putea fi de vreun folos împotriva unui astfel de gigant turbat. Vereesa se uită în jur căutând altceva ce i-ar fi putut folosi, dar nu găsi nimic potrivit.

Ceea ce nu-i prea dădea de ales. În calitate de luptătoare, nu putea să lase să i se întâmple ceva rău nici chiar unui vrăjitor, dacă avea încotro. Vereesa trebuia să facă singurul lucru ce-i veni în minte ca să încerce să-i salveze viaţa.

Elfa sări afară din ascunzătoare, îşi flutură braţele-n aer şi strigă:

– Aici! Aici, neam de şopârlă! Aici!

Cu toate acestea, dragonul nu o auzi, atenţia lui – Vereesa reuşise în sfârşit să-şi dea seama că era mascul – fiind îndreptată asupra pădurilor în flăcări de mai jos. Undeva în infernul acela, Rhonin se zbătea din răsputeri să supravieţuiască. Dragonul căuta să se asigure că vrăjitorul nu reuşea.

Blestemând, războinica elfă se uită în jur şi găsi un pietroi. Pentru un om, ceea ceea încerca săfacă ar fi fost aproape imposibil, dar pentru ea era încă de domeniul probabilităţii. Vereesa spera doar ca braţul ei să fie la fel de puternic precum fusese în urmă cu câţiva ani.

Arcuindu-se înapoi, aruncă piatra drept spre capul dihaniei stacojii.

Nimerise bine distanţa, dar dragonul se mişcă brusc, iar Vereesa se aşteptă, preţ de o clipă, ca piatra ei să nu-şi atingă ţinta. Cu toate acestea, deşi nu lovi capul, proiectilul ricoşă lovindu-se de vârful celei mai apropiate dintre aripile palmate ale dragonului. Vereesa nici nu sperase să rănească bestia – o amărâtă de piatră împotriva solzilor tari era o armă caraghioasă – ceea ce sperase însă era să atragă atenţia matahalei.

Şi reuşi.

Capul masiv se întoarse imediat spre ea, dragonul mugind enervat de deranj. Orcul strigă ceva de nedesluşit înspre animalul pe care-l călărea.

Uriaşa creatură înaripată se înclină puternic, întorcându-se spre ea. Reuşise să-i ia atenţia de la magul neajutorat.

Şi acum? se mustră luptătoarea.

Elfa se întoarse şi o rupse la fugă, ştiind deja că nu avea nici o şansă să-l întreacă pe monstruosul ei urmăritor.

Vârfurile copacilor de deasupra ei luară foc, iar dragonul acoperea peisajul. Frunzişul în flăcări căzu în faţa Vereesei, tăindu-i calea. Fără să ezite, luptătoarea se întoarse spre stânga, adâncindu-se printre copacii care nu deveniseră încă parte a infernului.

Vei muri! îşi spuse. *Şi totul pentru vrăjitorul acela inutil!*

Un muget asurzitor o făcu să privească înapoi peste umăr. Dragonul roşu o ajunsese, şi chiar atunci o labă cu gheare se întindea să o apuce pe luptătoarea ce încerca să scape cu fuga. Vereesa îşi imagină acea labă zdrobind-o, sau, şi mai rău, târând-o până în gura oribilă a matahalei, unde avea să fie mestecată sau înghiţită cu totul.

Totuşi, chiar pe când moartea se apropiase la doar câţiva centimetri de ea, dragonul îşi retrase brusc ghearele şi începu să se agite în aer. Monstrul îşi zdrelea chiar propriul piept cu ghearele. De fapt, fiecare mănunchi de gheare încerca să scarpine undeva, oriunde, ca şi când dihania ar fi suferit de mâncărimi incredibil de dureroase. Deasupra ei, orcul se străduia din răsputeri să menţină controlul, dar, judecând după cât de mult îl asculta acum bestia, orcul ar fi putut fi chiar puricele care părea a-l deranja pe dragon.

Vereesa se opri şi se zgâi mirată, căci nu mai asistase niciodată la o scenă atât de uluitoare. Dragonul se răsucea şi se întorcea încercând să-şi uşureze agonia, mişcările fiindu-i din ce în ce mai frenetice. Dresorul său orc de-abia se mai ţinea. Elfa se întrebă ce ar fi putut pricinui monstrului atât de mult...

Răspunsul îi veni ca o şoaptă pe buze

– Rhonin?

Şi, ca şi cum, prin simplul fapt că i-a rostit numele, l-arfi chemat ca pe un spirit, magul apăru în faţa ei. Părul lui roşu era răvăşit, iar mantia lui întunecată sfârşise plină de noroi şi sfâşiată, dar el părea neatins de toate suferinţele prin care trecuse până atunci.

– Cred că ar fi mai bine să plecăm cât mai putem, nu, elfă?

Nu fu nevoie să o mai îmbie o dată. De data asta Rhonin deschise drumul, folosindu-şi îndemânarea şi puterile magice pentru a găsi drumul prin pădurea în flăcări. Ca luptătoare a pădurilor, nici Vereesa însăşi nu s-arfi descurcat mai bine. Rhonin o conduse pe cărări pe care elfa nu le putea nici măcar vedea până nu păşeau pe ele.

Între timp, dragonul se înălţă în zbor deasupra capetelor lor, jupuindu-şi pielea. Vereesa aruncase o dată o privire în sus şi văzuse că dragonul reuşise chiar să se sfâşie până la sânge, propriile-i gheare fiind unul dintre puţinele lucruri capabile să rupă pielea-i tare ca o armură. Nu mai văzu nici urmă de orc; probabil că războinicul cu colţi nu se mai putuseţine şi căzuse la un moment dat. Vereesei nu-i păru rău pentru el.

– Ce i-ai făcut dragonului? reuşi ea în cele din urmă să spună gâfâind.

Rhonin, concentrându-se să găsească capătul vâlvătăii, nici măcar nu se uită înapoi spre ea.

– Ceva ce nu a ieşit aşa cum voiam! Ar fi trebuit să sufere mai mult decât o iritare intensă!

Chiar părea enervat pe sine însuşi, dar luptătoarea, măcar o dată, se simţi impresionată de el. Reuşise să transforme o moarte sigură într-o posibilă scăpare – cu condiţia să găsească o cale de ieşire din acel infern.

În urma lor, dragonul îşi exprima prin mugete frustrarea împotriva lumii.

– Cât va mai dura?

Acum el se opri în fine să o privească în ochi, iar ce văzu ea în acea privire o nelinişti la culme.

– Nici pe departe îndeajuns...

Îşi dublară eforturile. Focul îi înconjura oriunde se îndreptau, dar reuşiră, în cele din urmă, să ajungă la liman, fugind de flăcări,

într-o zonă unde îi asalta doar un fum mortal. Înecaţi de fum, cei doi înaintau împleticit, căutând o cărare pe care vântul să le bată din faţă şi, drept urmare, să încetinească focul şi fumul din urma lor.

Atunci un alt muget îi cutremură, căci nu dădea impresia de agonie, ci de furie şi răzbunare. Şi vrăjitorul şi luptătoarea se întoarseră să arunce o privire spre creatura stacojie din depărtare.

– Vraja a trecut, murmură Rhonin inutil.

Dispăruse, într-adevăr, iar Vereesa văzu că dragonul ştia precis cine era răspunzător pentru durerea lui. Aproape infailibil în a-şi găsi ţinta, dragonul se îndreptă spre ei cu aripile-i masive, ca de piele, cu intenţia evidentă de a se răzbuna.

– Mai ai vreo vrajă pentru asta? strigă Vereesa în timp ce fugeau.

– Poate! Dar aş prefera să nu o folosesc aici. S-ar putea să ne ducă şi pe noi!

De parcă dragonul nu urma să-i nimicească oricum. Elfa speră că Rhonin avea să îşi schimbe părerea şi că avea să-şi dezlănţuie vraja mortală înainte ca amândoi să sfârşească drept hrană a namilei.

– Cât mai e...

Vrăjitorul fu nevoit să-şi tragă sufletul.

– Cât mai e până la Hasic?

– Prea mult.

– Mai este vreo aşezare de aici până acolo?

Ea încercă să se gândească. Îi veni în minte un loc, dar nu-şi putea aminti nici numele, nici scopul aşezării. Doar că se afla cam la o zi depărtare de unde se aflau ei.

– E ceva, dar...

Mugetul dragonului îi cutremură din nou pe amândoi. O umbră trecu pe deasupra lor.

– Dacă mai ai vreo vrajă care ar putea să meargă, ţi-aş sugera s-o foloseşti acum.

Vereesa îşi dori din nou să fi avut arcul. Cu el, ar fi putut cel puţin să ţintească spre ochi, cu ceva speranţe de reuşită. Şocul şi agonia ar fi fost destul pentru a îndepărta monstrul.

Aproape că se ciocniră când Rhonin se opri brusc şi se întoarse

să înfrunte fioroasa ameninţare. Rhonin o prinse de braţe cu mâinile-i surprinzător de puternice pentru un vrăjitor, şi o trase pe luptătoare deoparte. Ochii lui străluceau de-a binelea. Vereesa auzise că magii puternici puteau face asta, dar nu văzuse aşa ceva în toată viaţa ei.

– Roagă-te ca asta să nu se întoarcă împotriva noastră, murmură el.

Braţele lui se ridicară drept în sus, cu mâinile îndreptate în direcţia dragonului roşu.

Începu să murmure cuvinte într-o limbă pe care Vereesa nu o recunoştea, dar care o făceau oarecum să simtă fiori prin şira spinării.

Rhonin îşi împreună mâinile şi începu din nou să vorbească.

Prin nori apărură încă trei făpturi înaripate.

Vereesa îşi pierdu răsuflarea, iar vrăjitorul înalt îşi opri vraja. Rhonin părea gata să blesteme cerurile, dar apoi elfa îşi dădu seama ce anume apăruse deasupra îngrozitorului lor duşman.

Grifoni... grifoni masivi, înaripaţi, cu capete de vultur, cu corpuri de leu ... cu călăreţi.

Vereesa smuci braţul lui Rhonin.

– Nu face nimic!

El o privi aspru, dar aprobă din cap. Se uitară amândoi în sus, căci dragonul acoperea complet cerul de deasupra lor.

Cei trei grifoni se repeziră asupra dragonului, luându-l prin surprindere. Acum Vereesa îi putu identifica pe cei trei călăreţi, deşi nu fusese nevoie de efort în acest sens. Doar gnomii din îndepărtata Aerie Peaks, o regiune muntoasă, prevestitoare de rău, aflată dincolo chiar de tărâmul numit Quel'Thalas, îi călăreau pe sălbaticii grifoni... Şi doar aceşti războinici îndemânatici şi „armăsarii" lor puteau ţine piept unor dragoni în zbor.

Deşi erau mult mai mici decât gigantul stacojiu, grifonii compensau diferenţa de mărime prin gheare uriaşe, ascuţite ca briciul, cu care puteau smulge solzii dragonului, şi prin ciocuri care puteau sfâşia carnea de sub solzi. Mai mult decât atât, se puteau mişca mai iute şi brusc prin cer, întorcându-se în unghiuri strânse, ceea ce un dragon nu ar fi putut face niciodată.

Gnomii înşişi îi ţineau cu greu în frâu pe „armăsarii" lor. Deşi un pic mai înalţi şi mai slabi decât verii lor ceva mai pământeni, gnomii munţilor nu erau mai puţin musculoşi. Cu toate că armele lor preferate atunci când patrulau prin cer erau legendarele Stormhammers, aceşti trei războinici aveau securi mari, cu două tăişuri şi cu mânere lungi, securi pe care le mânuiau cu uşurinţă. Făcute dintr-un metal asemănător adamantului, lamele puteau pătrunde chiar şi în capetele osoase şi solzoase ale dihăniilor. Se zvonea că marele Kurdran, călăreţ de grifoni, doborâse un dragon mai mare decât acesta cu doar o singură, dar bine ţintită, lovitură a unei astfel de securi.

Animalele înaripate îşi înconjurară vrăjmaşul, obligându-l să se întoarcă mereu dintr-o parte în alta ca să vadă care reprezenta un pericol mai ameninţător. Orcii învăţaseră de mult să se ferească de grifoni, dar fără călăreţ, monstrul acesta părea întrucâtva pierdut, incapabil să se apere, nu ştia ce să facă. Gnomii profitară de situaţie, făcându-şi „armăsarii" să se repeadă încolo şi-ncoace, spre frustrarea crescândă a dragonului. Bărbile lungi ale gnomilor sălbăticiilor şi părul lor lung prins în cozi de cal fluturau în vânt pe când piticii îi râdeau pur şi simplu în faţă ameninţătorului gigant. Râsul zgomotos nu făcea decât să-l întărâte şi mai mult pe dragon, care lovea nebuneşte în dreapta şi-n stânga, însoţindu-şi atacurile zadarnice cu jeturi de flăcări.

– Îl zăpăcesc complet, comentă Vereesa, impresionată de tactică. Ştiu că e tânăr şi că furia îl va împiedica să atace strategic!

– Ceea ce ne dă timp să plecăm, răspunse Rhonin.

– Gnomii ar putea avea nevoie de ajutorul nostru!

– Am o misiune de îndeplinit, spuse el ameninţător. Iar ei sunt stăpâni pe situaţie.

Destul de adevărat. Victoria părea să le aparţină călăreţilor grifonilor, deşi mai aveau încă de dat lovitura de graţie. Cei trei zburaseră în continuu de jur împrejurul dragonului roşu, într-atât încât namila părea aproape ameţită. Se străduia din răsputeri să rămână cu ochii pe unul dintre grifoni, dar ceilalţi îi distrăgeau mereu atenţia. Şi abia o singură dată reuşi flacăra să se apropie de unul dintre oponenţii să-i înaripaţi, mai-mai să-l atingă.

Unul dintre gnomi începu dintr-o dată să-şi înalţe securea puternică, lama acesteia licărind în soarele după-amiezii târzii. Călăreţul şi „armăsarul" său zburară încă o dată în preajma dragonului, iar apoi, apropiindu-se de ceafa namilei, grifonul se repezi brusc la atac.

Ghearele se înfipseră adânc în gâtul monstrului, smulgând solzii. Chiar pe când dragonul conştientiza durerea, gnomul răsuci securea şi lovi cu forţă.

Lama se înfipse adânc. Nu destul de adânc încât să ucidă, dar mai mult decât suficient ca să-l facă pe dragon să ţipe de agonie.

Din pur reflex, se întoarse. Aripa lui îi luă prin surprindere pe gnom şi pe grifon, făcându-i să piardă controlul şi echilibrul şi se rotească în spirale. Călăreţul reuşi să se ţină în şa, dar securea îi scăpă din mână şi căzu spre pământ.

Vereesa porni instinctiv în direcţia armei, dar Rhonin îi tăie calea cu braţul.

– Am zis că trebuie să plecăm!

Era pe punctul de a-l contrazice, dar încă o privire aruncată spre combatanţi o lămuri pe luptătoare că nu ar fi putut fi de nici un ajutor. Dragonul rănit zburase în sus, hărţuit încă de grifoni şi de călăreţii lor. Chiar dacă ar fi avut securea, Vereesa n-ar fi putut să facă altceva decât să o agite zadarnic în aer.

– Bine, mormăi în sfârşit elfa.

Împreună, se grăbiră să se îndepărteze de locul luptei, bazându-se acum pe cunoştinţele Vereesei despre direcţia în care se afla destinaţia lor finală. În urma lor, dragonul şi grifonii se transformară în puncte minuscule pe cer, în parte şi pentru că bătălia se deplasase în direcţia opusă celei în care mergeau elfa şi tovarăşul ei.

– Curios lucru... îl auzi şoptind pe vrăjitor.

– Ce e curios?

– Urechile alea nu sunt doar de ochii lumii, aşadar, nu-i aşa?

Vereesa se supără pentru insultă, deşi auzise şi remarce mult mai rele. Oamenii şi gnomii, destul de invidioşi pentru superioritatea înnăscută a rasei elfilor, alegeau adesea urechile lungi, ascuţite la vârf, ale acestora din urmă drept obiect de

batjocură. Uneori, urechile ei fuseseră comparate cu cele ale măgarilor, ale porcilor sau, cel mai rău, cu ale *goblinilor*. Deşi Vereesa nu folosise niciodată vreo armă împotriva nimănui din pricina unor astfel de comentarii, cel mai adesea clevetitorii ajunseseră să-şi regrete alegerea cuvintelor.

Ochii de smarald ai magului se îngustară.

– Îmi pare rău; ai luat-o drept insultă. Nu am vrut să te jignesc.

Ea se îndoi de sinceritatea spuselor lui, dar ştiu că trebuia să accepte vaga lui încercare de a cere iertare. Străduindu-se să-şi înfrâneze mânia, întrebă din nou:

– Ce ţi se pare atât de curios?

– Că dragonul a apărut atât de la fix.

– Dacă aşa crezi, ai putea foarte bine să te întrebi şi de unde au apărut grifonii. La urma urmei, ei l-au alungat.

El clătină din cap.

– Cineva l-a văzut şi a raportat situaţia. Călăreţii şi-au făcut doar datoria.

Stătu puţin pe gânduri şi apoi continuă:

– Ştiu că se presupune că clanul Dragonmaw este disperat, că încearcă să reunească atât forţele celorlalte clanuri rebele cât şi pe cele ale clanurilor din enclave, dar aceasta nu îmi pare a fi calea pe care ar apuca-o.

– Cine poate spune ce gândeşte un orc? Acesta a fost, evident, un jefuitor întâmplător. Acesta nu a fost primul astfel de atac din Alianţă, omule.

– Nu, dar mă întreb dacă...

Rhonin nu continuă, căci amândoi îşi dădură brusc seama de mişcarea din pădure... mişcare din toate direcţiile.

Cu uşurinţa pe care o dezvoltă exersarea, luptătoarea îşi scoase sabia din teacă. Alături, mâinile lui Rhonin se făcură nevăzute printre faldurile adânci ale mantiei lui de vrăjitor, pregătind, fără îndoială, vreo vrajă. Vereesa nu spuse nimic, dar se întrebă în sine pe cât ajutor ar fi putut conta din partea lui într-o luptă corp la corp. Ar fi fost mai bine ca el să stea deoparte şi să o lase pe ea să ţină piept primilor atacatori.

Prea târziu. Şase făpturi masive apărură călare din pădure,

înconjurându-i. Chiar şi în lumina din ce în ce mai slabă a soarelui ce apunea, armurile lor argintii luceau puternic. Elfa se pomeni cu un vârf de lance îndreptat spre piept. Rhonin avea nu doar un vârf de lance atingându-i pieptul, ci încă unul din direcţia opusă, în spate.

Coifuri cu vizieră, cu capete de leu în vârf, ascundeau chipurile celor care îi luaseră prizonieri. Ca luptătoare a pădurilor, Vereesa se întrebă cum putea cineva să se mişte îmbrăcat astfel, darmite să mai şi lupte în război, dar cei şase se mişcau deloc stânjeniţi în şa. Caii lor uriaşi, gri, de război, cu partea superioară îmbrăcată în armură, păreau, de asemenea, nestânjeniţi de greutatea în plus care le fusese pusă în spate.

Nou-veniţii nu purtau steaguri, singurul semn care le dezvăluia identitatea părând a fi imaginea stilizată a unei mâini îndreptate spre cer, întipărită în relief pe platoşele lor. Vereesa era convinsă că ştia cine erau, şi asta doar datorită acestui semn, dar nu se relaxă. Ultima dată când elfa întâlnise astfel de oameni, purtaseră un alt fel de armură, cu coarne în vârful coifurilor şi cu litera-simbol a regatului Lordaeron gravată atât pe platoşă cât şi pe scut.

Apoi un al şaptelea călăreţ apăru încet din pădure, îmbrăcat în armura mai tradiţională la care se aşteptase Vereesa mai înainte. În interiorul coifului întunecat, fără vizieră, se vedea un chip puternic, mai vârstnic şi mai înţelept – pentru un om – şi cu barbă sură, îngrijită. Atât simbolul Lordaeronului, cât şi cel al ordinului său religios îi marcau nu doar scutul şi platoşa, ci şi coiful. O cataramă ca de argint, în forma unui cap de leu, îi încheia cingătoarea de care atârna un buzdugan ascuţit şi zdravăn de felul celor purtate de cei ca el.

– O elfă, murmură el cercetător. Braţul tău puternic e binevenit.

Cel ce părea a fi conducătorul îl privi cercetător pe Rhonin, comentând în cele din urmă cu dispreţ făţiş:

– Şi un suflet osândit la chinurile iadului. Ţineţi-vă mâinile unde le putem vedea şi nu vom fi tentaţi să le retezăm.

Pe când Rhonin se străduia în mod evident să-şi înfrâneze furia, Vereesa şovăia între uşurare şi nelinişte. Fuseseră prinşi de paladinii din Lordaeron – legendarii Cavaleri ai Mâinii Argintii.

Cei doi se întâlniră într-un loc al umbrelor, un loc unde puteau ajunge doar foarte puţini, chiar şi dintre cei de felul lor. Era un loc unde vise despre trecut se derulau iar şi iar, siluete de nepătruns rătăcind prin negura istoriei minţii. Nici chiar cei doi care se întâlniră acolo nu ştiau cât din acel tărâm exista în realitate şi cât exista doar în gândurile lor, dar ştiau că acolo nimeni nu ar fi putut trage cu urechea.

După cum se presupunea.

Amândoi erau înalţi şi zvelţi, iar chipurile lor erau acoperite de glugi. Unul putea fi recunoscut drept vrăjitorul pe care Rhonin îl cunoştea sub numele de Krasus; celălalt, dacă nu ar fi fost nuanţa uşor verzuie a mantiei sale de altfel gri, ar fi putut fi luat drept geamănul vrăjitorului. Doar după ce fură rostite câteva cuvinte deveni clar că, spre deosebire de consilierul din Kirin Tor, această siluetă aparţinea cu certitudine unui bărbat.

– Nici nu ştiu de ce am mai venit, comentă el către Krasus.

– Pentru că trebuia să vii. Era necesar să vii.

Celălalt rosti şuierător, printre dinţi:

– Adevărat, dar acum că sunt aici, pot alege să plec oricând doresc.

Krasus ridică o mână subţire, înnănuşată.

– Cel puţin ascultă ce am de spus până la capăt.

– Pentru ce? Ca să-mi repeţi ce ai mai spus de atâtea ori până acum?

– Pentru ca măcar o dată să-ţi intre de-a binelea în cap ceea ce spun! răspunse Krasus, iar vehemenţa lui neaşteptată îi surprinse pe amândoi.

Tovarăşul său clătină din cap.

– Stai prin preajma lor de prea mult timp. Scuturile tale, atât cele magice cât şi cele personale, încep să cedeze. E timpul să abandonezi misiunea asta fără sorţi de izbândă... la fel ca noi.

– Nu cred că e fără sorţi de izbândă.

Pentru prima oară, un indiciu asupra sexului, o voce mult mai adâncă decât vreunul dintre ceilalţi membri ai cercului intern al Kirin Tor-ului ar fi crezut că era posibil să audă. Vocea continuă:

– Nu pot, nu atâta timp cât ea este ţinută prizonieră.

– Ce înseamnă ea pentru tine este de înţeles, Korialstrasz; pentru noi ea este doar amintirea unor vremuri trecute.

– Dacă vremea aceea a trecut, atunci de ce tu şi ai tăi mai staţi încă pe poziţii? răspunse Krasus calm, stăpânindu-şi din nou emoţiile.

– Pentru că vrem ca anii de pe urmă să ne fie calmi, paşnici...

– Un motiv în plus ca să vă alăturaţi mie acum.

Celălalt şuieră din nou:

– Korialstrasz, nu vei ceda niciodată în faţa inevitabilului? Planul tău nu ne surprinde, căci te cunoaştem atât de bine! Ţi-am văzut mica marionetă pornind în încercarea-i zadarnică – crezi că ar putea să-şi îndeplinească misiunea?

Krasus aşteptă o clipă înainte de a răspunde.

– Are potenţialul... dar el nu e tot ce am. Nu, cred că va eşua. Oricum, chiar dacă nu va izbândi, sper că sacrificiul lui va contribui la succesul meu în cele din urmă... Şi dacă v-aţi alătura mie, succesul acela ar fi mai probabil.

– Am avut dreptate.

Tovarăşul lui Krasus păru extrem de dezamăgit.

– Aceeaşi retorică. Aceeaşi pledoarie. Am venit doar datorită alianţei, odată puternică, dintre cele două facţiuni ale noastre, dar e clar ca nu ar fi trebuit să mă deranjez nici măcar de dragul ei. Nu ai sprijin, nu ai forţă. Nu ai rămas decât tu acum, şi tu trebuie să te ascunzi în umbră – făcu un gest către pâcla ce-i înconjura – în locuri ca acesta, mai degrabă decât să-ţi arăţi adevărata întruchipare.

– Fac ceea ce trebuie... Tu ce mai faci acum?

Glasul lui Krasus se făcu din nou tăios.

– Tu pentru ce rost trăieşti, vechiul meu prieten?

Celălalt tresări la auzul acestei întrebări pătrunzătoare, dar apoi se îndepărtă brusc. Făcu câţiva paşi spre negura învăluitoare, apoi se opri şi se uită spre vrăjitor. Tovarăşul lui Krasus păru resemnat:

– Îţi doresc numai bine în încercarea ta; chiar asta-ţi urez. Doar că eu – noi – nu credem că mai poate fi vreo întoarcere spre trecut. Vremurile acelea au trecut, şi noi cu ele.

– Asta vă e alegerea, aşadar.

Aproape că se despărțiră, dar Krasus strigă deodată:

– O rugăminte, totuși, înainte să te întorci la ceilalți.

– Și care ar fi aceea?

Întreaga siluetă a magului păru să se întunece, și îi scăpă un șuierat:

– Să nu-mi mai zici niciodată pe numele acela. *Niciodată*. Nu trebuie rostit, nici măcar aici.

– Nimeni nu ar putea...

– *Nici măcar aici*.

Ceva din tonul lui Krasus îl făcu pe tovarășul său să aprobe din cap. Cea de-a doua siluetă se îndepărtă apoi în grabă, făcându-se nevăzută în neant.

Vrăjitorul privi fix spre locul în care stătuse celălalt, gândindu-se la urmările acestei conversații zadarnice. Of, dacă ei ar fi putut deschidă ochii, să înțeleagă rațional! Împreună, ar fi avut speranță. Separat, puteau face prea puțin... iar asta era în avantajul vrăjmașului lor.

– *Neghiobi*... bodogăni Krasus, *neghiobi prăpăstioși*...

IV

aladinii îi duseră înapoi la o fortăreaţă care trebuia să fifost aşezarea fără nume pe care o pomenise mai devreme Vereesa. Rhonin nu fu impresionat de ea. Zidurile ei înalte de piatră împrejmuiau o aşezare funcţională, fără podoabe, unde cavalerii evlavioşi, pajii şi un număr redus de oameni de rând încercau să trăiască într-o oarecare austeritate. Stindardele frăţiei fluturau alături de cele ale Alianţei Lordaeron-ului, deoarece Cavalerii Mâinii Argintii erau cei mai de nădejde susţinători ai acesteia. Dacă nu ar fi fost şi orăşenii de rând, Rhonin ar fi luat aşezarea drept o operaţiune întru totul militară, căci legea ordinului evlavios domnea în mod evident peste toţi şi toate.

Paladinii o trataseră cu deplină curtoazie pe elfă, unii dintre cavalerii mai tineri etalându-şi chiar farmecele ori de câte ori li se adresa Vereesa, dar cu vrăjitorul nu doriră a avea de-a face mai mult decât o impunea necesitatea, nici chiar atunci când, la un moment dat, îi întrebă cât mai aveau încă de mers până să ajungă la Hasic. Fu nevoie ca Vereesa să repete întrebarea ca să-şi afle şi el răspunsul. În ciuda primelor impresii, cei doi nu erau, bineînţeles, prizonieri, dar Rhonin chiar se simţi ca un proscris printre ei. Îl tratară cu un minim de amabilitate, şi asta doar pentru că le-o impunea jurământul faţă de regele Terenas, dar, altfel, el rămânea un paria.

– Am văzut şi dragonul, şi grifonii, tună conducătorul lor, unul pe nume Duncan Senturus. Datoria şi onoarea noastră ne cerea să mergem imediat într-acolo pentru a vedea dacă puteam fi de folos.

Faptul că lupta avusese loc doar în aer şi se desfăşurase complet în afara razei lor de acţiune, nu le potolise deloc entuziasmul evlavios şi nici nu îi trezise la realitate, gândi Rhonin contrariat. Ei şi luptătoarea se potriveau de minune în această privinţă. Destul de curios lucru, însă, vrăjitorul simţi ceva ca un junghi de gelozie, acum că nu mai era singurul care avea de-a face cu Vereesa. *La urma urmei, a fost desemnată călăuza mea. Ar trebui să-şi respecte întru totul îndatorirea până ajungem la Hasic.*

Din nefericire, şi Duncan Senturus îşi avea propriile intenţii în privinţa drumului spre Hasic. Pe când descălecau, cavalerul mai vârstnic, lat în umeri, îi oferi elfei braţul, zicând:

– Desigur, am da dovadă de neglijenţă dacă nu v-am conduce pe drumul cel mai scurt şi mai sigur spre port. Ştiu că dumnea-voastră v-a fost dată această îndatorire, doamnă, dar e clar că o putere superioară a făcut ca drumul vostru să vă conducă spre noi. Cunoaştem prea bine drumul spre Hasic, astfel încât un grup restrâns, cu mine în frunte, va călători de mâine cu domniile voastre.

Aceste cuvinte părură mulţumitoare pentru luptătoare, dar nu îl încurajară pe Rhonin. Toţi cei din fortăreaţă îl aţinteau cu privirile de parcă ar fi fost prefăcut într-un goblin sau un orc. Suferise destul dispreţ din partea celor ca el, a făcătorilor de vrăji, şi nu simţea nevoia să mai fie tulburat şi de către paladini.

– Sunteţi foarte amabil, interveni Rhonin din spatele lor, dar Vereesa e o luptătoare pe cinste. Vom ajunge la Hasic la timp.

Nările lui Senturus se umflară ca şi când ar fi simţit un miros otrăvitor. Păstrându-şi zâmbetul, paladinul vârstnic îi spuse elfei:

– Permiteţi-mi să vă conduc personal la camera dvs.

Aruncă o privire fugară unuia dintre subordonaţii săi.

– Meric! Găseşte un loc unde să-l pui pe vrăjitor...

– Pe aici, mormăi un cavaler tânăr, mătăhălos şi cu mustaţă.

Părea gata să-l ia pe Rhonin de braţ chiar dacă ar fi însemnat să i-l rupă. Rhonin ar fi putut să-l înveţe cât de nechibzuit ar fi fost gestul, dar, de dragul misiunii sale şi al păcii dintre diferitele

elemente ale Alianţei, păşi doar repede înainte, ajungând astfel lângă călăuza sa şi nu rosti nici un cuvânt tot timpul călătoriei.

Rhonin se aşteptase să fie condus în cel mai jilav, murdar şi respingător loc în care l-ar fi putut lăsa să-şi facă culcuş peste noapte, dar, în schimb, se pomeni într-o cameră care, probabil, nu era cu nimic mai austeră decât cele folosite de înşişi cavalerii cei mohorâţi. Uscată, curată, şi cu pereţi de piatră ce îl înconjurau din toate părţile în afară de cea unde se afla uşa – îi convenea lui Rhonin mai mult decât unele dintre locurile în care stătuse în trecut. Un pat frumos aranjat, de lemn, pentru o persoană, şi o măsuţă alcătuiau tot decorul. O lampă uzată părea a fi singurul mijloc de iluminare, camera neavând, după toate aparenţele, nici măcar o ferestruică. Rhonin se gândi să ceară să i se dea, cel puţin, o cameră care să aibă măcar o fereastră, dar bănui că paladinii nu aveau nimic mai bun de oferit. De altfel, aşa era mai bine, căci era ferit de priviri iscoditoare.

– E bine aşa, spuse Rhonin în cele din urmă, dar războinicul cel tânăr care-l adusese nu ezitase deja să plece, închizând uşa după el. Vrăjitorul încercă să îşi aducă aminte dacă mânerul din afară al uşii avea un zăvor sau vreun fel de încuietoare, dar, cu siguranţă, paladinii nu ar fi mers atât de departe. Chiardacă, pentru ei, Rhonin era un suflet blestemat, era, totuşi, unul dintre aliaţii lor. Gândul la disconfortul mental pe care această credinţă îl provoca paladinilor îl înveseli puţin. Întotdeauna îi considerase pe Cavalerii Mâinii Argintii o adunătură de fătarnici.

Gazdele sale morocănoase îl lăsară singurpână la vremea cinei. Se pomeni aşezat departe de Vereesa, care părea a-şi fi câştigat, vrând-nevrând, atenţia comandantului. Nimeni în afară de elfă nu-i adresă vrăjitorului mai mult de câteva cuvinte cât fu cina de lungă, iar Rhonin ar fi plecat după aceea dacă nu ar fi fost adus în discuţie subiectul dragonilor, de către nimeni altul decât Senturus.

– S-au îndesit zborurile în ultimele săptămâni, îi informă cavalerul cu barbă. S-au făcut mai dese şi mai disperate. Orcii ştiu că nu mai au mult timp, şi caută să dezlănţuie prăpădul cât mai pot, înainte de ziua judecăţii de apoi.

Luă o gură de vin.

– Aşezării Juroon i-au dat foc doi dragoni acum trei zile, şi mai mult de jumătate din locuitori au murit în incidentul acela ticălos. De data aceea, bestiile şi stăpânii lor au fugit înainte ca grifonii şi călăreţii lor să poată ajunge la faţa locului.

– Oribil, murmură Vereesa.

Duncan aprobă din cap, cu o licărire de hotărâre aproape fanatică în adâncii săi ochi căprui.

– Dar se va termina în curând! Vom mărşălui în curând în inima Khaz Modan-ului, chiar în Grim Batol, şi vom pune capăt ameninţării ultimelor rămăşiţe ale Hoardei! Se va vărsa sânge de orc!

– Şi oameni buni vor muri, adăugă Rhonin ca pentru sine.

După câte se pare, însă, auzul comandantului era la fel de ascuţit ca cel al elfei, căci privirea lui se întoarse imediat spre mag.

– Oameni buni vor muri, da! Dar am jurat să vedem Lordaeron-ul şi toate celelalte ţinuturi eliberate de ameninţarea orcilor, şi aşa vom face, indiferent cât de scump ne va costa!

Neimpresionat, vrăjitorul îi întoarse replica:

– Dar mai întâi trebuie să faci ceva în privinţa dragonilor, nu-iaşa?

– Vor fi înfrânţi, vrăjitorule; trimişi în lumea din adâncuri, acolo unde le e locul. Dacă neamul tău diavolesc...

Vereesa atinse uşor mâna comandantului, adresându-i un zâmbet ce-l făcu un pic gelos chiar şi pe Rhonin.

– De cât timp sunteţi paladin, Lord Senturus?

Rhonin urmări cu o oarecare uimire cum luptătoarea se transformă într-o tânără femeie încântată şi încântătoare, asemenea celor pe care el le întâlnise la curtea regală a Lordaeron-ului. La rândul ei, transformarea Vereesei îl schimbă pe Duncan Senturus. Vereesa se juca şi se amuza tachinându-l pe cavalerul cărunt, părând a aştepta cu sufletul la gură fiecare cuvânt al lui. Personalitatea ei se schimbase atât de mult încât vrăjitorului, privind-o, nu-i venea să creadă că era aceeaşi femeie care călărise alături de el ca protectoare şi călăuză a lui în ultimele zile.

Duncan îşi povesti în detalii mărunte începuturile nu prea umile, ca fiu al unui nobil avut care a ales ordinul pentru a-şi face un nume. Deşi ceilalţi cavaleri mai auziseră, cu siguranţă, povestea înainte, ascultară cu atenţie concentrată, fascinaţi, văzând, fără

dubiu, în conducătorul lor un exemplu strălucit al propriilor lor cariere. Rhonin îl studie în treacăt pe fiecare dintre ceilalţi paladini, observând cu o oarecare nelinişte că abia de clipeau şi abia de respirau sorbind povestea.

Vereesa comentă asupra diverselor părţi ale povestirii lui, făcând să pară minunate, nemaipomenite şi curajoase până şi cele mai lumeşti reuşite ale bărbatului mai vârstnic. Minimaliză importanţa propriilor fapte când Lord Senturus o întrebă despre pregătirea ei anterioară, deşi, magul era sigur de asta, luptătoarea îl întrecea cu mult, în numeroase îndemânări, pe cavalerul care le oferea găzduire.

Paladinul păru fermecat de jocul ei de teatru şi continuă îngrozitor de mult, dar Rhonin nu mai rezistă. Se scuză – o înştiinţare care trecu întru totul neobservată – şi se grăbi să iasă, căutând aer şi singurătate.

Noaptea se aşternuse peste fortăreaţă, o beznă fără lună care-l învăluia ca o pătură mângâietoare pe vrăjitorul înalt. Abia aştepta să ajungă la Hasic şi să pornească în călătoria spre Khaz Modan. Doar atunci avea să scape de paladini, luptători ai pădurilor şi alţi neghiobi care nu făceau altceva decât să-l împiedice să-şi vadă de adevărata-i misiune. Rhonin lucra cel mai bine singur, ceea ce şi încercase să explice înainte de ultimul dezastru. Nimeni nu-l ascultase atunci, iar el fusese obligat să facă ce trebuise ca să reuşească. Ceilalţi părtaşi la misiune nici nu ţinuseră seama de avertismentele lui şi nici nu înţeleseseră de ce era nevoie de îndeletnicirea lui periculoasă. Cu dispreţul tipic celor fără de haruri, se porniseră la atac drept în calea însemnatei lui vrăji... Şi astfel pieriseră cei mai mulţi dintre ei, împreună cu adevăratele lui ţinte – o bandă de vrăjitori orci care încercau să scoale din morţi ceea ce unii credeau a fi unul dintre demonii legendari.

Rhonin regretă fiecare dintre acele morţi în parte, mai mult decât le dăduse de înţeles maeştrilor săi din Kirin Tor. Îl bântuiau, îndemnându-l să se avânte spre isprăvi şi mai riscante... Şi ce putea fi mai riscant decât să încerce, de unul singur, să o elibereze pe Regina Dragonilor din mâinile celor ce o ţineau prizonieră? Trebuia să o facă de unul singur, nu doar de dragul gloriei pe care izbânda

aceasta avea să i-o aducă, dar, de asemenea, spera Rhonin, pentru a astâmpăra spiritele foştilor săi camarazi, spirite care nu-i îngăduiau niciodată nici măcar o clipă de răgaz. Nici măcar Krasus nu ştia despre acele năluci chinuitoare – ceea ce era probabil un lucru bun, căci l-ar fi făcut, altminteri, să pună la îndoială echilibrul mental *şi* valoarea lui Rhonin.

Vântul se înteţi pe când Rhonin se urcă spre partea cea mai de sus a zidului împrejmuitor al fortăreţei. Câţiva cavaleri stăteau de strajă, dar vestea despre prezenţa lui Rhonin în aşezare se răspândise, după câte se părea, cu repeziciune, şi după ce primul străjer îl recunoscu cercetându-l cu felinarul, cavalerii se feriră din nou de Rhonin, ocolindu-l. Iar asta îi pria; îi păsa la fel de puţin de luptători pe cât le păsa lor de el.

Dincolo de fortăreaţă, formele vagi ale copacilor transformau peisajul întunecos în ceva magic. Rhonin se pomeni pe jumătate tentat să părăsească ospitalitatea îndoielnică a gazdelor sale şi să-şi găsească un culcuş sub un stejar. Atunci, cel puţin, nu ar mai fi trebuit să asculte vorbele pioase ale lui Duncan Senturus, care, după părerea magului, părea mult mai interesat de Vereesa decât ar fi trebuit să fie un cavaler al ordinului religios. Era drept că ea avea ochi captivanţi şi că hainele i se potriveau bine pe trupul zvelt...

Rhonin suflă zgomotos, stârpind imaginea luptătoarei din propriile gânduri. Era clar că izolarea lui forţată din timpul penitenţei îl afecta mai mult decât îşi dăduse seama. Magia era iubita lui, în primul şi-n primul rând, iar dacă Rhonin hotăra într-adevăr să caute compania unei femei, prefera mai degrabă un tip mai maleabil, ca, de exemplu, mult-răsfăţatele domnişoare de la curţi sau chiar servitoarele impresionabile pe care le întâlnea câteodată în călătoriile lui. În nici un caz un arogant vânător al pădurilor...

Mai bine să-şi concentreze atenţia asupra unor chestiuni mai importante. O dată cu bietul său armăsar, Rhonin pierduse şi obiectele pe care i le dăduse Krasus. Trebuia să se străduiască să ia legătura cu celălalt vrăjitor şi să-l înştiinţeze în legătură cu ce se întâmplase. Tânărul mag regreta că acest lucru era necesar, dar îi datora prea multe lui Krasus ca să nu încerce. Rhonin nu se gândea cu nici un chip să se întoarcă din drum; ar fi însemnat sfârşitul

speranţelor lui de a-şi recâştiga vreodată prestanţa nu doar printre cei de-o seamă cu el, dar şi în propriii lui ochi, faţă de sine însuşi.

Cuprinse cu privirea împrejurimile. Cu ochii-i care vedeau, chiar şi noaptea, puţin mai bine decât ai oamenilor de rând, nu observă nici un străjer în imediata-i apropiere. Un turn de veghe îl ferea de privirile ultimului om pe lângă care trecuse. Ce loc mai bun decât acesta pentru a începe? Şi camera lui i-ar fi slujit, dar Rhonin prefera spaţiile deschise, pentru a-şi putea îndepărta mai bine păienjenişul din gânduri.

Dintr-un buzunar aflat adânc în mantie, scoase un cristal mic, întunecat. Nu era cea mai bună alegere pentru a încerca să creeze o punte de comunicare pe o distanţă de mai multe mile, dar era singura care-i mai rămăsese.

Rhonin ţinu cristalul în sus, în dreptul celei mai strălucitoare dintre stelele neclare de deasupra şi începu să murmure cuvintele puterii magice. Un licăr slab apăru în inima pietrei, crescând apoi treptat în intensitate pe măsură ce Rhonin continuă să vorbească. Cuvintele mistice i se rostogoleau de pe buze...

Iar în acel moment, stelele *dispărură* brusc...

Întrerupându-şi vraja la jumătatea propoziţiei, Rhonin se zgâi. Nu, stelele asupra cărora îşi fixase privirea nu dispăruseră; acum le putea vedea. Totuşi... totuşi, pentru o frântură, nu mai mult de cât ai clipi, magul ar fi putut jura...

O festă de-a imaginaţiei şi propria lui oboseală. După încercările prin care trecuse în acea zi, Rhonin ar fi trebuit să se culce imediat după cină, dar dorise mai întâi să încerce vraja. Cu cât termina mai repede, cu atât mai bine. Voia să fie cu totul întinerit în zori, căci cu siguranţă Lord Senturus avea să impună un ritm intens.

Încă o dată Rhonin ridică cristalul şi reîncepu a murmura cuvintele puterii magice. De data aceasta, nici un renghi al ochilor nu avea să...

– Ce faci aici, făcătorule de vrăji? întrebă imperativ o voce adâncă.

Rhonin înjură, enervat de această a doua amânare. Se întoarse spre cavalerul care dăduse peste el şi izbucni:

– Nimic de...

O explozie zgudui zidul.

Rhonin scăpă cristalul din mână. Nu mai avu când să încerce să-l prindă, căci era mai preocupat să nu cadă peste zid, unde şi-ar fi găsit sfârşitul.

Pentru străjer nu fu nici o speranţă. Când se scutură zidul, străjerul căzu în spate, izbindu-se mai întâi de parapete, rostogolindu-se şi căzând apoi peste ele. Strigătul lui îl cutremură pe Rhonin până se stinse brusc.

Explozia se domoli, dar nu şi distrugerea pe care o provocase. Vrăjitorul disperat abia reuşise să-şi recâştige echilibrul în picioare când o porţiune din zid începu să se prăbuşească spre interior. Rhonin sări înainte, înspre turnul de veghe, crezându-l mai sigur. Ateriză lângă intrare şi se porni să intre – chiar când turnul însuşi începu a se bălăngăni periculos de tare.

Rhonin încercă să iasă, dar intrarea se prăbuşi, prinzându-l înăuntru.

Începu o vrajă, sigur că era deja prea târziu. Tavanul se prăbuşi asupră-i...

Şi o dată cu tavanul coborî ceva asemănător cu o mână gigantică ce-l apucă pe vrăjitor într-o strânsoare atât de înăbuşitoare încât Rhonin îşi pierdu întru totul răsuflarea... Şi cunoştinţa.

Nekros Skullcrusher se gândea îngrijorat la soarta pe care zarurile i-o aşternuseră cu mult, mult timp înainte. Orcul cărunt se juca cu un colţ îngălbenit în timp ce studia discul auriu în palma cărnoasă a celeilalte mâini, întrebându-se cum fusese posibil ca cineva care învăţase să exercite o astfel de putere să fie condamnat la a face pe dădaca şi temnicerul unei femele clocitoare al cărei singur scop era să nască progenitură după progenitură. Desigur, adevărul că ea era cea mai mare dintre dragoni ar fi putut avea ceva de-a face cu acel rol – aceasta şi faptul că, cu un singur picior sănătos, Nekros nu putea spera vreodată să ajungă şi să rămână pe postul de căpetenie de clan.

Discul auriu părea să-şi bată joc de el, dar orcul schilod nu se gândise niciodată să-l arunce. Cu el, obţinuse o poziţie care îl făcea

să fie încă respectat printre tovarăşii săi războinici... chiar dacă el îşi pierduse tot respectul pentru sine însuşi în ziua în care acel om, acel cavaler, îi ciopârţise partea de sus a piciorului drept. Nekros îl omorâse pe om, dar nu fusese în stare să facă singurul lucru onorabil. În schimb, îi lăsase pe ceilalţi să-l târască afară de pe câmpul de bătălie, să-i cauterizeze rana şi să-l ajute să-şi facă proteza necesară pentru membrul mutilat.

Miji ochii spre ce îi rămăsese din genunchi şi spre piciorul de lemn prins acolo. Gata cu lupta glorioasă, gata cu moştenirea de sânge şi moarte. Alţi războinici îşi puseseră capăt zilelor pentru răni mai puţin grave, dar Nekros *nu putuse*. Însuşi gândul de a-şi îndrepta lama sabiei spre propriu-i gât sau piept îl înfiora într-un fel de care nu îndrăznea să pomenească nimănui. Nekros Skullcrusher îşi dorea foarte mult să trăiască, indiferent cu ce preţ.

Unii din clanul Dragonmaw l-ar fi trimis deja pe drumul spre glorioasele câmpuri de bătălie ale vieţii de apoi dacă nu ar fi fost priceput ca vrăjitor. Talentul său pentru artele vrăjitoriei fusese descoperit de timpuriu, fiind pregătit de către cei mai buni. Însă obiceiul vrăjitorilorîi ceruse să facă alte alegeri pe care Nekros nu voise să le facă, alegeri întunecate care, credea el, nu serveau Hoardei, ci mai degrabă o subminau. Fugise din rândurile lor, se întorsese la îndeletnicirile lui de război-nic, dar, din când în când, căpetenia lui, marele şaman, Zuluhed, îi ceruse să-şi folosească celelalte talente – mai ales pentru ceea ce mulţi orci crezuseră că era imposibil: capturarea Reginei Dragonilor, Alexstrasza.

Zuluhed folosise magiile ritualice ale vechii credinţe şamaneşti, cum puţini făcuseră de când fusese formată Hoarda pentru întâiaşi oară, dar, pentru această sarcină, trebuise de asemenea să invoce puterile mai cumplite pentru care fusese pregătit. Prin resurse pe care orcul zbârcit nu le dezvăluise niciodată tovarăşului său schilod, Zuluhed descoperise un talisman străvechi despre care se spunea că era în stare de minuni cutremurătoare. Singura problemă fusese că nu răspunsese la vrăjile şamaneşti, indiferent cât de mare fusese efortul depus în acest sens de către căpetenie. Ceea ce îl făcuse pe Zuluhed să apeleze la singurul vrăjitor în care simţea că putea avea încredere, un războinic loial clanului Dragonmaw.

Şi astfel Nekros moştenise *Sufletul Demonic*.

Aşa numise Zuluhed discul auriu lipsit de trăsături deosebite, deşi la început celălalt orc nu ştiuse de ce. Nekros l-a tot întors pe o parte şi pe alta, minunându-se, nu pentru întâiaşi oară, de înfăţişarea lui impresionantă şi totuşi simplă. Aur pur, da, şi de forma unei monede uriaşe cu marginea rotunjită. Lucea până şi în lumina cea mai slabă, şi nimic nu-l putea face să-şi piardă strălucirea. Ulei, noroi, sânge... orice se scurgea de pe el, lăsân-du-l curat.

– *E mai vechi decât orice vrajă, atât cea a şamanilor, cât şi cea a vrăjitorilor, Nekros*, îi spusese Zuluhed. *Nu pot să fac nimic cu el, dar poate că tu poţi...*

Deşi era instruit şi experimentat, orcul cu picior de lemn se îndoise că el, care jurase să nu mai practice meşteşugurile întunecate, s-ar fi putut descurca mai bine decât căpetenia sa legendară. Totuşi, luase talismanul şi încercase să-i înţeleagă scopul, folosul.

Două zile mai târziu, mulţumită uluitorului său succes şi îndrumării ferme a lui Zuluhed, reuşiseră să facă ceea ce nimeni nu şi-ar fi imaginat că era posibil, cu atât mai puţin Regina Dragonilor însăşi.

Nekros mârâi, ridicându-se încet în picioare. Piciorul îl durea unde genunchiul se atingea de piciorul de lemn, o durere sporită de talia mare a orcului. Nekros nu-şi făcea iluzii despre capacitatea lui de a conduce. Şi aşa de-abia putea să se mişte prin peşteri.

Era vremea să o viziteze pe Înălţimea Sa. Să se asigure că ştia că avea un program de respectat. Zuluhed şi ceilalţi câţiva conducători de clanuri rămaşi mai visau încă să reînsufleţească Hoarda, stârnindu-i la revoltă pe cei părăsiţi de molâul Doomhammer. Nekros se îndoia că aceste vise se puteau adeveri, dar era un orc loial, şi, ca orc loial, avea să îndeplinească întocmai ordinele căpeteniei lui.

Cu *Sufletul Demonic* strâns într-o mână, orcul se învârti prin coridoarele umede şi reci ale peşterii. Clanul Dragonmaw lucrase din greu la lungirea sistemului care străbătea deja munţii aceia. Şirul complex de coridoare le permitea orcilor să se descurce mai uşor cu sarcina apăsătoare de a creşte şi a pregăti dragoni pentru

gloria Hoardei. Dragonii ocupau mult spaţiu şi aveau nevoie de amenajări separate, fiecare dintre ele trebuind săpată.

Desigur, erau mai puţini dragoni zilele acelea, fapt care-i fusese repetat lui Nekros destul de des în ultima vreme de către Zuluhed şi de către alţii. Aveau nevoie de dragoni pentru ca disperata lor campanie să aibă, cât de cât, sorţi de izbândă.

– Şi cum ar trebui s-o fac eu să se înmulţească mai repede? mormăi Nekros pentru sine.

Doi războinici masivi, mai tineri, trecură cu paşi repezi pe lângă el. Înalţi de aproape doi metri, laţi fiecare cât doi dintre adversarii lor din rasa oamenilor, luptătorii cu colţi îşi aplecară scurt capetele în semn de recunoaştere a rangului său. Gigantice securi de luptă le atârnau de armură, pe spate. Amândoi erau călăreţi de dragoni, dintre cei noi. Călăreţii aveau o rată de mortalitate cam de două ori mai mare decât aceea a „armăsarilor" lor, în general datorită ghinionului de a nu reuşi să rămână în şa. Fuseseră vremuri când Nekros se întrebase dacă nu cumva clanul avea să rămână fără luptători capabili înainte chiar de a rămâne fără dragoni, dar nu pusese în discuţie subiectul faţă de Zuluhed.

Mergând şontâc-şontâc, orcul în vârstă începu în curând să audă semnele ce trădau prezenţa Reginei Dragonilor. Observă răsuflarea greoaie, ce răsuna cu ecou în zona aceea restrânsă ca şi cum aburi sloboziţi din adâncurile pământului şi-ar fi croit drum până sus. Nekros ştia ce însemna răsuflarea greoaie. Ajunsese chiar la timp.

Nici o strajă nu stătea la intrarea săpată ce dădea spre camera mare a dragonului, dar Nekros se opri, totuşi. Mai fuseseră întreprinse în trecut încercări de a elibera sau ucide giganticul dragon roşu dinăuntru, dar toate acele încercări se sfârşiseră printr-o moarte oribilă. Nu din partea dragonului, bineînţeles, căci ea şi-ar fi primit uşurată asasinii, ci din partea unei trăsături neaşteptate a talismanului pe care-l ţinea Nekros.

Orcul privi chiorâş spre ceea ce nu părea decât un pasaj deschis.

– Hai!

Într-o clipă, însuşi aerul din jurul intrării luă foc. Mici ghemotoace de flăcări apărură brusc, iar apoi se contopiră imediat. O

formă umanoidă începu să umple intrarea, apoi să se reverse prin ea.

Ceva ce semăna vag cu o ţeastă arzând se formă unde ar fi trebuit să fie capul. O armură care părea a fi compusă din oase cuprinse de flăcări luă forma corpului unui războinic care îi făcea chiar şi pe enormii orci să pară pitici. Nekros nu simţi fierbinţeală dinspre flăcările ca rupte din iad, dar ştia că dacă creatura din faţa lui l-ar fi atins chiar şi uşor, el, orcul, ar fi fost străbătut de o durere cum nici un luptător trecut prin multe nu şi-ar fi putut imagina.

Printre ceilalţi orci se vorbise în şoaptă cum că Nekros Skullcrusher are fi invocat unul dintre demonii din legende. El nu descuraja zvonul, deşi Zuluhed ştia mai bine. Creatura monstruoasă care păzea dragonul nu avea gândire independentă. Încercând să valorifice abilităţile misterioasei sale creaţii, Nekros dezlănţuise altceva. Zuluhed îl numise un golem al puterii – poate din esenţa puterii demonice, dar cu siguranţă nu una dintre fiinţele presupuse a fi mitice.

Oricare ar fi fost originile sale sau modul în care fusese folosit anterior, golemul slujea drept străjer ideal. Până şi cei mai feroce războinici se fereau de el. Doar Nekros îl putea comanda. Zuluhed încercase, dar obiectul din care apăruse golemul părea de-acum legat de orcul cu un picior.

– Intru eu, îi spuse el creaturii în flăcări.

Golemul înţepeni... apoi se sfărâmă într-o cascadă violentă de scântei ce se stingeau. În ciuda faptului că fusese martor de nenumărate ori la această plecare, Nekros încă se dădea un pic înapoi, neîndrăznind să înainteze până nu se stingea şi ultima scânteie.

În clipa în care orcul păşi înăuntru, o voce comentă:

– Ştiam... că aveai... să te întorci... curând aici...

Dispreţul cu care vorbi dragonul încătuşat nu-l afectă câtuşi de puţin pe temnicer. Auzise replici mai rele din partea ei de-a lungul anilor. Ţinând strâns obiectul, îşi croi drum spre capul ei care, din necesitate, fusese legat strâns jos. Pierduseră deja un dresor, căzut pradă fălcilor puternice; nu aveau să mai piardă un altul.

Lanţurile şi clemele de fier în sine nu ar fi fost suficiente să ţină în loc o dihanie atât de magnifică, dar puterea lor fusese sporită

prin puterea discului. Oricât s-ar fi zbătut, Alexstrasza nu ar fi fost în stare să se elibereze. Ceea ce nu însemna, desigur, că nu încerca.

– Ai nevoie de ceva?

Nekros nu întrebă din preocupare pentru ea. Voia doar s-o țină în viață pentru vrerea Hoardei.

Odinioară, solzii dragonului stacojiu luciseră ca metalul. Încă mai umplea peștera vastă de la coadă la cap, dar, totuși, coastele i se vedeau deja un pic pe sub piele, iar cuvintele îi ieșeau ca din strânsoare. În ciuda stării ei jalnice, ura din ochii aceia mari, aurii, nu se stinsese, iar orcul știa că, dacă Regina Dragonilor *ar fi evadat* vreodată, el ar fi fost primul care i-ar fi văzut gâtlejul pe dinăuntru sau ar fi fost fript până ar fi ajuns crocant. Desigur, deoarece șansele ca asta să se întâmple erau atât de neînsemnate, nici măcar Nekros cel cu un singur picior nu se îngrijora.

– Moartea ar fi bună...

El mârâi, întorcând spatele acestei conversații inutile. În timpul îndelungatei ei încarcerări, încercase la un moment dat să se înfometeze, dar simpla tactică de a-i lua următoarea tură de ouă pe care le clocea și de a sparge unul dintre ele sub ochii ei îngroziți fusese îndeajuns să pună capăt acelei amenințări. În ciuda faptului că știa că fiecare pui ieșit din ou avea să fie dresat să-i terorizeze pe dușmanii Hoardei și că avea să moară, probabil, din cauza aceasta, era clar că Alexstrasza mai avea o speranță că, într-o bună zi, ea și puii ei aveau să fie liberi. Zdrobirea oului însemnase nimicirea unei părți din acea speranță. Un dragon cu potențialul de a fi propriul său stăpân mai puțin.

Așa cum făcea întotdeauna, Nekros inspectă ultimele ouă pentru clocit. Cinci, de data aceasta. Un număr firesc, dar cele mai multe erau un pic mai mici decât de obicei. Asta îl deranja. Căpetenia lui făcuse deja o remarcă referitoare la micuții piperniciți produși în ultima tură, deși chiar și un dragon pitic era de câteva ori mai înalt decât un orc.

Lăsând discul să cadă într-un săculeț bine prins la brâu, Nekros se aplecă să ridice unul dintre ouă. Pierderea unuia dintre picioare nu-i slăbise brațul, așa că orcul masiv nu avea probleme în a ridica obiectul în cauză. O greutate bună, observă. Dacă și celelalte ouă

erau atât de grele, atunci aveau să producă pui sănătoşi, cel puţin. Cel mai bine era să le ducă în camera-incubator cât mai curând posibil. Arşiţa vulcanică de acolo avea să le menţină la temperatura potrivită pentru clocire.

Pe când Nekros punea înapoi oul, dragonul mormăi:

– Toate astea sunt zadarnice, muritorule. Micul vostru război e pe sfârşite.

– Poate că ai dreptate, mârâi el, surprinzând-o, fără doar şi poate, prin sinceritate. Orcul încăruntit se întoarse spre uriaşa lui prizonieră.

– Dar vom lupta până la sfârşit, şopârlo.

– Atunci vă veţi descurca fără noi. Ultimul meu tovarăş e pe moarte, ştii asta. Fără el, nu vor mai fi ouă.

Vocea ei, deja scăzută, deveni abia perceptibilă. Regina Dragonilor suflă din greu, de parcă conversaţia i-ar fi sleit prea mult puterea deja slăbită.

El se uită chiorâş la ea, studiindu-i ochii de reptilă. Nekros ştia că ultimul tovarăş al Alexstraszei era, într-adevăr, pe moarte. Începuseră cu trei, dar unul pierise încercând să evadeze peste mare, iar altul murise din cauza rănilor când dragonul solitar Deathwing îl luase prin surprindere. Al treilea, cel mai în vârstă dintre ei, rămăsese alături de regina lui, dar era cu multe secole mai bătrân chiar decât Alexstrasza, iar acum, acele secole, împreună cu rănile aproape mortale din trecut, îşi spuseseră cuvântul.

– Vom găsi altul, atunci.

Ea reuşi să pufnească. Cuvintele ei fură abia rostite, ca şoaptă.

– Şi cum... aţi reuşi să faceţi asta?

– Vom găsi unul...

Nekros nu avea nici un alt răspuns să-i dea, dar blestemat să fie dacă avea să-i dea şopârlei atâta satisfacţie. Frustrarea şi mânia ţinute prea îndelung în frâu începură să clocotească, dând pe dinafară. Merse şchiopătând spre ea.

– Cât despre tine, şopârlo...

Nekros îndrăznise să se apropie la mică distanţă de capul Reginei Dragonilor, conştient că, graţie legăturilor vrăjite, nu avea

să fie în stare să sufle foc asupră-i sau să-l mănânce. Aşa că fu teribil de îngrozit când capul Alexstraszei, cu toate că era legat strâns, se răsuci brusc spre el, umplându-i câmpul vizual. Gura dragonului se deschise larg, iar orcul avu deosebita neplăcere de a privi fix în adâncul gâtlejului creaturii care fu cât pe ce să-l prefacă într-o gustare.

Şi ar fi făcut-o dacă Nekros nu ar fi reacţionat iute. Apucând strâns săculeţul în care purta *Sufletul Demonic*, vrăjitorul murmură un singur cuvânt, se gândi la o singură comandă.

Un răcnet îndurerat cutremură camera, făcând să cadă bucăţi de piatră din tavan. Dihania stacojie îşi retrase capul cum putu mai bine. Veriga din jurul gâtului ei străluci cu atâta putere încât orcul trebui să-şi ferească ochii.

Lângă el, servitorul de foc al discului se materializă într-o izbucnire de lumină, cu orbite de ochi negre ce priveau spre Nekros în aşteptarea unui ordin. Vrăjitorul nu avea, însă, nevoie de creatură, căci obiectul însuşi se ocupase deja de situaţia aproape dezastruoasă.

– Pleacă, ordonă el golemului de foc. Pe când creatura pleca manifestându-se exploziv, orcul schilod îndrăzni să meargă până în faţa dragonului. O privire mânioasă se răspândi peste trăsăturile-i urâte, iar frustrarea de a şti că slujea unei cauze pierdute îl înfuria mai mult decât încercarea cea mai recentă a dragonului de a-i curma viaţa.

– Încă plină de şmecherii, nu-i aşa, şopârlo?

Aruncă o uitătură feroce spre verigă, a cărei strânsoare din perete Alexstrasza se străduise, evident, îndelung, să o slăbească. Nekros îşi dădu seama că vraja care afecta legăturile dragonului nu se întindea şi asupra pietrei de care erau prinse acestea. Greşeala aceea aproape că îl costase viaţa.

Dar eşecul în a-l ucide avea acum s-o coste pe ea. Nekros îşi fixă privirea puternic încruntată asupra dragonului rănit acum de-a binelea.

– Un şiretlic îndrăzneţ... mârâi el arătându-şi dinţii. Un şiretlic îndrăzneţ, dar nesăbuit.

Ridică discul auriu pentru ca ochii ei lărgiţi să-l vadă.

– Zuluhed a dat ordin să te menţin cât de sănătoasă posibil, dar căpetenia mea mi-a ordonat de asemenea să te pedepsesc ori de câte ori cred că e nevoie.

Nekros strânse şi mai tare în mână obiectul, care strălucea acum puternic.

– Acum este...

– Iartă întreruperea unei creaturi vrednice de dispreţ, o, milostive stăpân, veni o voce scârţâitoare dinăuntrul cavernei, dar au sosit veşti pe care trebuie să le auzi, o, trebuie!

Nekros mai-mai că scăpă obiectul. Învârtindu-se cum putea mai bine pe un singur picior bun, orcul imens se holbă în jos la creatura jalnic de măruntă cu urechi ca de liliac şi cu un lung şir de dinţi ascuţiţi dezveliţi într-un rânjet smintit. Nekros nu ştia ce-l deranja mai mult, creatura însăşi sau faptul că goblinul reuşise cumva să se strecoare în peştera dragonului fără să fie oprit de golem.

– Tu! Cum ai intrat aici?

Întinzându-se în jos, apucă micuţa creatură de gât şi o ridică în sus. Orice gând de pedepsire a dragonului se risipi.

– Cum?

Deşi rostea cuvinte pe jumătate sugrumate, odioasa creatură minusculă încă mai zâmbea.

– Am intrat pur şi simplu, o, milostive stăpân! Am intrat pur şi simplu!

Nekros socoti. Precis că goblinul intrase când golemul de foc îi venise în ajutor stăpânului său. Goblinii erau şmecheri şi reuşeau adesea să se strecoare în locuri considerate sigure, dar nici măcar pezevenghiul acesta isteţ nu ar fi avut cum să-şi croiască drum înăuntru altfel.

Lăsă dobitocul să cadă pe pământ.

– Bine! De ce ai venit? Ce veşti aduci?

Goblinul îşi frecă gâtul.

– Doar dintre cele mai importante, vă asigur! Zâmbetul cu gura până la urechi se lărgi şi mai mult.

– Te-am dezamăgit vreodată, stăpânule nemaipomenit de bun?

În ciuda faptului că, în adâncul sufletului, Nekros credea că

goblinii aveau mai puţin simţ al onoarei decât un melc de pământ, orcul fu nevoit a recunoaşte că acesta nu-l îndrumase spre rău. Aliaţi în cel mai bun caz îndoielnici, goblinii îşi aveau multe aranjamente proprii, dar îndeplineau întotdeauna misiunile pe care le primiseră de la Doomhammer şi, înaintea lui, de la marele Blackhand.

– Vorbeşte, dar, şi termină repede!

Drăcuşorul afurisit aprobă din cap de câteva ori.

– Da, Nekros, da! Vin să-ţi spun că există un plan în plină desfăşurare, mai mult de unul, de fapt, de a o elibera...

Ezită, apoi, ridicându-şi capul spre sleita Alexstrasza, continuă:

– Adică de a preface într-un mare dezastru visele clanului Dragonmaw!

O senzaţie supărătoare i se prelinse orcului de-a lungul spinării.

– Ce vrei să spui?

Goblinul îşi ridică din nou capul spre dragon.

– Poate altundeva, milostive stăpân?

Creatura avea dreptate. Nekros privi spre prizoniera sa, care părea a-şi fi pierdut cunoştinţa din pricina durerii şi a epuizării. Totuşi, era mai bine să fie precaut în preajma ei deocamdată. Dacă spionul acesta îi aducea vestea pe care o bănuia, atunci cu siguranţă vrăjitorul orc nu ar fi vrut ca Regina Dragonilor să audă detaliile.

– Foarte bine, mârâi. Nekros merse şontâc-şontâc spre intrarea în peşteră, cugetând deja la vestea pe care avea, probabil, să o audă. Goblinul ţopăia alături-i, rânjind cu gura până la urechi. Nekros se simţi tentat să şteargă zâmbetul acela enervant de pe mutra celuilalt, dar deocamdată mai avea nevoie de acea creatură. Totuşi, pentru cea mai vagă scuză...

– Ar face bine să fie bună, Kryll! Înţeles?

Kryll aprobă din cap, grăbindu-se să ţină pasul, iar capul i se bălăngănea în sus şi-n jos ca cel al unei jucării stricate.

– Ai încredere în mine, stăpâne Nekros! *Ai* doar *încredere* în mine...

V

Nu a avut nimic de-a face cu explozia, insistă Vereesa. De ce ar face aşa ceva?

– E un vrăjitor, replică Duncan categoric, ca şi când asta ar fi răspuns la orice întrebare şi totodată la toate. Nu le pasă deloc de vieţile şi traiul altora.

Pe deplin conştientă de toate prejudecăţile ordinului religios în privinţa magiei, Vereesa nu încercă să contrazică ideea respectivă. Ca elfă, crescuse în preajma magiei, şi chiar ea însăşi putea să facă mici vrăji, astfel că nu-l vedea pe Rhonin în lumina nefavorabilă în care-l vedea paladinul. În timp ce Rhonin o surprindea prin nesăbuinţă, nu i se părea atât de monstruos încât să nu-i pese de vieţile altora. Nu o ajutase în timpul evadării din calea dragonului? De ce s-ar fi deranjat să îşi rişte viaţa? Ar fi putut şi aşa să ajungă la Hasic de unul singur.

– Şi dacă nu e de vină, continuă Lord Senturus, atunci unde a dispărut? De ce nu e de găsit nici urmă de el printre dărâmături? Dacă e nevinovat, corpul lui ar trebui să fie acolo, alături de cei doi fraţi ai noştri care au pierit în timpul vrăjii lui...

Bărbatul îşi mângâie uşor barba.

– Nu, ticăloşia asta e vina lui, ia aminte la ce zic eu.

Aşa că îl vei vâna ca pe un animal, gândi ea. Din ce alt motiv ar fi convocat zece dintre cei mai buni cavaleri ai lui să pornească cu el călare în căutarea vrăjitorului dispărut? Ceea ce Vereesa crezuse

la început a fi o misiune de salvare se revelase repede ca fiind altceva. Când ea şi ceilalţi auziseră explozia şi descoperiseră ruinele, elfa simţise un junghi în inimă. Nu numai că nu reuşise să-şi menţină tovarăşul în viaţă, ci el şi alţi doi bărbaţi pieriseră în zadar. Oricum, Duncan văzuse altfel lucrurile încă de prima oară, mai ales când căutările nu scoaseră la iveală nici urmă de leşul lui Rhonin printre dărâmături.

Primul ei gând se îndreptase spre săpătorii goblini, foarte pricepuţi în a se strecura pe lângă fortăreţe şi a detona încărcături explozive mortale, dar paladinul mai în vârstă insistase că regiunea lui fusese curăţată de orice urmă de elemente ale Hoardei, mai ales de goblini. Deşi creaturile acelea mici şi detestabile posedau câteva maşini zburătoare fantastice şi pe de-a-ntregul improbabile, nu fusese raportată observarea vreuneia. De altminteri, o astfel de navă aeriană ar fi trebuit să se mişte cu viteza luminii pentru a evita detectarea, ceva imposibil pentru mecanismele acelea greoaie.

Ceea ce, bineînţeles, făcea ca Rhonin să rămână cea mai probabilă sursă a distrugerii.

Vereesa nu credea că el ar fi putut face asta, cu atât mai mult cu cât era atât de dedicat îndeplinirii propriei misiuni. Spera doar că, dacă îl găseau pe tânărul vrăjitor, ea avea să fie în stare să-i împiedice pe Duncan şi pe ceilalţi să-l străpungă cu săbiile înainte de a avea o şansă să afle adevărul.

Cutreieraseră ţinutul din preajmă şi se îndreptau acum înspre Hasic. Deşi i se sugerase de către mai mulţi dintre cavalerii mai tineri că Rhonin îşi folosise probabil magia pentru a se transporta spre propria-i destinaţie, Duncan Senturus nu credea că abilităţile vrăjitorului în acea privinţă erau suficiente pentru aşa ceva, şi deci nu pusese ideea la inimă. Credea cu fervoare că aveau să fie în stare să dea de urma haimanalei de mag şi să facă să fie judecat.

Pe când ziua se stingea şi soarele începea să coboare, chiar şi Vereesa începu să pună la îndoială nevinovăţia lui Rhonin. *Provocase* el dezastrul şi fugise de la locul mârşăviei?

– Va trebui să aşezăm tabăra în curând, anunţă Lord Senturus câtva timp mai târziu. Cercetă pădurea ce părea din ce în ce mai deasă.

– Deşi nu mă aştept la probleme, nu ne-ar ajuta să colindăm prin întuneric, şi să nu vedem, poate, fugarul chiar la picioarele noastre.

Având vederea superioară celei a însoţitorilor ei, Vereesa socoti că ar fi putut să continue de una singură, dar se gândi mai bine şi renunţă la idee. În cazul în care Cavalerii Mâinii Argintii l-ar fi descoperit pe Rhonin fără ea, vrăjitorul ar fi avut slabe şanse de supravieţuire.

Merseră puţin mai departe, dar nu zăriră nimic. Soarele alunecă sub orizont, lăsând doar o slabă lucire de lumină care să le lumineze drumul. Aşa cum promisese, Duncan anunţă oprirea căutării, ordonându-le cavalerilor săi să aşeze imediat tabăra. Vereesa descălecă, dar ochii ei continuară să scruteze împrejurimile, sperând zadarnic, căci nu mai era nimic de sperat, că vrăjitorul cu părul roşu avea să se arate.

– Nu e nicăieri prin preajmă, lady Vereesa.

Se întoarse să se uite în sus spre conducătorul paladinilor, singurul om dintre căutători destul de înalt ca s-o oblige să privească în sus.

– Nu pot să nu cercetez, domnul meu.

– Îl vom găsi destul de curând pe ticălos.

– Ar trebui să auzim mai întâi ce are de spus, Lord Senturus. Desigur că e destul de cinstit să-i ascultăm povestea.

Bărbatul în armură ridică din umeri ca şi când acest fapt nu ar fi avut nici o importanţă pentru el.

– I se va da ocazia să se pocăiască, desigur.

După care aveau fie să-l ducă pe Rhonin înapoi în lanţuri, fie să-l execute pe loc. Deşi Cavalerii Mâinii Argintii erau un ordin religios, erau cunoscuţi, de asemenea, pentru iuţeala cu care făceau dreptate.

Vereesa se scuză şi se despărţi de paladinul vârstnic, neavând încredere că, după cele spuse, se putea abţine să nu zică ceva care să-l înfurie. Îşi mână calul spre un copac aflat la marginea locului pentru tabără, iar apoi se strecură printre copaci, intrând în pădure. În urma ei, zgomotele aşezării taberei amuţiră pe măsură ce elfa înainta în elementul ei.

Se simţi din nou tentată să continue căutarea pe cont propriu. Îi era atât de uşor să se mişte sprinten prin pădure, căutând acele despicături şi zone cu frunziş des care ar fi putut ascunde un cadavru.

Întotdeauna atât de dornică să o zbughieşti, să dai năvală să rezolvi problemele în stilul tău propriu şi inimitabil, nu-i aşa, Vereesa? o întrebase într-o zi primul ei dascăl, la puţin timp după intrarea ei în programul select de pregătire a luptătorilor pădurilor.

Doar cei mai buni erau aleşi pentru a intra în rândurile lor.

– Cu o asemenea nerăbdare, se prea poate să te fi născut printre cei din seminţia oamenilor. Ţine-o tot aşa şi nu vei fi printre luptătorii pădurilor prea mult timp...

Totuşi, în ciuda scepticismului mai multora dintre dascălii ei, Vereesa triumfase şi ajunsese să fie printre cei mai buni din grupul ei ales. Nu putea acum să dovedească zădărnicia pregătirii ei devenind nesăbuită.

Promiţându-şi că avea să se întoarcă la ceilalţi după câteva minute de destindere în pădure, luptătoarea cu părul argintiu se sprijini de unul dintre copaci şi răsuflă adânc. O misiune atât de simplă şi fusese deja cât pe ce să se aleagă praful de ea nu o dată, ci de două ori. Dacă nu aveau să-l găsească niciodată pe Rhonin, trebuia să se gândească ce să le spună maeştrilor ei, ca să nu mai vorbim de Kirin Tor din Dalaran. Nu era vina ei pentru nimic din toate acestea, dar...

O bruscă rafală de vânt mai-mai că o aruncă pe Vereesa jos de lângă copac. Elfa reuşi să se agaţe de el în ultima clipă, dar auzi în depărtare strigătele de frustrare ale cavalerilor şi zdrăngănitul dezlănţuit al obiectelor despachetate azvârlite încoace şi încolo.

Pe cât de iute izbise vântul, pe atât de brusc se potoli.

Vereesa îşi îndepărtă părul despletit de pe faţă şi se grăbi înapoi spre tabără, temându-se că Duncan şi ceilalţi fuseseră atacaţi de vreo forţă teribilă asemănătoare dragonului din aceeaşi zi. Din fericire, pe când se apropia, luptătoarea îi auzi pe paladini discutând deja despre repararea taberei, iar când intră în zonă văzu că, în afară de pături şi de alte obiecte ce zăceau împrăştiate primprejur, nimeni nu prea părea rănit.

Lord Senturus înaintă cu paşi mari spre ea, cu îngrijorarea citindu-i-se în ochi.

– Sunteţi bine, doamna mea? Nu aţi păţit nimic?

– Nimic. Vântul m-a luat prin surprindere, atâta tot.

– Ne-a surprins pe toţi. Îşi trecu mâna peste barbă, privind în gol, pierdut, spre pădurea întunecată.

– Mi se pare izbitor de ciudat că nici un vânt normal nu bate astfel...

Se întoarse spre unul dintre oamenii săi:

– Roland! Dublează paza! Poate că nu e încă sfârşitul acestei furtuni stranii!

– Da, domnul meu! răspunse un cavaler subţirel şi palid. Christoff! Jakob! Luaţi...

Vocea i se întrerupse atât de abrupt încât şi Duncan, care se întorsese din nou spre elfă, şi Vereesa se uitară să vadă dacă bărbatul nu fusese cumva doborât de vreo săgeată sau de vreo săgeată de arbaletă. Îl găsiră însă holbându-se la un sul întunecat ce zăcea printre pături, un maldăr întunecat cu picioare întinse unul lângă altul şi cu braţe încrucişate peste piept, mai-mai ca în somnul de veci.

Un sul întunecat ce putu fi recunoscut încetul cu încetul ca fiind Rhonin.

Vereesa şi cavalerii se strânseră în jurul lui, unul dintre oameni apropiind o torţă de el. Elfa se aplecă se cerceteze corpul. Înlumina pâlpâitoare a torţei, Rhonin părea palid şi nemişcat, iar ea nu-şi putu da seama de la început dacă respira sau nu. Vereesa întinse mâna spre obrazul lui...

Iar ochii magului se deschiseră larg, speriindu-i pe toţi.

– Luptătoareo... cât de bine... să te văd din nou...

Acestea fiind spuse, ochii lui Rhonin se închiseră din nou, iar el adormi.

– Vrăjitor nesăbuit! izbucni Duncan Senturus. Nu te scoli şi dispari după ce au murit oameni buni, crezând mai apoi că poţi să reapari pur şi simplu în mijlocul nostru şi să te culci! Întinse mâna spre braţul făcătorului de vrăji, cu intenţia de a-l trezi, dar scăpă un ţipăt speriat în clipa în care degetele atinseră veşmintele

întunecate. Paladinul își privi pierdut mâna, de parcă ar fi fost mușcat și mârâi:

– Un fel de foc drăcesc, nevăzut îl înconjură! Chiar și prin mănușă am simțit de parcă aș fi apucat un tăciune aprins!

În pofida avertizării lui, Vereesa trebui să se convingă ea însăși. Desigur, simți un oarecare disconfort când degetele ei atinseră hainele lui Rhonin, dar nimic de intensitatea pe care o descrisese Lord Senturus. Cu toate acestea, luptătoarea își retrase mâna și aprobă din cap. Pe moment, nu văzu nici un motiv pentru care ar fi trebuit să-l informeze pe paladinul vârstnic despre diferență.

Vereesa auzi în spatele ei scrâșnetul oțelului scos din teacă. Se uită iute în sus, spre Duncan, care începuse deja să scuture dezaprobator din cap spre cavalerul în cauză.

– Nu, Wexford, un Cavaler al Mâinii Argintii nu poate ucide nici un dușman care nu se poate apăra. Pata ar fi prea mare pentru jurămintele noastre solemne. Cred că trebuie să punem strajă toată seara, iar apoi să vedem ce se va întâmpla dimineață cu vrăjitorul nostru aici de față.

Chipul brăzdat al lui Lord Senturus deveni înverșunat.

– Și, într-un fel sau altul, se va face dreptate o dată ce se trezește.

– Voi sta eu cu el, interveni Vereesa. Nu e nevoie să mai stea nimeni altcineva.

– Iertați-mă, doamna mea, dar asocierea dumneavoastră cu...

Ea se îndreptă, privindu-l în ochi pe paladinul cel vârstnic, cât de intens putea.

– Puneți la îndoială cuvântul unei luptătoare, Lord Senturus? Îmi puneți la îndoială cuvântul? Bănuiți că îl voi ajuta să scape din nou cu fuga?

– Sigur că nu! ridică Duncan din umeri în cele din urmă. Dacă asta doriți, atunci asta doriți. Aveți permisiunea mea. Deși să stați toată noaptea fără răgaz...

– Aceasta este alegerea mea. Ați pretinde mai puțin de la un om din subordinea dumneavoastră?

Vereesa îl încuiase cu asta. Lord Senturus scutură în cele din urmă din cap, apoi se întoarse spre ceilalți războinici și începu să le dea ordine. În câteva clipe, luptătoarea și vrăjitorul erau singuri

în mijlocul taberei. Rhonin fusese lăsat deasupra a două pături, cavalerii neştiind cum să le ia fără să se ardă.

Cercetă făptura adormită cât putu de bine fără să o atingă din nou. Mantia lui Rhonin părea sfâşiată pe alocuri, iar chipul vrăjitorului era brăzdat de mici cicatrice şi vânătăi, dar, altfel, el părea a fi teafăr şi nevătămat. După expresie, însă, părea stors, de parcă ar fi fost la capătul puterilor şi ar fi suferit de pe urma unei mari oboseli.

Poate din cauză că era aproape beznă când îl cercetă, dar Vereesa avu impresia că omul arăta mult mai vulnerabil acum, vrednic de milă, chiar. Trebui, de asemenea, să admită că era atrăgător, deşi elfa elimină repede orice alt gând în direcţia respectivă. Vereesa încercă să vadă dacă era vreo metodă prin care să facă mai confortabilă poziţia magului inconştient, dar singura cale de a face asta ar fi însemnat să dea în vileag faptul că ea îl putea atinge fără a se arde. Ceea ce, în consecinţă, l-ar fi putut încuraja pe Lord Senturus să încerce să o folosească pentru a-l lega pe Rhonin, iar asta era împotriva legământului pe care-l avea ca faţă de mag.

Neavând încotro, Vereesa se instală lângă corpul întins şi se uită în jur, cercetând zona în căutarea vreunei posibile ameninţări. Încă i se părea foarte dubioasă reapariţia bruscă a lui Rhonin şi, deşi nu spusese prea multe despre asta, la fel i se părea şi lui Duncan. Rhonin nu părea a fi fost capabil să se transporte singur până în mijlocul taberei lor. Drept era că un astfel de efort ar fi putut explica de ce zăcea acum aproape în comă, dar totuşi nu suna bine, nu părea posibil. Mai degrabă, Vereesa avea impresia că privea un om care fusese răpit şi aruncat înapoi după ce răpitorul făcuse ceea ce dorise cu el.

Singura întrebare ce rămânea– cine ar fi putut face un lucru atât de fantastic... Şi de ce?

Se trezi ştiind că toţi erau împotriva lui.

Ei bine, nu chiar toţi, poate. Rhonin nu ştia precis care era relaţia lui – dacă exista aşa ceva – cu luptătoarea elfă. De drept,

jurământul ei de a-l conduce în siguranţă până la Hasic ar fi trebuit să însemne că avea să-l apere chiar şi împotriva cavalerilor evlavioşi, dar nu puteai şti niciodată. Fusese un elf între însoţitorii săi în ultima lui misiune, un luptător mai în vârstă care-i semăna Vereesei. Acel luptător, însă, îl tratase pe vrăjitor cam aşa cum îl trata Duncan Senturus, şi asta fără atât de mult tact pe cât arăta paladinul cel vârstnic.

Rhonin răsuflă uşor pentru a nu alerta încă pe nimeni de faptul că redevenise conştient. Exista o singură cale de a afla cum stătea, în ce raporturi era cu toţi ceilalţi, dar mai avea nevoie de câteva clipe pentru a-şi aduna gândurile. Una dintre primele întrebări avea să fie cea despre rolul pe care îl jucase în dezastru şi ce se întâmplase cu el după aceea. Vrăjitorul, frânt cum era, putea răspunde vag la prima jumătate. Cât despre partea a doua a întrebării, probabil că şi ei ştiau la fel de mult ca el.

Nu mai putea amâna. Rhonin mai luă o gură de aer, iar apoi se întinse dinadins, ca şi când atunci s-ar fi trezit.

Auzi o mişcare uşoară lângă el.

Cu o plănuită nepăsare, magul deschise ochii şi privi în jur. Spre uşurarea lui şi – în mod surprinzător – cu oarecare plăcere, chipul îngrijorat al Vereesei îi umplu câmpul vizual. Luptătoarea se aplecă înainte, ochii ei izbitor de albaştri cercetându-l îndeaproape. Ochii aceia i se potriveau bine, gândi el preţ de o clipă... apoi alungă iute gândul, căci un zdrăngănit metalic îl avertiză că ceilalţi ştiau că se trezise.

– Înapoi printre cei vii, nu? bodogăni Lord Senturus. Vom vedea cât va dura starea asta...

Elfa subţirică sări imediat în picioare, tăindu-i calea paladinului.

– Abia a deschis ochii! Daţi-i cel puţin timp să-şi revină şi să mănânce înainte să-l luaţi la întrebări!

– Nu-l voi lipsi de nici un drept fundamental, doamna mea, dar va răspunde întrebărilor *în timp* ce ia micul dejun, nu după aceea.

Rhonin se ridicase în coate chiar numai cât să poată vedea chipul încruntat al lui Duncan, şi îşi dădu seama: Cavalerii Mâinii Argintii îl credeau vreun fel de trădător, poate chiar un ucigaş.

Magul slăbit își aminti de nefericitul străjer care murise căzând și bănui că poate mai fuseseră și alte astfel de victime. Fără îndoială, cineva raportase prezența lui Rhonin pe zid, iar prejudecățile inerente ale ordinului religios se adăugaseră la fapte și duseseră la răspunsul greșit, ca de obicei.

Nu dorea să se lupte cu ei și se îndoia că, în starea în care era, ar fi putut face mai mult de o vrajă sau două, și acelea ușoare, dar, dacă încercau să-l condamne pentru ceea ce se întâmplase în fortăreață, Rhonin nu avea să ezite a se apăra.

– Îți voi răspunde cum pot mai bine, răspunse vrăjitorul, refuzând orice ajutor din partea Vereesei când se strădui să se ridice în picioare. Însă, da, doar cu oarece mâncare și apă în stomac.

Porțiile serbede, în mod normal, ale cavalerilor îi părură dulci și delicioase lui Rhonin din clipa în care luă prima îmbucătură. Chiar și apa călduța dintr-o ploscă păru mai mult ca vinul. Rhonin își dădu brusc seama că își simțea trupul de parcă ar fi fost înfometat forțat preț de aproape o săptămână. Mâncă cu avânt, cu pasiune, nepăsându-i de maniere. Unii dintre cavaleri îl priveau amuzați, alții, în special Duncan, cu dezgust.

Pe când începeau să i se mai potolească, în sfârșit, foamea și setea, porni și interogatoriul. Lord Senturus se așeză în fața lui, judecându-l deja din ochi pe făcătorul de vrăji, și mârâi:

– A sosit timpul confesiunii, Rhonin cel cu Păr Roșu! Ți-ai umplut burta, acum deșartă-ți povara păcatului de pe suflet! Spune-ne adevărul despre fărădelegea ta de pe zidul fortăreței...

Vereesa stătea în picioare lângă magul ce-și revenea, cu mâna lângă mânerul sabiei. Era evident că se poziționase în așa fel încât să acționeze ca apărătoare a lui în acest tribunal neoficial, și asta nu doar datorită – îi plăcea lui Rhonin să creadă – jurământului pe care îl făcuse. Desigur, după experiența lor cu dragonul, îl cunoștea mai bine decât tonții ăștia.

– Îți voi spune ce știu, adică nu prea mult, domnul meu. Stăteam pe zidul fortăreței, dar vina pentru distrugere nu e a mea. Am auzit o explozie, zidul s-a cutremurat, și unul dintre războinicii dumneavoastră de tinichea a avut nenorocul să cadă de partea cealaltă a zidului, fapt pentru care aveți condoleanțele mele...

Duncan nu îşi pusese coiful încă, aşa că îşi trecu mâna prin părul din ce în ce mai cărunt şi mai rar. Arăta de parcă purta o curajoasă bătălie pentru a-şi ţine mânia sub control.

– Povestea ta are deja găuri largi cât abisul din inima ta, vrăjitorule, şi abia ai început! Mai sunt unii care trăiesc, în ciuda eforturilor tale, şi care te-au văzut făcând vrăji chiar înaintea devastării! Minciunile tale te condamnă!

– Nu, dumneavoastră mă condamnaţi, aşa cum îi condamnaţi pe toţi cei de felul meu pentru simplul fapt că existăm, răspunse Rhonin calm.

Mai muşcă dintr-un biscuit tare, iar apoi adăugă:

– Da, domnul meu, am făcut o vrajă, dar una menită să stabilească o comunicare pe distanţe lungi. Căutam sfatul unuia dintre superiorii mei, despre cum să continuu într-o misiune care a fost consfinţită de către cele mai înalte puteri ale Alianţei... aşa cum această vrednică luptătoare aici de faţă poate confirma, aş spune.

Vereesa vorbi chiar când ochii cavalerului se întoarseră spre ea.

– Vorbele lui sunt adevărate, Duncan. Nu văd de ce ar provoca asemenea stricăciuni...

Ridică o mână, căci războinicul vârstnic începu să protesteze, încercând, desigur, din nou, să o convingă de faptul că toţi vrăjitorii deveneau suflete osândite la chinurile iadului încă din clipa în care se apucau de meşteşug.

– Şi voi înfrunta orice om, inclusiv pe tine, în duel, dacă de asta este nevoie pentru a i se reda drepturile şi libertatea.

Lord Senturus se arătă nemulţumit de ideea de a trebui să o înfrunte pe elfă într-un duel. Se uită duşmănos spre Rhonin, dar aprobă, în cele din urmă, încet, din cap.

– Foarte bine. Ai o apărătoare de nădejde, vrăjitorule, şi voi lua cuvântul şi legământul ei drept chezăşie ca să accept că nu eşti răspunzător pentru cele întâmplate.

Totuşi, în clipa în care îşi încheie afirmaţia, înfipse un deget în direcţia magului.

– Dar vreau să aud mai mult despre cele trăite de tine în acel răstimp, şi, dacă îţi poţi stoarce din amintiri cum ai ajuns să fii

aruncat în mijlocul nostru ca o frunză căzută dintr-un copac înalt...

Rhonin oftă, știind că nu putea scăpa de a povesti.

– Cum doriți. Voi încerca să vă spun tot ce știu.

Nu era cu mult mai mult decât povestise anterior. Magul obosit le vorbi încă o dată despre drumul său spre zid, despre hotărârea de a încerca să-și contacteze protectorul, și despre explozia bruscă ce zguduise întreaga secțiune de zid.

– Ești sigur de ce ai auzit? îl întrebă imediat Duncan Senturus.

– Da. Deși nu o pot dovedi dincolo de orice îndoială, a sunat ca o încărcătură explozivă făcută să sară în aer.

Explozia nu însemna că goblinii erau răspunzători, dar, desigur, ani și ani de război întipăriseră astfel de gânduri până și în mintea vrăjitorului. Nimeni nu raportase prezența unor goblini în această parte a Lordaeron-ului, dar Vereesa veni cu o sugestie.

– Duncan, poate că dragonul care ne-a urmărit mai devreme a adus cu el și un goblin sau doi. Sunt mici, subțiri și flexibili, și capabili, cu siguranță, să se ascundă cel puțin preț de o zi sau două. Asta ar explica multe.

– Ar explica, într-adevăr, aprobă el fără tragere de inimă. Iar dacă este așa, trebui să fim de două ori mai vigilenți. Goblinii nu cunosc alte distracții decât pagubele și distrugerea. Cu siguranță ar ataca din nou.

Rhonin își continuă povestea, spunând apoi cum căutase refugiu în îndoielnica siguranță pe care o oferea turnul, doar pentru a-l vedea mai apoi prăbușindu-se în jurul lui. Aici, însă, ezită, sigur fiind că Senturus avea să găsească următoarele-i cuvinte cel puțin dubioase.

– Iar atunci – ceva – m-a apucat, domnul meu. Nu știu ce a fost, dar m-a ridicat de parcă aș fi fost o jucărie și m-a îndepărtat iute de devastare. Din nefericire, nu puteam respira deoarece eram ținut extrem de strâns, iar prima oară când mi-am mai deschis ochii – vrăjitorul o privi pe Vereesa – a fost ca să văd chipul ei.

Duncan aștepta mai mult, dar când îi fu clar că așteptarea avea să fie zadarnică, își plesni o palmă peste un genunchi îmbrăcat în armură și strigă:

– Și asta e tot? Asta e tot ce știi?

– Asta e tot.

– Pe duhul lui Alonsus Faol! izbucni paladinul, invocând numele arhiepiscopului a cărui moştenire dusese, prin ucenicul său, Uther Lightbringer, la crearea ordinului religios. Nu ne-ai spus nimic, *nimic* de valoare! Dacă mă gândesc o clipă...

O uşoară mişcare a Vereesei îl făcu să ezite.

– Dar mi-am dat cuvântul şi l-am acceptat pe cel al altcuiva. Voi rămâne la hotărârea mea dinainte.

Se ridică, nemaifiind, evident, interesat să rămână în compania vrăjitorului.

– Mai iau o hotărâre, aici şi acum. Suntem deja pe drumul spre Hasic. Nu văd de ce nu am merge într-acolo cât de repede posibil, ducându-te la corabia ta. Să se ocupe ei de situaţia ta cum cred de cuviinţă! Plecăm într-o oră. Fii pregătit, vrăjitorule!

Acestea fiind spuse, Lord Duncan Senturus se întoarse şi se îndepărtă în pas de marş, cavalerii lui loiali urmându-l imediat după aceea. Rhonin se pomeni singur, cu excepţia luptătoarei, care merse şi se aşeză în faţa lui. Ochii ei poposiră asupra ochilor lui.

– Vei fi destul de înzdrăvenit ca să mergi călare?

– Cu excepţia epuizării şi a câtorva vânătăi, par a fi teafăr, elfă.

Rhonin îşi dădu seama că vorbele îi ieşiră mai ascuţite şi mai aspre decât îi fusese intenţia.

– Îmi pare rău. Da, voi fi în stare să călăresc. Orice, numai să ajung la timp în port.

Ea se ridică din nou.

– Voi pregăti animalele. Duncan a adus un armăsar în plus, pentru cazul în care te-am fi găsit. Voi avea grijă să te aştepte când termini.

Pe când luptătoarea se întorcea, o emoţie neobişnuită se iscă în vrăjitorul obosit.

– Mulţumesc, Vereesa Windrunner.

Vereesa privi înapoi peste umăr.

– A avea grijă de cai face parte din datoria mea de călăuză a ta.

– Voiam să zic... pentru că mi-ai stat alături pe parcursul a ceea ce s-ar fi putut transforma într-o tortură.

– Şi *asta* făcea parte din datoria mea. Am făcut un jurământ

față de conducătorii mei cum că urma să te conduc până la destinație.

În ciuda cuvintelor ei, însă, colțurile gurii zvâcniră în sus preț de o clipă, în ceea ce ar fi putut fi un surâs.

– Ai face bine să te pregătești, Maestre Rhonin. Nu va fi un galop mic. Avem mult timp de recuperat.

Îl lăsă în voia lui. Rhonin se uită fix la focul de tabără ce se stingea, gândindu-se la tot ce se întâmplase. Vereesa nu știa cât de aproape de adevăr fusese cu simplele ei afirmații. Călătoria spre Hasic nu avea să fie un galop ușor, și asta nu doar din cauza timpului.

Nu fusese întru totul sincer cu ei, nici măcar cu elfa. Adevărat lucru, Rhonin nu lăsase pe dinafară nici o parte a povestirii, ci doar câteva dintre propriile-i concluzii. Nu se simțea vinovat în ceea ce-i privea pe paladini, dar dăruirea Vereesei față de călătoria lor și de siguranța lui îi stârnea niște sentimente de remușcare.

Rhonin nu știa cine pusese încărcătura explozivă. Probabil goblinii. Chiar nu-i păsa. Ceea ce îl preocupa era ceea ce spusese doar iute, în treacăt, îndrumând greșit, chiar. Când vorbise despre faptul de a fi fost apucat și scos din turnul ce se prăbușea, nu le spusese că simțise de parcă o mână gigantică ar fi făcut toate astea. Probabil că nu l-ar fi crezut, sau, în cazul lui Senturus, ar fi făcut din asta o dovadă a legăturilor strânse ale lui Rhonin cu demonii.

O mână gigantică îl *salvase* pe Rhonin, dar nu una omenească. Chiar și scurta clipă în care fusese conștient îi fusese îndeajuns pentru a recunoaște pielea solzoasă, ghearele groaznice, curbate, mai mari în lungime decât tot corpul lui.

Un *dragon* îl salvase pe vrăjitor de la o moarte sigură... iar Rhonin nu avea habar de ce.

VI

nde e, dar? Nu am timp de irosit păşind în sus şi-n jos în sălile acestea decadente!

Pentru a mia oară, i se părea, regele Terenas număra în gând până la zece înainte de a răspunde la cea mai recentă izbucnire a lui Genn Greymane.

– Lord Prestor va fi aici în curând, Genn. Ştii că vrea să ne reunească pe toţi pentru a discuta această chestiune.

– Nu ştiu nimic de genul acesta, bodogăni bărbatul uriaş în armură negru cu gri.

Genn Greymane îi amintea regelui de nici mai mult nici mai puţin decât un urs care învăţase să se îmbrace, deşi întrucâtva grosolan. Mai-mai că părea gata să plesnească prin armură, iar de conducătorul Gilneas-ului ar mai fi dat pe gât încă o carafă de bere sau ar mai fi devorat încă una dintre plăcintele cele groase ale Lordaeron-ului pe care le pregătiseră bucătarii lui Terenas, acest lucru s-ar fi întâmplat cu siguranţă.

În ciuda înfăţişării ca de urs a lui Greymane şi în ciuda felului său de a fi, arogant şi sincer, regele nu îl subestima pe războinicul din sud. Manipulările politice ale lui Greymane deveniseră legendă, iar cea mai recentă nu avea să facă excepţie. Cum de reuşise să facă auzită vocea regatului său, Gilneas, într-o situaţie care nu ar fi trebuit să implice îndepărtatul regat, era încă o mirare pentru Terenas.

– Ai putea la fel de bine să-i spui vântului să nu mai vuiască, veni o voce mai rafinată din capătul opus al marii săli. Ai avea mai mult succes aşa decât în a o face pe creatura aceea să se potolească fie doar şi pentru o clipă!

Căzuseră cu toţii de acord să se întâlnească în marea sală imperială, un loc în care, în vremurile trecute, fuseseră aprobate şi semnate cele mai importante tratate din tot Lordaeron-ul. Cu bogata ei istorie şi cu decorul străvechi, dar grandios, sala arunca o aură de însemnătate colosală asupra oricărei discuţii care avea loc aici... Şi, desigur, problema Alterac-ului era importantă pentru viaţa îndelungată a Alianţei.

– Dacă nu îţi place cum sună vocea mea, Lord Amiral, mârâi Greymane, un oţel bun s-ar putea oricând face chezaş de încredere că nu o vei mai auzi – ca, de altfel, nimic altceva – niciodată.

Lordul Amiral Daelin Proudmoore se ridică în picioare cu o mişcare fină, lină, exersată. Corăbierul zvelt, spălăcit, duse mâna spre sabia care atârna, de obicei, pe lângă uniforma lui verde, de marină, dar teaca de acolo răsună a gol. La fel sună şi teaca lui Genn Greymane. Singurul lucru asupra căruia căzuseră de acord, încă de la început, chiar dacă fără tragere de inimă, fusese ca nici unul dintre conducătorii de state să nu poată intra înarmat la discuţii. Fuseseră de acord – până şi *Genn Greymane* – să se lase chiar percheziţionaţi de către străjeri aleşi din rândurile Cavalerilor Mâinii Argintii, singura entitate militară în care aveau cu toţii încredere, în ciuda făţişei ei loialităţi faţă de Terenas.

Prestor, desigur, era motivul pentru care această incredibilă întâlnire la nivel înalt reuşise să ajungă măcar până în acest punct. Monarhii celor mai importante regate se întruneau arareori. În general, vorbeau prin curieri şi diplomaţi, şi mai era, de asemenea, şi câte o vizită de stat din când în când. Doar uimitorul Prestor i-ar fi putut convinge pe nestatornicii aliaţi ai lui Terenas să-şi lase afară însoţitorii şi gărzile lor personale şi să se întrunească să discute problemele faţă în faţă.

Acum, dacă tânărul nobil avea să binevoiască a-şi face apariţia...

– Domnii mei! Disperat după sprijin, regele privi spre o siluetă sumbră ce stătea lângă fereastră, o siluetă învesmântată în piele şi

blană în ciuda climei relativ calde a regiunii. O barbă rebelă şi un nas ascuţit era tot ce putea Terenas deslusi din chipul aspru al lui Thoras Trollbane, dar ştia că, în ciuda interesului intens pentru orice privelişte se aşternea afară, stăpânul din Stromgarde digerase fiecare cuvânt şi fiecare ton al omologilor săi. Faptul că nu mişca un deget pentru a-l ajuta pe Terenas în criza actuală nu făcea decât să îi amintească acestuia din urmă de prăpastia care se căscase între ei de la începutul acestei situaţii înnebunitoare.

Naiba să-l ia de Lord Perenolde! gândi regele Lordaeron-ului. *De nu ne-ar fi băgat cu de-a sila în toată nebunia asta!*

Deşi cavalerii ordinului religios stăteau în aşteptare în caz că vreun monarh ajungea să-i atace efectiv pe ceilalţi, lui Terenas nu-i era atât de mult teamă de violenţa fizică cât de spulberarea oricărei speranţe de a păstra alianţa între regatele oamenilor. Nu credea nici o clipită că ameninţarea orcilor fusese eradicată o dată pentru totdeauna. Oamenii trebuiau să rămână aliaţi în acest moment crucial. Îşi dori ca Anduin Lothar, lordul regent al refugiaţilor din Azeroth, regatul pierdut, să se fi putut afla printre ei, dar acest lucru nu era posibil, iar fără Lothar, rămânea doar...

– Domnii mei! Haide, haide! Desigur, acesta nu este un comportament potrivit pentru nici unul dintre noi!

– Prestor! rosti Terenas cu răsuflarea întretăiată. Slavă Domnului!

Ceilalţi se întoarseră când silueta înaltă, imaculată intră în marea sală. *Uimitor efectul pe care omul acesta îl avea asupra celor mai vârstnici decât el*, astfel gândi regele. *Intră într-o cameră şi certurile încetează. Rivali înverşunaţi îşi depun armele şi vorbesc despre pace!*

Da, categoric aceasta era alegerea perfectă pentru a-l înlocui pe Perenolde.

Terenas privi cum prietenul său se plimbă prin cameră, salutând fiecare monarh la rândul său şi tratându-i pe toţi de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni ai lui. Poate că erau, căci Prestor nu părea a avea nici un dram de aroganţă în el. Indiferent că trata cu asprul Thoras sau cu îngăduitorul Greymane, Prestor părea a şti cum să vorbească cel mai bine cu fiecare dintre ei. Singurii care

nu păruseră niciodată a-l aprecia pe deplin fuseseră vrăjitorii din Dalaran, dar... ei erau vrăjitori.

– Iertaţi-mi sosirea întârziată, începu tânărul aristocrat. Am mers călare prin ţinut azi-dimineaţă şi nu mi-am dat seama cât timp avea să-mi trebuiască pentru a mă întoarce.

– Nu e nevoie să ceri iertare, răspunse, amabil, Thoras Trollbane.

Încă un exemplu al manierelor aproape magice ale lui Prestor. Deşi era un prieten şi aliat respectat, Thoras Trollbane nu vorbea niciodată amabil cu nimeni fără a depune eforturi considerabile în acest sens. Avea tendinţa de a rosti propoziţii scurte, precise, iar apoi să se cufunde în tăcere. Momentele de tăcere nu erau menite să jignească, se lămurise treptat Terenas. În schimb, adevărul era că Thoras nu se simţea în largul lui în conversaţiile lungi. Născut în ţinutul rece şi muntos numit Stromgarde, el prefera fapta în locul vorbăriei.

Iar asta îl făcea pe regele Lordaeron-ului şi mai mulţumit că Prestor sosise în cele din urmă.

Prestor cuprinse cu privirea întreaga sală, întâlnind fiecare privire preţ de o clipă înainte de a spune:

– Ce bine îmi pare să vă văd pe toţi din nou! Sper ca de data aceasta să putem trece peste neînţelegeri, rezolvându-le, astfel ca în viitor să ne întâlnim ca buni prieteni şi fraţi de arme...

Greymane aprobă din cap aproape cu înflăcărare. Proudmoore avea pe chip o expresie satisfăcută, ca şi când sosirea nobilului ar fi fost răspunsul la propriile-i rugăciuni. Terenas nu spuse nimic, permiţându-i talentatului său prieten să preia controlul întrunirii. Cu cât îl vedeau ceilalţi mai mult pe Prestor, cu atât mai uşor avea să-i fie regelui să-şi prezinte propunerea.

Se adunară în jurul mesei de fildeş minuţios ornamentate pe care bunicul lui Terenas o primise în dar de la vasalii săi din nord, după reuşitele-i negocieri cu elfii din Quel'Thalas în privinţa hotarelor de acolo. Aşa cum făcea întotdeauna, regele îşi sprijini ferm ambele mâini pe masă, încercând să obţină îndrumare de la predecesorul său. De la celălalt capăt al mesei, ochii lui Prestor îi întâlniră pe ai săi pentru o clipă. Privind adânc în ochii aceia

puternici, ca de abanos, monarhul învesmântatîn mantie se relaxă. Prestor avea să se descurce cu toate chestiunile în dispută.

Şi astfel începură discuţiile, cu vorbe ceremonioase de deschidere la început, cu vorbe mai aprinse şi tăioase mai apoi. Totuşi, sub îndrumarea lui Prestor, nu se ridică nici o ameninţare de violenţă. În repetate rânduri fusese nevoie să ia deoparte pe unul sau altul dintre participanţi şi să întreţină cu ei conversaţii între patru ochi, dar, de fiecare dată, dialogurile acelea tainice se sfârşeau cu un surâs pe chipul acvilin al lui Prestor şi cu paşi repezi parcurşi înspre refacerea legăturilor Alianţei.

Când întâlnirea la nivel înalt se apropia de final, Terenas însuşi avu un astfel de dialog. În timp ce Greymane, Thoras şi Lordul Amiral Proudmoore beau din cel mai bun coniac al regelui, Prestor şi monarhul se cuibăriră lângă fereastra ce dădea spre oraş. Lui Terenas îi plăcuse dintotdeauna acea privelişte, căci astfel putea vedea bunăstarea poporului său. Chiar şi atunci, când întâlnirea la nivel înalt era în desfăşurare, supuşii săi îşi vedeau de treburile lor, îşi trăiau vieţile. Încrederea lorîn el îi încuraja mintea trudită, şi ştia că urmau să înţeleagă hotărârea pe care avea s-o ia în acea zi.

– Nu ştiu cum ai reuşit, băiatul meu, îi şopti tovarăşului său. I-ai făcut pe ceilalţi să vadă adevărul, necesitatea! Stau aşezaţi efectiv în această odaie, comportându-se civilizat nu doar unul faţă de celălalt, ci şi faţă de mine! Credeam că Genn şi Thoras vor cere să fiu ciomăgit crunt la un moment dat!

– Am făcut doar ce am putut pentru a-i domoli, domnul meu, dar vă mulţumesc pentru vorbele amabile.

Terenas scutură din cap.

– Vorbe amabile? Nicidecum! Prestor, flăcăul meu, a împiedicat de unul singur Alianţa de la a se face fărâme. Ce le-a spus tuturor?

O privire conspirativă străbătu trăsăturile frumoase ale tovarăşului său. Se aplecă, apropiindu-se de Terenas, cu ochii aţintiţi în cei ai monarhului.

– Un pic din asta, un pic din cealaltă. Promisiuni amiralului că-şi va păstra suveranitatea asupra mărilor, chiar dacă asta ar însemna trimiterea unei forţe care să pună stăpânire pe Gilneas

lui Greymane în legătură cu niște viitoare colonii maritime aproape de marginea de coastă a Alteracului; iar Thoras Trollbane crede că îi va fi cedată jumătatea dinspre soare-răsare a acelei regiuni... toate când eu voi deveni conducătorul ei legitim.

Preț de o clipă, regele rămase pur și simplu cu gura căscată, nesigur că auzise bine. Se uită fix în ochii hipnotizanți ai lui Prestor, așteptând poanta acelei glume groaznice. Dar, când aceasta nu mai veni, Terenas scăpă într-o șoaptă:

– Ți-ai ieșit din minți, băiatul meu? Până și a zăbovi asupra unor astfel de chestiuni este cumplit, strigător la cer și...

– Și nu îți vei aminti nimic despre asta, indiferent ce-ar fi, știi.

Lord Prestor se aplecă înainte, ochii lui prinzând privirea lui Terenas și refuzând să-i dea drumul.

– Așa cum nici unul dintre ei nu-și va aminti ceea ce le-am spus de fapt. Tot ce trebuie să-ți amintești, îngâmfata mea marionetă, este că ți-am garantat un avantaj politic, dar unul care cere, pentru a fi încununat cu succes, ca eu să fiu numit conducător al Alterac-ului. Înțelegi?

Terenas nu mai înțelese nimic altceva. Prestor trebuia să fie ales ca nou monarh al tărâmului bătut de soartă. Securitatea Lordaeron-ului și stabilitatea Alianței îo cereau.

– Văd că înțelegi. Bine. Acum te vei duce înapoi și, chiar când conferința se va apropia de sfârșit, vei lua hotărârea cea îndrăzneață. Greymane știe deja că va afișa comportamentul cel mai reținut, dar peste câteva zile va fi de acord. Proudmoore te va urma, și, după ce va fi cugetat un pic asupra situației, Thoras Trollbane își va da și el, tacit, consimțământul pentru urcarea mea la tron.

Regele învești mântat în mantie percepu ceva ca un ghiont în memorie, o noțiune pe care se simți obligat să o exprime.

– Nici un... nici un conducător nu poate fi ales fără... fără acordul Dalaran-ului și al celor din Kirin Tor...

Se zbătu să-și termine gândul:

– Și ei sunt membri ai Alianței...

– Dar cine poate avea încredere într-un vrăjitor? îi aminti Prestor. Cine poate ști ce planuri au? În primul rând de-asta

te-am făcut să-i laşi afară din discuţie, nu-i aşa? În vrăjitori nu poţi avea încredere... Şi în cele din urmă trebuie să le vii de hac.

– Să le vin de hac... ai dreptate, desigur.

Zâmbetul lui Prestor se lărgi, dezvelind ce părea a fi mai mulţi dinţi decât era normal.

– Întotdeauna am.

Îl cuprinse prietenește pe Terenas cu braţul.

– Acum e vremea să ne întoarcem la ceilalţi. Eşti foarte satisfăcut de progresele mele. În câteva minute, îţi vei face sugestia... iar acela va fi punctul de plecare.

– Da...

Făptura cea zveltă îl conduse pe rege înapoi la celelalte capete încoronate, iar în timp ce mergeau, gândurile lui Terenas se întoarseră la problemele iminente. Afirmaţiile mai cumplite ale lui Prestor zăceau acum adâncîngropate în subconştientul regelui, acolo unde le dorea nobilul învesmântat în negru.

– Savuraţi coniacul, prietenii mei? îi întrebă Terenas pe ceilalţi.

După ce aprobară din cap, el zâmbi şi zise:

– O cutie va merge cu fiecare dintre voi, darul meu pentru vizita domniilor voastre.

– O splendidă demonstraţie de prietenie, nu? îi îndemnă Prestor pe omologii lui Terenas.

Ei aprobară din cap, Proudmoore ciocnind chiar în cinstea monarhului din Lordaeron.

Terenas îşi împreună strâns mâinile.

– Iar mulţumită tânărului nostru tovarăş aici de faţă, cred că ne vom despărţi şi mai apropiaţi şi legaţi sufleteşte decât eram pânăacum.

– Nu am semnat încă nici o înţelegere, îi aminti Genn Greymane. Nici măcar nu am căzut de acord asupra măsurilor ce trebuie luate.

Terenas clipi. Introducerea perfectă. De ce să mai aştepte ca să-şi prezinte măreaţa propunere?

– Cât despre asta, prieteni, spuse regele, luând braţul Lordului Prestor şi conducându-şi prietenul înspre capul mesei, cred că am dat peste soluţia care ne va plăcea tuturor...

Regele Terenas al Lordaeron-ului zâmbi scurt către tânărul său tovarăş, care nu putea avea habar despre marea răsplată ce avea să-i fie dăruită. Da, omul perfect pentru rol. Cu Prestor la cârma Alterac-ului, viitorul Alianţei avea să fie asigurat.

Iar atunci puteau începe a le veni de hac vrăjitorilor acelora înşelători din Dalaran...

– Asta nu e corect! izbucni magul cel greoi. Nu au nici un motiv pentru care să ne lase pe dinafară în situaţia asta!

– Nu, nu au, răspunse femeia vârstnică. Dar au făcut-o.

Magii care se întâlniseră mai înainte în Odaia Aerului se întâlniră acum din nou, doar că de data aceasta erau cinci. Cel pe care Rhonin l-ar fi recunoscut sub numele de Krasus nu îşi ocupase locul în acest loc magic, dar ceilalţi erau prea îngrijoraţi de evenimentele din lumea de afară pentru a mai aştepta. Conducătorii celor fără de haruri se întâlniseră într-un loc retras, discutând o situaţie de importanţă crucială fără îndrumarea generală a celor din Kirin Tor. Deşi majoritatea membrilor acestui consiliu îl respectau pe regele Terenas şi pe unii dintre ceilalţi monarhi, îi deranja faptul că domnitorul Lordaeron-ului pusese la cale şi organizase aşa o întâlnire la nivel înalt fără precedent. Cineva din consiliul intern al Kirin Tor-ului fusese întotdeauna prezent la evenimentele de acest gen din trecut. Şi asta pe bună dreptate, căci Dalaran-ul se aflase întotdeauna în linia întâi a apărării Alianţei.

Vremurile, însă, păreau a fi în schimbare.

– Dilema Alterac-ului ar fi putut fi rezolvată cu mult timp în urmă, sublinie magul elf. Ar fi trebuit să insistăm să ni se acorde rolul cuvenit în luarea măsurilor necesare.

– Şi să începem un alt scandal? ripostă cu voce tunătoare bărbatul cu barbă. Nu aţi observat în ultima vreme cum ne evită celelalte ţinuturi? E ca şi cum le-ar fi frică de noi, acum că orcii au fost forţaţi să se retragă la Grim Batol!

– Absurd! Cei neînzestraţi au fost întotdeauna neîncrezători

în privinţa magiei, dar devotamentul nostru faţă de cauza comună nu poate fi pus la îndoială!

Femeia în vârstă scutură din cap.

– Când a contat asta pentru cei cărora le e teamă de aptitudinile noastre? Acum că orcii au fost înfrânţi, oamenii încep să observe că noi nu suntem ca ei; că noi le suntem superiori în toate cele...

– Un mod periculos de a gândi, chiar şi pentru noi, se auzi vocea calmă a lui Krasus.

Vrăjitorul fără chip stătea în locul său ales.

– Era şi timpul să apari!

Vrăjitorul cu barbă se întoarse spre noul venit.

– Ai aflat ceva?

– Foarte puţin. Întâlnirea a fost neecranată, neprotejată, şi totuşi... tot ce am putut citi au fost gândurile de suprafaţă. Iar acestea nu ne-au spus nimic ce nu ştiam deja. A trebuit să recurg în cele din urmă la alte metode pentru a avea ceva succes.

Femeia mai tânără îndrăzni să vorbească:

– Au luat o hotărâre?

Krasus şovăi, apoi ridică o mână înmănuşată.

– Iată...

În centrul odăii, drept deasupra simbolului gravat în podea, se materializă o siluetă umană, înaltă. Din toate punctele de vedere arăta la fel de real, dacă nu chiar mai real, decât vrăjitorii întruniţi acolo. De statură maiestuoasă, înveşmântat în haine elegante, negre şi cu trăsături frumoase, ca de pasăre, îi reduse pe cei şase la tăcere preţ de o clipă.

– Cine e? întrebă aceeaşi femeie.

Krasus îi cuprinse cu privirea pe tovarăşii săi înainte de a răspunde:

– Aclamaţi-l cu toţii pe noul conducător al Alterac-ului, Regele Prestor Întâi.

– *Ce?*

– Asta este strigător la cer!

– Nu pot să facă asta fără noi – nu-i aşa?

– Cine este acest Prestor?

Protectorul lui Rhonin ridică din umeri.

– Un nobil mărunt din nord, deposedat de averi, fără sprijin. Totuşi, pare a fi intrat în graţiile nu doar ale lui Terenas, ci chiar şi ale celorlalţi, inclusiv ale lui Genn Greymane.

– Dar să-l facă *rege*? izbucni făcătorul de vrăji cel bărbos.

– La suprafaţă, nu-i o alegere groaznică. Face din nou din Alterac un regat independent. Ceilalţi monarhi îl respectă în multe privinţe, sau cel puţin aşa deduc eu. Pare a fi împiedicat destrămarea Alianţei de unul singur.

– Aprobi numirea lui, dar? întrebă femeia mai vârstnică.

Drept răspuns, Krasus adăugă:

– Pare, de asemenea, a nu avea un trecut, aparent el este motivul pentru care nu am fost incluşi în aceste discuţii şi – cel mai curios fapt dintre toate – dă impresia că ar fi însuşi neantul când e atins prin magie.

Ceilalţi murmurară între ei în legătură cu această veste stranie. Apoi, vrăjitorul elf, evident la fel de nedumerit ca şi ceilalţi, întrebă:

– Ce vrei să spui cu vorbele-ţi din urmă?

– Vreau să spun că orice încercare de a-l cerceta prin magie nu dezvăluie *nimic*. Absolut *nimic*. E ca şi când Lord Prestor nu ar exista... Şi totuşi trebuie să existe. Să fiu de acord cu numirea lui? Cred că mi-e teamă de el.

Venind de la cel mai vârstnic dintre vrăjitorii întruniţi, aceste cuvinte pătrunseră adânc în minţile lor. Câtva timp, nori plutiră pe deasupra capetelor lor, furtuni se dezlănţuiră şi ziua se pierdu în noapte, dar maeştrii din Kirin Tor stăteau pur şi simplu în linişte, fiecare dintre ei rumegând faptele în felul său.

Bărbatul tânăr fu primul care rupse tăcerea.

– E un vrăjitor, atunci, nu-i aşa?

– Aşa ar fi cel mai logic, răspunse Krasus, plecând uşor capul pentru a sublinia că era de acord.

– Unul puternic, murmură elful.

– Şi aşa ar fi logic.

– Atunci, dacă aşa stau lucrurile, continuă magul elf, cine? Unul dintre noi? Un renegat? Un vrăjitor cu aptitudinile lui ne-ar fi cu siguranţă cunoscut!

Femeia mai tânără se aplecă spre mag.

– Nu-i recunosc chipul.

– Nici nu-i de mirare, îi întoarse replica omologul ei mai vârstnic. Când noi înşine ne-am putea asuma o mie de înfăţişări fiecare...

Fulgere străluciră prin Krasus, dar el nu le observă.

– O înştiinţare oficială va avea loc peste două săptămâni. După aceea, în afară de cazul în care unul dintre ceilalţi monarhi se răzgândeşte, acest Lord Prestor va fi încoronat rege o lună mai târziu.

– Ar trebui să înaintăm un protest.

– Ar fi un început. Oricum, ceea ce trebuie într-adevăr să facem, cred eu, este să aflăm adevărul despre acest Lord Prestor, să scotocim în toate mormintele şi-n gaură de şarpe şi să-i descoperim trecutul, îndeletnicirea-i cea adevărată. Nu putem îndrăzni să-l înfruntăm făţiş până atunci, căci, evident, are susţinerea tuturor membrilor Alianţei în afară de noi.

Femeia mai în vârstă aprobă din cap.

– Şi nici chiar noi nu putem să ţinem piept puterilor unite ale celorlalte regate, în caz că ar găsi că le dăm prea multe bătăi de cap, că prea suntem o pacoste.

– Nu, nu putem.

Krasus alungă printr-o fluturare a mâinii imaginea lui Prestor, dar înfăţişarea tânărului nobil se înfierase deja în mintea fiecăruia dintre membrii Kirin Tor-ului. Încuviinţară tacit importanţa acestei misiuni de cercetare.

– Trebuie să plec din nou, spuse Krasus. Vă sugerez tuturor să-mi urmaţi exemplul şi să vă gândiţi serios la această problemă cumplită. Urmaţi toate pistele, indiferent cât de obscure şi de imposibile ar părea, dar parcurgeţi-le iute. Dacă tronul Alteracului e ocupat de această enigmă, mă tem că Alianţa nu va mai rezista mult, indiferent cât de pe-o minte sunt conducătorii ei acum.

Luă o gură de aer.

– Şi mi-e teamă că Dalaran-ul s-ar putea prăbuşi o dată cu toate celelalte dacă se întâmplă asta.

– Din cauza acestui singur om? izbucni vrăjitorul cu barbă.

– Din cauza lui, da.

Pe când ceilalţi îi cumpăneau cuvintele, Krasus dispăru din nou...

... pentru a se materializa iarăşi în chilia sa, zguduit încă de cele ce descoperise. Îl rodea vinovăţia, căci Krasus nu fusese întru totul sincer cu omologii săi. Ştia – sau *bănuia*, mai degrabă – mult mai multe în legătură cu acest misterios Lord Prestor decât le dăduse de înţeles celorlalţi. Îşi dorea să le fi putut spune totul, dar nu numai că ceilalţi ar fi pus la îndoială faptul că era în toate minţile, ci, chiar dacă l-ar fi crezut, spusele lui nu ar fi făcut altceva decât să dezvăluie prea mult despre el însuşi şi despre metodele lui.

Nu îşi prea putea permite să facă asta în acest disperat moment de răscruce.

De-ar acţiona aşa cum sper eu că o vor face! Singur în chilia sa întunecată, Krasus îndrăzni în cele din urmă să-şi lase gluga pe spate. O singură lumină slabă, difuză, fără vreo sursă vizibilă, era unica iluminare a odăii, iar în lucirea ei fină stătea, dezvăluit, un bărbat frumos, încărunţit, cu trăsături ascuţite ce se apropiau, parcă, de cadaveric. Ochii negri, scânteietori, sugerau chiar o vârstă mai înaintată şi mai multă sfârşeală decât arăta restul chipului. Trei cicatrice lungi străbăteau în jos, una lângă alta, obrazul drept, cicatrice care, în ciuda vechimii lor, încă mai pulsau de o oarecare durere.

Maestrul vrăjitor întoarse mâna stângă, dând la iveală palma înmănuşată. Deasupra acelei palme se materializă deodată o sferă albastru deschis. Krasus îşi trecu cealaltă mână pe deasupra sferei şi imediat luară naştere imagini în interiorul ei. Se lăsă pe spate ca să urmărească acele imagini, un scaun înalt de piatră lunecând şi găsindu-şi locul în spatele vrăjitorului.

Krasus cercetă palatul regelui Terenas încă o dată. Construcţia regală din piatră slujise monarhilor tărâmului vreme de multe generaţii. Turnuleţe gemene înalte de câteva etaje flancau edificiul central, o construcţie grî, impunătoare, ca o fortăreaţă în miniatură. Drapelele Lordaeron-ului fluturau, ieşite în afară, nu doar din turnuleţe, ci şi lângă poarta de intrare. Soldaţi înveşmântaţi în

uniformele Gărzii Regelui stăteau de strajă în afara porţilor, iar câţiva membri ai Cavalerilor Mâinii Argintii stăteau la datorie înăuntru. În condiţii normale, paladinii nu făceau parte din apărarea palatului, dar deoarece diverşii monarhi sosiţi în vizită mai aveau încă nişte chestiuni minore de discutat, era clar că era nevoie acum de acei războinici demni de încredere.

Vrăjitorul îşi trecu din nou cealaltă mână pe deasupra sferei. La stânga viziunii palatului apăru imaginea unei camere din interior. Uitându-se fix şi lung la ea, vrăjitorul făcu imaginea mai clară, mai apropiată.

Terenas şi tânărul său protejat. Deci, în ciuda faptului că întâlnirea la nivel înalt luase sfârşit şi în ciuda plecărilor iminente ale celorlalţi conducători, Lord Prestor rămânea, deocamdată, cu regele. Krasus se simţi foarte tentat să încerce a sonda mintea aristocratului înveşmântat în negru de abanos, dar se răzgândi. Lasă-i pe alţii să încerce această ispravă probabil imposibilă. Unul ca Prestor avea să se aştepte, fără îndoială, la astfel de incursiuni şi avea să le vină de hac neîntârziat. Krasus nu dorea să-şi dezvăluie încă îndemânarea.

Oricum, dacă nu îndrăznea să sondeze gândurile bărbatului, putea cel puţin să încerce să-i afle proveniența... Şi de unde ar fi putut începe mai bine decât de la castelul unde refugiatul de viţă regală îşi instalase rezidenţa sub protecţia regelui? Krasus flutură o mână deasupra sferei şi se formă o altă imagine, aceea a clădirii în cauză, aşa cum putea fi văzută din depărtare. Vrăjitorul o studie o clipă, nevăzând şi nedepistând nimic important, apoi îşi trimis sonda magică mai aproape.

Când sonda lui se apropia de zidul înalt care înconjura clădirea o vrajă minoră, mult mai mică decât se aşteptase, îl împiedic pentru puţin timp să intre. Krasus ocoli imediat vraja, fără a declanşa. Acum imaginea pe care o putea vedea dezvălui exteriorul castelului, un loc mai degrabă morbid, în ciuda faţade sale elegante. Pesemne, lui Prestor îi plăcea să-şi păstreze cas ordonată, dar nu neapărat s-o facă şi plăcută. Ceea ce nu era delo o surpriză pentru mag.

O cercetare rapidă dădu la iveală o altă vrajă defensivă, ma

elaborată de data aceasta, dar totuşi nu una pe care Krasus să nu o poată ocoli. Cu un singur gest îndemânatic, omul cu trăsături ascuţite trecu din nou pe lângă ceea ce meşteşugise Prestor. Încă o clipă şi Krasus avea să fie înăuntru, unde putea...

Sfera i se înnegri.

Negreala se răspândi dincolo de marginile sferei.

Negreala *se întinse* spre vrăjitor.

Krasus se aruncă afară din scaun. Tentacule născute parcă din cea mai neagră noapte învăluiră jilţul de piatră, înghiţindu-l cum ar fi făcut şi cu magul însuşi dacă s-ar mai fi aflat acolo. Când Krasus se ridică în picioare, văzu cum tentaculele se retrăgeau – nelăsând nici urmă de scaun în urma lor.

Chiar când primele tentacule se întinseseră spre el, mai multe încolţiră din ceea ce mai rămăsese din ochiul magic. Magul se dădu înapoi, împleticindu-se, trăind una dintre acele puţine clipe din viaţă în care era atât de uluit încât era incapabil să acţioneze în vreun fel. Apoi, revenindu-şi, Krasus murmură cuvinte nemaiauzite de vreo fiinţă vie preţ de câteva vieţi, cuvinte pe care nici el însuşi nu le mai rostise niciodată, ci doar le citise fascinat.

Un nor se materializă strălucind în faţa lui, un nor ce se îngroşă precum bumbacul. Pluti imediat spre tentaculele flămânde, întâlnindu-le sus, în aer.

Primele tentacule care atinseră norul cel pufos se făcură fărâme, prefăcându-se într-o cenuşă ce dispăru apoi atingând podeaua. Krasus răsuflă uşurat – apoi privi îngrozit cum al doilea rând de tentacule îi învălui vraja-leac.

– Nu se poate... murmură el, cu ochii holbaţi. Nu se poate!

Aşa cum celelalte făcuseră cu scaunul, aceste membre negre ca abanosul înghiţiră norul, îl absorbiră, îl *devorară*.

Krasus ştiu cu ce avea de-a face. Doar *Foamea Fără Sfârşit*, o vrajă interzisă, se comporta aşa. Nu mai fusese niciodată până atunci martor la facerea acestei vrăji, dar oricine studiase meşteşugul atât de îndelung precum îl studiase el ar fi recunoscut groaznica-i prezenţă. Totuşi, ceva se schimbase, căci vraja-leac pe care o alesese ar fi trebuit să pună capăt ameninţării. Preţ de un minut păruse să... iar apoi avusese loc o prefacere cumplită, o

schimbare în esenţa întunecatei vrăji. Acum al doilea rând de tentacule se apropie de el, iar Krasus nu ştiu pe dată cum să le împiedice să-l adauge la ospăţul lor.

Krasus se gândi să fugă din cameră, dar ştia că monstruozitatea aceea l-ar fi urmărit pur şi simplu indiferent unde în lume s-ar fi ascuns. Asta făcea parte din oroarea aparte a *Foamei Fără Sfârşit*; urmărirea ei necruţătoare epuiza, de obicei, victima, până când aceasta din urmă ceda pur şi simplu.

Nu, Krasus trebuia să-i pună capăt chiar acolo, chiar atunci.

Mai rămânea o incantaţie care putea rezolva problema. Avea să-l extenueze, să-l secătuiască, să-l lase neputincios zile întregi, dar ar fi putut să-l scape pe Krasus de acea ameninţare nemaipomenită.

Desigur, putea de asemenea să-l ucidă la fel de iute cum ar fi făcut-o capcana lui Prestor.

Se aruncă într-o parte căci un tentacul se întindea spre el. Nu mai avea timp să cumpănească situaţia. Krasus nu mai avea decât câteva secunde pentru a formula vraja. Chiar atunci *Foamea* se întindea să-l doboare, să-l învăluie pe de-a-ntregul.

Cuvintele pe care magul vârstnic le şopti ar fi părut unei persoane obişnuite ca limba Lordaeron-ului vorbită în sens invers, de la coadă la cap, cu accent pe silabele greşite. Krasus pronunţă prudent fiecare silabă, ştiind că până şi o singură scăpare datorată necazului în care se afla ar fi însemnat că avea să fie dat cu totul uitării. Îşi întinse mâna stângă înspre negreala tot mai apropiată, încercând să se concentreze asupra miezului ororii ce se dilata.

Umbrele se mişcau mai iute decât crezuse el că era posibil. Chiar când ultimele câteva cuvinte îi ieşeau din gură, *Foamea* îl prinse. Un singur tentacul subţire i se înfăşură în jurul degetului mijlociu şi al inelarului mâinii întinse. Krasus nu simţi deloc durerea la început, dar chiar sub ochii lui cele două degete dispărură pur şi simplu, lăsând răni deschise, sângerânde.

Scuipă ultima silabă chiar când, dintr-o dată, agonia îi străbătu corpul.

Soarele explodă înăuntrul micii sale chilii.

Tentaculele se topiră ca gheaţa prinsă într-un cuptor. O lumină

atât de strălucitoare încât îl orbi pe Krasus cu toate că închisese strâns ochii umplu fiecare colţ şi crăpătură. Vrăjitorul îşi pierdu răsuflarea şi căzu pe podea strângându-şi mâna schilodită.

Un sunet şuierător îi luă urechile cu asalt, accelerându-i şi mai mult pulsul deja nebun. Căldura, o căldură incredibilă îi pârjoli pielea. Krasus se pomeni rugându-se pentru un sfârşit grabnic.

Şuieratul deveni un muget care crescu şi iar crescu în intensitate, ca şi cum o erupţie vulcanică ar fi fost pe punctul de a se declanşa chiar în mijlocul odăii. Krasus încercă să se uite, dar lumina rămânea prea copleşitoare. Se chirci, făcându-se ghem, şi se pregăti pentru ceea ce era inevitabil.

Şi atunci... lumina încetă brusc, azvârlind odaia într-o beznă nemişcată.

La început, maestrul vrăjitor nu se putu mişca. Dacă *Foamea* l-ar fi atacat acum, l-ar fi găsit fără capacitatea de a i se opune. Zăcu acolo preţ de câteva minute, încercând să-şi redobândească simţul realităţii, iar când, în cele din urmă, îşi reveni, încercă să-şi stăvilească sângele ce curgea din groaznica-i rană.

Krasus îşi trecu mâna sănătoasă peste cea rănită, închizând rana sângerândă. Nu avea să poată să repare mâna vătămată. Nimic atins de vraja întunecată nu putea fi regenerat, niciodată.

Îndrăzni în cele din urmă să deschidă ochii. Până şi camera neluminată păru prea strălucitoare la început, dar, încetul cu încetul, ochii i se obişnuiră. Krasus desluşi vreo două forme ca nişte umbre – mobilă, crezu el – dar nimic mai mult.

– *Lumină*... murmură vrăjitorul frânt.

O mică sferă de smarald luă fiinţă brusc lângă tavan, răspândind o lumină slabă în întreaga odaie. Krasus cercetă tot ceea ce-l înconjura. Formele pe care le văzuse erau, desigur, piesele de mobilier care-i rămăseseră. Doar scaunul nu supravieţuise. Cât despre Foame, fusese eradicată întru totul. Costul fusese ridicat, dar Krasus triumfase.

Sau poate că nu. Atât de multă catastrofă într-un răstimp de câteva secunde, şi nu ajunsese la nici un rezultat. Încercarea lui de a sonda castelul Lordului Prestor se încheiase cu o înfrângere.

Şi totuşi... Şi totuşi...

Krasus se trase cu greu ridicându-se în picioare, şi chemă spre el un nou scaun identic cu primul. Căzu pe scaun cu răsuflarea întretăiată. După o privire de-o clipită aruncată spre membrul mutilat pentru a se asigura că sângerarea se oprise într-adevăr, vrăjitorul chemă spre el un cristal albastru cu care să mai vadă o dată locuinţa nobilului. Îi trecuse prin cap o idee îngrozitoare, un lucru pe care, după tot ceea ce se întâmplase, credea că-l putea verifica acum doar cu o privire fugară şi lipsită de pericole.

Iată! Urmele magiei erau evidente. Krasus merse mai departe după urme, privind cum se întreţeseau. Trebuia să fie atent, căci altfel ar fi trezit din nou ticăloşia de care tocmai scăpase.

Bănuiala se dovedi corectă. Îndemânarea cu care fusese făcută vraja *Foamei Fără Sfârşit* şi complexitatea cu care îi fusese modificată esenţa astfel încâtsă-i zădărnicească primul contraatac – indicau, amândouă, cunoştinţe şi tehnici care le depăşeau chiar şi pe cele ale membrilor Kirin Tor-ului, ale celor mai buni vrăjitori pe care-i puteau oferi oamenii şi chiar elfii.

Dar mai era o altă seminţie ale cărei îndeletniciri într-ale magiei puteau fi datate în timp mult mai înainte de elfi.

– Te ştiu acum... bolborosi Krasus, invocând o imagine a chipului mândru al lui Prestor. Te cunosc acum, în ciuda formei pe care o porţi!

Tuşi, trebui să-şi tragă sufletul. Încercarea îl consumase destul de serios pe Krasus, dar faptul că îşi dădea seama exact cu a cui putere se confruntase îl impresiona în multe privinţe mai profund decât ar fi putut să-l mire orice vrajă.

– Te cunosc – *Deathwing!*

VII

Duncan strânse hăţurile şi îşi opri calul.

– Ceva nu e în regulă aici.

Şi Rhonin avea acelaşi sentiment, care, împreună cu bănuielile în legătură cu ceea ce i se întâmplase la fortăreaţă, nu-i dădea pace, astfel că vrăjitorul nu putea să nu se întrebe dacă ceea ce observau acum nu avea cumva vreo legătură cu călătoria lui.

Hasic sevedea în depărtare, dar un Hasic supus, tăcut. Vrăjitorul nu auzea nimic, nici un sunet de activitate. Un port ca acesta ar fi trebuit să freamăte cu zgomote destul de puternice ca să ajungă până la grupul lor. Totuşi, în afară de câteva păsări, nu putea deslusi nici un zgomot de viaţă.

– La noi nu a ajuns vorbă cum că ar fi fost probleme, o informă paladinul vârstnic pe Vereesa. Dacă am fi primit vorbă, am fi venit imediat călare încoace.

– Poate că suntem doar mult prea neliniştiţi din cauza călătoriei.

Totuşi, până şi luptătoarea vorbi cu voce scăzută, precaută.

Stătură acolo atât de îndelung încât Rhonin trebui în cele din urmă să ia iniţiativa. Spre surpriza celorlalţi, îşi îndemnă armăsarul înainte, hotărât să ajungă la Hasic cu sau fără odihnă.

Vereesa îl urmă repede, iar LordSenturus se grăbi, firesţe, după ea. Rhonin se abţinu de la a-şi afişa expresia de amuzament când Cavalerii Mâinii Argintii înaintară străduindu-se să îl depăşească

şi să conducă ei înşişi grupul. Putea să le mai tolereze aroganţa şi infatuarea încă puţin. Într-un fel sau altul, vrăjitorul şi nedoriţii săi însoţitori aveau să îşi ia rămas bun în port.

Asta... dacă mai rămăsese ceva din port.

Până şi armăsarii lor reacţionau la linişte, devenind din ce în ce mai şovăitori. La un moment dat, Rhonin fu nevoit să dea pinteni calului pentru a-l îndemna să meargă mai departe. Nici unul dintre cavaleri nu făcu nici o remarcă batjocoritoare privind dificultatea lui, totuşi.

Spre uşurarea lor, apropiindu-se, au început să audă nişte zgomote de viaţă din direcţia portului. Lovituri de ciocan. Se ridicară câteva voci. Mişcări de căruţe. Nu multe, dar dovedeau cel puţin că Hasic-ul nu devenise un loc al fantomelor.

Totuşi, se apropiară prudent, conştienţi că ceva nu era bine. Vereesa şi cavalerii ţineau câte o mână lângă mânerele săbiilor, iar Rhonin începu să-şi răsfoiască printre vrăjile din minte. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte, dar era clar că toţi simţeau că ceva urma să se întâmple cât de curând.

Şi chiar pe când călăreau spre poarta oraşului, Rhonin observă trei arătări rău-prevestitoare ridicându-se în cer.

Calul vrăjitorului sări în lături. Vereesa apucă şi strânse frâiele pentru a-l ajuta pe Rhonin şi reuşi să controleze animalul. Unii dintre cavaleri începură să-şi scoată săbiile, dar Duncan le făcu imediat semn să-şi pună din nou armele în teci.

Câteva clipe mai târziu, un trio de grifoni gigantici coborî dinaintea grupului, doi dintre ei poposind pe vârfurile celor mai puternici copaci din preajmă, al treilea aterizând pe cărarea lor.

– Cine merge călare spre Hasic? întrebă călăreţul grifonului, un războinic cu pielea ca de bronz şi cu barbă, războinic ce, în ciuda faptului că, probabil, nu ajungea nici măcar până la umărul magului, părea în stare să-l ridice nu doar pe el, ci şi pe calul lui.

Duncan înaintă călare imediat.

– Salutare ţie, călăreţule de grifoni! Eu sunt Lord Duncan Senturus din ordinul Cavalerilor Mâinii Argintii, şi conduc grupul acesta până la port! Dacă-mi permiteţi o întrebare, s-a abătut vreo nenorocire peste Hasic?

Gnomul scoase un hohot aspru de râs. Nu avea înfățișarea robustă a verilor săi mai pământeni, părând în schimb mai mult asemenea unui războinic barbar care fusese luat de un dragon și zdrobit până la a fi redus la jumătate din mărimea-i inițială. Avea umerii mai lați chiar decât cei ai celui mai puternic dintre cavaleri și mușchi care zvâcneau involuntar. O coamă sălbatică de păr flutura dinapoia chipului îndesat și neînduplecat.

– Dacă poți numi doar o nenorocire doi dragoni, atunci da, Hasic a suferit o nenorocire! Au venit acum trei zile, sfâșiind și arzând tot ce au apucat! Dacă nu am fi venit noi chiar în dimineața aceea, nu ai găsi în picioare nimic din portul tău cel prețios, omule! Abia începuseră când ne-am dat la ei în cer! A fost o bătălie glorioasă, deși l-am pierdut pe Glodin ziua aceea!

Gnomii își loviră câte un pumn peste inimi.

– Fie ca sufletul lui să lupte mândru în eternitate!

– Am văzut un dragon, interveni Rhonin, temându-se o clipă că cei trei aveau să înceapă unul dintre cântecele lor epice de jale de care auzise vorbindu-se. Cam tot pe atunci. Cu un dresor orc. Trei dintre voi au venit și s-au luptat cu el...

Călărețul-șef se încruntase la el de îndată ce Rhonin își deschisese gura, dar la pomenirea celeilalte lupte, ochii gnomului se aprinseseră și un zâmbet larg i se întorsese pe chip.

– Da, tot noi eram, omule! I-am luat urma reptilei lașe și am atacat-o în cer! A fost o luptă bună și periculoasă și aceea! Molok cel de acolo de sus – arătă spre un gnom mai împlinit, ușor chel, aflat în vârful copacului de la dreapta lui Rhonin – a pierdut o secure bună, dar cel puțin încă-și mai are ciocanul, nu-i așa, Molok?

– Mai bine mi-aș rade barba decât să-mi pierd ciocanul, Falstad!

– Da, ciocanul le impresionează cel mai mult pe doamne, n-așa? răspunse Falstad râzând pe înfundate.

Gnomul păru că o observă pentru prima oară pe Vereesa. Ochii lui căprui scânteiară puternic.

– Și iată și o frumoasă domniță elfă!

Făcu o încercare lamentabilă de a se închina șezând încă în șa pe grifon.

– Falstad Dragonreaverîn slujba dumneavoastră, domniţă elfă!

Rhonin îşi aminti tardiv că elfii din Quel'Thalas erau singurul popor în care gnomii sălbatici din Aeries aveau într-adevăr încredere. Acesta, desigur, nu părea a fi întregul motiv pentru care Falstad îşi concentra acum atenţia asupra Vereesei; ca şi Senturus, călăreţul de grifoni o găsea, evident, foarte atrăgătoare.

– Salutările mele, Falstad, îi întoarse solemn replica luptătoarea cu părul argintiu. Şi felicitările mele pentru o victorie câştigată prin luptă bună şi dreaptă. Doi dragoni înseamnă mult pentru orice grup în zbor.

– Totul fu treabă de-o zi, treabă de-o zi!

Aplecându-se, se apropie cât de mult putu.

– Nu am mai fost onoraţi de prezenţa nimănui din neamul dumneavoastră în zona asta, totuşi, mai ales nu a unei domniţe atât de gingaşe ca dumneavoastră! Cu ce vă poate fi de folos acest biet războinic?

Rhonin simţi cum i se zbârleşte părul de pe ceafă. Tonul gnomului, dacă nu vorbele lui, ofereau mai mult decât simplul ajutor. Asemenea lucruri nu ar fi trebuit să-l deranjeze pe vrăjitor, şi totuşi, dintr-o oarecare pricină, îl deranjau în clipa de faţă.

Poate că şi Duncan Senturus simţea la fel, căci răspunse înainte să poată răspunde altcineva:

– Oferta dumneavoastră de ajutor este apreciată, dar probabil că nu este necesară. Trebuie doar să ajungem la corabia care-l aşteaptă pe acest vrăjitor ca să poată pleca de la ţărmul nostru.

Răspunsul paladinului dădu impresia că Rhonin fusese exilat din Lordaeron. Scrâşnind din dinţi, magul frustrat adăugă:

– Sunt într-o misiune de observare pentru Alianţă.

Falstat nu păru impresionat.

– Nu avem de ce să nu te lăsăm să intri în Hasic şi să-ţi cauţi nava, omule, dar vei vedea că nu au rămas prea multe după ce au atacat dragonii. Probabil că a ta e o epavă plutitoare pe mare!

Gândul acela îi trecuse deja prin cap lui Rhonin, dar, acum că-l auzi din gura gnomului, îşi făcu sălaş în mintea lui. Oricum, nu putea fi înfrânt atât de repede în misiunea lui.

– Trebuie să aflu.

– Atunci ne dăm la o parte din calea voastră.

Falstad îşi îndemnă animalul să înainteze. Mai aruncă o ultimă privire lungă spre Vereesa şi rânji:

– A fost categoric o plăcere, domniţa mea elfă!

Pe când luptătoarea aproba din cap, gnomul şi grifonul său se ridicară în aer. Aripile masive stârniră un vânt ce suflă praf în ochii celor din grup, iar apropierea subită a grifonului când se înălţă de la pământ îi făcu să dea înapoi chiar şi pe caii cei mai căliţi. Ceilalţi călăreţi i se alăturară lui Falstad, cei trei grifoni devenind lute puncte ce se micşorau pe cer. Rhonin privi contururile ce se ştergeau deja virând spre Hasic, îndepărtându-se apoi în zbor cu o viteză incredibilă.

Duncan îşi scuipă praful din gură; după expresia lui, părerea lui despre gnomi nu era cu mult mai aleasă decât cea despre vrăjitori.

– Haideţi să mergem. S-ar putea să mai avem parte de noroc.

Fără nici un alt cuvânt în plus, merseră călare înspre port. Nu le trebui mult timp să vadă că Hasic avusese mai mult de suferit decât le dăduse Falstad de înţeles. Primele clădiri peste care dădură erau mai mult sau mai puţin neatinse, dar cu fiecare clipă ce trecea stricăciunile vizibile sporeau. Câmpurile cultivate dimprejur fuseseră pârjolite, locuinţele proprietarilor de terenuri fuseseră reduse la aşchii. Construcţiile mai puternice cu fundaţii de piatră rezistaseră mai bine atacului violent, dar din când în când se vedea câte una care fusese complet demolată, ca şi când unul dintre dragoni ar fi ales acel loc pentru a ateriza.

În special duhoarea de materie arsă atingea simţurile ascuţite ale vrăjitorului. Nu tot ceea ce carbonizaseră cele două dihănii fusese făcut din lemn. Câţi dintre locuitorii Hasic-ului pieriseră în acest raid disperat? Pe de o parte, Rhonin putea să-şi dea efectiv seama de disperarea orcilor, care precis ştiau deja că şansele lor de a câştiga războiul se diminuaseră până la a fi nule, dar pe de altă parte... morţi aşa ca acestea cereau dreptate.

În mod straniu, câteva zone din apropierea portului însuşi păreau întru totul neatinse. Rhonin s-ar fi aşteptat ca acestea să fie într-un hal fără de hal, dar, în afară de supărarea muncitorilor

pe care îi văzură, toate cele de aici arătau de parcă Hasic nu ar fi fost atacat niciodată.

– Poate corabia a supraviețuit, la urma urmei, murmură el către Vereesa.

– Nu cred. Nu dacă asta e vreun semn.

Rhonin privi în port, către locul înspre care arăta luptătoarea. Vrăjitorul se uită cu ochii mijiți, încercând să identifice cu precizie ceea ce vedea.

– Catargul unei corăbii, vrăjitorule, îl informă Duncan ţâfnos. Restul navei şi curajosul ei echipaj se află, neîndoielnic, în apă.

Rhonin înghiți un blestem. Cuprinzând portul cu privirea, văzu acum că bucăți şi bucățele de lemn şi de alte materiale împestriţau suprafaţa apei, epave plutitoare a mai mult de o duzină de corăbii, bănui magul. Acum îşi dădu seama în parte de ce supraviețuise portul însuşi; orcii îşi îndemnaseră, cel mai probabil, dragonii să atace mai întâi navele Alianței, nedorind ca acestea să le scape. Ceea ce nu explica de ce zonele din afara Hasic-ului avuseseră mult mai mult de suferit decât interiorul, dar poate că cea mai mare parte a distrugerii din afară avusese loc după sosirea călăreților de grifoni. Nu era pentru prima oară când o aşezare se pomenise prinsă în mijlocul unei lupte violente şi avusese de suferit din pricina ei. Totuşi, devastarea ar fi fost mult mai cumplită dacă nu ar fi venit gnomii. Orcii şi-ar fi pus dragonii să facă portul una cu pământulşi ar fi încercat să omoare tot ce mişca cât vedeau cu ochii.

Presupunerile, însă, nu ajutau la rezolvarea problemei de faţă, şi anume faptul că acum nu avea nici o corabie cu care să călătorească spre Khaz Modan.

– Misiunea ta a luat sfârşit, vrăjitorule, proclamă Lord Senturus, iar Rhonin nu izbuti să găsească un motiv bun pentru care paladinul rostise acele cuvinte. Ai dat greş.

– Poate că mai este vreo barcă. Am bani să închiriez una...

– Şi cine de aici va naviga spre Khaz Modan pentru arginții tăi? Sărmanii aceştia nenorociți au trecut prin destule încercări, au suferit destul. Te aştepți ca unii dintre ei să navigheze de bună voie înspre un tărâm aflat încă în mâinile aceloraşi orci care au făcut toate astea?

– Nu pot decât să încerc să aflu. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, domnul meu, şi vă urez numai bine.

Întorcându-se spre elfă, Rhonin adăugă:

– Şi ţie la fel, luptăt... Vereesa. Faci cinste vocaţiei şi îndeletnicirii tale.

Ea păru surprinsă.

– Nu te părăsesc încă.

– Dar îndatorirea ta...

– Este incompletă. Nu pot să te las aici şi să am conştiinţa împăcată când nu ai unde să mergi. Dacă mai cauţi încă să ajungi la Khaz Modan, voi face tot ceea ce pot ca să te ajut, Rhonin.

Duncan se îndreptă brusc în şa.

– Şi desigur că nici noi nu putem lăsa lucrurile astfel! Pe onoarea noastră, dacă credeţi că îndatorirea voastră e încă demnă de a fi continuată, atunci eu şi tovarăşii mei vom face, de asemenea, tot ceea ce putem ca să vă căutăm un mijloc de transport!

Decizia Vereesei de a rămâne deocamdată îi făcuse plăcere lui Rhonin, dar ar fi preferat să se lipsească de Cavalerii Mâinii Argintii.

– Vă mulţumesc, domnul meu, dar sunt mulţi oameni neajutoraţi aici. Nu ar fi mai bine dacă cei din ordinul dumneavoastră i-ar ajuta pe oamenii buni din Hasic să-şi revină?

Cât răsuflă o dată, crezu într-adevăr că scăpase de războinicul cel vârstnic, dar după ce, evident, se sfătui puţin cu sine însuşi, Duncan dădu în cele din urmă de veste:

– Vorbele tale sunt vrednice, de data aceasta, vrăjitorule, dar cred, totuşi, că putem face în aşa fel încât şi misiunea ta, şi oraşul Hasic să tragă foloase de pe urma prezenţei noastre. Oamenii mei îi vor ajuta pe cetăţeni în eforturile lor de refacere, în timp ce eu mă voi ocupa personal de a vedea dacă îţi putem găsi o navă! Asta ar trebui să rezolve bine problema, nu-i aşa?

Înfrânt, Rhonin aprobă doar din cap. Alăturea-i, Vereesa reacţionă cu mai multă amabilitate.

– Ajutorul dumneavoastră, Duncan, se va dovedi, fără îndoială, nepreţuit. Vă mulţumim.

După ce paladinul cel vârstnic îi trimise pe ceilalţi cavaleri

să-şi vadă de treburile lor, el, Rhonin şi luptătoarea discutară pe scurt cum era mai bine să purceadă în căutările lor. Căzură grabnic de acord că dacă se despărţeau aveau să acopere o zonă mai mare şi că aveau să se întoarcă toţi trei la ora cinei ca să discute eventualele variante. Era evident că Lord Senturus se îndoia că vreunul dintre ei avea să obţină ceva, dar datoria sa faţă de Lordaeron şi faţă de Alianţă – şi poate faptul că nu mai putea după Vereesa – îi cerea să-şi ducă la îndeplinire partea lui din înţelegere.

Rhonin cutreieră partea de nord a portului, căutând orice navă mai mare decât o şalupă mică. Dragonii fuseseră scrupuloşi, însă, şi când ziua se apropia de sfârşit nu avea nimic de raportat. Ajunsese treptat până acolo încât nu era sigur ce îl deranja mai mult – faptul că nu era în stare să găsească un mijloc de transport sau teama că prea-maiestuosul lord cavaler avea să fie cel care să le ofere calea de ieşire din situaţia dificilă a lui Rhonin.

Erau metode prin care un vrăjitor putea să străbată distanţe atât de mari, dar numai cei ca legendarul şi în acelaşi timp blestematul Medivh le utilizaseră vreodată cu încredere. Chiar dacă Rhonin ar fi făcut vraja cu succes, risca nu doar să fie detectat de către vreun orc sau vrăjitor din zonă, ci şi schimbări neaşteptate ale destinaţiei sale datorate emanărilor dinspre regiunea unde se afla Portalul Întunecat. Rhonin nu voia să se pomenească materializându-se deasupra unui vulcan activ. Totuşi, cum altfel putea să-şi continue călătoria?

Pe când se străduia din răsputeri să găsească un răspuns, în jurul lui avea loc refacerea Hasic-ului. Femeile şi copiii adunau sfărâmăturile pe care le găseau plutind dinspre port înspre oraş, scotocind după orice li se părea a fi încă folositor şi adunând resturi deoparte într-o grămadă pentru a fi îndepărtat mai târziu. Un pluton special al gărzii oraşului mergea de-a lungul ţărmului, căutând leşurile umflate de apă ale marinarilor care se scufundaseră o dată cu corăbiile lor. Câţiva oameni se holbară la magul posomorât, înveşmântat în negru, ce umbla printre ei, iar unii părinţi îşi traseră copiii mai aproape de ei la trecerea lui. Din când în când, Rhonin citea pe chipuri expresii ce sugerau învinuire de parcă el ar fi fost cumva responsabil pentru acest atac teribil

Nici chiar în situaţii atât de cumplite oamenii de rând nu-şi puteau uita prejudecăţile şi temerile privindu-i pe cei de felul său.

Pe deasupra lui trecură doi dintre grifoni, căci gnomii făceau încă de strajă împotriva vreunui nou atac. Rhonin se îndoia că regiunea avea să fie curând ţinta unor atacuri din partea dragonilor, căci cel mai recent îi costase mult prea mult pe orci. Falstad şi tovarăşii săi ar fi făcut mai bine să se pună în folosul portului, aterizând şi ajutându-i pe cei rămaşi, dar vrăjitorul precaut bănui că gnomii, care nu erau cei mai prietenoşi dintre aliaţii Lordaeronului, preferau să stea în înaltul cerului şi la distanţă. Dacă ar fi avut un motiv bun, ar fi abandonat, chiar, cu totul oraşul Hasic mai degrabă decât să...

Un alt motiv?

– Desigur... murmură Rhonin.

Urmări cum cele două creaturi şi călăreţii lor coborau spre sud-vest. Cine altcineva decât gnomii ar fi putut găsi tentantă oferta lui? Cine altcineva era destul de nebun?

Neţinând seama de faptul că se putea da în spectacol, Rhonin alergă cât putu după siluetele ce se pierdeau micşorându-se în depărtare.

Vereesa plecă cu totul dezgustată din marginea cea mai sudică a docurilor. Nu doar că nu reuşise să obţină nimic, dar dintre toate aşezările omeneşti pe care le vizitase, Hasic-ul se număra printre cele mai urât mirositoare. Iar asta nu prea avea de-a face cu dezastrul, şi nici măcar cu mirosul de peşte. Hasic-ul duhnea pur şi simplu. Cei mai mulţi dintre oameni nu aveau simţul mirosului prea dezvoltat; era evident că oamenii de aici nu-l aveau deloc.

Luptătoarea voia să scape din locul acela, să se întoarcă la cei din neamul ei, astfel încât să i se poată da o misiune mai importantă, dar până nu era satisfăcută că făcuse tot ce putuse pentru Rhonin, Vereesa nu putea să plece cu conştiinţa împăcată. Totuşi, se părea că nu era nici o cale pe care vrăjitorul să-şi poată continua călătoria, o călătorie despre care ea era acum sigură că nu avea de-a face doar cu simpla observare. Rhonin se dovedise

prea hotărât pentru a merge, pur şi simplu, într-o misiune atât de minoră. Nu, avea el altceva de gând.

De-ar fi ştiut ea despre ce era vorba...

Se apropia iute timpul pentru masa de seară. Fără nici un semn de speranţă, luptătoarea se îndreptă spre interiorul oraşului, folosind cele mai directe străzi şi alei la îndemână în ciuda mirosurilor câteodată copleşitoare. Hasic păstrase şi rute pe uscat spre vecinii săi, în special spre regatele mai mari numite Hillsbrad şi Southshore. Deşi avea să le ia mai mult de o săptămână să ajungă la oricare dintre ele, poate că aceea era singura şansă care le rămânea.

– Ei bine... frumoasa mea domniţă elfă!

Vereesa privi în direcţia greşită la început, crezând că unul dintre oameni i se adresase astfel, dar apoi îşi aminti cine folosise cel mai recent astfel de termeni. Luptătoarea se întoarse spre dreapta şi îşi mută privirea mai înspre pământ... ca să-l vadă acolo pe Falstad în toată splendoarea lui de fiinţă scundă, cu ochii săi strălucitori de gnom al sălbăticiilor şi cu gura deschisă într-un rânjet larg şi cu înţeles. Căra o traistă peste un umăr şi îşi avea ciocanul masiv aruncat peste celălalt. Greutatea oricăruia dintre cele două obiecte i-ar fi făcut pe mulţi elfi sau oameni să se prăbuşească de efort, dar Falstad le purta pe amândouă cu uşurinţa caracteristică celor din neamul său.

– Jupâne Falstad. Salutări dumneavoastră.

– Vă rog! Sunt Falstad pentru prietenii mei! Nu sunt stăpânul nimănui în afară de propria-mi soartă nemaipomenită!

– Iar eu sunt pur şi simplu Vereesa pentru prietenii mei.

Deşi gnomul părea a avea o foarte bună părere despre sine însuşi, ceva din felul său de a fi făcea să-ţi fie greu să nu-l placi, chiar dacă nu atât de mult cât spera, poate, Falstad. Nu făcea mai nimic pentru a-şi ascunde interesul faţă de ea, permiţând chiar, din când în când, privirilor sale să rătăcească mai jos de chipul ei. Luptătoarea hotărî să ia imediat măsuri în privinţa acelei situaţii.

– Şi rămân prietenii mei doar atâta timp cât mă tratează cu respectul cu care îi tratez şi eu, la rândul meu.

Ochii lui întunecaţi fulgerară înapoi în sus pentru a-i întâlni pe ai ei, dar, altminteri, Falstad se prefăcu a fi nevinovat.

– Cum mai merge misiunea ta de a-l trimite pe vrăjitor pe calea apei, domniţa mea elfă? Nu prea bine, aş zice, deloc bine!

– Nu, nu bine. Se pare că singurele nave care nu au fost distruse s-au pornit pe mare imediat ce au putut în căutarea unor ţărmuri mai sigure. Hasic e un port fără rost...

– Păcat, păcat! Ar trebui să continuăm discuţia la o carafă bună de licoare spirtoasă! Ce zici?

Îşi reţinu zâmbetul uşor pe care îl stârnea insistenţa lui jovială.

– Altă dată, poate. Încă mai am o îndatorire de îndeplinit şi tu – Vereesa arătă traista – se pare că ai o alta.

– Săculeţul ăsta mic?

Legănă cu uşurinţă în jur traista cea grea.

– Un pic de merinde, destul cât să ne ajungă până plecăm din aşezarea asta omenească. Tot ce trebuie să fac e să i le dau lui Molok şi noi doi putem merge la...

Refuzul politicos şi totuşi mai tăios ce se năştea pe buzele luptătoarei se risipi când cârâitul furios al unui grifon la mică distanţă depărtare – urmat de voci ce se ridicau a ceartă – îi puse şi pe ea şi pe Falstad în alertă totală. Fără un cuvânt, gnomul se întoarse cu spatele spre ea, lăsându-şi traista să cadă pe jos şi având ciocanul deja pregătit. Se mişcă cu o iuţeală atât de incredibilă pentru unul de constituţia şi mărimea lui încât, deşi Vereesa îl urmă imediat, Falstad dispăruse deja, parcurgând jumătate de stradă.

Vereesa îşi scoase propria-i armă din teacă, iuţindu-şi pasul. Vocile se făcură tot mai puternice, mai stridente, iar ea avea stânjenitorul sentiment că una dintre ele îi aparţinea lui Rhonin.

Strada făcu imediat loc uneia dintre zonele deschise provocate de devastare. Unii dintre călăreţii de grifoni îl aşteptau aici pe conducătorul lor, iar tot aici se părea că se hotărâse vrăjitorul să-i acosteze pentru vreun temei inexplicabil. Vrăjitorii fuseseră adesea numiţi nebuni, dar, cu siguranţă, Rhonin era unul dintre cei mai ieşiţi din minţi dacă i se părea că avea să iasă teafăr dintr-o ceartă cu nişte gnomi ai sălbăticiilor.

Şi, de fapt, unul dintre aceştia din urmă îl apucase deja pe mag de încheietoarea mantiei şi îl ridicase deja pe om la mai mult de un metru deasupra pământului.

– Am zis să ne lași în pace, ticălosule! De urechile-ți nu-s bune, atunci aș putea să ți le și smulg!

– Molok! strigă Falstad. Ce-a făcut vrăjitorul ăsta de te-a înfuriat așa?

Ținându-l încă pe Rhonin în aer, celălalt gnom, care ar fi putut fi luat drept geamănul lui Falstad dacă nu ar fi avut o cicatrice peste nas și o mină mai puțin haioasă, se întoarse spre conducătorul lui.

– Ăsta i-a urmărit pe Tupan și pe ceilalți, mai întâi până la tabăra principală, iar mai apoi, chiar și după ce Tupan l-a alungat și a zburat de-acolo, până aici unde ne-am hotărât să ne întâlnim cu toții! I-am spus de trei ori să dispară, da' omul chiar nu vrea să înțeleagă de vorbă bună! Gândii că poate ar înțelege dacă i-aș da un punct mai înalt de unde să se gândească la lucrurile astea!

– Vrăjitori... bodogăni conducătorul grupului zburător. Ai milă mea eternă, domnița mea elfă!

– Spune-i tovarășului tău să-l lase jos, sau voi fi obligată să-i arăt superioritatea unei spade bune de elf față de ciocanul lui.

Falstad se întoarse spre ea, clipind. Se holbă la luptătoare de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. Privirea lui se mută iute spre lama netedă, scânteietoare, și înapoi la ochii ei îngustați hotărâți.

– Ai face asta, nu-i așa? Ai apăra-o pe creatura asta de cei care au fost și sunt prietenii buni ai poporului tău încă dinainte chiar ca oamenii ăștia să existe măcar!

– Nu e nevoie să mă apere, interveni vocea lui Rhonin.

Magul ce atârna părea mai degrabă enervat decât speriat pe bună dreptate de situația neplăcută în care se afla. Poate că nu își dădea seama că Molok îi putea frânge cu ușurință spatele în două.

– Până acum mi-am înfrânat mânia, dar...

Orice ar fi spus Rhonin mai departe ar fi făcut o certitudine din posibilitatea de a se ajunge la luptă. Vereesa se mișcă iute, întrerupându-l pe Rhonin cu o mișcare a mâinii și punându-se între Falstad și Molok.

– Asta e cu totul rușinos! Hoarda nici măcar nu a fost complet distrusă, si noi sărim deja unul asupra celuilalt. Așa trebuie să

comporte aliații? Fă-l pe războinicul tău să-i dea drumul și vom vedea dacă nu putem rezolva situația în mod rațional, nu prin mânie.

– Nu-i decât un făcător de vrăji... bodogăni conducătorul călăreților de grifoni, dar aprobă, totuși, din cap, făcându-i semn lui Molok să-i dea drumul lui Rhonin.

Fără tragere de inimă, celălalt gnom făcu ce i se ceruse. Rhonin își îndreptă mantia și își aranjă părul, având grijă ce expresie afișa. Vereesa se rugă ca el să-și păstreze calmul.

– Ce s-a întâmplat aici? îl întrebă ea.

– Am venit la ei cu o simplă propunere, asta a fost tot. Că au ales să reacționeze în felul în care au făcut-o arată barbarul lor...

– A vrut să-l ducem în zbor până la Khaz Modan! izbucni Molok.

– Călăreții de grifoni?

Vereesa nu se putu abține să nu admire curajul lui Rhonin, dacă nu chiar nesăbuința lui. Să zboare peste mare pe spinarea unuia dintre animale – și nici măcar pe poziția de călăreț principal, dar ca cineva obligat să se agațe de gnomul care ținea hățurile? Misiunea lui Rhonin trebuia să fie mai importantă decât lăsase el să se înțeleagă, ca să ajungă vrăjitorul să încerce să-i convingă pe Molok și pe ceilalți să facă așa ceva! Nu era de mirare că îl considerau nebun.

– Îi consideram destul de capabili și de îndrăzneți... dar separe că m-am înșelat în privința lor.

Falstad se ofensă.

– Dacă este vreun dram de aluzie în vorbele tale cum că am fi lași, omule, îți voi face ce nu l-am lăsat pe Molok să-ți facă! Nu există nici popor mai cutezător, nici războinici mai puternici decât gnomii din Aerie Peaks! Nu poate fi vorba că ne-ar fi teamă de orcii sau de dragonii din Grim Batol; e mai mult faptul că nu putem suferi atingerea celor ca tine pentru mai mult timp decât este strict necesar!

Vereesa se așteptă la mânie din partea celui pe care-l avea în grijă, dar Rhonin nu făcu altceva decât să-și strângă buzele pungă, ca și cum s-ar fi așteptat ca acela să fie răspunsul lui Falstad. Gândindu-se la propriile-i gânduri și comentarii din trecut la

adresa vrăjitorilor, luptătoarea își dădu seama că Rhonin își trăise probabil cea mai mare parte a vieții printre astfel de condamnări.

– Sunt într-o misiune pentru Lordaeron, răspunse magul. Asta e tot ce ar trebui să conteze... dar văd că nu e așa.

Se întoarse cu spatele spre gnomi și porni să se îndepărteze de ei.

Ținând încă strâns sabia în mână, Vereesa luă o hotărâre grabnică și disperată, născută din bănuielile ei privind așa-zisa misiune de observare a lui Rhonin.

– Așteaptă, magule!

El se opri, fără îndoială surprins întrucâtva de chemarea ei bruscă. Luptătoarea, însă, nu vorbi cu el, ci se întoarse din nou cu fața spre conducătorul călăreților de grifoni.

– Falstad, nu este nici o speranță să ne puteți duce cât se poate de aproape de Grim Batol? Dacă nu, atunci eu și Rhonin suntem categoric înfrânți!

Expresia gnomului deveni mai îngrijorată.

– Credeam că vrăjitorul călătorește singur.

Vereesa îi aruncă lui Rhonin o privire cu subînțeles, sperând ca el, care o urmărea cu atenție, să nu înțeleagă greșit.

– Și ce șanse ar avea când se întâlnește prima oară cu o secure puternică de orc? Le-ar putea veni de hac la unu sau doi cu vrăjile lui, dar dacă orcii se apropie, ar avea nevoie de un braț bun cu o sabie.

Falstad o privi cum învârtea sabia, și tulburarea i se șterse de pe chip.

– Da, și e un braț bun, cu sau fără sabie!

Gnomul îi aruncă o privire fugară lui Rhonin, apoi oamenilor lui. Își trase barba lungă, iar privirea i se întoarse spre Vereesa.

– Pentru el, aș face foarte puține, dar pentru tine – și pentru Alianța Lordaeron-ului, desigur – aș fi mai mult decât dornic. Molok!

– Falstad! Glumești...

Conducătorul gnom se alătură amicului său, punând prietenește un braț pe după umerii lui Molok, care arăta îngrozit.

– Îi pentru binele războiului, frate! Gândește-te la îndrăzneala cu care o să te poți făli! S-ar putea chiar să omorâm un dragon

sau doi pe drum şi să-i adăugăm la analele noastre glorioase, nu?

Doar uşor mai liniştit, Molok aprobă în cele din urmă din cap, murmurând:

– Şi bănuiesc că tu o vei duce pe doamnă în spatele tău?

– Deoarece elfii sunt cei mai vechi aliaţi ai noştri şi eu sunt conducătorul grupului zburător, da! Rangul meu o cere, nu-i aşa, frate?

De data aceasta, Molok aprobă doar din cap. Expresia-sa încruntată şi fioroasă spunea cu totul altceva.

– Minunat! răcni Falstad. Se întoarse înapoi spre Vereesa. Încă o dată gnomii din Aerie Peaks vin să salveze situaţia! Asta cere nişte băutură, o carafă de bere sau două, nu?

Ceilalţi gnomi, până şi Molok, se entuziasmară la această sugestie. Luptătoarea văzu că Rhonin ar fi preferat să-şi ia rămas bun acum, dar alese să nu spună aşa ceva. Vereesa îi oferise mijlocul de transport până la ţărmul Khaz Modan-ului, şi poate chiar până aproape de Grim Batol, aşa că se cuvenea ca el să-şi arate recunoştinţa faţă de toţi cei implicaţi. Era drept că şi Falstad şi tovarăşii săi ar fi fost bucuroşi să scape de Rhonin, dar Vereesa mulţumi în gând că avea să mai fie cineva cu care să vorbească, în afară de călăreţii de grifoni.

– Vom fi fericiţi să ne alăturăm vouă, răspunse ea în cele din urmă. Nu-i aşa, Rhonin?

– Foarte fericiţi. Vorbele lui fură rostite cu tot entuziasmul unuia care tocmai descoperise ceva duhnind puternic în pantoful pe care de-abia îl încălţase.

– Excelent!

Privirea lui Falstad nu se întoarse nici măcar o dată spre vrăjitor. Spuse către Vereesa:

– Mistreţul de Mare este încă intact şi apreciază mult afacerile noastre bune din trecut! Ar trebui să poată găsi, scotocind, încă nişte butoiaşe de bere! Haideţi!

Ar fi insistat să o escorteze el însuşi, dar luptătoarea reuşi, printr-o manevră deosebit de pricepută, să i se sustragă, ieşind din raza lui de acţiune. Falstad, mai dornic, pe moment, de bere decât de elfe, nu păru să bage de seamă lipsa ei de politeţe.

Făcându-le semn cu mâna oamenilor săi, îi conduse în direcţia hanului lor preferat.

Rhonin se alătură ei, dar deoarece ea încerca să-i urmeze pe gnomi, o trase brusc deoparte, cu o expresie întunecată pe chip.

– Unde ţi-a fost mintea? şopti magul cu părul precum flăcările. Doar *eu* mă îndrept spre Khaz Modan!

– Şi nu ai avea niciodată şansa de a ajunge acolo dacă nu aş fi pomenit că merg cu tine. Ai văzut cum au reacţionat gnomii mai devreme.

– Nu ştii în ce încerci să te implici, Vereesa!

Îşi apropie chipul până la foarte puţini centimetri de al lui, provocându-l.

– Şi în ce anume? Mai mult decât o simplă observare a Grim Batol-ului. Pui ceva la cale, nu-i aşa?

Rhonin păru cât pe ce să-i răspundă, dar atunci strigă altcineva. Se uitară înapoi amândoi şi îl văzură pe Duncan Senturus venind spre ei.

Ceva îi fulgeră prin mintea elfei. Nu se gândise la paladin când încerca să-l convingă pe Falstad să-i ducă pe ea şi pe Rhonin de cealaltă parte a mării. Cunoscându-l pe cavaler aşa de bine cum îl cunoştea deja, Vereesa avu îngrozitorul sentiment că Duncan avea să insiste să meargă şi el cu ei.

Gândul acela nu-i trecuse încă, probabil, prin cap vrăjitorului a cărui mânie se concentra încă asupra luptătoarei.

– Vom vorbi despre asta când vom fi undeva între patru ochi, Vereesa, dar să ştii de pe acum – când ajungem pe ţărmul Khaz Modan-ului, eu şi *numai* eu voi merge mai departe! Te vei întoarce cu bunul nostru amic Falstad... Şi dacă te gândeşti să mergi mai departe...

Ochii i se aprinseră. Fără exagerare, se aprinseră. Până şi elfa cea viteză nu putu să nu se lase pe spate de uluire.

– Te voi trimite eu însumi înapoi aici!

VIII

Se apropiau de Grim Batol.

Nekros ştiuse că ziua aceasta avea să vină. După înfrângerea catastrofală a lui Doomhammer şi a grosului Hoardei, începuse să numere zilele rămase până când oamenii şi aliaţii lor aveau să vină, triumfători, mărşăluind spre ceea ce mai rămânea din domeniul orcilor în Khaz Modan. Era drept că Alianţa din Lordaeron trebuise să lupte cu orice mijloace, din răsputeri, pentru fiecare petic de pământ, dar, în cele din urmă, reuşise. Nekros mai-mai că vedea cu ochii minţii armatele venind grămadă, bulucindu-se la hotare.

Dar înainte ca acele armate să lovească, ei sperau să-i slăbească şi mai mult pe orci. Dacă Nekros putea avea încredere în vorbele lui Kryll, care nu avea nici un motiv să mintă de-astă dată, atunci se punea la cale un plan ascuns pentru a o elibera sau a o distruge pe Regina Dragonilor. Goblinul nu fusese în stare să spună exact câţi oameni fuseseră trimişi, dar Nekros îşi închipuia că o operaţiune atât de importantă precum era aceasta, combinată cu rapoarte privind înteţirea activităţilor milităreşti în nord-vest, avea nevoie de cel puţin un regiment de cavaleri şi luptători ai pădurilor, aleşi pe sprânceană, tot unul şi unul. Aveau să fie şi vrăjitori, cu siguranţă, vrăjitori puternici.

Orcul îşi cântări în mână talismanul. Nici chiar *Sufletul Demonic* nu avea să-i permită să apere suficient bârlogul, şi nu se

putea bizui acum pe nici un ajutor din partea căpeteniei sale. Zuluhed îi punea pe adepţii săi să se pregătească pentru atacul violent la care se aşteptau dinspre nord. Câţiva acoliţi mai neînsemnaţi păzeau hotarele de sud şi de vest, dar Nekros avea la fel de multă încredere în ei câtă avea în stabilitatea mintală a lui Kryll. Nu, ca de obicei, totul depindea de orcul schilod însuşi şi de hotărârile pe care le lua el.

Merse şontâc-şontâc prin pasajul de piatră până ajunse unde staţionau călăreţii dragonilor. Puţini rămăseseră dintre veterani, dar unul în care Nekros avea încredere deplină mai călărea încă în linia întâi a fiecărei bătălii.

Cei mai mulţi dintre corpolenţii războinici erau strânşi în jurul mesei din mijlocul camerei, locul în care discutau despre bătălii, mâncau, beau şi jucau jocuri de noroc. După tărăboiul care venea din mijlocul gloatei adunate, cuiva îi mergea bine jocul. Călăreţii nu aveau să aprecieze întreruperea, dar Nekros nu avea de ales.

– Torgus! Unde-i Torgus?

Unii dintre războinici se uitară înspre el, iar grohăiturile lor mânioase îl avertizară că ar fi fost spre binele lui ca intruziunea lui să fie importantă. Orcul cu un picior de lemn strânse din dinţi, iar fruntea masivă i se încruntă. În ciuda pierderii piciorului, fusese ales conducător aici şi nimeni, nici măcar călăreţii dragonilor nu aveau să-l trateze cu mai puţin respect decât i se cuvenea în calitate de conducător.

– Ei bine? Să spună careva ceva, că de nu, o să încep să-i dau Reginei Dragonilor părţi de corp drept haleală!

– Aici, Nekros...

O arătare imensă apăru din interiorul grupului, ridicându-se până ce fu cu un cap mai înalt decât oricare dintre ceilalţi orci. O faţă urâtă chiar şi după standardele propriei sale rase se uită duşmănos spre Nekros. Un colţ fusese rupt, şi cicatrice împodobeau ambele părţi ale feţei turtite, ca de urs. Umeri laţi încă pe jumătate cât cei ai războinicului vârstnic se continuau cu nişte braţe musculoase groase cât piciorul sănătos al lui Nekros.

– Aicea-s...

Torgus înaintă spre superiorul său, ceilalţi călăreţi retrăgân-

du-se iute şi respectuos din calea lui. Torgus păşea cu toată încrederea zbârlită a unui campion orc, şi pe bună dreptate, căci sub îndrumarea lui dragonul său dezlănţuise prăpăd, trimisese în braţele morţii mulţi călăreţi de grifoni şi provocase mai mare debandadă printre armiile oamenilor decât oricare din fraţii săi. Însemne şi medalii de la Doomhammer şi Blackhand, ca să nu mai pomenim de cele de la diferitele căpetenii de clanuri, cum era Zuluhed, atârnau de armura cu suport pentru secure ce-i înconjura pieptul.

– Ce vrei, bătrâne? Încă un şapte şi i-aş fi uşurat de bani pe toţi! Ar face bine să fie una bună!

– E pentru ce ai fost pregătit! plesni Nekros, hotărât să nu se lase umilit nici măcar de orcul acesta. În afară de cazul în care nu te mai lupţi decât cu zarurile acum?

Unii dintre ceilalţi călăreţi mormăiră, dar Torgus păru intrigat.

– O misiune specială? Ceva mai bun decât a pârjolicâţiva ţărani de nimic din neamul omenesc?

– Ceva printre care se numără, poate, câţiva soldaţi şi vreun vrăjitor sau doi! E o pradă mai pe gustul tău?

Ochii roşi de brută se îngustară.

– Zi-mi mai multe, bătrâne...

Rhonin îşi avea mijlocul de transport spre Khaz Modan. Gândul acesta ar fi trebuit să-i facă mare plăcere, dar costul pe care-l pretindea călătoria i se părea mult prea mare vrăjitorului. Era şi aşa destul de rău că avea de-a face cu gnomii, care îl plăceau, în mod evident, la fel de puţin cât îi plăcea şi el pe ei, dar faptul că Vereesa pretinsese că trebuia să meargă şi ea cu el – recunoştea, desigur, că fusese un subterfugiu necesar ca să obţină efectiv permisiunea lui Falstad – îi dăduse planurile peste cap. Fusese extrem de important ca el să călătorească spre Grim Batol singur – fără camarazi inutili, fără riscul unei a doua catastrofe.

Fără alte morţi.

Şi, ca să înrăutăţească situaţia, tocmai descoperise că Lord Duncan Senturus îl convinsese cumva pe Falstad cel imposibil de convins să-l ia şi pe el cu ei.

– Asta e o nebunie! repetă Rhonin, nu pentru întâiaşi oară. Nu mai e nevoie de nimeni altcineva!

Şi totuşi, chiar şi acum, chiar când călăreţii de grifoni se pregăteau să-i ducă în zbor până în partea cealaltă a mării, nimeni nu-l asculta. Nimeni nu catadicsea să-i bage-n seamă spusele. Rhonin bănuia chiar că, dacă mai protesta mult, se putea pomeni că el era singurul care *nu* mai mergea, indiferent cât de lipsită de sens părea acea posibilitate. După felul în care se uita Falstad la el în ultima vreme...

Duncan se întâlnise cu oamenii lui, şi îi predase lui Roland conducerea şi rangul. Cavalerul cu barbă i-a predat locţiitorului său mai tânăr ceea ce părea un medalion sau ceva asemănător. Rhonin aproape că nu se gândi deloc la asta – Cavalerii Mâinii Argintii păreau a avea o mie de ritualuri diferite pentru fiecare ocazie minoră – dar Vereesa, care-i venise alături, alese să-i şoptească atunci:

– Duncan i-a înmânat lui Roland sigiliul celui care comandă. Dacă i se întâmplă ceva paladinului vârstnic, Roland îi va lua permanent locul în ordin. Cavalerii Mâinii Argintii nu îşi asumă riscuri.

El se întoarse spre ea să o întrebe ceva, dar aceasta se îndepărtase din nou. Dispoziţia ei era mult mai formală de când o ameninţase şoptit. Rhonin nu voia să fie forţat sa facă ceva pentru a o obliga pe luptătoare să se întoarcă, dar nici nu voia să i se întâmple ei ceva din cauza misiunii lui. Nu dorea să i se întâmple nimic groaznic nici măcar lui Duncan Senturus, deşi, probabil, paladinul avea mult mai multe şanse de a supravieţui în interiorul Khaz Modan-ului decât Rhonin însuşi.

– Îi vremea să zburăm! strigă Falstad. Soarele-i deja sus şi până şi bătrânii s-au sculat şi s-au apucat de treburile zilei! Suntem gata, în sfârşit?

– Eu sunt gata, răspunse Duncan cu solemnitatea-i exersată.

– Şi eu, răspunse imediat după aceea vrăjitorul nerăbdător, nedorind să creadă cineva că el era motivul eventualei întârzieri.

Dacă ar fi fost după el, el şi unul dintre călăreţi ar fi plecat în seara precedentă, dar Falstad insistase că animalele aveau nevoie

de odihna unei nopți întregi după cât avuseseră de lucru în ziua respectivă... Și ce spunea Falstad era lege pentru ceilalți gnomi.

– Să încălecăm, dar!

Gnomul jovial îi zâmbi Vereesei, apoi îi întinse mâna.

– Domnița mea elfă?

Zâmbind, Vereesa i se alătură pe grifon. Rhonin se strădui să-și păstreze aparenta indiferență. Ar fi preferat ca ea să călărească alături de oricare dintre gnomi în afară de Falstad, dar dacă ar fi făcut vreun asemenea comentariu ar fi reușit doar să pară nebun de legat. De altminteri, ce-i păsa lui cu cine călărea luptătoarea?

– Grăbește-te, vrăjitorule! bombăni Molok. Vreau să termin cât mai repede călătoria asta!

Înveșmântat în haine mai ușoare, Duncan se urcă în spatele unuia dintre ceilalți călăreți. Ca tovarăș războinic, gnomii îl respectau, dacă nu-l chiar plăceau pe paladin. Cunoșteau bravura în bătălie a ordinului religios, acesta fiind, aparent, motivul pentru care fusese mai ușor pentru Lord Senturus să îi convingă de necesitatea de a-l duce și pe el cu ei.

– Ține-te bine! îi ordonă Molok lui Rhonin. Că de nu, s-ar putea să sfârșești drept momeală pentru pești undeva pe drum!

Acestea fiind spuse, gnomul își îndemnă grifonul înainte... Și în aer. Vrăjitorul se ținea cât de bine putea, dar senzația nefirească pe care i-o dădea faptul că își simțea inima sărindu-i în gât nu-i dădea încredere în siguranța călătoriei. Rhonin nu mai călărise niciodată un grifon, și, simțind cum aripile enorme ale animalului băteau sus-jos, sus-jos, hotărî grabnic că, dacă avea să supraviețuiască, nu avea să mai facă niciodată așa ceva. La fiecare fâlfâit greoi al aripilor creaturii în parte leu în parte pasăre, stomacul vrăjitorului mergea în sus și-n jos o dată cu ele. Dacă ar fi avut *orice* altă variantă, Rhonin ar fi ales-o cu dragă inimă.

Fu nevoit să recunoască, totuși, că grifonii zburau incredibil de iute. În doar câteva minute, grupul se îndepărtase lăsând în urmă nu doar Hasic-ul, ci și întreaga coastă. Cu siguranță că nici chiar dragonii nu puteau să-i ajungă în zbor, deși aproape că ar fi reușit. Rhonin își aminti cum trei dintre animalele mai mici se aruncaseră ca niște săgeți în jurul capului dihanieiroșii. O ispravă

periculoasă, chiar şi pentru grifoni, şi probabil că puţine alte animale ar mai fi fost capabile de aşa ceva.

Dedesubt, marea se agita violent, valurile înălţându-se ameninţător de mult şi coborând apoi foarte, foarte jos. Vântul biciuia faţa lui Rhonin, stropii de apă obligându-l să-şi tragă gluga mantiei mai strâns ca să se protejeze cel puţin în parte. Molok nu părea afectat de asprele stihii şi, de fapt, părea să se bucure de ele.

– Cât – cât credeţi că mai e până ajungem la Khaz Modan?

Gnomul ridică din umeri.

– Câteva ore, omule! Mai bine de-atât n-aş putea zice.

Păstrându-şi pentru sine gândurile tot mai întunecate, vrăjitorul se cuibări mai aproape de gnom şi încercă să ignore călătoria cât putea de mult. Gândul la atât de multă apă dedesubtul lui îl deranja pe Rhonin mai mult decât crezuse. Între Hasic şi ţărmurile Khaz Modan-ului, doar devastatul regat insular numit Tol Barad aducea o schimbare imaginii unor valuri nesfârşite, şi Falstad precizase dinainte că nu aveau să aterizeze acolo. Nimicit mai la începutul războiului de către orci, nici o formă de viaţă mai complexă decât câteva buruieni şi insecte rezistente nu supravieţuise victoriei sângeroase a Hoardei. O aură de moarte părea să iradieze din insulă, o aură atât de intensă încât nici măcar vrăjitorul nu puse în discuţie hotărârea gnomului.

Zburară fără încetare. Rhonin îndrăznea să arunce din când în când câte o privire fugară însoţitorilor săi. Duncan înfrunta stihiile cu o atitudine tipică, neclintită, ignorând umezeala care îi împroşca chipul bărbos. Vereesa, cel puţin, arăta oarece efecte ale faptului că trebuia să călătorească în felul acesta nebunesc. Ca şi magul, îşi ţinea, cel mai adesea, jos capul, părul ei lung şi argintiu fiind vârât sub gluga mantiei de călătorie. Stătea aplecată aproape de Falstad care, după câte i se părea lui Rhonin, se bucura de disconfortul ei.

Stomacul lui se potoli în cele din urmă, ajungând într-o stare aproape tolerabilă. Rhonin se uită cercetător la soare; calculă că erau deja în aer de vreo cinci ore sau chiar mai mult. La viteza cu care grifonii străbăteau cerurile, trebuia, desigur, să fi trecut de mijlocul călătoriei. Sparse în cele din urmă liniştea dintre el şi Molok, întrebându-l dacă aşa era.

– Jumătate? râse gnomul. Încă două ore şi cred că vom vedea îndepărtare piscurile din vestul Khaz Modan-ului! Jumătate? Ha!

Vestea, mai degrabă decât buna dispoziţie subită a tovarăşului său, îl făcu pe Rhonin să zâmbească. Supravieţuia încă după aproape trei sferturi din călătorie. Încă un pic mai mult de două ore si picioarele lui aveau să fie din nou, în sfârşit, ferm înfipte pe pământ. Măcar de data aceasta, progresase fără vreo calamitate cumplită care să-l încetinească.

– Ştii un loc unde să aterizezi o dată ce ajungem acolo?

– Multe locuri, vrăjitorule! Nu te teme! O să ne scăpăm de tine destul de curând! Speră doar că nu începe să toarne înainte să ajungem la ele!

Uitându-se cercetător în sus, Rhonin studie norii care se formaseră de-a lungul ultimei jumătăţi de oră. Posibil să fie nori de ploaie, dar bănui că, chiar dacă aşa era, aveau să se ţină la distanţă mai mult decât suficient pentru ca grupul să ajungă la destinaţie. Tot ce trebuia să-l îngrijoreze acum era cum să-şi croiască mai bine drum spre Grim Batol o dată ce ceilalţi se vor fi întors spre Lordaeron.

Rhonin ştia prea bine cât de îndrăzneţ le-ar fi părut celorlalţi planul lui dacă ar fi descoperit adevărul. Se gândi din nou la fantomele care-l bântuiau, spectrele trecutului. Ele erau adevăraţii lui însoţitori în misiunea aceasta nebună, vehemenţa care-l mâna înainte. Aveau să-l vadă reuşind sau murind în încercarea sa.

Să moară încercând. Nu era pentru prima oară, după moartea însoţitorilor săi de dinainte, când se întreba dacă nu cumva aceea era cea mai bună încheiere pentru toate astea. Poate că atunci Rhonin avea să se mântuiască cu adevărat în propriii lui ochi, chiar dacă nu faţă de fantomele imaginaţiei lui.

Dar mai întâi trebuia să ajungă la Grim Batol.

– Uită-te acolo, vrăjitorule!

Tresări, nedându-şi seama că, la un moment dat, aţipise. Rhonin se holbă peste umărul lui Molok în direcţia pe care i-o indica acum gnomul. La început, vrăjitorul nu putu vedea nimic, căci negurile oceanului îi stropeau ochii. După ce-şi limpezi privirea, văzu două puncte întunecate la orizont. Două puncte nemişcate.

– E pământ acela?

– Da, vrăjitorule! Primele semne ale Khaz Modan-ului!

Atât de aproape! În Rhonin răsăriră o nouă viaţă şi un nou entuziasm când îşi dădu seama că reuşise să doarmă în ultima parte a zborului. Khaz Modan! Indiferent cât de periculoasă avea să-i fie călătoria de aici înainte, reuşise, cel puţin, să ajungă până aici. După iuţeala cu care se avântau în zbor grifonii, nu mai era decât puţin timp până aterizau pe...

Două puncte noi îi acaparară atenţia, două puncte care se *mişcau* pe cer, făcându-se din ce în ce mai mari, ca şi cum s-ar fi apropiat de grupul lor.

– Ce sunt acelea? Ce vine spre noi?

Molok se aplecă înainte, mijind ochii.

– Pe stâncile de gheţar zimţate din Norheron! Dragoni! Doi dragoni!

Dragoni...

– Roşii?

– Contează culoarea cerului, vrăjitorule? Un dragon e un dragon, şi, pe barba mea, vin iute spre noi!

Uitându-se iute în direcţia celorlalţi călăreţi de grifoni, Rhonin înţelese că Falstad şi ceilalţi văzuseră şi ei dragonii. Gnomii au început imediat să se aranjeze în formaţie, răspândindu-se în aşa fel încât să prezinte ţinte mai mici, mai dificile. Vrăjitorul observă că Falstad manevră rămânând mai înapoi, probabil datorită faptului că Vereesa călărea cu el. Pe de altă parte, grifonul pe care călătorea Duncan Senturus goni înainte, aproape depăşind restul grupului.

Şi dragonii se mişcau cu o strategie în minte. Cel mai mare dintre cei doi se ridică la o înălţime mai mare, apoi se despărţi de tovarăşul său. Rhonin îşi dădu instantaneu seama că cele două dihănii intenţionau să-i oblige pe grifoni să intre între ele, unde le puteau ataca mai bine pe creaturile mai mici şi pe călăreţii lor.

Arătările mătăhăloase de deasupra fiecărui dragon luară forma a doi dintre cei mai mari, mai animalici orci pe care îi văzuse vreodată magul îngrijorat. Cel de deasupra dihaniei mai mari părea a fi conducătorul. Îşi flutură securea către celălalt orc, a cărui bestie coti mai departe în direcţia opusă.

– Foarte îndemânatici călăreți, aceștia! strigă Molok cu mult prea multă înflăcărare. Cel din dreapta, mai ales! Aceasta va fi o bătălie glorioasă!

Și una în care Rhonin ar fi putut să-și piardă viața, chiar când se părea că ar fi putut avea o șansă să-și continue misiunea.

– Nu ne putem lupta cu ei! Trebuie să ajung la țărm!

Îl auzi pe Molok mârâind frustrat.

– Locul meu e în bătălie, vrăjitorule!

– Misiunea mea trebuie să aibă întâietate!

Preț de o clipă, crezu că gnomul îl putea chiar azvârli jos din șa. Apoi, fără tragere de inimă, Molokîncuviință din cap, strigând:

– Oi face ce-oi putea, vrăjitorule! Dacă se iveşte o ocazie, vom încerca să mergem spre țărm! Te voi lăsa jos și cu asta se va fi sfârșit între noi!

– De-acord!

Nu mai vorbiră, căci chiar atunci se întâlniră cele două forțe inamice.

Grifonii mai iuți, mult mai agili, țâșneau în jurul dragonilor, enervându-l repede pe cel mai mic dintre ei. Împovărați cum erau, însă, de greutatea în plus, animalele călărite de Rhonin și de ceilalți nu se puteau mișca la fel de rapid ca de obicei. O labă masivă cu gheare ascuțite aproape că-i lovi pe Falstad și Vereesa, iar o aripă fu cât pe ce să-i reteze pe Duncan și pe gnom. Paladinul și tovarășul său continuară să zboare mult prea aproape, ca și când ar fi căutat să-l implice pe acel dragon într-un fel de luptă bizară corp la corp.

Cu ceva efort, Molok își scoase ciocanul, fluturându-l în jur și strigând ca unul căruia tocmai i s-a aprins părul. Rhonin speră ca gnomul să nu-și uite promisiunea în arșița bătăliei.

Al doilea dragon coborî, alegându-i, din nefericire, drept țintă principală, pe Falstad și Vereesa. Falstad își îndemnă grifonul să înainteze, dar aripile nu puteau bate destul de repede cu elfa în spate. Orcul cel uriaș își îndemnă înainte partenerul-reptilă prin strigăte însetate de sânge și cu legănări nebunești ale monstruoasei sale securi de luptă.

Rhonin scrâșni din dinți. Nu putea să-i lase pur și simplu să piară, mai ales luptătoarea.

– Molok! Du-te după acela mai mare! Trebuie să-i ajutăm!

Aşa dornic cum era să se supună, gnomul cu cicatrice îşi aminti cererea de mai înainte a lui Rhonin.

– Şi cum rămâne cu misiunea ta cea preţioasă?

– Du-te numai!

Un rânjet uriaş se răspândi pe chipul lui Molok. Dădu un strigăt ce făcu fiecare nerv din trupul magului să intre în stare de şoc, apoi îşi conduse grifonul înspre dragon.

În spatele lui, Rhonin pregăti o vrajă. Aveau doar câteva clipe până să ajungă dihania stacojie la Vereesa...

Falstad îşi răsuci „armăsarul" într-un arc brusc ce-l sperie pe călăreţul dragonului. Namila se avântă în zbor, trecând de ei, incapabil de aceeaşi manevrabilitate ca a rivalului său mai mic.

– Ţine-te bine, vrăjitorule!

Grifonul lui Molok plonjă aproape drept în jos. Încercând să nu se lase copleşit de temeri de rând, Rhonin îşi parcurse ultimul segment din vrajă. Acum, dacă reuşea să tragă aer cât să o rostească...

Gnomul scoase un strigăt de război care atrase atenţia orcului. Cu fruntea încruntată, grotesca arătare se răsuci astfel încât să-şi întâmpine noul adversar.

Ciocanul se izbi scurt de securea de luptă.

Un duş de scântei mai-mai că-l făcu pe vrăjitor să nu se mai ţină în şa. Grifonul cârâi de surprindere şi de durere. Molok aproape că se răsturnă afară din şa.

„Armăsarul" lor reacţionă cel mai iute, gonind mai sus în cer, aproape intrând în norii din ce în ce mai denşi de deasupra. Molok îşi potrivi din nou şaua.

– Pe Aerie! Ai văzut? Puţine arme sau puţini dintre cei care le mânuiesc se pot pune cu un ciocan! Asta o să fie o potrivealã fascinantă!

– Lasă-mă mai întâi să încerc ceva!

Expresia gnomului se întunecă.

– Magie? Unde e onoarea şi curajul atunci?

– Cum te poţi lupta cu orcul dacă dragonul nu te va mai lăsa să te apropii din nou? Am avut noroc o dată!

– Bine! Atâta timp cât nu furi bătălia!

Rhonin nu făcu nici o promisiune, în mare parte pentru că spera să facă exact asta. Se uită fix la dragon, care îi urmărise grabnic în sus, murmurând cuvintele puterii magice. În ultima clipă, vrăjitorul se uită fugar spre norii de deasupra.

O singură săgeată de fulger țâșni în jos, lovind înspre gigantul care-i urmărea.

Îl lovi în plin pe dragon, dar efectele nu fură cele pe care le sperase Rhonin. Întreaga făptură a dragonului licări de la un vârf de aripă la celălalt, și bestia scoase un țipăt strident și furios, dar nu se prăvăli din înaltul cerurilor. De fapt, nici măcar orcul, care, fără îndoială, suferise mult, nu făcu nimic mai mult decât să cadă, pentru o clipă, mai în față în șa.

Dezamăgit, vrăjitorul fu nevoit să se consoleze cu ideea că măcar ucisese, cel puțin, masiva creatură. Îi dădu, de asemenea, prin cap că acum nici el nici Vereesa nu era în vreun pericol iminent. Dragonul se străduia din răsputeri să se mențină în înaltul cerului.

Rhonin puse o mână pe umărul lui Molok.

– Spre țărm! Iute acum!

– Ești scrântit, vrăjitorule? Cum rămâne cu bătălia pe care tocmai mi-ai spus s-o...

– Acum!

Mai probabil pentru că voia să scape de încărcătura lui exasperantă decât pentru că ar fi crezut în vreo autoritate a magului, și fără nici o tragere de inimă, Molok îșimână iar grifonul, îndepărtându-se.

Uitându-se înjur, vrăjitorul îngrijorat o caută pe Vereesa. Nici ea, nici Falstad nu erau de găsit. Rhonin se gândi să-și contramandeze din nou ordinul, dar știa că *trebuia* să ajungă în Khaz Modan. Gnomii puteau, desigur, să se descurce cu cei doi monștri...

Sigur că puteau.

Grifonul lui Molok începuse deja să-i îndepărteze de fostul lor adversar. Rhonin se gândi din nou dacă să nu meargă înapoi.

O umbră imensă îi acoperi.

Atât omul cât și gnomul se uitară în sus uluiți și înspăimântați.

Al doilea dragon îi ajunsese din urmă cât timp ei fuseseră ocupaţi.

Grifonul încercă să plonjeze, ieşind din raza de acţiune a dragonului. Curajosul animal aproape că reuşi, dar ghearele dragonului îi sfâşiară aripa dreaptă. Animalul pe jumătate leu îşi strigă agonia şi încercă cu disperare să rămână sus în aer. Rhonin se uită în sus şi văzu deschizându-se gura dragonului. Oroarea de proporţii uriaşe avea de gând să-i înghită cu totul.

Din spatele dragonului veni gonind un al doilea grifon, Duncan şi tovarăşul său gnom. Paladinul se poziţionase într-un fel ciudat şi părea că încerca să-i dea îndrumări gnomului să facă ceva. Rhonin n-avea habar ce plănuia cavalerul; ştia doar că dragonul urma să se repeadă asupra vrăjitorului şi a lui Molok înainte ca el să poată face o vrajă potrivită.

Duncan Senturus sări.

– Zei şi demoni! strigă Molok, uluit până şi gnomul sălbăticiilor măcar de data asta de curajul şi demenţa unei alte fiinţe.

Doar cu întârziere înţelese Rhonin ce încerca paladinul să facă. Într-o mişcare ce ar fi făcut pe oricine altcineva să se prăbuşească spre clipa-i cea din urmă, cavalerul priceput ateriză cu uimitoare precizie pe gâtul dragonului. Apucă strâns gâtul gros şi îşi potrivi poziţia chiar în clipa în care atât bestia cât şi orcul ei îşi dădeau în cele din urmă seama ce se întâmplase exact.

Orcul îşi ridică securea şi încercă să-l prindă pe Lord Senturus în spate, aproape nimerindu-l. Duncan se uită o dată la el, apoi păru să uite de-atunci încolo de barbarul său oponent. În schimb, înaintă puţin, evitând stângacele încercări ale dragonului de a-l prinde.

– Sigur e nebun! strigă Rhonin.

– Nu, vrăjitorule – e un *războinic*.

Rhonin nu înţelese tonul liniştit şi respectuos al gnomului până nu-l văzu pe Duncan, cu picioarele şi cu un braţ înfăşurate strâns în jurul gâtului reptilei, scoţându-şi sabia. În spatele paladinului, orcul se târî încet înainte, cu o căutătură cruntă, sângeroasă şi roşie în ochi.

– Trebuie să facem ceva! Apropie-mă! îi ceru Rhonin.

– Prea târziu, omule! Sunt câteva cântece epice menite să fie...

Dragonul nu încercă să se elibereze de Duncan, fără îndoială pentru a evita să-i facă acelaşi lucru dresorului său. Orcul se mişca mai sigur decât cavalerul, ajungând iute destul de aproape ca să poată lovi.

Duncan stătea aproape în spatele capului bestiei. Îşi ridică lunga sabie în sus, intenţionând, evident, să o înfigă la baza capului, unde şira spinării se îmbina cu craniul.

Orcul lovi primul.

Securea intră în spatele lui Duncan, străpungând platoşa mai subţire din zale pe care bărbatul o alesese pentru călătorie. Duncan nu strigă, dar căzu înainte şi aproape că îşi pierdu sabia. Doar în ultima clipă reuşi să se mai ţină. Cavalerul izbuti să apese vârful sabiei în punctul dorit, dar puterile începeau, evident, să-l părăsească.

Orcul îşi ridică din nou securea.

Rhonin făcu prima vrajă ce-i trecu prin minte.

O strălucire de lumină de intensitatea soarelui izbucni în faţa ochilor orcului. Cu un ţipăt speriat, căzu în spate, pierzându-şi şi echilibrul, şi arma. Războinicul disperat bâjbâi după ceva de care să se ţină, nu reuşi, şi căzu dincolo de gâtul dragonului, ţipând.

Vrăjitorul îşi întoarse imediat privirea îngrijorată înapoi spre paladin – care se holbă înapoi spre el cu ceea ce Rhonin aproape că crezu a fi un amestec de recunoştinţă şi respect. Cu spatele-i pe care se întindea o pată roşu-aprins, Duncan reuşi, totuşi, să se îndrepte, ridicând mânerul săbiei cât putu de sus.

Dragonul, dându-şi seama, în cele din urmă, că nu mai avea nici un motiv să stea nemişcat, începu să plonjeze.

Lord Duncan Senturus înfipse adânc lama în zona moale dintre gât şi craniu, îngropându-şi pe jumătate lama în dihanie.

Bestia roşie zvâcni necontrolat. Un lichid asemănător cu sângele ţâşni din rană, atât de fierbinte încât îl opări pe paladin. Duncan alunecă, nu se mai putu ţine.

– La el, ce naiba! îi ceru Rhonin lui Molok. La el!

Gnomul se supuse, dar Rhonin ştia că nu aveau să ajungă la

Duncan la timp. Văzu un alt grifon care se apropia zburând cu avânt din direcţia opusă. Falstad şi Vereesa. Chiar şi cu atât de multă greutate deja pe „armăsar", conducătorul călăreţilor spera să-l salveze cumva pe paladin.

Preţ de o clipă, părea că aveau să reuşească. Grifonul lui Falstad se apropie de războinicul ce se bălăngănea. Duncan se uită în sus, mai întâi la Rhonin, apoi la Falstad şi la Vereesa.

Scutură din cap... Şi căzu înainte, rostogolindu-se de pe dragonul ce scotea ţipete stridente.

– *Nu!*

Rhonin întinse o mână spre silueta ce se îndepărta. Ştia că Lord Senturus murise deja, că doar un leş căzuse, dar scena îi stârni vrăjitorului toate presimţirile rele şi toate eşecurile din ultima misiune. Temerea i se împlini; acum pierduse deja pe unul dintre cei care erau cu el, chiar dacă Duncan se auto-invitase să îi însoţească.

– Fii atent!

Avertismentul brusc al lui Molok îl trezi din reverie. Se uită în sus şi văzu dragonul, încă în înaltul cerului în ciuda spasmelor morţii, învârtindu-se nebuneşte în toate direcţiile. Aripile lui uriaşe fluturau peste tot, mişcându-se aproape la întâmplare. Falstad abia îşi scoase propriul animal din raza de acţiune a unuia dintre dragoni, şi Rhonin îşi dădu seama prea târziu că de data aceasta el şi cu Molok nu aveau să evite o lovitură din partea celuilalt.

– Trage-te în sus, bestie blestemată! răcni Molok. Trage-te...

Aripa îi izbi cu toată puterea, smulgându-l pe mag din şa. Îl auzi pe gnom zbierând şi pe grifon ţipând. Năucit, Rhonin abia de-şi dădu seama că, cel puţin pentru o clipă, zbură mai sus în cer. Apoi, gravitatea preluă controlul şi vrăjitorul pe jumătate conştient începu să coboare... cu repeziciune.

Trebuia să facă o vrajă. O *oarecare* vrajă. Oricât ar fi încercat, însă, Rhonin nu se putu concentra îndeajuns încât să-şi amintească măcar primele cuvinte. O parte din el ştia că de data aceasta avea să moară, cu siguranţă.

Îl cuprinse întunericul, dar un întuneric nefiresc. Rhonin se întrebă dacă nu cumva îşi pierdea cunoştinţa. Din întunecime veni

însă deodată o voce tunătoare, o voce care atinse o coardă îndepărtată a memoriei lui.

– *Te-am prins din nou, micuțule! Să nu-ți fie niciodată teamă, nu-ți fie niciodată teamă!*

O labă de reptilă atât de uriașă încât Rhonin nici nu îi umplea palma îl învălui pe vrăjitor.

...Falstad răspunse cu un strigăt înfricoşător de luptă, îşi scoase ciocanul şi făcu grifonul să plonjeze...

IX

uncan!

– Îi prea târziu, domniţa mea elfă! strigă Falstad. Omul tău e mort – dar ce poveste glorioasă a lăsat în urmă-i!

Vereesei nu-i păsa câtuşi de puţin nici de poveştile glorioase, nici de presupunerea incorectă că îl admirase mai mult pe Lord Senturus decât îl admirase de fapt. Tot ceea ce conta pentru ea era că un om curajos, pe care apucase să-l cunoască pentru mult prea puţin timp, pierise. Era drept însă că elfa, ca şi Falstad, îşi dăduse seama imediat că doar corpul neînsufleţit al lui Duncan căzuse în gol, dar oroarea tragicei sale morţi o impresiona încă profund.

Totuşi, Vereesa găsi oarece consolare în faptul că Duncan reuşise să înfăptuiască ceva aproape imposibil. Dragonului i se dăduse o lovitură mortală, care îl făcea să se zvârcolească nebuneşte răsucindu-se încoace şi-ncolo. Dihania încerca, deşi se zbătea în chinurile morţii, să-şi scoată lama de la baza craniului, dar eforturile-i erau din ce în ce mai slabe. Era doar o chestiune de timp până ce gigantul avea să i se alăture ucigaşului său în adâncurile mării.

Oricum, chiar şi în agonia lui, dragonul rămânea o ameninţare. O aripă mai-mai că îi prinse pe gnom şi pe luptătoare. Falstad îşi făcu grifonul să plonjeze ca să evite mişcările violente ale namilei. Vereesa se ţinu cât putu de bine, nemaiputându-se preocupa pentru soarta lui Duncan.

Cât despre al doilea dragon, şi el îi mai ameninţa încă pe grifoni. Falstad îşi aduse din nou sus „armăsarul", ridicându-se deasupra celuilalt monstru ca să nu poată fi apucaţi de ghearele lui oribile. Un alt călăreţ scăpă de-abia, de-abia de fălcile ce încercau să-l muşte.

Nu mai puteau rămâne aici. Era evident că orcul ce călărea această a doua bestie avea o vastă experienţă în lupta aeriană împotriva grifonilor. Mai devreme sau mai târziu, dragonul lui avea să-l prindă pe vreunul dintre gnomi. Vereesa nu mai voia şi alţi morţi.

– Falstad! Trebuie să scăpăm de aici!

– De dragul tău, aş face asta, domniţa mea elfă, dar bestia asta solzoasă şi dresorul ei par a avea alte idei!

Adevărat lucru, căci dragonul părea acum fixat asupra Vereesei şi a însoţitorului ei, cel mai probabil la porunca orcului. Poate că observase al doilea călăreţ de pe acel grifon şi că se gândea, probabil că era o persoană importantă. De fapt, însăşi prezenţa celor două matahale stacojii dădu naştere multor întrebări în mintea luptătoarei – mai ales dacă veniseră sau nu din cauza misiunii lui Rhonin. Dacă da, atunci el, mai mult decât ea, ar fi trebuit să fie ţinta cea mai probabilă...

Şi unde era Rhonin? Pe când Falstad îşi îndemna grifonul să zboare mai iute şi dragonul se apropia, venind din urma lor, elfa aruncă o privire fugară în jur, dar, din nou, nu văzu nici urmă de vrăjitor. Tulburată, se mai uită o dată. Nu numai că nu-l vedea pe mag, darnu-l putea localiza nici măcar pe grifonul pe care îl călărise Rhonin.

– Falstad! Nu-l văd pe Rhonin...

– Las' grija asta pentru altă dată! Îi mai important să te ţii bine!

Se supuse... Şi tocmai la timp. Deodată, grifonul se arcui într-un unghi atât de ascuţit încât, dacă ar fi şovăit, Vereesa ar fi putut fi aruncată din şa.

Ghearele se repeziră sfâşiind spre locul pe care ea şi gnomul îl ocupaseră cu foarte puţin timp înainte. Dragonul mugi frustrat şi se înclină.

– Pregăteşte-te pentru bătălie, domniţa mea elfă! Se pare că n-avem încotro!

Când el îşi scoase ciocanul, Vereesa blestemă din nou faptul că-şi pierduse arcul. E drept, avea o sabie, dar, spre deosebire de Duncan, luptătoarea nu se putea hotărî încă să facă un astfel de sacrificiu. De altminteri, trebuia încă să afle ce se întâmplase cu Rhonin, care rămânea întâia ei prioritate.

Orcul îşi scosese şi el lunga-i secure de luptă, şi o flutura acum în jurul capului, urlând vreun strigăt barbar de război. Falstad răspunse cu un strigăt gutural de-al lui, dornic, evident, de luptă, în ciuda preocupării pentru Vereesa pe care o arătase mai înainte. Nemairămânându-i nimic de făcut, luptătoarea se ţinea strâns, sperând ca gnomul să ţintească bine.

O arătare titanică de culoarea nopţii se aruncă printre combatanţi, căzând asupra dragonului stacojiu şi zăpăcind atât bestia cât şi dresorul.

– Ce minune – fu tot ce reuşi Falstad să zică.

Elfa rămase fără cuvinte.

Aripi negre de două ori mai întinse decât cele ale dragonului roşu umplură câmpul vizual al Vereesei, iar scânteierile metalice ale acelor aripi aproape că o orbiră. Un muget înfricoşător cutremură cerul precum un tunet, făcându-i pe grifoni să se împrăştie care încotro.

Un dragon de proporţii imense căută să-l prindă pe cel mai mic şi roşu. Ochi înguşti şi întunecaţi îl priviră cu dispreţ pe monstrul mai mic. Dragonul orcului răspunse şi el cu un muget, dar era clar că nu-i plăcea acest nou adversar.

– S-a cam isprăvit cu noi de-acu', domniţa mea elfă! Ăsta nu-i altul decât întunecatul însuşi!

Uriaşul negru îşi întinse larg aripile, iar sunetul care scăpă printre fălcile-i puternice îi aminti Vereesei de un hohot aspru şi batjocoritor. Zări din nou metal – *plăci* de metal – răspândite pe mare parte din corpul imens al nou-venitului. Armura naturală a unui dragon se dovedise a fi destul de greu de străpuns; ce metal ar purta o creatură ca asta ca să-şi protejeze solzii tari?

Răspunsul sosi iute. *Adamant*. Doar adamantul eclipsa cu

adevărat solzii aproape impenetrabili... Şi doar un singur mar monstru se supusese vreodată unei astfel de agonii în numel puterii şi al propriului ego.

– *Deathwing*... şopti ea. *Deathwing*...

Printre elfi, se spusese cu mult timp în urmă că fuseseră cin mari dragoni, cinci dihănii care reprezentau forţe tainice naturale. Unii pretindeau că Alexstrasza cea roşie reprezenta însă esenţa vieţii. Despre ceilalţi, nu se ştia prea multe, căci, până înainte de apariţia oamenilor, dragonii îşi duseseră existenţa adăpost de ochi străini, solitari ca nişte pustnici. Elfii le simţiseră influenţa, avuseseră chiar de-a face cu ei în diferite împrejurări dar creaturile mai vârstnice nu-şi dezvăluiseră niciodată secretel cu adevărat.

Totuşi, printre dragoni, *fusese* unul care se făcuse cunoscut tuturor, care ţinuse să amintească mereu lumii că, înaintea altor rase, cei din neamul *său* fuseseră atotstăpânitori. Deşi purtase la început un alt nume, el însuşi îşi alesese cu mult timp în urmă *Deathwing* drept titlu, pentru a-şi arăta mai bine dispreţul şi intenţiile faţă de creaturile mai neînsemnate din jurul său. Nici chiar cei mai vârstnici din rasa Vereesei nu puteau pretinde a şti ce îl mânase pe gigantul ca de abanos, dar, de-a lungul anilor făcuse tot ce putuse pentru a distruge lumea clădită de elfi, gnomi şi oameni.

Elfii aveau un alt nume pentru el, rostit doar în şoaptă şi doar în limba lor cea veche şi aproape uitată. *Xaxas*. Un titlul scurt cu multe sensuri, dar cumplitetoate. Haos. Mânie turbată. Întrupare furiei stihiilor, ce se manifestă în erupţiile vulcanilor sau în cutremurele distrugătoare. Dacă Alexstrasza reprezenta elemente vieţii care asigurau existenţa lumii, atunci Deathwing exemplifica forţele distructive ce căutau în permanenţă să o sfâşie în bucăţi.

Şi totuşi, acum plana dinaintea lor, încercând, după câte se părea, să-i apere de unul din neamul său. Desigur, Deathwing nu vedea astfel lucrurile. Acesta era un adversar cu solzi stacojii culoarea celui mai mare rival al său. Deathwing îi ura pe toţi dragonii ce purtau oricare dintre celelalte culori şi făcea tot ce putea să-i vadă pierind pe toţi cei cu care se confrunta, dar namila ca de

albanos îi disprețuia cel mai mult pe cei care purtau învelișul Alexstraszei.

– Îi o scenă imposibilă, nu? murmură Falstad, copleșit de data aceasta. Și totuși eu îl credeam mort pe monstrul ăsta mârșav!

Așa crezuse și luptătoarea. Kirin Tor-ul unise puterea celor mai buni vrăjitori ai neamului omenesc cu aceea a vrăjitorilor elfi pentru a pune capăt, în cele din urmă, amenințării furiei negre, sau cel puțin așa pretinseseră. Nici chiar plăcile metalice pe care Deathwing îi convinsese cu mult timp în urmă pe goblinii cei smintiți să i le sudeze de corp nu îl protejaseră de loviturile acelea vrăjitorești. Iar el căzuse, căzuse...

Dar acum, după cum se părea, zbura triumfător din nou.

Războiul împotriva orcilor devenise dintr-o dată un lucru minuscul, neînsemnat. Ce erau toate rămășițele Hoardei din Khaz Modan în comparație cu acest singur gigant sinistru?

Dragonul mai mic, ce se vedea a fi, de asemenea, mascul, se aruncă furios asupra lui Deathwing. Botul lui ajunse destul de aproape, încât bestia cea neagră l-ar fi putut pocni cu laba stângă din față, dar, dintr-un motiv oarecare, Deathwing ținea închisă acea labă și aproape de corp. În schimb, își biciui adversarul cu coada, făcându-lsă se îndepărteze rostogolindu-se. Când dragonul negru se mișca, de sub plăcile mobile de metal radia de-a lungul gâtului și trunchiului său, izbucnind parcă în flacără vie la fiecare muget de-al titanului, ceea ce părea a fi o rețea întinsă de vene pline cu foc topit. Legenda spunea că să atingi venele acelea de foc însemna să riști să te arzi de-a binelea. Unii spuneau că asta se datora unei secreții acide a dragonului, dar alte povești o luau drept flacără propriu-zisă.

Oricum ar fi fost, însemna moarte.

– Orcul e ori viteaz peste măsură, un nesăbuit, ori nu-și mai poate controla bestia! spuse Falstad clătinând din cap. Nici măcar eu n-aș rămâne într-o asemenea încăierare dacă aș avea încotro!

Ceilalți grifoni se apropiară. Smulgându-și privirea de la dragonii ce luau poziție, Vereesa îi cercetă pe nou-veniți, dar nu îi văzu nici pe Molok, nici pe Rhonin. De fapt, micul lor grup era format doar din ea și patru gnomi.

– Unde e vrăjitorul? strigă ea către ceilalţi. Unde e?

– Molok a murit, îl înştiinţă unul dintre ei pe Falstad. Grifonul lui zace în apă, purtat de valurile mării!

Cu toată statura lor redusă, gnomii aveau corpuri îndesate, incredibil de musculoase, aşa că nu pluteau bine. Falstad şi ceilalţi aleseră să ia descoperirea grifonului mort drept o dovadă suficientă a sorţii războinicului.

Dar Rhonin era om şi, prin urmare, fie mort, fie viu, avea şanse mai bune să plutească o vreme. Vereesa se agăţă de acea speranţă firavă.

– Şi vrăjitorul? L-aţi văzut pe vrăjitor?

– Cred că-i evident, doamna mea elfă, răspunse Falstad, uitându-se înapoi spre ea.

Ea îşi închise încleştat gura, ştiind că gnomul spunea adevărul. Cel puţin în cazul incidentului de la fortăreaţă, existaseră destule dubii. Aici, însă, situaţia părea definitivă. Cu siguranţă nici chiar magia lui Rhonin nu l-ar fi putut salva aici sus, iar de la înălţimea aceasta, a te fi lovit de apa de dedesubt ar fi fost ca şi când te-ai fi izbit de o stâncă dură...

Nefiind în stare să nu se uite în jos, Vereesa desluşi corpul pe jumătate scufundat al celuilalt dragon roşu. Moartea lui Rhonin şi a lui Molok se datorase, cel mai probabil, uneia dintre întoarcerile violente ale creaturii în timpul agoniei de pe urmă. Vereesa spera doar că sfârşitul le fusese grabnic amândurora.

– Ce-ar trebui să facem, Falstad? strigă unul dintre ceilalţi gnomi.

Falstad îşi frecă bărbia.

– Deathwing nu e prietenul nici unui războinic! Nu încape îndoială că va veni după noi după ce îi vine de hac fiarei acesteia mai mici! A ne confrunta cu el nu e luptă dreaptă! Ne-ar trebui o sută de ciocane doar ca să-i crestăm pielea! Cel mai bine ar fi să ne întoarcem şi să le spunem şi altora ce am văzut!

Ceilalţi gnomi păreau a fi de acord cu asta, dar Vereesa îşi dădu seama că nu putea renunţa atât de repede în ciuda faptului că totul era atât de evident.

– Falstad! Rhonin e vrăjitor! Probabil că e mort, dar dacă mai

trăiește încă – dacă mai plutește încă acolo jos – ar putea avea nevoie de ajutorul nostru!

– Ești scrântită, dacă-mi ierți că îți zic așa, domnița mea elfă! Nimeni nu ar fi putut supraviețui unei căderi ca asta, nici măcar un vrăjitor!

– Te rog! Doar o singură trecere pe deasupra apei – și apoi putem pleca!

Bineînțeles, dacă nu găseau nimic nici atunci, datoria ei față de mag și de misiunea lui ce nu avea să mai fie îndeplinită niciodată avea să ia sfârșit. În privința faptului că sentimentul ei de vinovăție avea să mai dureze încă mult și bine, luptătoarea nu avea ce face.

Falstad se încruntă. Războinicii săi îl priviră de parcă ar fi fost nebun dacă mai petrecea vreun pic de timp în apropierea lui Deathwing.

– Foarte bine! bombăni el. Dar numai pentru tine, numai pentru tine!

Falstad le ordonă celorlalți:

– Mergeți înapoi deja, fără noi! Ar trebui să vă ajungem din urmă nu peste mult timp, dar dacă din vreun motiv sau altul nu ne mai întoarcem, asigurați-vă că află cineva despre reapariția celui întunecat! Mergeți!

Pe când ceilalți gnomi își zoreau „armăsarii" spre vest, Falstad își puse animalul să plonjeze. Însă, chiar când se îndreptau iute în jos, spre mare, vreo două mugete fioroase îi făcu atât pe elfă cât și pe gnom să se uite îngrijorați în sus.

Deathwing și cel roșu urlau unul la celălalt iar și iar, fiecare țipăt fiind mai tare și mai aspru decât cel de dinaintea lui. Ambele bestii își scoseseră ghearele și biciuiau frenetic cu cozile încoace și-ncolo. Striațiile stacojii ale lui Deathwing îi dădeau o înfățișare înspăimântătoare, de parcă ar fi fost unul din demonii legendelor.

– Au luat poziție, explică însoțitorul Vereesei. Sunt pe punctul de-a se lupta! Mă întreb ce-o fi gândind orcul?

Vereesa nu se preocupa pentru orc. Se concentră din nou asupra căutării lui Rhonin. Grifonul trecea la doar câțiva metri deasupra apei, iar ea cercetă zadarnic zona în căutarea omului. Trebuia, cu siguranță, să fi rămas vreo urmă a trecerii lui! Luptătoarea dispe-

rată reuşea să distingă nu departe de ei până chiar şi corpul contorsionat al grifonului mort. Indiferent dacă era viu sau mort, vrăjitorul trebuia să fie undeva prin apropiere – în afară de cazul în care reuşise efectiv, la urma urmei, să scape de pericol transportându-se prin magie departe de-acolo.

Falstad, evident hotărât că îşi iroseau doar vremea, mormăi:

– Nu-i nimic aici!

– Încă puţin!

Ţipete sălbatice le atraseră din nou atenţia înspre cer. Bătălia începuse de-a binelea. Dragonul roşu încercă să-l ocolească pe Deathwing, dar fiara mai mare era un obstacol imens. Aripile palmate erau ele însele ca nişte pereţi de care dragonul mai mic nu putea trece. Încercă să-i dea foc uneia dintre ele, dar Deathwing îşi retrase, fâlfâind, aripa, şi oricum focul nu ar fi făcut mai mult decât să-l pârlească uşor.

Încercând să-şi pârjolească adversarul, duşmanul lui Deathwing rămase descoperit. Gigantul ca de abanos ar fi putut sfâşia cu uşurinţă cea mai apropiată aripă a fiarei roşii, dar, din nou, laba stângă din faţă rămase închisă şi apropiată de piept. În schimb, îl biciui pe celălalt monstru cu coada, gonindu-l din nou pe dragonul stacojiu.

Deathwing nu părea rănit, aşa că de ce era reţinut?

– Asta e! Nu mai căutăm! strigă Falstad. Vrăjitorul tău e pe fundul mării, îmi pare rău că trebuie s-o spun! Trebuie să plecăm acum, înainte să ne alăturăm lui!

Elfa îl ignoră la început, privind dragonul negru şi încercând să priceapă strania-i tehnică de luptă. Deathwing folosea coada, aripile şi alte membre, toate în afară de laba stângă din faţă. Din când în când o mişca suficient cât să se vadă că era, evident, sănătoasă, dar o trăgea mereu lângă corp.

– De ce? murmură ea? De ce să faci asta?

Falstad crezu că ea îi vorbise lui.

– Pentru că nu avem nimic de câştigat aici decât şansa de-a muri, şi deşi lui Falstad nu-i e niciodată frică de moarte, preferă să moară când şi cum vrea el, nu când şi cum vrea monstruozitatea aia blindată!

În acea clipă, Deathwing, chiar şi cu o labă scoasă din uz, îşi apucă adversarul. Aripile imense îl învăluiră strâns pe dragonul mai mic şi roşu, iar coada lungă se înfăşură în jurul membrelor lui inferioare. Cu cele trei labe rămase libere, namila neagră sfâşie trunchiul adversarului său, provocându-i un şir de răni sângerânde, inclusiv vreo câteva lângă baza gâtului.

– Sus, luate-ar naiba! îi ceru Falstad grifonului său care stătea-n loc. O să trebuiască să mai aştepţi un pic până să te odihneşti! Mai întâi scoate-ne de-aci!

Pe când bestia cu blană se sforţa spre cer cum putea mai bine, Vereesa îl privi pe Deathwing tăind încă o serie de răni adânci de-a lungul pieptului celuilalt dragon. O ploaie măruntă se porni sub dragonul stacojiu, fluidele vitale ale monstrului căzând ca un duş spre marea de dedesubt.

Cu un efort formidabil, fiara mai mică reuşi să se elibereze. Gata să se prăbuşească, se desprinse, îndepărtându-se de Deathwing, apoi ezită, ca şi când altceva l-ar fi distras.

Spre surprinderea Vereesei, dragonul roşu se întoarse brusc şi zbură dezordonat, la întâmplare, în direcţia Khaz Modan-ului.

Bătălia nu durase mai mult de un minut, poate două, dar în acel interval scurt Deathwing aproape că îşi măcelărise adversarul.

În mod straniu, gigantul negru nu-l urmări. În schimb, se uită atent spre laba pe care o ţinea aproape de piept, ca şi când ar fi cercetat ceva aflat în interiorul ei, înfăşurat în degete.

Ceva... sau *cineva*?

Ce îi spusese Rhonin lui Duncan şi ei despre uluitoarea lui salvare din turnul ce se prăbuşea? *Nu ştiu ce a fost, dar m-a ridicat de parcă aş fi fost o jucărie şi m-a îndepărtat iute de devastare.* Ce altă creatură putea să ia atât de uşor un om mare, în toată firea, şi să-l ducă de parcă n-ar fi fost decât o jucărie? Doar faptul că nu se mai auzise niciodată până atunci de o înfăptuire atât de uimitoare o împiedicase pe luptătoare să înţeleagă ceva atât de evident! Un dragon îl îndepărtase pe vrăjitor, salvându-l.

Dar... Deathwing?

Dragonul negru zbură deodată spre Khaz Modan, dar nu chiar în direcţia spre care zburase dragonul stacojiu. Când se îndepărta

de ei, Vereesa observă că Deathwing continua să-şi ţină palma închisă, ca şi când ar fi făcut tot ce putea pentru a proteja o încărcătură preţioasă.

– Falstad! Trebuie să-l urmărim!

Gnomul se uită fugar spre ea de parcă tocmai i-ar fi cerut să intre chiar în gura namilei.

– Sunt cel mai curajos dintre războinici, domniţa mea elfă, dar sugestia ta aduce a sminteală!

– Deathwing îl are pe Rhonin! Rhonin e motivul pentru care dragonul nu şi-a folosit acea labă din faţă!

– Atunci e clar că vrăjitorul e ca şi mort, căci ce ar vrea cel întunecat cu el dacă nu să şi-l facă gustare?

– Dacă aşa ar sta lucrurile, Deathwing l-ar fi mâncat până acum. Nu. E clar că are în vreun fel nevoie de Rhonin.

Falstad se strâmbă.

– Ceri mult! Grifonu-i frânt şi va trebui să aterizez în curând!

– Te rog! Măcar atât de departe cât poţi! Nu pot să-l las aşa! Am depus un jurământ!

– Nici un jurământ nu v-ar duce atât de departe, bodogăni călăreţul de grifoni, dar îşi întoarse, iar, cu toate acestea, „armăsarul" spre Khaz Modan. Animalul scoase sunete de protest, dar se supuse.

Vereesa nu mai spuse nimic, ştiind că Falstad avea dreptate. Totuşi, pentru motive nelămurite până şi pentru ea, nu-l putea abandona nici chiar în acea clipă pe Rhonin în voia unei sorţi ce părea de-acum evidentă.

Mai degrabă decât să încerce să-şi lămurească propriile-i gânduri, luptătoarea cugetă asupra imaginii lui Deathwing ce se pierdea în depărtare, micşorându-se. Precis îl avea pe Rhonin. Ideea aceasta se potrivea prea bine cu celelalte în mintea ei.

Dar ce putea Deathwing – care ura toate celelalte creaturi, care căuta să distrugă orcii, elfii, gnomii şi oamenii – să vrea cu magul?

Îşi aminti părerea despre vrăjitori a lui Duncan Senturus, un punct de vedere împărtăşit, de asemenea, nu doar de ceilalţi membri ai Cavalerilor Mâinii Argintii, ci şi de majoritatea celorlalţi oameni de rând. *Un suflet osândit la chinurile iadului*, îl numise

Duncan. Cineva dispus să se îndrepte la fel de iute spre rău ca spre bine. Cineva care ar putea – face un *pact* cu cea mai sinistră dintre toate creaturile?

Rostise paladinul un adevăr mai mare chiar decât îşi dăduse seama el însuşi? Se putea ca Vereesa să încerce acum să salveze un om care îşi vânduse, de fapt, sufletul lui Deathwing?

– Ce vrea el de la tine, Rhonin? murmură ea. Ce vrea el de la tine, Rhonin?

Pe Krasus îl mai dureau încă oasele, iar durerea îl mai înţepa încă, uneori, prin tot corpul, dar reuşise cel puţin să se vindece pe sine însuşi suficient încât să se întoarcă la problemele stringente. Nu îndrăznea însă să le spună celorlalţi din consiliu ce se întâmplase, cu toate că informaţiile respective ar fi fost importante pentru misiunile lor. Deocamdată, în cadrul Kirin Tor-ului, cunoştinţele despre deghizarea în formă umană a lui Deathwing trebuiau să fie ale lui şi doar ale lui. Reuşita celorlalte planuri ale lui Krasus depindea, destul de probabil, de asta.

Dragonul căuta să fie rege al Alterac-ului! La suprafaţă, o noţiune absurdă, imposibilă; dar ceea ce ştia Krasus despre dragonul negru arăta că Deathwing avea ceva mai complex, mai viclean în minte. Lord Prestor se străduia, poate, să facă pace între membrii Alianţei, dar Deathwing dorea doar sânge şi haos... iar asta însemna că pacea generată de ascensiunea lui la tronul acela neînsemnat avea să fie doar primul pas spre dezlănţuirea unei şi mai rele lipse de armonie mai târziu. Da, pace azi avea să însemne *război* mâine.

Dacă nu le putea spune celor din Kirin Tor, erau alţii cu care Krasus putea vorbi. Fusese respins de ei iar şi iar, dar poate de data aceasta unul dintre ei avea să asculte. Poate că greşeala vrăjitorului fusese aceea că ceruse agenţilor lor să vină la el. Poate că aveau să asculte dacă el ducea teroarea chiar în chiliile lor.

Da... atunci poate aveau să asculte.

Stând în mijlocul chiliei sale întunecate, cu gluga trasă înainte într-atât încât chipul lui dispărea cu totul în interior, Krasus rosti cuvintele care aveau să-l ducă la unul dintre aceia al căror ajutor îl

căuta cel mai mult. Odaia prost iluminată se înceţoşă, păli...

Şi, deodată, magul stătea într-o peşteră de gheaţă şi zăpadă.

Krasus privi lung în jur, impresionat peste poate de priveliştе, în ciuda vizitelor sale anterioare în acest loc, cu mult, mult timp în urmă. Ştia în al cui domeniu se afla acum, şi ştia că, dintre toţi aceia al căror ajutor îl căuta, acesta se putea supăra cel mai tare pentru o intruziune atât de neobrăzată. Până şi Deathwing îl respecta pe stăpânul acestei peşteri îngheţate. Puţini veneau în această chilie în inima înfriguratului şi neospitalierului Northrend, şi încă şi mai puţini plecau vii de aici.

Ţurţuri imenşi care mai că păreau făcuţi din cristal pur atârnau din tavanul de gheaţă, unii de două ori sau chiar de trei ori mai lungi decât înălţimea vrăjitorului. Alte formaţiuni, mai pietroase, ţâşneau în sus prin zăpada groasă care acoperea ca o pătură nu doar o mare parte din podeaua peşterii, ci şi pereţii. Dintr-un fel de pasaj interior, lumina pătrundea în odaie, răspân-dind stafii sclipitoare peste tot. Curcubeie dansau cu fiecare atingere a ţurţurilor de către vântul uşor ce reuşise cumva, din tărâmul rece şi pustiu de deasupra acestui loc magic, să-şi facă drum înăuntru.

Totuşi, în spatele frumuseţii acestui spectacol de iarnă, se aflau alte privelişti, mai macabre. Sub încântătoarea pătură de zăpadă, Krasus desluşi forme îngheţate, şi chiar câte un membru, uneori. Multe, ştia, aparţineau puţinelor animale de talie mare ce prosperaseră în regiune, în timp ce vreo două, şi mai ales una, evidenţiată printr-o mână chircită datorită unei morţi groaznice, dezvăluiau soarta celor care îndrăzniseră să calce hotarul acestei proprietăţi private.

Mai multe dovezi descurajante ale sorţii definitive a oricărui intrus puteau fi găsite chiar şi în nemaipomenitele formaţiuni de gheaţă, căci în multe dintre ele atârnau leşurile îngheţate ale unor vizitatori nepoftiţi din trecut. Krasus observă, printre cele obişnuite, câţiva troli ai gheţii – creaturi masive, barbare, cu pielea palidă şi de talie de două ori mai mare decât a trolilor sudici. Moartea nu fusese blândă cu ei, căci toţi purtau pe chip expresii ale agoniei.

Mai departe, magul observă doi dintre oamenii-bestie cunoscuţi sub numele de wendigos. Şi ei fuseseră ucişi prin îngheţare, dar în

timp ce trolii își arătaseră groaza față de moartea cumplită ce-i secera, wendigos-ii purtau măști ale unei grave jigniri, ca și când nici unul dintre ei nu putea crede că ajunsese într-o asemenea situație fără ieșire.

Krasus merse prin odaia de gheață, cercetându-i atent și pe alții din colecția aceea macabră. Descoperi un elf și doi orci care fuseseră adăugați de la ultima lui vizită pe-acolo, semne că războiul ajunsese chiar și în această locuință singuratică. Unul dintre orci arăta de parcă fusese înghețat fără să apuce să-și dea seama vreodată ce soartă îi revenise.

În spatele orcilor, Krasus descoperi un leș care-l sperie chiar și pe el. La prima privire, părea un șarpe gigantic, un monstru destul de ciudat pentru un iad înghețat ca acela, dar corpul răsucit se schimbă brusc în partea de sus, trecând de la o formă cilindrică la un corp aproape uman – doar că un trup uman acoperit cu o brumă de solzi. Două brațe largi se întindeau spre el ca și cum ar fi încercat să-l invite pe vrăjitor să se alăture damnării cumplite a creaturii.

Un chip ce semăna cu cel al unui elf, dar cu un nas mai turtit, cu o despicătură drept gură și dinți ascuțiți ca ai unui dragon îl salută pe nou-venit. Ochi vagi, întunecați, fără pupile, priviră dușmănos, ultragiați. În întuneric și cu jumătatea de jos a corpului ascunsă, această făptură ar fi trecut drept elf sau om, dar Krasus o cunoștea așa cum era – sau, mai degrabă, așa cum fusese. Numele începu să se formeze, neinvitat, pe limba vrăjitorului, ca și cum i l-ar fi smuls victima sinistră, înghețată, din fața lui.

– Na... începu Krasus.

– Ești nimic, nimic, nimic, în afară de îndrăzneț, interveni o voce șoptită care părea să atragă după ea, târâit, însuși vântul.

Vrăjitorul fără chip se întoarse și văzu o bucată de gheață desprinzându-se de pe un perete – și transformându-se în ceva aproape asemănător cu un om. Totuși, picioarele erau prea subțiri, îndoite într-un unghi prea nepotrivit, iar corpul se asemăna mai mult cu acela al unei insecte. Capul, apoi, era asemănător doar în mod superficial cu acela al unui om, căci, deși avea ochi, nas și gură, arăta de parcă vreun artizan ar fi început să lucreze la o sculptură în zăpadă, dar ar fi abandonat apoi ideea, considerând-o

zadarnică, după ce trasase primele adâncituri pentru trăsăturile feţei.

O mantie sclipitoare înconjura bizara arătare, o mantie ce nu avea glugă, ci un guler ce se ridica în forma unor ţurţuri imenşi la spate.

– Malygos... şopti Krasus. Cum o mai duci?

– Mi-e bine, bine, bine – când mi-e lăsată în pacesssingurătatea mea.

– Nu aş fi aici dacă aş avea încotro.

– Întotdeauna ai încotro – poţi sssă pleci, pleci, pleci! Vreau să fiu sssingur!

Vrăjitorul, totuşi, refuză să se lase descurajat de stăpânul peşterii.

– Şi ai uitat de ce sălăşluieşti atât de liniştit, atât de singur, în locul acesta, Malygos? Ai uitat atât de curând? Nu sunt, la urma urmei, decât câteva secole de când...

Creatura de gheaţă păşi maiestuos de-a lungul marginilor peşterii, ţinând mereu ceea ce putea fi luat drept ochi ţintuiţi asupra nou-venitului.

– Nu uit nimic, nimic, nimic! veni vântul aspru. Uit şi mai puţin decât orice zilele întunecate...

Krasus se învârtea încet astfel încât să-l aibă pe Malygos dinainte-i tot timpul. Nu bănuia nici un motiv pentru care celălalt l-ar fi atacat, dar cel puţin unul dintre ceilalţi făcuse aluzie la faptul că Malygos, fiind cel mai vârstnic dintre cei care încă mai trăiau, se prea putea să fie mai mult decât un pic nebun.

Cel cu picioare subţiri ca beţele mergea bine pe zăpadă şi gheaţă, căci ghearele de la capete se înfigeau adânc. Ceea ce îi aminti lui Krasus de prăjinile pe care le foloseau oamenii din regiunile reci pentru a se împinge pe schiuri.

Malygos nu arătase dintotdeauna aşa, şi nici acum nu trebuia să-şi păstreze o astfel de formă. Malygos arăta cum arăta pentru că undeva în străfundurile adânci ale minţii sale prefera forma aceasta chiar şi în locul celei cu care se născuse.

– Atunci îţi aminteşti ce v-a făcut ţie şi alortăi cel care-şi spune *Deathwing*.

Chipul ca de pe alt tărâm se schimonosi, ghearele se contractară. Lui Malygos îi scăpă ceva asemănător cu un şuierat.

– Îmi *amintesc*...

Peştera păru dintr-o dată mult mai strâmtă. Krasus rămase ferm pe poziţie, ştiind că cedarea în faţa lumii torturate a lui Malygos îi putea aduce condamnarea.

– Îmi *amintesc!*

Ţurţurii de gheaţă se făcură ţăndări, creând un sunet ca al unui clopoţel mai întâi, dar care crescu iute până la un ţipăt aproape asurzitor. Malygos îşi căută drum spre vrăjitor, cu zgârietura ce-i ţinea drept gură lărgită şi chinuită în amărăciune. Cavităţile se adânciră sub palida imitaţie a unei frunţi.

Zăpada şi gheaţa se răspândiră, crescură, umplând tot mai mult odaia. În jurul lui Krasus, o parte din zăpadă se învolbură ca un vârtej, se ridică, deveni un gigant spectral de proporţii mitice, un dragon al iernii, un dragon al fantomelor.

– Îmi amintesc promisiunea, şuieră macabra arătare. Îmi aduc aminte de legământul pe care l-am făcut! Niciodată moarte pentru altul! Lumea apărată pentru totdeauna!

Vrăjitorul aprobă din cap, deşi nici chiar Malygos nu putea vedea dincolo de hotarele glugii sale.

– Până la trădare, spuse Krasus.

Dragonul de zăpadă îşi întinse atunci aripile. Mai puţin decât real, mai mult decât fantasmagoric, el se mişca precum o reacţie la emoţiile stăpânului cavernei. Până şi fălcile-i puternice se deschideau şi se închideau de parcă marioneta spectrală ar fi vorbit în schimb, nu Malygos.

– *Până la trădare, trădare, trădare...*

O rafală de gheaţă izbucni din dragonul de zăpadă, o gheaţă atât de dură şi mortală încât intră în pereţii stâncoşi.

– *Până la Deathwing!*

Krasus ţinea o mână ascunsă de ochii lui Malygos, ştiind că putea să fie nevoit în orice clipă s-o folosească pentru a face iute vreo vrajă.

Totuşi, creatura monstruoasă se înfrâna. Îşi scutură capul – dragonul de zăpadă repetându-i gestul – şi adăugă moderat:

– Dar vremea dragonului a trecut deja, şi nici unul dintre noi, nici unul dintre noi, *nici unul dintre noi*, nu a văzut nimic care să-l facă să se teamă de el! A fost doar unul dintre aspectele lumii, oglindirea ei cea mai josnică şi haotică! Dintre toate, vremea lui a venit şi s-a dus cel mai definitiv!

Krasus sări înapoi căci pământul dinaintea lui se cutremură. Crezu mai întâi că Malygos încercase să-l ia prin surprindere, dar în locul unui atac, pământul se ridică pur şi simplu şi formă un alt dragon, de data aceasta din pământ şi pietre.

– Pentru *viitor*, a spus el, continuă Malygos. Pentru atunci când lumea avea să aibă doar oameni, elfi şi gnomi care să-i protejeze viaţa, a spus el! Hai să facem ca toate facţiunile, toate stolurile, toţi *marii dragoni* – *aspectele* – să se întrunească şi să re-creeze, să formeze din nou obiectul acela ticălos, şi am avea cheia pentru a proteja lumea pentru totdeauna, chiar şi după ce se va fi stins ultimul dintre noi!

Privi în sus spre cele două fantasme pe care le crease.

– Iar eu, eu, eu... eu, Malygos, am fost de partea lui şi i-am convins pe ceilalţi!

Cei doi dragoni se rotiră în vârtej unul în jurul celuilalt, deveniră unul şi acelaşi, împletindu-se iar şi iar. Krasus îşi smulse privirea de la ei, amintindu-şi sieşi că, deşi cel aflat dinaintea lui îl dispreţuia pe Deathwing mai presus decât pe toate celelalte creaturi, nu însemna că Malygos avea să-l ajute... sau măcar să-l lase să plece din caverna îngheţată.

– Aşadar, interveni vrăjitorul fără chip. Fiecare dragon, mai ales *aspectele*, îi insuflară un pic din ele însele, legându-se, într-un fel, de el...

– S-au lăsat pe veci la mila lui!

Krasus aprobă din cap şi spuse:

– S-au asigurat pe veci că avea să fie singurul lucru care putea avea putere asupra lor, deşi nu ştiau asta atunci.

Krasus ridică o mână înmănuşată şi creă o iluzie proprie, o iluzie a obiectului despre care vorbeau:

– Îţi aminteşti cât de înşelător arăta? Îţi aminteşti ce obiect simplu era la înfăţişare?

Iar la invocarea imaginii, Malygos își pierdu răsuflarea și se micșoră. Dragonii gemeni se prăbușiră, zăpada și pietrele împrăștiindu-se peste tot, dar neatingându-i câtuși de puțin nici pe vrăjitor, nici pe gazda sa. Huruitul se auzi cu ecou prin pasajele goale, și, fără îndoială, chiar și afară, în întinderea pustie, goală și vastă de deasupra.

– Ia-l de aici, ia-l de aici, ia-l de aici! ceru Malygos, aproape tânguindu-se.

Mâinile-i cu gheare încercară să acopere ochii nedeslușiți.

– Nu mi-l mai arăta!

Dar Krasus nu voia să se lase oprit.

– Uită-te la el, prietene! Privește prăbușirea celei mai vârstnice dintre rase! Uită-te la ce a devenit cunoscut tuturor sub numele de *Sufletul Demonic*!

Discul simplu, strălucitor, se rotea deasupra palmei înmănușate a magului. Un premiu de aur atât de fără pretenții încât trecuse prin posesia multora fără ca vreunul dintre ei să-și dea vreodată seama de potențialul lui. Doar o iluzie apărea aici acum, și totuși făcea să se nască o asemenea teamă în inima lui Malygos încât acestuia îi trebui mai mult de un minut ca să-și oblige privirea să se fixeze asupra lui.

– Făurit prin magia care era esența fiecărui dragon, creată mai întâi ca să lupte împotriva demonilor din Legiunea Arzătoare, apoi ca să prindă în interiorul lui, ca într-o capcană, propriile lor puteri magice!

Vrăjitorul cu glugă păși spre Malygos:

– Și folosit de către Deathwing pentru a-i trăda pe toți ceilalți dragoni chiar când bătălia era pe sfârșite! Folosit de el chiar împotriva aliaților lui...

– Încetează! *Sufletul Demonic*e pierdut, pierdut, *pierdut*, iar cel întunecat a murit, ucis de vrăjitorii oamenilor și ai elfilor!

– Chiar așa e?

Păși peste ceea ce rămăsese din cele două fantasme, Krasus alungă imaginea obiectului și invocă, în schimb, o alta. Un om, un bărbat înveșmântat în negru. Un tânăr nobil încrezător, cu ochi mai bătrâni decât o arăta înfățișarea lui.

Lord Prestor.

– Acest om, acest muritor, va fi noul rege al Alterac-ului, al acelui Alterac aflat în inima Alianţei Lordaeron, Malygos. Nu găseşti nimic familiar la el? Tu, mai ales?

Creatura ca de gheaţă se apropie, privind încordat imaginea rotitoare a pretinsului nobil. Malygos îl cercetă pe Prestor cu atenţie, prudent... iar apoi cu groază crescândă.

– Acesta *nu* e om!

– Spune, Malygos. Spune pe cine vezi.

Ochii aceia inumani îi întâlniră pe ai lui Krasus.

– Ştii *foarte* bine! *Este* Deathwing!

Un şuierat ca de fiară îi scăpă fiinţei ce purtase odată forma maiestuoasă a unui dragon:

– *Deathwing...*

– Deathwing, da, răspunse Krasus, al cărui ton era aproape lipsit de orice emoţie. Deathwing, care a fost considerat mort de două ori. Deathwing, care a mânuit *Sufletul Demonic* şi a pus capăt pentru totdeauna oricărei speranţe de întoarcere la Evul Dragonului. Deathwing... care caută acum să manipuleze rasele mai tinere să-i împlinească voia perfidă.

– Îi va asmuţi la război unul împotriva celuilalt...

– Da, Malygos. Îi va face să se războiască unul împotriva celuilalt până supravieţuiesc doar câţiva... iar atunci Deathwing va isprăvi şi cu ei. Ştii ce lume îşi doreşte el. Una în care nu sunt decât el şi adepţii lui aleşi. Tărâmul *purificat* al lui Deathwing... fără loc nici măcar pentru acei dragoni ce nu sunt de neamul lui.

– *Nuuu...*

Conturul lui Malygos se întinse dintr-o dată în toate direcţiile, iar pielea luă aspect de reptilă. Culoarea pielii se schimbă, de asemenea, de la un alb ca gheaţa la un albastru-argintiu întunecat şi rece. Membrele i se îngroşară, iar chipul i se alungi, devenind mai draconic. Malygos nu-şi desăvârşi transformarea, totuşi, oprindu-se într-un stadiu care-l făcea să semene cu parodia înfricoşătoare a unei făpturi între dragon şi insectă, o creatură de coşmar.

– M-am aliat cu el, iar pentru asta familia mea zburătoare a fost ruinată. Eu sunt tot ce a rămas dintre ai mei! *Sufletul Demonic*

mi-a luat *copii, tovarăşele de viaţă*. Am trăit doar ştiind că cel care îi trădase pe toţi pierise, şi că discul blestemat fusese nimicit pe veci...

– Aşa am crezut cu toţii, Malygos.

– *Dar el trăieşte! Trăieşte!*

Mânia subită a dragonului făcu peştera să se cutremure. Suliţe de gheaţă străpunseră pardoseala de zăpadă, generând şi mai multe vibraţii ce-l zguduiră pe Krasus.

– Da, trăieşte, Malygos, trăieşte în ciuda sacrificiilor tale...

Monstrul macabru îl privi îndeaproape.

– Am pierdut mult – prea mult! Dar tu, tu care-ţi spui Krasus, tu care ai purtat şi tu odată forma unui *dragon*, şi tu ai pierdut totul!

Viziuni ale iubitei sale regine trecură iute prin mintea lui Krasus. Viziuni ale zilelor în care stolul roşu al Alexstraszei era în creştere îl năpădiră...

Fusese al doilea dintre tovarăşii ei de viaţă – dar cel dintâi în loialitate şi dragoste.

Vrăjitorul scutură din cap, alungând amintiri dureroase. Dorul mistuitor de a patrula din nou cerurile trebuia să fie înăbuşit. Până nu se schimbau lucrurile, trebuia să rămână om, să rămână Krasus – nu dragonul roşu *Korialstrasz*.

– Da... am pierdut mult, răspunse într-un sfârşit Krasus, recăpătându-şi controlul. Dar sper să recâştig ceva... ceva pentru noi toţi.

– Cum?

– Vreau să o eliberez pe Alexstrasza.

Malygos hohoti într-un râs nebun. Hohoti tare şi îndelung, mai mult chiar decât îl îndreptăţea nebunia. Hohoti batjocorind tot ceea ce vrăjitorul spera să înfăptuiască.

– *Asta* ţi-ar prinde bine – cu condiţia să poţi atinge un ţel atât de imposibil! Dar la ce mi-ar servi asta? Ce îmi oferi *mie*, micuţule?

– Ştii ce Aspect e ea. Ştii ce ar putea face ea pentru tine.

Râsul încetă. Malygos ezită, nedorind, evident, să creadă, şi totuşi vrând cu disperare să creadă.

– N-ar putea ea – sau *ar putea*?

– Cred că ar fi posibil. Cred că sunt destule şanse să meri
străduniile noastre. De altminteri, ce alt viitor ai?

Trăsăturile draconice se intensificară, iar gazda vrăjitorului s
umflă incredibil de mult. O fiară de cinci, zece, douăzeci de o
mai mare decât Krasus stătea acum, în sfârşit, dinaintea lui, în
aproape toate vestigiile creaturii macabre care fusese la începu
Malygos dispărură. Un dragon stătea în faţa lui Krasus, un drago
nemaivăzut din vremea de dinaintea apariţiei rasei umane.

Iar o dată cu întoarcerea la forma-i originală, se întoarseră, s
părea, şi unele dintre presimţirile rele ale lui Malygos, căci rost
întrebarea pe care Krasus o aşteptase şi de care îi era groază în
acelaşi timp.

– Orcii. Cum se face că orcii o pot ţine? Asta dintotdeauna
m-am mirat, m-am mirat, m-am mirat...

– Ştii singura modalitate prin care ar putea-o ţine prizonieră,
prietene.

Dragonul îşi trase înapoi capul argintiu, scânteietor, şi şuieră:

– *Sufletul Demonic*? Creaturile alea neînsemnate au *Sufletul Demonic*? De-asta mi-ai trecut prin faţa ochilor imaginea aceea respingătoare?

– Da, Malygos, au *Sufletul Demonic* şi deşi eu nu cred că ei ştiu cu adevărat ce mânuiesc, ştiu destul cât să o ţină pe Alexstrasza sub control... dar aceasta nu e partea cea mai rea.

– Şi ce ar putea fi mai rău?

Krasus ştia că îl adusese pe monstrul mai vârstnic destul de aproape de a judeca sănătos, într-un relativ echilibru mintal, încât să fie de acord să îl ajute să o salveze pe Regina Dragonilor, dar că următorul lucru pe care avea să i-l spună lui Malygos putea dărâma acele reuşite. Totuşi, nu doar de dragul preaiubitei sale ibovnice, dragonul care se deghiza dându-se drept unul dintre vrăjitorii din Kirin Tor trebuia să-i spună adevărul potenţialului său aliat.

– Cred că Deathwing ştie acum ce fac eu... Şi nu se va opri până când discul blestemat – şi Alexstrasza – nu vor fi, amândouă, *alesale*.

X

entru a doua oară în ultimele câteva zile, Rhonin se trezi printre copaci. De data aceasta, însă, chipul Vereesei nu-l salută, ceea ce se dovedi a fi o oarecare dezamăgire. În schimb, se trezi sub un cer ce se întuneca din ce în ce mai mult şi într-o linişte totală. Nici o pasăre nu cânta în pădure, nici un animal nu se mişca prin frunziş.

O presimţire îl atinse pe vrăjitor. Îşi ridică încet, prudent, capul, aruncă o privire în jur. Rhonin văzu copaci şi tufişuri, dar nimic mai mult. Nici un dragon, cu siguranţă, mai ales unul atât de impunător şi de perfid ca...

– Aaah, te-ai trezit în sfârşit...

Deathwing?

Rhonin se uită spre stânga – un loc pe care îl cercetase deja mai devreme – şi urmări cu îngrijorare cum se desprinse o parte din umbrele crescânde din jurul său luând apoi forma unei siluete învăluite într-o mantie cu glugă, o siluetă ce-i amintea de cineva cunoscut.

– Krasus? şopti el, dându-şi seama, o clipă mai târziu, că acesta nu putea fi protectorul său fără chip. Ceea ce se mişca dinaintea lui îşi purta întunecimea cu mândrie, trăia ca parte a unei lumi a umbrelor.

Nu, avusese dreptate de prima oară. *Deathwing*. Forma putea *părea* umană, dar, dacă dragonii puteau purta astfel de forme, aceasta putea fi doar bestia cea neagră însăşi.

Un chip apăru sub glugă, un bărbat cu trăsături întunecate, frumoase, acviline. Un chip nobil... cel puţin la suprafaţă.

– Te simţi bine?

– Sunt teafăr, mulţumesc.

Colţurile gurii subţiri se ridicară uşor în sus în ceea ce aproape că putea fi un zâmbet.

– Mă cunoşti, dar, omule?

– Eşti... eşti Deathwing Distrugătorul.

Umbrele din jurul siluetei se mişcară, pălind puţin. Chipul ce mai-mai că trecea drept omenesc şi mai-mai că trecea drept chip de elf începu a se distinge mai clar. Colţurile gurii se ridicară un pic.

– Unul dintre numeroasele mele titluri, magule, şi la fel de precis şi de imprecis ca oricare altul. Îşi înălţă capul într-o parte.

– Ştiam eu că am ales bine; nici măcar nu pari surprins că îţi apar astfel.

– Vocea ta e aceeaşi. Nu aş putea s-o uit niciodată.

– Eşti mai isteţ decât unii, dar, prietenul meu muritor. Sunt unii care nu m-ar cunoaşte nici dacă m-aş transforma chiar dinaintea ochilor lor!

Făptura chicoti.

– Dacă vrei o dovadă, aş putea să fac asta chiar acum!

– Mulţumesc – dar nu.

Ultimele rămăşiţe ale zilei începură să se stingă în spatele ameninţătorului salvator al vrăjitorului. Rhonin se întrebă cât timp fusese inconştient – şi unde îl adusese Deathwing. Mai presus de toate, se întrebă de ce mai trăia încă.

– Ce vrei de la mine?

– Nu vreau nimic de la tine, vrăjitorule Rhonin. Mai degrabă, doresc să te ajut *pe tine* în misiunea ta.

– Misiunea mea?

Nimeni în afară de Krasus şi de consiliul intern al Kirin Tor nu ştia de adevărata sa misiune, iar Rhonin începuse deja să se întrebe, chiar, dacă ştiau toţi aceştia din urmă. Maeştrii vrăjitori puteau fi secretoşi, având propriile lor planuri ascunse puse înaintea tuturor celorlalte. Desigur, totuşi, actualul său tovarăş ar fi trebuit să fie pierdut în bezna necunoaşterii în privinţa aceasta.

– O, da, Rhonin, misiunea ta.

Zâmbetul lui Deathwing se întinse deodată, atingând o lungime deloc umană, iar dinţii dezveliţi în acel zâmbet erau ascuţiţi, tăioşi.

– De a o elibera pe marea Regină a Dragonilor, nemaipomenita Alexstrasza!

Rhonin reacţionă instinctiv, nesigur în legătură cu modul în care monstrul aflase de adevărata lui misiune, dar încă încrezător că Deathwing nu fusese menit să o descopere. Deathwing dispreţuia toate fiinţele, inclusiv dragonii care nu erau de-un neam cu el. Nici o poveste din trecut nu istorisise vreodată despre vreo dragoste dintre această fiară neagră şi regina stacojie.

Magul prudent folosi dintr-o dată o vrajă care îi fusese de mare folos în timpul războiului. Vraja făcuse zob viaţa unui atacator orc ce avea pe mâinile-i cărnoase sângele a şase cavaleri şi a unui camarad vrăjitor, iar într-o formă mai redusă ţinuse sub control un vrăjitor orc în timp ce Rhonin făcea vraja finală. Împotriva dragonilor, însă, Rhonin nu avea experienţă. Sulurile de pergament insistau că funcţiona deosebit de bine pentru legarea monştrilor străvechi...

Inele aurii se formară în jurul lui Deathwing...

... iar silueta întunecată păşi înaintând chiar prin ele.

– Ei, era *într-adevăr* necesar?

Un braţ apăru dintre faldurile mantiei. Deathwing indică cu degetul.

O piatră din apropierea lui Rhonin sfârâi nebuneşte... iar apoi se topi chiar sub ochii lui. Piatra topită se scurse în pământ, se infiltră în fiece crăpătură, dispărând fără urmă la fel de iute precum se topise. Totul în doar o fracţiune de secundă.

– Asta este ceea ce aş fi putut sa-ţi fac ţie, vrăjitorule, dacă asta ar fi fost alegerea mea. Îmi datorezi viaţa ta de două ori până acum; chiar trebuie să fac să fie şi a treia oară, finală?

Rhonin scutură cuminte din cap.

– Raţiune, în sfârşit.

Deathwing se apropie, devenind din ce în ce mai consistent pe măsură ce se apropia. Indică din nou, dar de data aceasta în partea cealaltă a magului.

– Bea. Vei găsi că este foarte înviorător.

Privind în jos, Rhonin descoperi un burduf pentru vin aşezat în iarbă. În ciuda faptului că nu fusese acolo cu câteva secunde mai înainte, nu ezită să îl ridice, iar apoi să soarbă de la gura vasului. Nu doar că setea lui incredibilă îi cerea să bea, dar dragonul putea lua refuzul drept încă un act de sfidare. Pentru moment, Rhonin nu putea să facă altceva decât să coopereze... Şi să spere.

Tovarăşul său înveşmântat în mantia-i precum abanosul se mişcă din nou, devenind brusc nedesluşit, aproape imaterial, pre de o clipă. Faptul că Deathwing, nemaivorbind de *orice* dragon putea lua o înfăţişare omenească îl frământa pe vrăjitor. Cine ar putea spune ce ar putea face o creatură ca asta în mijlocul poporului lui Rhonin? La drept vorbind, cum putea şti vrăjitorul că Deathwing nu îşi răspândise *deja* întunecimea prin această metodă?

Iar dacă aşa stăteau lucrurile, de ce i-ar dezvălui el acum lui Rhonin o asemenea taină – în afară de cazul în care ar intenţiona să-l reducă la tăcere, în cele din urmă, pe mag?

– Ştii atât de puţine despre noi.

Ochii lui Rhonin se căscară. Includeau oare puterile lui Deathwing şi capacitatea de a citi gândurile altora?

Dragonul se opri aproape de stânga omului, părând să şadă pe vreun scaun sau pe vreun pietroi masiv pe care Rhonin nu-l vedea în spatele mantiei curgătoare. De sub o şuviţă de păr de pe frunte, întunecată precum noaptea fără lună, ochi negri, imperturbabili, ce nu clipeau, întâlniră privirea lui Rhonin şi o înfrânseră.

Când vrăjitorul îşi mută privirea, Deathwing repetă afirmaţia precedentă.

– Ştii atât de puţine despre noi.

– Nu – nu prea este documentaţie asupra dragonilor. Cei mai mulţi dintre cercetători sfârşesc prin a fi mâncaţi.

Oricât de slabă i s-ar fi părut lui Rhonin propria tentativă de a face o glumă, aceasta îi păru destul de amuzantă lui Deathwing. Râse. Râse în hohote. Râse într-un mod care, la alţii, ar fi adus a hohot vecin cu nebunia.

– Uitasem cât de amuzanţi pot fi cel de felul tău, micul meu prieten! Cât de amuzant!

Zâmbetul prea larg, parcă prea plin de dinți, reveni în toată gloria sa sinistră.

– Da, ar putea fi ceva adevăr în asta.

Nemulțumit să tot zacă pe jos, culcat dinaintea siluetei amenințătoare, Rhonin se ridică în capul oaselor. Ar fi putut să continue până să ajungă să stea în picioare, dar o simplă privire fugară din partea lui Deathwing păru să-l avertizeze că poate nu era tocmai un lucru înțelept într-un asemenea moment.

– Ce vrei de la mine? întrebă Rhonin. Ce sunt eu pentru tine?

– Ești un mijloc spre o țintă, o cale de a ajunge la îndeplinirea unui țel de departe imposibil de atins – un act disperat înfăptuit de către o creatură disperată...

La început, Rhonin nu înțelese. Apoi văzu frustrarea de pe chipul dragonului.

– Tu – ești *disperat*?

Deathwing se ridică din nou, întinzându-și aripile aproape ca și când ar fi intenționat să-și ia zborul.

– Ce vezi, omule?

– O siluetă într-un negru iluzoriu. Dragonul Deathwing sub o altă înfățișare.

– Răspunsul evident, dar nu vezi mai mult, micul meu prieten? Nu vezi legiunile loiale ale neamului meu? Vezi numeroșii dragoni negri – sau, la drept vorbind, cei stacojii, care umpleau odinioară cerul, cu mult înainte de venirea oamenilor, sau chiar a elfilor?

Nefiind prea sigur unde voia Deathwing să ajungă, Rhonin scuturâ, doar, din cap. Devenise deja convins de un lucru. Echilibrul mintal nu era la el acasă în mintea acestei creaturi.

– Nu îi vezi, începu dragonul, devenind ușor reptilian la piele și la formă.

Ochii i se îngustară, iar dinții se făcură mai lungi și mai ascuțiți. Chiar și silueta cu glugă însăși se făcu mai mare, arătând de parcă o pereche de aripi ar fi căutat să scape din spațiul îngust al mantiei. Deathwing deveni mai mult umbră decât substanță, o ființă magică surprinsă în toiul transformării.

– Nu îi vezi, începu din nou, iar ochii i se închiseră puțin.

Aripile, ochii, dinții – toate se întoarseră la ceea că păruseră a

fi o clipă mai înainte. Deathwing își redobândi atât consistența cât și umanitatea, chiar dacă ultima doar la suprafață.

– ... pentru că nu mai *există*.

Se așeză, apoi întinse o mână, cu palma în sus. Deasupra acelei mâini apărură brusc niște imagini. Micuțe siluete draconice zburau pe deasupra unei lumi de un verde glorios. Dragonii înșiși fluturau încoace și-ncolo în toate culorile curcubeului. Un sentiment de bucurie copleșitoare umplea aerul, impresionându-l pe Rhonin.

– Lumea era a noastră și am întreținut-o bine. Magia era a noastră și am păzit-o bine. Viața era a noastră... Și am trăit-o bine, chefuind.

Dar apăru ceva nou în imagine. Magului bănuitor îi trebuiră câteva clipe până să identifice micile siluete ca fiind elfi, dar nu elfi ca Vereesa. Și acești elfi erau frumoși în felul lor, dar era o frumusețe rece, încrezută, trufașă, o frumusețe care-l dezgustă până la urmă.

– Dar au venit alții, forme de viață inferioare, cu o durată a vieții neînsemnată. Iuți la mânie, ei s-au aruncat cu capul înainte spre ceea ce noi știam că însemna un risc prea mare.

Vocea lui Deathwing se făcu aproape la fel de rece ca frumusețea elfilor întunecați.

– Iar în nechibzuința lor, ne-au adus *demonii*.

Rhonin se aplecă înainte fără să se gândească. Toți vrăjitorii studiau legendele hoardei de demoni, ceea ce unii numeau *Legiunea Arzătoare*, dar dacă trăiseră vreodată astfel de ființe monstruoase, el însuși nu găsise nici o dovadă a existenței lor. Cei mai mulți dintre cei care pretinseseră a fi avut de-a face cu ei se dovediseră a avea un echilibru mintal îndoielnic. Totuși, pe când vrăjitorul încerca să zărească măcar un pic unul dintre demoni, Deathwing închise brusc mâna, alungând imaginile.

– Dacă n-ar fi fost dragonii, lumea aceasta nu ar mai exista. Nici măcar o mie de hoarde de-ale orcilor nu se pot compara cu ceea ce am înfruntat noi, cu creaturile împotriva cărora ne-am sacrificat! Atunci, am luptat ca unul singur! Sângele nostru s-a amestecat pe câmpul de luptă când am alungat demonii din lumea noastră...

Făptura întunecată își închise ochii o clipă.

– ... iar făcând asta, am pierdut controlul exact asupra a ceea ce căutam să salvăm. Evul celor din neamul nostru a trecut. Elfii, apoi gnomii, și în cele din urmă oamenii și-au emis fiecare pretențiile asupra viitorului. Numărul nostru se micșoră și, mai rău, ne-am luptat între noi. Ne-am *ucis* unii pe alții.

Rhonin știa aceste lucruri. *Toți* știau despre animozitatea dintre cele trei familii zburătoare de dragoni existente, mai ales dintre cea neagră și cea stacojie. Originile acelei animozități se pierdeau în vremurile străvechi, dar poate că acum vrăjitorul putea afla groaznicul adevăr.

– Dar de ce v-ați luptat unii împotriva altora după ce ați sacrificat atât de multe împreună?

– Idei prostînțelese, comunicare nereușită... atât de mulți factori încât nu i-ai pricepe pe toți nici dacă aș avea timp să ți-i explic.

Deathwing oftă.

– Și din cauza acestor factori, ne-am redus la atât de puțini.

Privirea i se mută, redevenind mai intensă. Ochii părură a sfredeli într-ai lui Rhonin.

– Dar toate astea au trecut! Aș vrea să îndrept ceea ce a trebuit să fie făcut... pentru ceea ce *eu* a trebuit să fac, omule. Vreau să te ajut să o eliberezi pe Regina Dragonilor, *Alexstrasza*.

Rhonin își reținu prima reacție. În ciuda felului degajat de a fi al lui Deathwing, în ciuda deghizării lui, Rhonin se afla, totuși, dinaintea celui mai cumplit dintre dragoni. Deathwing putea să se prefacă prieten, camarad, dar un cuvânt greșit îl putea, totuși, condamna pe Rhonin la un sfârșit groaznic.

– Dar – își alese cu atenție cuvintele – tu și ea sunteți dușmani.

– Neamul nostru s-a luptat atât de lung pentru aceleași motive insipide. Au fost făcute greșeli, omule, dar vreau să le îndrept acum.

Ochii lui îl trăgeau pe vrăjitor spre ei, *în* ei.

– Alexstrasza și eu nu ar trebui să fim adversari.

Rhonin trebui să fie de acord cu asta.

– Sigur că nu.

– Odată am fost cei mai grozavi aliați, prieteni, iar asta se poate întâmpla din nou, nu ești de acord?

Magul nu putea vedea altceva decât ochii aceia pătrunzători.

– Sunt.

– Şi apoi tu însuţi eşti pornit în misiunea de a o salva.

O senzaţie se stârni în Rhonin, şi brusc se simţi incomod sub privirea lungă a lui Deathwing.

– Cum – cum ai aflat despre asta?

– Asta nu are nici o însemnătate, nu-i aşa?

Ochii îi prinseră din nou în capcană pe ai omului.

Disconfortul dispăru. Totul se şterse sub privirea lungă şi intensă a dragonului.

– Nu, cred că nu.

– De unul singur, pe cont propriu, ai da greş. Nu încape nici o îndoială în privinţa aceasta. De ce ai ajuns atât de departe, nici măcar eu nu pot pricepe! Acum, totuşi, acum, cu ajutorul meu, *poţi* face imposibilul, prietene. O *vei salva* pe Regina Dragonilor!

Acestea fiind spuse, Deathwing întinse în faţă o mână, în care se afla un mic medalion argintiu. Degetele lui Rhonin se întinseră parcă prin voinţa lor proprie, luând acel medalion şi aducându-l mai aproape de el. Se uită în jos spre el, studiind runele gravate de-a lungul marginii, cristalul negru din mijloc. Ştia înţelesul unora dintre rune, pe altele nu le văzuse niciodată în viaţa lui, deşi magul le putea simţi puterea.

– *Vei fi* capabil să o eliberezi pe Alexstrasza, micuţa mea marionetă plăpândă, spuse Deathwing, iar rânjetu-i prea larg se întinse la maxim. Pentru că o dată cu acesta, eu voi fi acolo, să te conduc tot *drumul*...

Cum se poate să pierzi un dragon?

Acea întrebare îşi iţise capul urât iar şi iar, şi nici Vereesa, nici tovarăşul ei nu aveau un răspuns mulţumitor. Mai rău, noaptea începuse să se aştearnă peste Khaz Modan, şi era clar că grifonul, deja sleit de mult timp, nu mai putea merge mult mai departe.

Deathwing fusese vizibil în depărtare aproape pe toată durata călătoriei, chiar dacă de la mare distanţă. Până şi ochii lui Falstad, nici pe departe atât de ageri ca ai elfei, izbutiseră să deslueasc

arătarea masivă ce zbura spre interior. Deathwing dispăruse doar de câte ori zburase prin câte un nor răzleţ, şi asta nu durase mai mult de-o răsuflare-două.

Până cu o oră în urmă.

Bestia gigantică şi povara ei intraseră în ultimul nor, la fel cum intraseră în atât de mulţi alţii înainte. Falstad îşi ţinuse grifonul fixat asupra ţintei, şi atât gnomul cât şi Vereesa urmăriseră reapariţia dihaniei de partea cealaltă. Norul fusese singuratic, cel mai apropiat fiind câteva mile mai la sud. Luptătoarea şi însoţitorul ei puteau vedea norul aproape în întregime. Nu aveau cum să nu vadă când ieşea Deathwing.

Nici un dragon nu ieşise.

Urmăriseră şi aşteptaseră, iar când nu mai putuseră aştepta, Falstadîşi îndemnă animalul să intre în nor, riscând, evident, totul, dacă Deathwing se ascundea înăuntru. Cel întunecat, însă, nu fusese de găsit nicăieri. Cel mai mare şi mai sinistru dintre dragoni dispăruse cu totul.

– Îi în zadar, domniţa mea elfă, strigă călăreţul de grifoni în cele din urmă. Va trebui să aterizăm! Nici noi, nici bietul meu „armăsar" nu mai putem merge mai departe!

Fu nevoită să aprobe, deşi o parte din ea încă mai voia să continue urmărirea.

– Bine!

Luptătoarea cercetă peisajul de dedesubt. Coasta şi pădurile făcuseră de mult loc unei regiuni mai stâncoase, mai puţin ospitaliere care, ştia ea, avea să dea naştere, în cele din urmă, piscurilor din Grim Batol. Încă mai erau zone împădurite, dar, în ansamblu, acoperirea părea foarte puţină, rărită. Aveau să trebuiască să se ascundă în zona deluroasă ca să aibă destulă acoperire pentru a evita să fie detectaţi de către orci călare pe dragoni.

– Ce zici de zona aceea de acolo?

Falstad urmări cu privirea direcţia spre care indica degetul ei.

– Dealurile alea cioplite parcă cu securea şi care arată ca bunicămea, cu barbă şi tot? Da, îi o alegere bună! O să coborâm spre ele!

Grifonul istovit se supuse recunoscător semnalului de coborâre. Falstad îl conduse spre cea mai mare adunare de dealuri, şi anume

spre ceea ce părea a fi o vale micuţă între mai multe dintre ele. Vereesa se ţinu strâns când animalul ateriză, iar ochii ei cercetau deja în căutarea vreunei posibile ameninţări. Atât de adânc în Khaz Modan, orcii aveau, precis, avanposturi în apropiere.

– Aerie fie lăudat! bodogăni gnomul când descălecau. Oricât m-aş bucura de libertatea cerului, atâta e mult prea mult de şezut, indiferent pe ce!

Frecă coama de leu a grifonului.

– Da' eşti un animal pe cinste, şi meriţi apă şi mâncare!

– Am văzut un pârâu în apropiere, se oferi Vereesa. Ar putea avea şi peşti în el.

– Atunci o să-l găsească dacă vrea.

Falstad scoase frâiele şi celelalte echipamente de pe „armăsarul" său.

– Şi o să-l găsească singur.

Bătu uşor grifonul cu mâna peste crupă şi fiara sări în aer, devenind deodată energică iarăşi, imediat ce i se luaseră poverile.

– E înţelept să faci asta?

– Draga mea domniţă elfă, peştii nu sunt neapărat hrană pentru unul ca el! Cel mai bine e să-l lăsăm să-şi vâneze singur ceva potrivit. Va veni înapoi când va fi sătul, şi dacă îl vede cineva... ei bine, chiar şi Khaz Modan-ul mai are câţiva grifoni sălbatici.

Văzând că ea nu părea liniştită, Falstad adăugă:

– Nu va lipsi decât puţin timp. Chiar numai cât să ne ajungă să încropim şi noi ceva de-ale gurii pentru noi înşine.

Aveau cu ei câteva merinde, pe care gnomul le împărţi imediat. Cu un pârâu în apropiere, îşi umplură amândoi burdufurile pentru apă aproape goale. De foc nici nu putea fi vorba, atât de adânc pe teritoriul deţinut de orci, dar, din fericire, noaptea nu părea a fi una răcoroasă.

Bineînţeles, grifonul se întoarse repede, cu burta plină. Animalul se culcă lângă Falstad, care terminase de mâncat şi puse uşor o mână pe capul creaturii.

– Nu am văzut nimic din aer, spuse el în cele din urmă, dar nu putem presupune că orcii nu sunt prin apropiere.

– Să stăm de veghe cu schimbul?

– Îi cel mai bun lucru pe care-l putem face. Să stau eu primul, sau tu?

Prea încordată ca să doarmă, Vereesa se oferi voluntară. Falstad nu o contrazise şi, în ciuda situaţiei lor, îşi făcu imediat culcuş pe jos, adormind doar câteva clipe mai târziu. Vereesa admiră capacitatea gnomului de a face acest lucru, dorindu-şi ca şi ea să poată fi ca el numai în acea privinţă.

Noaptea o impresionă prin aceea că era prea tăcută în comparaţie cu pădurile copilăriei ei, dar luptătoarea îşi aminti sieşi că pământurile acestea stâncoase fuseseră despuiate de către orci deja de mulţi ani. Era adevărat însă că mai existau animale sălbatice pe acolo – lucru dovedit de stomacul plin al grifonului – dar cele mai multe creaturi din Khaz Modan se fereau mult mai tare, ascunzându-se, decât cele din Quel'Thalas. Atât orcii cât şi dragonii lor trăiau mai ales cu carne proaspătă.

Câteva stele presărau cerul, dar dacă nu ar fi avut capacitatea excepţională a rasei sale de a vedea noaptea, în întuneric, Vereesa ar fi fost aproape oarbă. Se întreba cum se descurca Rhonin în întunericul acesta, presupunând că încă mai trăia. Cutreiera, oare, şi el, prin pustiurile ce se întindeau de acolo şi până la Grim Batol, sau Deathwing îl dusese mai departe chiar decât locul în care erau ei, poate într-un ţinut cu totul necunoscut ei?

Refuza să creadă că el se aliase în vreun fel cu cel întunecat, dar, dacă nu, ce a făcut Deathwing cu el? Cât despre asta, se putea să-l fi făcut pe Falstad să pornească cu ea într-o cursă nebună în urmărirea unui dragon şi ca Rhonin să nu fi fost preţioasa încărcătură pe care o dusese monstrul acela blindat?

Atât de multe întrebări şi nici un răspuns. Frustrată, luptătoarea se îndepărtă de gnom şi de „armăsarul" lui, îndrăznind să cerceteze câteva dintre dealurile învăluite şi copacii. Chiar şi cu vederea ei foarte ascuţită, cele mai multe nu apăreau decât ca nişte forme negre. Ceea ce făcea doar ca împrejurimile să i se pară mai opresive şi mai periculoase, chiar dacă se prea putea să nu existe nici un orc cale de mile şi mile de jur împrejur.

Cu sabia-i încă în teacă, Vereesa se aventură mai departe. Ajunse la doi copaci noduroşi, vii încă, dar de-abia, de-abia.

Atingându-i, pe rând, pe fiecare, elfa le putu simți sfârșeala, faptul că erau gata să moară. Putu, de asemenea, să simtă o parte din povestea lor, ce mergea înapoi în timp până înainte de teroarea Hoardei. Khaz Modan-ul fusese un ținut sănătos odată, un ținut în care, știa Vereesa, gnomii dealurilor și alții își făcuseră casele. Gnomii, însă, fugiseră de violentele și necruțătoarele atacuri ale orcilor, jurând că aveau să se întoarcă într-o bună zi.

Copacii, desigur, nu avuseseră cum să fugă.

Pentru gnomii dealurilor, ziua întoarcerii avea să vină în curând, așa credea elfa, dar până atunci avea să fie prea târziu, probabil, pentru copacii aceștia și pentru mulți alții ca ei. Khaz Modan-ul era un ținut ce avea nevoie de multe, multe decenii pentru a-și reveni – dacă își putea reveni vreodată.

– Curaj, le șopti ea celor doi copaci. O nouă Primăvară va veni, vă promit.

În limba copacilor, a tuturor plantelor, Primăvara însemna nu doar un anotimp, ci și speranță în general, o reînnoire a vieții.

Când elfa făcu câțiva pași în spate, amândoi copacii arătau un pic mai drepți, un pic mai înalți. Efectul cuvintelor ei asupra lor o făcu pe Vereesa să zâmbească. Plantele mai mari aveau metode mai presus chiar de știința elfilor prin care comunicau între ele. Poate că încurajarea ei avea să fie transmisă mai departe. Poate că unii dintre ei aveau să supraviețuiască la urma urmei. Nu putea decât să spere.

Scurta ei comunicare cu copacii ușură povara din mintea și inima ei. Dealurile stâncoase nu mai păreau atât de rău prevestitoare. Elfa se mișca mai vioi acum, sigură că toate se vor dovedi a avea un final fericit, chiar și în ceea ce îl privea pe Rhonin.

Partea ei de strajă se termină mult mai repede decât bănuise. Vereesa aproape că se gândi să-l lase pe Falstad să doarmă mai mult – sforăitul lui arăta că era cufundat într-un somn adânc – dar știa, de asemenea, că avea să fie răspunzătoare dacă lipsa ei de odihnă o făcea să nu lupte bine în bătălie. Fără prea multă tragere de inimă, elfa se îndreptă spre tovarășul ei...

... și se opri când sunetul aproape imperceptibil al trosnetului unei crengi uscate o avertiză că ceva sau cineva se apropia.

Neîndrăznind să-l trezească pe Falstad de teamă să nu piardă elementul-surpriză aflat de partea ei, Vereesa trecu de călăreţul de grifoni ce dormea liniştit şi de „armăsarul" lui, prefăcându-se interesată de peisajul întunecat de dincolo de ei. Mai auzi nişte mişcări uşoare, din nou din aceeaşi direcţie. Un singur intrus, poate? Poate că da, poate că nu. Se putea ca sunetul să fi fost făcut înadins ca să o atragă în direcţia aceea, ca să o împiedice să descopere alţi duşmani aşteptând în linişte.

Uşorul sunet de mişcare se auzi din nou – urmat de un cârâit sălbatic şi de o arătare imensă ce sări în apropierea Vereesei.

Luptătoarea îşi pregătise deja arma când îşi dădu seama că grifonul lui Falstad fusese cel care reacţionase, nu vreo creatură monstruoasă din pădure. Ca şi ea, animalul auzise un zgomot slab, dar, spre deosebire de elfă, grifonul nu avusese nevoie să cumpănească opţiunile. Reacţionase cu instinctele ascuţite tipice pentru cei de felul său.

– Ce e? mormăi Falstad, sărind în picioare destul de uşor şi fără efort pentru un gnom. Îşi scosese ciocanul şi era gata de luptă.

– Ceva între copacii aceia bătrâni! Ceva după care s-a repezit „armăsarul" tău!

– Ei, ar face bine să nu-l mănânce până nu avem ocazia să vedem ce e!

În întuneric, Vereesa putea deslusi doar forma întunecată a grifonului, dar nu-l putea distinge încă şi pe adversarul lui. Luptătoarea reuşea, însă, să audă încă un ţipăt care le acoperea pe cele ale fiarei înaripate, un ţipăt care nu suna deloc a provocare adevărată.

– Nu! Nu! Pleacă! Pleacă! Dă-te jos de pe mine! Nu sunt o delicatesă!

Cei doi se grăbiră spre strigătul frenetic. Indiferent ce era fiinţa pe care grifonul o prinsese la colţ, cu siguranţă nu suna a pericol. Vocea îi amintea elfei de cineva, dar nu putea spune cine.

– Înapoi, strigă Falstad către „armăsarul" lui. Înapoi, îţi spun! Ascultă-mă!

Pasărea cu însuşiri de leu nu păru dornică să asculte la început, ca şi când ar fi fost de părere că ceea ce capturase îi aparţinea sau

că nu trebuia eliberat cu prea mare încredere. Din întunericul de dincolo de capul cu cioc veneau smiorcăieli. Multe smiorcăieli.

Reuşise vreun copil să colinde singur pe-aici, în mijlocul Khaz Modan-ului? Bineînţeles că nu. Orcii stăpâneau acest teritoriu de ani şi ani! De unde să fi venit un asemenea copil?

– Vă rog, o, vă rog, o, vă rog! Salvaţi-l pe prăpăditul ăsta neînsemnat de monstrul ăsta – *Pfu!* Ce răsuflare are!

Elfa îngheţă. Nici un copil nu vorbea aşa.

– Înapoi, lua-te-ar naiba!

Falstad îşi pocni animalul peste crupă. Animalul îşi întinse aripile o dată, scoase un ţipătgutural şiapoi se îndepărtă de pradasa.

O arătare scundă, ca de sârmă, sări în picioare şi începu imediat să se îndrepte în direcţia opusă. Luptătoarea, însă, se mişcă mai iute, fugind înainte şi apucă intrusul de ceea ce era, îşi dădu seama Vereesa, o ureche lungă.

– Au! Te rog să nu-mi faci rău! Te rog să nu-mi faci rău!

– Ce ai acolo? bombăni călăreţul de grifoni, ajungând alături de ea. N-am mai auzit niciodată ceva ce să schelălăie aşa! Fă-l să tacă sau o să-l omor! Va face să vină fuguţa orice orc care are urechi!

– Ai auzit ce a spus, îi zise elfa frustrată arătării ce se agita. Taci!

Tovarăşul lor nedorit se linişti.

Falstad căută într-un săculeţ.

– Am aici ceva care ne va ajuta să facem un pic de lumină în chestiunea de faţă, domniţa mea elfă, deşi cred că ştiu deja ce fel de animal am prins!

Scoase un obiect mic, pe care, după ce îşi puse ciocanul deoparte, îl frecă între palmele-i groase. Când făcu asta, obiectul începu să strălucească destul de slab. După încă un pic de frecare, preţ de câteva clipe, strălucirea spori, dezvăluind că obiectul era vreun fel de cristal.

– Un dar de la un camarad care a murit, explică Falstad.

Apropie cristalul luminos de prizonierul lor.

– Ia să vedem dacă am avut dreptate – da, m-am *gândit* eu!

La fel crezuse şi Vereesa. Ea şi gnomul capturaseră una dintre cele mai nedemne de încredere dintre toate creaturile pământului. Un goblin.

– Spionai, nu-i aşa? tună tovarăşul luptătoarei. Poate ar trebui să te străpungem acum şi să terminăm cu tine!

– Nu, nu! Vă rog! Această făptură de ocară nu e spion! Nu sunt prieten de-al orcilor! N-am făcut decât să mă supun ordinelor!

– Atunci ce faci aici?

– Mă ascund! Mă ascund! Văzut un dragon ca noaptea! Dragonii încearcă să mănânce gobliņii, ştiţi!

Creatura urâtă, verzuie afirmă acest ultim lucru de parcă oricine ar fi trebuit să-l înţeleagă.

Un dragon ca noaptea?

– Un dragon negru, vrei să zici?

Vereesa îl trase pe goblin mai aproape.

– Ai văzut aşa ceva? Când?

– Nu de mult! Chiar înainte să se întunece!

– În cer sau pe pământ?

– Pământ! El...

Falstad se uită la ea.

– Nu poţi avea încredere în cuvântul unui goblin, domniţa mea elfă! Nu ştiu ce înseamnă adevărul!

– Îl voi crede dacă poate să răspundă la o întrebare. Goblinule, era singur acest dragon, şi, dacă nu, cine era cu el?

– Nu vreau să vorbesc despre dragoni ce mănâncă goblini! începu el, dar o împunsătură de-a săbiei Vereesei deschise un rezervor de cuvinte. Nu singur! Nu singur! Avea pe altul cu el! Poate ca să-l mănânce, dar mai întâi ca să vorbească! Nu ascultat! Vrut numai să scap de-acolo! Nu plac dragonii şi nu plac vrăjitorii!

– Vrăjitorii? scăpară şi elfa şi Falstad.

Vereesa încercă să se abţină de la a spera.

– Arăta bine, vrăjitorul acesta? Teafăr?

– Da...

– Descrie-l.

Goblinul se fâstâci, fluturându-şi braţele şi picioarele mici şi subţiri. Luptătoarea nu se lăsă păcălită de membrele-i ce arătau ca fusul. Goblinii puteau fi luptători mortal de periculoşi, cu o putere şi o viclenie pe care înfăţişarea lor firavă le dezminţea.

– Cu coamă roşie şi plin de aroganţă! Înalt şi înveşmântat în

albastru închis! Nu ştiu nici un nume! Nu auzit nici un nume!

Nu era o descriere prea grozavă, dar era, cu siguranţă, îndeajuns. Câţi vrăjitori înalţi, cu părul roşu, îmbrăcaţi în manta albastru închis puteau exista, mai ales în compania lui Deathwing?

– Se pare că e prietenul tău, răspunse Falstad printre dinţi. Se pare că ai avut dreptate, la urma urmei.

– Trebuie să mergem să-l căutăm.

– În întuneric? În primul rând, domniţa mea elfă, nu ai dormit deloc, iar în al doilea rând, chiar dacă întunericul ne oferă acoperire, face, în acelaşi timp, să fie al naibii de greu să vedem orice altceva – chiar şi un dragon!

Oricât de mult şi-ar fi dorit să continue vânătoarea chiar atunci, Vereesa ştia că gnomul avea dreptate. Totuşi, nu putea să aştepte până dimineaţa. Avea să treacă în zbor timp preţios.

– Îmi trebuie doar vreo două ore, Falstad. Dă-mi doar atâta şi apoi putem pleca.

– Încă va fi întuneric... Şi, în caz că ai uitat, atâta cât e de mare, Deathwing e negru ca – ca noaptea!

– Nu trebuie să mergem în căutarea lui, totuşi, spuse ea şi zâmbi. Ştim deja cel puţin unde a aterizat – sau, mai bine spus, unul dintre noi, cei de faţă, ştie.

Se uitară amândoi la goblin, care-şi dorea, evident, să fie altundeva.

– De unde ştim că putem avea încredere în el? Nu-i doar basm că hoţii ăştia micuţi şi verzi sunt mincinoşi notorii!

Luptătoarea întoarse vârful ascuţit al sabiei spre gâtul goblinului.

– Pentru că va avea două opţiuni. Ori ne arată unde au aterizat Deathwing şi Rhonin, ori îl tai bucăţi-bucăţele şi-l fac momeală pentru dragon.

Falstad chicoti.

– Crezi că măcar Deathwing ar putea să înghită pe unul ca el?

Scundul lor prizonier se cutremură şi ochii lui galbeni, tulburători, cu totul fără pupile, se lărgiră într-o frică făţişă. În ciuda distanţei extrem de mici la care se afla de vârful sabiei, goblinul începu să sară într-o manieră sălbatică.

– Vă voi arăta cu bucurie! Chiar cu bucurie! Nu teamă de dragoni aici! Voi conduce şi voi duce la prietenul vostru!

– Las-o mai moale, tu!

Luptătoarea ţinu şi mai strâns creatura aceea drăcească.

– Sau va trebui să-ţi tai limba?

– Scuze, scuze, scuze... murmură noul lor tovarăş.

Goblinul se potoli.

– Nu faceţi rău nenorocitului acestuia...

– *Pfui*! Ce-avem aci nu-i nici măcar o amărâtă de încercare de a fi un goblin!

– Atâta timp cât ne arată drumul.

– Nenorocitul ăsta vă va conduce bine, stăpână! Foarte bine!

Vereesa se gândi.

– Va trebui să îl legăm deocamdată...

– O să-l leg de grifonul meu. Asta îl va ţine sub control pe rozătorul ăsta scârbos.

Când auzi această ultimă sugestie, goblinul păru şi mai nenorocit, într-atât încât luptătoarea cu părul argintiu chiar simţi o oarecare milă pentru creatura verde precum smaraldul.

– Bine, dar asigură-te că grifonul nu-i va face nici un rău.

– Atâta timp cât e cuminte.

Falstad se uită cercetător la prizonier.

– Amărâtul ăsta va fi cuminte, cinstit şi sincer...

Retrăgând vârful săbiei de la gâtul lui, Vereesa încercă să-l liniştească un pic pe goblin. Poate cu puţină bunăvoinţă aveau să scoată mai mult de la nefericita făptură.

– Condu-ne unde vrem să mergem, şi îţi vom da drumul înainte să fie vreun pericol ca dragonul să te mănânce. Îţi dau cuvântul meu că aşa vom face.

Se opri o clipită.

– Ai un nume, goblinule?

– Da, stăpână, da!

Capul lui prea mare se legănă în sus şi-n jos.

– Numele meu este *Kryll*, stăpână, *Kryll*!

– Ei bine, Kryll, fă cum îţi cer şi toate se vor încheia cu bine, înţelegi?

Goblinul ţopăi tare sus-jos.

– O, da, da, înţeleg, stăpână! Vă asigur, nenorocitul acesta vă va duce exact unde e nevoie să mergeţi!

Îi oferi un rânjet zăpăcit.

– Vă promit...

XI

Nekros îşi trecu degetele peste *Sufletul Demonic*, încercând să hotărască următoarea mişcare. Comandantul orcilor nu putuse dormi cea mai mare parte a nopţii; faptul că Torgus nu se întorsese din misiune îi măcina gândurile luptătorului celui vârstnic. Dăduse greş? Pieriseră amândoi dragonii? Dacă da, ce fel de forţă însemna că trimiseseră oamenii ca să o salveze pe Alexstrasza? O armată de călăreţi de grifoni cu vrăjitori în spate? Cu siguranţă că nici măcar Alianţa nu-şi putea permite să trimită aşa o forţă, nu cu războiul de la nord şi cu propriile lor gâlcevi interne...

Încercase să intre în legătură cu Zuluhed pentru a discuta îngrijorările lui, dar şamanul nu răspunsese la misiva lui magică. Orcul ştia ce însemna asta; confruntat deja cu probleme atât de cumplite altundeva, Zuluhed nu avea timp pentru ceea ce îi părea probabil a fi temerile închipuite ale subordonatului său. Şamanul se aştepta ca Nekros să acţioneze cum ar fi trebuit să o facă orice războinic orc, cu hotărâre şi încredere în sine... ceea ce îl trimitea pe ofiţerul schilod înapoi la punctul de plecare.

Sufletul Demonic îi dădea o mare putere pe care o putea comanda, dar Nekros ştia că nu înţelegea nici măcar o fracţiune din potenţialul discului. De fapt, faptul că pricepea profunzimea propriei ignoranţe îl determina pe orc să fie nesigur dacă să

îndrăznească măcar să *încerce* să folosească obiectul pentru mai mult decât o făcuse deja. Zuluhed încă nu își dădea seama ce îi încredințase subordonatului său. Din puținul pe care Nekros îl descoperise pe cont propriu, *Sufletul Demonic* conținea o putere atât de implacabilă încât, mânuită cu pricepere, ar fi putut, probabil, nimici întreaga forță a Alianței despre care ofițerul orc știa că se aduna lângă regiunile nordice ale Khaz Modan-ului.

Problema era că, dacă ar fi fost mânuit fără băgare de seamă, discul putea, la fel de bine, să șteargă de pe fața pământului tot Grim Batol-ul.

– Dă-mi o secure bună și două picioare sănătoase și te-aș arunca în cel mai apropiat vulcan... bombăni el spre obiectul auriu.

Chiar în acea clipă, un războinic ce arăta chinuit dădu buzna în locuința lui, ignorând privirea aspră a comandantului său.

– Se întoarce Torgus!

Veşti bune, în sfârşit! Comandantul răsuflă uşurat. Dacă Torgus se întorsese, atunci cel puțin o amenințare fusese stârpită, la urma urmei. Nekros sări iute de pe bancă. Spera că Torgus fusese în stare să ia măcar un prizonier; Zuluhed s-ar fi așteptat ca așa să fie. Un pic de tortură și omul plângăcios avea să le spună, fără îndoială, tot ce aveau nevoie să știe despre invazia ce se pregătea la nord.

– În sfârșit! Cât de departe?

– Câteva minute. Nu mai mult.

Celălalt orc avea o expresie neliniștită pe fața-i urâtă, dar Nekros o ignoră pe moment, nerăbdător să-i ureze bun venit înapoi puternicului călăreț de dragoni. Cel puțin Torgus nu-l dezamăgise.

Puse de-o parte *Sufletul Demonic* și se grăbi cât putu de tare spre imensa cavernă pe care călăreții de dragoni o foloseau pentru aterizări și decolări. Războinicul care-i adusese vestea îl urma îndeaproape, neobișnuit de tăcut. Nekros, însă, considera binevenită tăcerea, de data asta. Singura voce pe care voia să o audă era cea a lui Torgus, povestindu-i marea lui victorie împotriva străinilor.

Alți câțiva orci, inclusiv cei mai mulți dintre călăreții supraviețuitori, îl așteptau deja pe Torgus la gura larg deschisă a

peşterii. Nekros se încruntă din pricina lipsei de ordine, dar ştia că, la fel ca el, aşteptau cu entuziasm sosirea triumfală a campionului.

– Faceţi loc! Faceţi loc!

Făcându-şi loc, trecu de restul şi se uită fix în lumina slabă ce preceda crăpatul zilei. La început, nu putu deslui nici unul dintre cei doi monştri; santinela care observasesosirea lor iminentăprecis că avea cei mai buni ochi dintre toţi orcii. Apoi... apoi, treptat, Nekros observă o arătare întunecată în depărtare, una care creştea în mărime, umflându-se pe măsură ce se apropia.

Doar unul? Orcul cu un picior de lemn mârâi. Încă o mare pierdere, dar una fără care puteau trăi acum că ameninţarea fusese înfrântă. Nekros nu-şi putea da seama care dragon se întorcea, dar, ca şi ceilalţi, se aştepta să fie cel pe care-l călărea Torgus. Nimeni nu-l putea învinge pe cel mai mare campion al Grim Batolului.

Şi totuşi... Şi totuşi... pe când dragonul lua o formă tot mai bine definită, Nekros observă că zbura într-un mod dezordonat, că aripile păreau sfâşiate şi coada atârna practic moale, fără vlagă. Mijind ochii, văzu că fiara era, într-adevăr, mânată de un călăreţ, dar că acel călăreţ şedea aproape prăbuşindu-se din şa, ca şi cum abia de era conştient.

O furnicătură neplăcută trecu în sus şi-n jos prin spinarea comandantului.

– Daţi-vă la o parte! strigă el. Daţi-vă la o parte! Va avea nevoie de mult spaţiu ca să aterizeze!

Şi aşa şi era, căci, pe când se îndepărta şontâc-şontâc, Nekros îşi dădu seama că fiara lui Torgus urma să aibă nevoie de aproape tot spaţiul liber din încăperea imensă. Cu cât se apropia mai mult dragonul, cu atât mai bine i se vedea zborul dezordonat. Preţ de o clipită, Nekros crezu chiar că monstrul s-ar fi putut izbi de panta muntelui, atât de rău îşi controla mişcările. Doar în ultima clipă, îndemnat, poate, de dresorul lui, monstrul stacojiu reuşi să intre.

Cu o izbitură, dragonul aterizează în mijlocul lor.

Orcii strigară de surpriză şi consternare când fiara rănită alunecă mai înainte, incapabilă să-şi oprească avântul. Un

războinic zbură cât colo când fu surprins de o aripă. Coada se legănă încoace şi încolo, lovind puternic pereţii şi făcând să cadă bucăţi mari de stâncă din tavan. Nekros se sprijini de un perete şi scrâşni din dinţi. Praf se ridică de pretutindeni.

Liniştea cuprinse brusc încăperea, o linişte în timpul căreia ofiţerul schilod şi cei care reuşiseră să se dea la o parte din calea dragonului începură să-şi dea seama că creatura gigantică din faţa lor reuşise să se întoarcă la cuib... doar pentru a muri.

Nu la fel, însă, stăteau lucrurile cu călăreţul. O arătare se ridică din norul de praf, o formă ce se legăna, dar totuşi impresionantă, care se dezlegă de leşul gigantic şi alunecă de-o parte, mai-mai să cadă în genunchi când atinse podeaua. Scuipă sânge şi praf din gură, apoi privi atent în jur cum putu mai bine, căutând... căutând...

Pe Nekros.

– Suntem pierduţi! mugi cel mai curajos, cel mai puternic dintre călăreţii dragonilor. Suntem pierduţi, Nekros!

Aroganţa lui Torgus fusese acum temperată de altceva, ceva ce comandantul lui recunoscu cu întârziere ca fiind resemnare. Torgus, care jurase dintotdeauna să moară luptând, arăta acum peste poate de înfrânt.

Nu! Nu el! Orcul mai bătrân merse şontâc-şontâc spre campionul lui cât putu de iute, cu o expresie tot mai întunecată.

– Linişte! Nu vreau să aud nimic de felul ăsta! Faci clanurile de ruşine! Te faci pe tine însuţi de ruşine!

Torgus se sprijini cum putu mai bine de ce mai rămăsese din dragonul său.

– Ruşine? Nu am ruşine, bătrâne! Am văzut doar adevărul – şi adevărul e că nu mai avem nici o speranţă acum! Nu aici!

Ignorând faptul că orcul celălalt era mai înalt şi mai masiv decât el, Nekros îl apucă pe călăreţ de umeri şi îl scutură.

– Vorbeşte! Ce te face să declami o asemenea trădare?

– Uită-te la mine, Nekros! Uită-te la dragonul meu! Ştii ce a făcut asta? Ştii cu ce ne-am luptat?

– O armată de grifoni? O legiune de vrăjitori?

Pete de sânge acopereau medaliile, odată splendide, încă prinse

în pieptul lui Torgus. Călăreţul de dragoni încercă să râdă, dar fu cuprins de un atac de tuse. Nekros aşteptă nerăbdător.

– Ar – ar fi fost o luptă mai dreaptă, să zic aşa! Nu, am văzut doar o mână de grifoni – momeală, probabil! Trebuie să fi fost! Prea puţini pentru orice forţă bună de ceva...

– Lasă astea! Ce v-a făcut asta?

– Ce a făcut asta? întrebă Torgus, şi se uită dincolo de comandantul lui, cercetându-i pe ceilalţi războinici. Moartea însăşi – moartea întrupată în forma unui dragon negru!

Consternarea îi cuprinse pe orci. Nekros însuşi înţepeni la auzul acelor cuvinte.

– Deathwing?

– Şi luptând de partea oamenilor! A venit dintre nori chiar când încercam să atac unul dintre grifoni! Abia am scăpat!

Nu se putea să fie aşa... Şi totuşi... *trebuia* să fie. Torgus nu ar fi inventat o minciună atât de simplă, fără înfloriturі. Dacă spunea că Deathwing făcuse asta – şi, cu siguranţă, tăieturile şi sfâşierile ce decorau leşul gigantic adăugau multă crezare cuvintelor lui – atunci Deathwing *făcuse* asta.

– Spune-mi mai mult! Nu lăsa deoparte nici un amănunt!

În ciuda halului în care el însuşi se afla, călăreţul făcu ce i se ceruse, povestind cum el şi celălalt orc dăduseră peste grupul aparent neînsemnat. Iscoade, poate. Torgus văzuse mai mulţi gnomi, un elf, şi cel puţin un vrăjitor. Prăzi uşoare, în afară de sacrificiul neaşteptat al unui războinic om, care reuşise, oarecum singur, să ucidă celălalt dragon.

Chiar şi după aceea, Torgus nu se aşteptase la prea multe probleme. Vrăjitorul se dovedise a fi, întrucâtva, o pacoste, dar dispăruse în mijlocul luptei, căzând, probabil, şi murind. Orcul se apropiase de grup, gata a isprăvi cu ei.

Atunci atacase Deathwing. Terminase uşor, în doi timpi şi trei mişcări, cu dragonul lui Torgus, care refuzase, iniţial, instrucţiunile dresorului său şi căutase să se lupte. Nefiind laş, Torgus îşi dăduse, cu toate acestea, imediat seama de zădărnicia de a lupta împotriva namilei blindate. În repetate rânduri în timpul luptei strigase către dragonul său să se întoarcă şi să se îndepărteze. Dragonul roşu se

supusese şi se îndepărtase, în cele din urmă, doar când rănile lui se dovediseră a fi prea mult de suportat.

Când se derula povestea, Nekros văzu adeverindu-i-se toate coşmarurile cele mai rele. Goblinul Kryll avusese dreptate când îl informase că Alianţa căuta să o smulgă pe Regina Dragonilor de sub controlul orcilor, dar micuţa creatură ticăloasă ori nu ştiuse ori nu se sinchisise să-i spună stăpânului ei despre forţele strânse pentru această misiune. Cumva, oamenii reuşiseră inimaginabilul – un pact cu singura creatură pe care ambele părţi o respectau şi de care ambele se temeau.

– Deathwing... murmură el.

Totuşi, de ce ar irosi ei namila blindată într-o astfel de misiune? Desigur, Torgus avea dreptate când spunea că cei pe care îi descoperise trebuiau să fie iscoade sau momeală. Sigur că o forţă mult mai amplă îi urma îndeaproape.

Iar lui Nekros îi trecu brusc prin cap ce se petrecea.

Se întoarse cu faţa spre ceilalţi orci, străduindu-se să nu-i tremure vocea, să nu-şi piardă glasul.

– Invazia a început, dar nu e vorba de nord! Oamenii şi aliaţii lor vin să ne atace pe noi mai întâi!

Războinicii se uitară unul la altul cuprinşi de panică, dându-şi, evident, seama că se confruntau cu o ameninţare mai mare decât oricine din Hoardă şi-ar fi putut imagina. Era un lucru să mori vitejeşte în bătălie, şi altceva să ştii că urma să fii măcelărit.

Concluziile lui Nekros aveau sens pentru el, totul se lega perfect în mintea lui. Să atace pe neaşteptate de la vest, să pună stăpânire pe porţiunea de sud a Khaz Modan-ului, să o elibereze sau să o omoare pe Regina Dragonilor – lăsând în nord ce mai rămânea din Hoardă, lângă Dun Algaz, lipsiţi de principalul lor sprijin – apoi să meargă în sus din Grim Batol. Prinşi între atacatorii dinspre sud şi cei venind dinspre Dun Modr, ultimele speranţe ale rasei orcilor aveau să fie zdrobite, iar supravieţuitorii urmau să fie trimişi în enclavele păzite înfiinţate de oameni.

Zuluhed îl lăsase responsabil cu toate problemele ce priveau muntele şi dragonii captivi. Şamanul nu considerase de cuviinţă să răspundă, şi prin urmare presupunea că putea avea încredere

că Nekros făcea ceea ce trebuia făcut. Foarte bine, dar, atunci Nekros avea să facă exact *ce trebuia făcut.*

– Torgus! Oblojeşte-ţi rănile şi dormi un pic! O să am nevoie de tine mai târziu!

– Nekros...

– Supune-te!

Furia din ochii lui îl făcu chiar şi pe campion să bată în retragere. Torgus aprobă din cap şi, cu ajutorul unui camarad, se îndepărtă. Nekros îşi îndreptă atenţia din nou spre ceilalţi.

– Adunaţi tot ce-i mai important şi urcaţi în căruţe! Duceţi toate ouăle în lăzi căptuşite cu fân – şi ţineţi-le la căldură!

Se opri, parcurgând o listă mintală.

– Fiţi gata să omorâţi orice progenitură încă prea sălbatică pentru a fi dresată ca lumea!

Asta îl făcu pe Torgus să se oprească. Şi el şi ceilalţi călăreţi îi adresară căutături îngrozite comandantului lor.

– Să *omorâm* puii? Avem nevoie...

– Avem nevoie de orice poate fi mutat repede – pentru orice eventualitate!

Orcul mai înalt se uită fix la el.

– Pentru ce eventualitate?

– În caz că nu reuşesc să mă ocup de Deathwing...

Acum îi făcuse pe toţi să se holbeze la el de parcă i-ar fi apărut un al doilea cap şi s-ar fi transformat într-un căpcăun.

– Să te ocupi de Deathwing? mârâi unul dintre ceilalţi călăreţi.

Nekros îl căută pe principalul său îngrijitor de animale, orcul care îl ajuta cel mai mult în privinţa Reginei Dragonilor.

– Tu! Hai cu mine! Trebuie să vedem cum să o mutăm pe mamă!

În cele din urmă, Torgus crezu că ştie ce se întâmpla.

– Părăseşti Grim Batol-ul! Duci totul spre frontul de nord!

– Da...

– Ne vor urmări pur şi simplu! Deathwing va merge după noi!

Orcul cu picior de lemn pufni.

– Ţi-ai primit ordinul... sau sunt înconjurat acum de soldaţi scânciţi în loc de războinici puternici?

Aluzia îşi atinse ţinta. Torgus şi ceilalţi se îndreptară de spate: Nekros putea fi schilod, dar era comandant încă. Nu puteau face altceva decât să se supună, indiferent cât de smintite li se păreau planurile lui.

Trecu de campionul rănit, trecu de toţi ce-i stăteau în cale, iar mintea îi spumega deja ca un torent. Da, era esenţial să o scoată pe Regina Dragonilor afară, sub cerul liber, chiar dacă numai la gura acestei caverne. Aşa avea să-i slujească lui cel mai bine.

Urma să facă aşa cum făcuseră oamenii. Să pună momeala – deşi, în caz că el dădea greş, ouăle, cel puţin, trebuiau să ajungă la Zuluhed. Chiar dacă doar *ele* supravieţuiau, tot ar fi fost de ajutor Hoardei... iar dacă Nekros putea să obţină victoria, chiar dacă l-ar fi costat viaţa, atunci orcii mai aveau încă o şansă.

O mână vânjoasă alunecă spre săculeţul unde se afla *Sufletul Demonic*. Nekros Skullcrusher se întrebase despre limitele misteriosului talisman – acum urma să aibă o şansă de a afla.

Lumina slabă a zorilor îl trezi pe Rhonin din ceea ce îi păru unul dintre cele mai adânci somnuri pe care le încercase vreodată. Cu efort, vrăjitorul se ridică şi se uită în jur, încercând să-şi dea seama unde se afla. O zonă împădurită, nu hanul la care visase. Nu hanul unde el şi Vereesa şezuseră, vorbind despre...

Eşti treaz... bine...

Cuvintele îi răsăriră în minte fără nici un avertisment, cât pe ce să-l facă să intre în stare de şoc. Rhonin sări în picioare, se învârti de jur împrejur în cerc până îşi dădu seama care era sursa.

Apucă strâns medalionul care-i atârna la gât, cel care îi fusese dat în seara precedentă de către Deathwing.

Cristalul negru-fumuriu din mijloc emana o licărire slabă, iar când Rhonin se holbă la el, îşi aminti evenimentele întregii seri, inclusiv promisiunea pe care o făcuse măreaţa dihanie. *Voi fi acolo, să te conduc tot drumul*, spusese dragonul.

– Unde eşti? întrebă magul în cele din urmă.

Altundeva, răspunse Deathwing. *Dar sunt şi cu tine...*

Gândul îl făcu pe Rhonin să se cutremure, şi se întrebă de ce

fusese în cele din urmă de acord cu oferta dragonului. Probabil pentru că nu avusese, de fapt, încotro.

– Ce se întâmplă acum?

Soarele răsare. Trebuie să te porneşti la drum...

Uitându-se atent în jur, magul precaut cercetă peisajul înspre est. Pădurea făcea locunei zone stâncoase, neospitaliere, care, ştia el din hărţi, avea să-l ducă în cele din urmă spre Grim Batol şi muntele unde orcii o ţineau pe Regina Dragonilor. Rhonin estimă că Deathwing îl scăpase de câteva zile de călătorie aducându-l atât de aproape. Grim Batol-ul trebuia să fie la doar două sau trei zile depărtare, cu condiţia ca Rhonin să nu se menajeze.

Porni în direcţia evidentă – doar ca să fie întrerupt imediat de către Deathwing.

Nu pe acolo ar trebui să mergi.

– De ce nu? Duce direct spre munte.

Şi în ghearele orcilor, omule. Eşti chiar atât de neţchibzuit?

Rhonin se înfrână să nu răspundă la insultă, nerostindu-şi replica. În schimb, întrebă:

– Încotro, atunci?

Vezi...

Iar în mintea omului străfulgeră imaginea locului în care se afla. Rhonin abia avu timp să digere acea viziune uluitoare înainte ca aceasta să înceapă să se *mişte*. Mai întâi încet, apoi cu mai mare şi mai mare iuţeală, imaginea se mişcă de-a lungul unei cărări anume, gonind prin păduri şi prin regiunile stâncoase. De acolo se răsuci şi se întoarse, imaginile continuând să se accelereze într-un ritm ameţitor. Stânci şi albii trecură ca nişte săgeţi, copacii trecură ca prin ceaţă. Rhonin fu nevoit să se ţină de cel mai apropiat trunchi de copac ca să nu fie luat cu totul, doborât de imaginile din propria-i minte.

Dealurile se făcură mai înalte, mai ameninţătoare, devenind în sfârşit primii munţi. Chiar şi atunci, viziunea nu încetini, nu înainte de a se fixa deodată asupra unui pisc anume, unul care îl atrăgea pe vrăjitor în ciuda ezitărilor sale.

La baza acelui pisc, imaginea din mintea lui Rhonin se întoarse spre cer atât de abrupt încât vrăjitorul aproape că-şi pierdu complet

simţul echilibrului. Viziunea urcă spre marele vârf, arătând mereu zone despre care vrăjitorul îşi dădu seama că aveau proeminenţe sau locuri unde te puteai agăţa cu mâinile. Merse în sus şi iar în sus, până ajunse, în sfârşit, la o gură îngustă de peşteră...

... şi se termină la fel de brusc precum începuse, lăsând în urma ei un Rhonin cutremurat ce stătea din nou în mijlocul unui frunziş.

Aceea e cărarea, singura cărare care îţi va permite să atingi ţinta noastră...

– Dar ruta aceea va dura mai mult, şi va trece prin regiuni mai primejdioase!

Nu voia nici măcar să se gândească să se caţere pe acel versant muntos. Ceea ce părea a fi o rută simplă pentru un dragon arăta extrem de nesigură pentru un om, chiar şi pentru unul înzestrat cu puterea magiei.

Vei fi ajutat. N-am spus că va trebui să mergi pe jos tot drumul...

– Dar...

E vremea să începi, insistă vocea.

Rhonin începu să păşească... sau, mai degrabă, *picioarele* lui Rhonin începură să păşească.

Efectul dură doar câteva clipe, dar se dovedi a fi suficient pentru a-l îndemna pe vrăjitor să continue. După ce membrele lui reveniră spre propria lui folosinţă, Rhonin porni energic înainte, nedorind să mai treacă printr-o a doua lecţie. Deathwing îi arătase foarte uşor cât de puternică era legătura dintre ei.

Dragonul nu mai vorbi, dar Rhonin ştia că Deathwing stătea la pândă undeva într-un colţişor al minţii lui. Şi totuşi, cu toată puterea namilei negre, aceasta nu părea a-l controla întru totul pe Rhonin. Cel puţin, gândurile lui Rhonin păreau a fi ascunse simţurilor cercetătoare ale draconicului său aliat. Altfel, Deathwing nu ar fi fost mulţumit de vrăjitor în clipa de faţă, căci Rhonin se muncea deja să găsească o modalitate de a se sustrage influenţei dragonului.

Curios. Noaptea trecută fusese mai mult decât dornic să creadă cea mai mareparte din ceea ce îi spusese Deathwing, chiar şi partea privind dorinţa celui negru de a o salva pe Alexstrasza. Acum, însă, se instalase un simţ al realităţii. Bineînţeles că, dintre toate creaturile, Deathwing dorea cel mai puţin să îl vadă eliberat pe cel

mai mare rival al său. Nu încercase el, pe toată durata războiului, să distrugă tot neamul ei?

Şi totuşi, îşi amintea de asemenea că Deathwing răspunsese şi la acea întrebare, mai spre sfârşitul conversaţiei lor.

Copiii Alexstraszei au fost crescuţi de orci, omule. Au fost întorşi împotriva tuturor celorlalte fiinţe. Eliberarea lor nu ar schimba ceea ce au devenit. Tot şi-ar sluji stăpânii. Îi ucid pentru că nu am de ales – înţelegi?

Iar Rhonin *înţelesese* atunci. Tot ceea ce îi spusese dragonul în noaptea dinainte îi păruse atât de adevărat – dar la lumina zilei, vrăjitorul punea acum la îndoială profunzimea acelor adevăruri. Se putea ca Deathwing să fi fost sincer în tot ceea ce spusese, şi totuşi asta nu însemna că nu avea şi alte motive, mai întunecate, pentru ceea ce făcea.

Rhonin cumpăni dacă să-şi scoată medalionul şi să-l arunce pur şi simplu. Însă, dacă ar fi făcut asta, ar fi atras, fără îndoială, atenţia aliatului său nedorit, şi ar fi fost extrem de uşor pentru Deathwing să-l găsească. Dragonul dovedise deja cât de ager putea fi. Rhonin se îndoia şi că, dacă Deathwing trebuia să vină din nou după el, monstrul blindat avea să vină ca tovarăş.

Pentru moment, tot ce putea face era să meargă mai departe pe cărarea aleasă. Lui Rhonin îi trecu prin cap că nu avea merinde cu el, nici măcar un burduf de apă, căci lucrurile acelea erau acum în mare, cu nefericitul Molok şi cu grifonul lui. Deathwing nici măcar nu considerase de cuviinţă să-i pună ceva la dispoziţie, iar mâncarea şi băutura pe care i le dăduse dragonul în noaptea dinainte fuseseră, după câte se părea, toate mijloacele de subzistenţă pe care vrăjitorul avea să le primească.

Nederanjat, Rhonin merse înainte. Deathwing voia ca el să ajungă la munte, iar magul era de acord cu asta. Cumva, Rhonin avea să reuşească să ajungă acolo.

Pe când urca pe terenul tot mai nesigur, gândurile lui se întorceau involuntar spre Vereesa. Elfa dovedise o dăruire tenace faţă de îndatorirea ei, dar sigur acum se întorsese... cu condiţia ca şi ea să fi supravieţuit atacului. Ideea că se putea ca luptătoarea să nu fi supravieţuit făcu să apară deodată un nod în gâtul lui Rhonin

şi îl făcu să se poticnească. Nu, sigur că supravieţuise, iar simţul practic îi dictase să se întoarcă în Lordaeron la cei din neamul ei.

Sigur că aşa stăteau lucrurile...

Rhonin se opri, plin, dintr-o dată, de imboldul de a face cale-ntoarsă. Avea marea bănuială că Vereesa nu făcuse ceea ce era de la sine înţeles, ci insistase, mai degrabă, să meargă mai departe, convingându-l, poate, pe Falstad cel de neconvins, să o ducă în zbor înspre Grim Batol. Şi chiar acum, presupunând că nu i se întâmplase nimic altceva, se prea putea ca Vereesa să fie pe urmele lui, apropiindu-se încet de el.

Vrăjitorul făcu un pas spre vest...

Omule...

Rhonin înghiţi un blestem când vocea lui Deathwing îi umplu capul. Cum ştiuse dragonul atât de repede? Putea, în definitiv, să citească gândurile magului?

Omule... e vremea să te odihneşti şi să mănânci...

– Ce – ce vrei să spui?

Te-ai oprit. Căutai apă şi mâncare, nu-i aşa?

– Da.

Nu avea sens să-i spună dragonului adevărul.

Eşti la doar o mică distanţă de aşa ceva. Întoarce-te din nou spre est şi mai mergi câteva minute. Te voi conduce.

Ocazia fiind pierdută, Rhonin se supuse. Tot poticnindu-se pe cărarea stâncoasă, ajunse treptat la un petic împădurit la naiba-n praznic. Era uimitor cum până şi în cele mai rele întinderi de pământ din Khaz Modan viaţa izbutea să continue. Măcar pentru umbră, Rhonin chiar îi mulţumi aliatului său nedorit.

În mijlocul crângului vei găsi ce doreşti...

Nu *tot* ce dorea, deşi vrăjitorul nu-i putu spune asta lui Deathwing. Cu toate acestea, merse într-acolo cu un oarecare entuziasm. Din ce în ce mai mult, mâncarea şi apa îl atrăgeau. Iar câteva minute de odihnă aveau să-i ajute, cu siguranţă.

Copacii erau mici pentru specia lor, aveau mai puţin de patru metri, dar ofereau umbră bună. Rhonin intră în dumbravă şi se uită în jur imediat. Sigur trebuia să fie un izvoraş aici şi poate nişte fructe. Ce altceva de-ale gurii putea Deathwing oferi de la distanţă?

Un *ospăţ*, se părea. Acolo, chiar în mijlocul zonei împădurite, se afla aşternută o mică masă cu mâncare şi băutură cum Rhonin nici nu şi-ar fi putut închipui că avea să găsească. Friptură de iepure, pâine proaspătă, fructe tăiate, şi – atinse plosca cu o oarecare înfiorare -- apă rece.

Mănâncă, şopti vocea dragonului.

Rhonin se supuse cu avânt, înfulecând din mâncare. Iepurele fusese proaspăt gătit şi condimentat la perfecţie; pâinea păstra mirosul plăcut al cuptorului. Lăsând la o parte manierele, bău direct din ploscă... Şi descoperi că, deşi vasul ar fi trebuit să fie pe jumătate gol după aceea, rămăsese plin. De atunci încolo, Rhonin bău cât dori fără nici o grijă, ştiind că Deathwing îl voia sănătos şi în putere... chiar dacă numai până când vrăjitorul avea să ajungă la munte.

Şi el ar fi putut să facă să apară ceva de-ale gurii prin propriile-i vrăji, dar acest lucru l-ar fi vlăguit de puteri de care putea avea nevoie în vremuri mai de restrişte. În plus, Rhonin se îndoia că el însuşi ar fi putut crea aşa un ospăţ, cel puţin nu fără efort.

Mai devreme decât spera, vocea lui Deathwing se auzi din nou. *Eşti sătul?*

– Da... da, sunt. Mulţumesc.

E timpul să mergi mai departe. Ştii drumul.

Rhonin ştia, într-adevăr, drumul. De fapt, îşi putea proiecta mintal întreaga rută pe care i-o arătase dragonul. Deathwing dorise, se părea, să se asigure că pionul său nu cutreiera în direcţia greşită.

Neavând încotro, vrăjitorul se supuse. Se opri doar atât cât să se mai uite o dată fugar în spate, sperând zadarnic şi absurd că, poate, avea să zărească, măcar în depărtare, părul argintiu atât de familiar, şi dorindu-şi, totuşi, în acelaşi timp, ca nici Vereesa şi nici măcar Falstad să nu-l urmeze. Duncan şi Molokpieriseră deja din cauza misiunii lui; prea multe morţi apăsau acum pe umerii luiRhonin.

Ziua îmbătrânea. Soarele coborâse aproape de orizont, iar Rhonin începu să pună la îndoială cărarea lui Deathwing. Nu văzuse încă şi nici nu se confruntase cu un străjer orc, iar Grim

Batol-ul avea, cu siguranţă, aşa ceva. De fapt, nu văzuse nici măcar un singur dragon. Ori nu mai patrulau cerurile pe aici, ori vrăjitorul rătăcise pe cărări atât de îndepărtate încât ieşise din raza lor de acţiune.

Soarele se cufundă şi mai mult. Nici măcar o a doua masă, izvorâtă, după câte se părea, din magia lui Deathwing, nu-l linişti pe Rhonin. Când dispăru ultima lucire de lumină a zilei, se opri şi încercă să deslușească peisajul dinainte-i. Până acum, singurii munţi pe care îi putu vedea se aflau mult prea în depărtare. Aveau să-i trebuiască mai multe zile doar ca să ajungă la ei, darmite la piscul unde orcii ţineau dragonii.

Ei bine, Deathwing îl adusese până aici; Deathwing urma acum să-i explice cum gândea el că omul putea să ajungă la destinaţie.

Apucând strâns medalionul, cu ochii încă aţintiţi asupra munţilor din depărtare, Rhonin vorbi parcă cu aerul.

– Am nevoie să vorbesc cu tine.

Vorbeşte...

Nu se aşteptase cu adevărat ca metoda să funcţioneze. Până acum fusese întotdeauna dragonul cel care îl contactase, nu invers.

– Ai spus că această cărare mă va duce în munţi, dar, dacă e aşa, va dura mult mai mult decât îmi permite timpul. Nu ştiu cum te aşteptai să ajung la pisc atât de repede pe jos.

Aşa cum am spus mai devreme, nu trebuie să parcurgi întregul drum printr-o metodă atât de primitivă. Viziunea pe care am trimis-o cu imaginea cărării a fost pentru ca tu să fii mereu liniştit ştiind că nu te-ai pierdut.

– Atunci cum se presupune că ajung acolo?

Răbdare. Ei ar trebui să fie la tine în curând.

Ei?

Rămâi unde eşti. Aşa ar fi cel mai bine.

– Dar...

Rhonin îşi dădu seama că Deathwing nu mai vorbea cu el. Vrăjitorul se gândi iar să smulgă medalionul de la gât şi să-l arunce printre pietre, dar la ce bun avea să ducă asta? Rhonin tot trebuia să ajungă în teritoriul orcilor.

Despre cine vorbise Deathwing?

Iar apoi auzi un sunet, un sunet ca nici un altul pe care îl pomenise vreodată. Gândul său dintâi îi sugeră că putea fi un dragon, dar, dacă era aşa, trebuia să fie un dragon chinuit de o teribilă indigestie. Rhonin se uită în gol înspre cerul tot mai întunecat, nevăzând, la început, nimic.

O scurtă străfulgerare de lumină îi atrase atenţia, o străfulgerare de lumină venind de sus.

Rhonin blestemă, gândindu-se că Deathwing îi întinsese o cursă ca să fie luat prizonier de către orci. Precis că lumina fusese vreun fel de torţă sau de cristal în mâna vreunui călăreţ de dragoni. Vrăjitorul invocă o vrajă; nu avea să se predea fără să lupte, indiferent cât de zadarnică se putea dovedi a fi fost lupta.

Apoi lumina străfulgeră din nou, de data aceasta pentru mai mult timp. Rhonin se pomeni în lumină, o ţintă perfectă pentru orice monstru râgâitor ce stătea la pândă în cerurile întunecate.

– Ţi-am spus că e aici!

– Am ştiut asta tot timpul! Am vrut doar să văd dacă tu ştiai cu adevărat!

– Mincinosule! Eu ştiam şi tu nu! Eu ştiam şi tu nu!

O expresie de nemulţumire se formă pe buzele tânărului făcător de vrăji. Ce fel de dragon se contrazicea pe sine însuşi pe nişte tonuri atât de prosteşti şi piţigăiate?

– Ai grijă la lampa aia! zise înjurând una dintre voci.

Lumina se îndepărtă brusc de Rhonin şi se îndreptă în sus. Raza lumină scurt o formă imensă, ovală – cu un vârf în partea din faţă – înainte să licărească înspre partea din spate, unde vrăjitorul desluşi un mecanism ce scotea fum şi râgâia, învârtind o elice propulsoare la capătul ovalului.

Un balon! îşi dădu seama Rhonin. *Un zeppelin!*

Mai văzuse, de fapt, până atunci, una dintre creaţiile acelea remarcabile, în toiul războiului. Saci uluitori, umpluţi cu gaz, atât de imenşi încât puteau efectiv ridica o nacelă deschisă cu două sau trei persoane înăuntru. În timpul războiului, fuseseră folosite pentru observarea forţelor inamice atât pe pământ cât şi în aer, şi totuşi, ce îl uimea cel mai mult pe Rhonin în legătură cu ele fusese nu existenţa lor, ci faptul că fuseseră puse în mişcare prin alte

resurse decât magia – cu ulei şi apă. O maşinărie care nici nu era construită prin vrăji, şi nici nu avea nevoie de vrăji conducea balonul, un mecanism care întorcea elicea propulsoare fără ajutorul energiei umane.

Lumina reveni asupra lui, fixându-se, parcă cu hotărâre de această dată, asupra lui. Pasagerii din balonul zburător îl vedeau acum, şi era clar că nu intenţionau să-l piardă iar din vedere. Doar atunci îşi aminti magul fascinat exact care rasă se dovedise a avea atât inventivitatea cât şi acel dram de nebunie necesar ca să visezi la un asemenea concept.

Goblini – iar goblinii se aflau în slujba Hoardei.

Ţâşni înspre cele mai mari stânci, sperând să se piardă după ele destul cât să poată măcargăsi o vrajă potrivită pentru baloanele zburătoare, dar atunci o voce familiară îi sună în cap precum un ecou.

Stai!

– Nu pot! Sunt goblini deasupra! Am fost depistat de nava lor aeriană! Vor chema orcii!

Nu te vei mişca!

Picioarele lui Rhonin refuzară să i se mai supună. În schimb, îl întoarseră înapoi cu faţa spre descurajantul balon şi piloţii lui şi mai descurajanţi. Zeppelinul coborî până la un punct chiar deasupra capului nefericitului vrăjitor. O scară de frânghie căzu peste marginea nacelei de observare, mai-mai să-l lovească pe Rhonin.

Mijlocul tău de transport a sosit, îl informă Deathwing.

XII

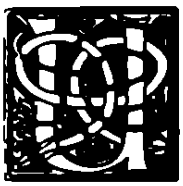

rcarea la tron a Lordului Prestor pare aproape inevitabilă, îl informă pe Krasus silueta neclară din sfera de smarald. Are un dar al convingerii aproape uimitor. Ai dreptate; precis că e vrăjitor.

Aşezat în mijlocul chiliei sale, Krasus privi atent globul şi spuse:

– Pentru a-i convinge pe monarhi va fi nevoie de multe dovezi. Neîncrederea lor în Kirin Tor sporeşte pe zi ce trece... Şi asta poate fi, de asemenea, lucrătura acestui pretins rege.

Celălalt vorbitor, femeia mai vârstnică din consiliul intern, aprobă din cap drept răspuns.

– Am început observarea. Singura problemă e că acest Prestor se dovedeşte a fi foarte evaziv. Pare capabil să intre şi să iasă din locuinţa sa fără ştirea noastră.

Krasus se prefăcu uşor surprins.

– Cum se poate aşa ceva?

– Nu ştim. Mai rău, castelul lui e împrejmuit de ceva vrăji foarte urâte. Aproape că l-am pierdut pe Drenden din pricina uneia dintre surprizele acelea.

Vestea că Drenden, magul bărbos cu voce de bariton, mai-mai că fusese victima uneia dintre capcanele lui Deathwing îl îngrozi o clipă pe Krasus. În ciuda fanfaronadei bărbatului, dragonul respecta abilităţile celuilalt mag. Pierderea lui Drenden într-un moment ca acesta i-ar fi costat scump.

– Trebuie să ne mişcăm cu grijă, îndemnă el. Voi vorbi cu tine din nou în curând.

– Ce plănuieşti, Krasus?

– O scormonire în trecutul acestui tânăr nobil.

– Crezi că vei găsi ceva?

Vrăjitorul cu glugă ridică din umeri.

– Putem doar să sperăm.

Alungă imaginea ei, apoi se lăsă pe spate să se gândească. Krasus regreta că trebuise să-şi îndrume asociaţii pe căi greşite, chiar dacă fusese pentru binele lor. Cel puţin intruziunile lor în afacerile „de muritor" ale lui Deathwing aveau să îl distragă pe cel negru. Ceea ce avea să-i dea lui Krasus un pic mai mult timp. Se ruga doar ca nimeni altcineva să nu îşi mai rişte viaţa aşa cum o făcuse Drenden. Cei din Kirin Tor urmau să aibă nevoie de toată puterea lor intactă dacă celelalte regate se năpusteau asupră-le. Propria sa excursie pentru a-l vizita pe Malygos se încheiase cu prea puţină satisfacţie. Malygos promisese doar să ia în considerare cererea lui. Krasus bănuia că marele dragon credea că putea să-i vină de hac lui Deathwing când avea chef. Monstrul albastru-argintiu nu prea îşi dădea seama că nu mai rămânea timp pentru nici unul dintre dragoni. Dacă Deathwing nu putea fi oprit acum, probabil că nu avea să mai fie oprit niciodată.

Ceea ce îi lăsa acum lui Krasus o singură alegere extrem de nedorită.

– Trebuie s-o fac...

Trebuia să-i caute pe ceilalţi mari dragoni, pe celelalte Aspecte. Să convingă pe unul dintre ei şi mai putea încă să câştige ajutorul promis de Malygos.

Totuşi, Cea a Visării se demonstrase întotdeauna o făptură extrem de evazivă... ceea ce însemna că rămăşagul cel mai bun al lui Krasus era să ia legătura cu Lordul Timpului – ai cărui servitori respinseseră deja în repetate rânduri cererile lui Krasus.

Totuşi, ce altceva putea să facă dacă nu să încerce din nou?

Krasus se ridică, grăbindu-se la un banc de lucru pe care stăteau aranjate în sticluţe şi flacoane multe dintre obiectele îndeletnicirii lui. Cercetă rând după rând de borcane, ochii trecându-i iute peste

chimicale şi obiecte magice care i-ar fi făcut pe omologii săi din Kirin Tor grozav de invidioşi, şi mai mult decât un pic curioşi să afle cum de putuse obţine multe dintre obiectele în cauză. Dacă şi-ar fi dat ei vreodată seama exact de cât de mult timp practica el arta magiei...

Iată! Un mic flacon conţinând o singură floare veştejită îl făcu să se oprească.

Trandafirul Eon. Cinci petale de nuanţe uluitor de diferite înconjurând sfera aurie din mijloc. Când Krasus ridică dopul flaconului, un parfum slab care îi aminti brusc de adolescenţa sa îi pluti pe sub nas. Cu o oarecare ezitare, introduse degetele înăuntru, apucă floarea ofilită...

... şi se minună căci aceasta reveni dintr-o dată la legendara-i strălucire în clipa când o atinseră degetele lui ascuţite.

Roşu precum focul. Verde precum smaraldul. Argintiu precum zăpada. Albastru ca adâncurile mării. Negru ca miezul nopţii. Fiecare petală radia o frumuseţe la care artiştii puteau doar visa. Nici un alt obiect nu putea depăşi frumuseţea ei inerentă, nici o altă floare nu putea egala mireasma ei nemaipomenită.

Ţinându-şi respiraţia o clipă, Krasus *zdrobi* floarea minunată.

Lăsă fragmentele să-i cadă în cealaltă mână. O furnicătură se răspândi dinspre palmă înspre degete, dar magul dragon o ignoră. Ţinând rămăşiţele sus, mult deasupra capului, vrăjitorul şopti cuvintele puterii magice – apoi aruncă pe podea ceea ce mai rămăsese din trandafirul legendar.

Dar când bucăţile zdrobite atinseră piatra, se transformară dintr-o dată în nisip, un nisip care se răspândi pe podeaua odăii, umplu odaia însăşi, o inundă, acoperind totul, înghiţind totul...

... şi lăsându-l brusc pe Krasus în picioare în mijlocul unui deşert nesfârşit, învolburat în vârtejuri.

Totuşi, nici un muritor – şi nici măcar Krasus însuşi, de fapt – nu văzuse vreodată un deşert ca acesta, căci aici zăceau împrăştiate, cât vedeai cu ochii, fragmente de ziduri, statui crăpate şi erodate, arme ruginite şi – magul căscă gura de mirare – chiar şi oasele pe jumătate îngropate ale unei fiare gigantice care, când fusese vie, făcuse să pară pitici până şi dragonii. Erau şi clădiri, şi deşi la

început ai fi putut crede că şi clădirile şi toate relicvele din jurul lor erau, toate, parte a unei vaste civilizaţii, dacă te uitai mai îndeaproape ai fi descoperit că nici o structură nu se potrivea, de fapt, cu nici una dintre celelalte. Un turn ce se legăna şi care semăna cu unul ce ar fi putut fi construit de oamenii din Lordaeron îşi arunca umbra asupra unei clădiri boltite care precis că venise de la gnomi. Ceva mai încolo, un templu cu arcuri, cu acoperişul prăbuşit în interior, trimitea la pierdutul regat numit Azeroth. Mai aproape de Krasus însuşi se afla o locuinţă mai mohorâtă, domiciliul vreunei căpetenii a orcilor.

O corabie destul de mare ca să transporte o duzină de oameni stătea proptită într-o dună, cu jumătatea-i dinapoi îngropată sub nisip. O armură din vremea domniei primului rege al regatului Stromgarde zăcea aruncată pe o altă dună mai mică. Statuia înclinată a unui cleric elf părea a spune rugăciunile de pe urmă atât asupra navei cât şi a armurii.

O etalare uluitoare, neverosimilă, care îl făcu şi pe Krasus să şovăie, să se oprească. De fapt, privelişte a din faţa vrăjitorului nu semăna cu altceva decât cu colecţia macabră de vechituri a vreunei zeităţi gigantice... o idee nu departe de realitate.

Nici unul dintre obiectele acestea nu luase naştere în acest tărâm; de fapt, nici o rasă, nici o civilizaţie nu fusese plodită aici. Toate minunile care stăteau dinaintea vrăjitorului fuseseră adunate destul de meticulos şi de-a lungul a nenumărate secole din toate colţurile lumii. Lui Krasus nu-i venea a crede ceea ce vedea, căci efortul în sine îi descumpăni până şi lui imaginaţia. Să aduci astfel de relicve, atât de multe dintre ele atât de masive sau atât de delicate, până în acest loc...

Totuşi, în ciuda tuturor acestor lucruri, în ciuda spectacolului din faţa ochilor săi, nerăbdarea începu să crească în Krasus în vreme ce aşteptă. Şi aşteptă. Şi aşteptă mai mult încă, fără nici cel mai vag indiciu că cineva luase la cunoştinţă prezenţa sa.

Răbdarea lui, deja măcinată de evenimentele din ultimele săptămâni, cedă în cele din urmă.

Îşi fixă privirea asupra trăsăturilor împietrite ale unei statui imense în parte om, în parte taur, al cărei braţ stâng zvâcnea

înainte ca şi cum i-ar fi cerut nou-sositului să plece, şi strigă:

– Ştiu că eşti aici, Nozdormu! Ştiu! Voiesc să vorbesc cu tine!

În clipa în care magul dragon termină, se stârni vântul, aruncând nisip peste tot şi întunecându-i vederea. Krasus se ţinu dârz pe poziţie când o furtună de nisip, parcă cu aripi larg deschise, îl lovi dintr-o dată. Vântul urlă atât de tare în jurul lui încât fu nevoit să-şi acopere urechile. Furtuna păru hotărâtă să-l ridice în aer şi să-l arunce departe, dar vrăjitorul i se opuse, folosind şi magia, şi efortul fizic, pentru a rămâne locului. Nu avea să fie întors din drum, nu fără a fi avut ocazia să vorbească!

În cele din urmă, chiar şi furtuna de nisip păru să-şi dea seama că nu avea să se lase intimidat. Se îndepărtă, concentrându-se acum asupra unei dune aflate la mică distanţă depărtare. Se ridică un nor de praf ca o pâlnie, ce se înălţă tot mai sus şi mai sus în cer.

Pâlnia luă o formă... forma unui dragon. La fel de mare ca Malygos, dacă nu mai mare decât el, această creaţie nisipoasă se mişcă, întinzându-şi aripile maro, prăfuite. Nisipul continua să se adauge, făcând să crească dimensiunile monstrului, dar se părea că nisipul se amesteca cu aur, căci dihania ce se forma dinaintea lui Krasus scânteia tot mai mult şi mai mult în lumina strălucitoare a soarelui din deşert.

Vântul muri, dar nici un fir de nisip sau de aur nu se desprinse de gigantul draconic. Aripile fâlfâiră puternic, gâtul se întinse. Pleoapele se ridicară, dezvelind nestemate sclipitoare de culoarea soarelui.

– *Korialstraszzzz*... scuipă efectiv namila de nisip. Îndrăzneşti sssă-mi tulburi tihna? Îndrăzneşti sssă-mi tulburi *pacea*?

– Îndrăznesc pentru că trebuie, o mare Stăpân al Timpului!

– Titlurile nu-mi vor assstâmpăra mânia... cel mai bine ar fi dacă ai pleca...

Nestematele se aprinseră.

– ... Şi ai pleca acum!

– Nu! Nu înainte de a-ţi spune despre un pericol pentru toţi dragonii! Pentru toate creaturile!

Nozdormu pufni. Un nor de nisip îl scăldă pe Krasus, darvrăjile lui făcură ca acesta să nu-l afecteze. Nu puteai şti niciodată ce magie

sălăşluia în fiecare fir de nisip în parte din domeniul lui Nozdormu. Un grăunte de nisip putea fi de-ajuns pentru a te asigura că povestea vieţii unui dragon numit Korialstrasz va dispărea în neant ca şi când nu ar fi existat niciodată. Krasus putea să înceteze a mai exista pur şi simplu, neamintit nici măcar de preaiubitalui ibovnică.

– Dragoni, sssspui? De ce te îngrijorează asssta pe tine? Nu văd decât un singur dragon aici, şi nu acela nu essste, cu sssiguranţă, vrăjitorul muritor Krasusss – nu mai essste! Departe de-aici cu tine! Voiesc să mă întorc la colecţia mea! Irosssești deja prea mult din timpul meu preţios!

O aripă trecu protector peste statuia omului-taur.

– Aşşşa de mult de adunat, aşşşa de mult de catalogat...

Deodată îl înfurie pe Krasus faptul că acestuia, unul dintre cele mai mari dintre cele cinci Aspecte, cel prin care trecea Timpul însuşi, acestui dragon nu-i păsa nici un dram de ceea ce se întâmpla în prezent sau în viitor. Numai colecţia-i preţioasă din trecutul lumii însemna ceva pentru monstru. Îşi trimitea servitorii, oamenii, să adune orice puteau găsi – totul pentru ca stăpânul lor să se poată împresura cu ceea ce fusese odinioară şi să ignore atât ceea ce era atunci cât şi ceea ce putea fi în viitor.

Toate pentru ca el, în felul lui, să poată ignora trecerea în nefiinţă a neamului lor, exact aşa cum făcea şi Malygos.

– Nozdormu! strigă el, cerând din nou atenţia dragonului din nisip sclipitor. Deathwing trăieşte!

Spre oroarea lui Krasus, Nozdormu primi această veste cumplită cu prea puţină schimbare. Monstrul auriu şi maro pufni din nou, trimiţând un al doilea nor în asalt spre făptura mai mică.

– Da... Şşşi?

Uimit, Krasus reuşi să rostească:

– Tu – ştii?

– O întrebare care nu merită deloc un răspunsss. Acum, dacă nu mai ai nimic cu care să mă deranjezi şi mai mult, essste timpul ca tu să pleci.

Dragonul îşi dădu capul pe spate, iar ochii-nestemate sclipiră.

– Aşteaptă!

Lăsând la o parte orice simţ al demnităţii, vrăjitorul îşi flutură

brațele înainte și înapoi. Spre ușurarea lui, Nozdormu se opri, anulând vraja pe care era cât pe ce să o folosească pentru a scăpa de gâza aceea deranjantă.

– Dacă știi că cel întunecat trăiește, știi și ce intenții are! Cum poți să ignori așa ceva?

– Pentru că, aşşşa cum e cu toate lucrurile, chiar și Deathwing va trece în timp... chiar și el va fi, în cele din urmă, parte... din colecția mea.

– Dar dacă te-ai alătura...

– Ai spus ce ai avut de spusss. Dragonul de nisip sclipitor se ridică tot mai sus, și, o dată cu el, deșertul zbură în sus, sporindu-i talia și forma. Eliberate de vânturi, unele dintre obiectele mai mici din bizara colecție a lui Nozdormu se alăturară acelui nisip, devenind, pentru o clipă, parte din dragon.

– Acum lasssă-mă în pace...

Vânturile biciuiau acum în jurul lui Krasus – și *numai* înjurul lui Krasus. Oricât ar fi încercat, de data aceasta vrăjitorul dragon nu se putu ține ferm pe picioare. Se împletici înapoi, împins puternic, iar și iar, de rafalele feroce.

– Am venit aici de dragul nostru, al *tuturor*! reuși Krasussă strige.

– Nu ar fi trebuit sssă îmi tulburi tihna. Nu ar fi trebuit sssă vii deloc...

Nestematele sclipitoare se aprinseră și mai mult.

– De fapt, așa ar fi fossst cel mai bine...

O coloană de nisip țâșni din pământ, înghițindu-l pe vrăjitorul neajutorat. Krasus nu putu vedea nimic altceva. Deveni înăbușitor, imposibil de respirat. Încercă să facă o vrajă ca să se salveze, dar împotriva puterii unuia dintre Aspecte, împotriva Stăpânului Timpului, chiar și forțele sale însemnate se dovedeau neputincioase.

Lipsit de aer, Krasus cedă în cele din urmă. Pierzându-și cunoștința, se prăbuși înainte...

... și privi, speriat, cum petalele Trandafirului Eon căzură pe podeaua de piatră din chilia sa fără nici un efect.

Vraja ar fi trebuit să funcționeze. Ar fi trebuit să fie transportat în tărâmul lui Nozdormu, Stăpân al Secolelor. Așa cum Malygos

întruchipa magia însăşi, la fel şi Nozdormu reprezenta timpul şi veşnicia. Unul dintre cele mai puternice dintre cele cinci Aspecte s-ar fi dovedit un aliat puternic, mai ales dacă Malygos alegea dintr-o dată să se retragă în nebunia lui. Fără Nozdormu, speranţele lui Krasus de succes se diminuau considerabil.

Îngenunchind, magul culese petalele şi repetă vraja. Pentru strădania lui, Krasus fu răsplătit doar cu o îngrozitoare durere de cap. Cum se putea, totuşi? Făcuse totul aşa cum trebuia! Vraja ar fi trebuit să funcţioneze – doar dacă nu cumva Nozdormu ar fi simţit intenţia vrăjitorului de a pleda o cauză în faţa lui şi făcuse o vrajă care să-l împiedice pe Krasus să intre în tărâmul nisipurilor.

Înjură. Fără măcar o şansă de a-l vizita pe Nozdormu, nu avea nici o speranţă, oricât de vagă ar fi fost, încă dintru început, de a-l convinge pe puternicul dragon să se alăture planului său. Mai rămânea, dar, numai Cea a Visării... cel mai evaziv dintre Aspecte, şi singura cu care nu vorbise niciodată, chiar niciodată, în toată viaţa lui îndelungată. Krasus nu ştia nici măcar cum să o contacteze, căci se spusese adesea despre Ysera că nu trăia întru totul în lumea reală – că, pentru ea, visurile erau realitatea.

Visurile erau realitatea? Un plan disperat îi trecu prin minte vrăjitorului, un plan care, dacă i-ar fi fost sugerat de către oricare dintre tovarăşii săi de meşteşug, l-ar fi făcut pe Krasus să se lepede de înfăţişarea sa obişnuită şi să râdă în hohote. Cât de ridicol! Din cale afară de lipsit de orice speranţă!

Dar, ca şi cu Nozdormu, ce altă alegere avea?

Întorcându-se la înşiruirea lui de poţiuni, obiecte şi pulberi, Krasus căută o sticluţă neagră. O găsi repede, în ciuda faptului că nu o atinsese de mai mult de un secol. Ultima dată când o folosise – fusese ca să ucidă ceea ce păruse a fi de neucis. Acum, însă, căuta să împrumute doar unul dintre efectele cele mai rele, şi spera să nu măsoare greşit.

Trei picături pe vârful unei singure săgeţi ucisese Manta, Monstrul Adâncurilor. Trei picături uciseseră o creatură de trei ori mai mare şi mai puternică decât un dragon. Ca şi despre Deathwing, aproape toţi crezuseră despre Manta că era de neoprit.

Acum, Krasus intenţiona să ia un pic de otravă pentru el însuşi.

– Cel mai adânc somn, cele mai adânci vise... şopti pentru sine însuşi luând sticluţa jos. Acolo ar trebui să fie, acolo *trebuie* să fie.

De pe un alt raft luă o cană şi un mic flacon cu apă pură. Măsurând o singură înghiţitură în cană, magul dragon deschise apoi sticluţa. Cu cea mai mare atenţie, aduse sticluţa deschisă spre cana cu apă.

Trei picături pentru a ucide, în câteva clipe, Manta. Câte picături ca să-l ajute pe Krasus în cea mai nesigură dintre călătorii?

Somn şi moarte... erau atât de apropiate în esenţă, mai apropiate decât îşi dădeau seama cei mai mulţi. Cu siguranţă că avea să o găsească pe Ysera acolo.

Cea mai mică picătură pe care o putu măsura căzu încetîn apă. Krasus puse înapoi dopul sticluţei, apoi înălţă cana.

– O bancă, şopti el. Cel mai bine să folosesc o bancă.

O bancă se formă imediatîn spatele lui, o bancă bine acoperită cu perne, pe care regele Lordaeron-ului ar fi dormit bucuros. Şi Krasus intenţiona să doarmă bine pe ea... poate pentru totdeauna.

Se aşeză pe ea, apoi înălţă cana spre buze. Totuşi, înainte să se hotărască să bea ceea ce putea fi ultima lui înghiţitură, dragonul deghizat în om închină o ultimă oară.

– Pentru tine, Alexstrasza, *întotdeauna* pentru tine.

– A fost cineva aici, asta e drept, murmură Vereesa, cercetând pământul. Unul dintre ei a fost om... despre celălalt nu pot fi sigură.

– Spune-mi, te rog, cum ştii diferenţa? întrebă Falstad, mijind ochii.

Nu putea diferenţia un semn de altul. De fapt, nu putea nici măcar *să vadă* jumătate din ce vedea elfa.

– Uite aici. Urma asta de gheată.

Indică o urmă curbată în praf.

– Astea sunt ghete de felul celor folosite de oameni, strâns potrivite şi incomode.

– Vă cred pe cuvânt. Iar cealaltă – cea pe care nu o poţi identifica?

Luptătoarea se îndreptă de spate.

– Ei bine, este clar că nu sunt semne că un dragon ar fi fost prin preajmă, dar sunt urme în partea aceasta care nu se potrivesc cu nimic din câte cunosc eu.

Ştia că, din nou, Falstad nu putea vedea ceea ce sărea de-a dreptul în ochii ei pătrunzători, ţipându-şi, aproape, existenţa ciudată.

Gnomul se străduia cât putea, totuşi; cercetând neobişnuitele striaţii din pământ.

– Despre astea spui, domniţa mea elfă?

Semnele păreau a curge spre locul în care stătuse omul – cu siguranţă Rhonin – într-un moment sau altul. Totuşi, nu erau urme de picioare, şi nici măcar urme de labe. Pentru ochii ei, arătau de parcă ceva ar fi plutit, trăgând altceva în urmă-i.

– Asta nu ne-a adus cu nimic mai aproape decât primul loc în care ne-a adus bestia asta mică şi verde!

Falstad îl apucă pe Kryll de ceafă. Goblinul avea amândouă mâinile legate la spate şi o sfoară în jurul mijlocului, capătul celălalt al sforii fiind legat în jurul gâtului grifonului. În ciuda acestui fapt, nici Vereesa, nici gnomul sălbăticiilor nu avea încredere că însoţitorul lor fără chef nu încerca să le scape. Falstad, mai ales, era tot cu ochii pe Kryll.

– Ei bine? Şi acum? Mi-i tot mai clar că ne conduci aiurea! Mă îndoiesc până şi că l-ai văzut pe vrăjitor!

– L-am văzut, l-am văzut, da, l-am văzut! zâmbi larg Kryll, sperând poate să-i îmbuneze pe cei ce-l ţineau prizonier, dar un rânjet cu gura până la urechi al unui goblin nu-i prea impresiona pe cei de altă rasă. Descrisu-l-am, nu? Ştiţi că l-am văzut, nu-i aşa?

Vereesa observă că grifonul mirosea ceva ascuns după un pic de frunziş. Folosindu-şi sabia, împunse în acel loc, apoi trase afară obiectul în cauză.

De vârful sabiei sale atârna un burduf pentru vin, mic şi gol. Elfa îl duse spre nas. O aromă paradisiacă îi pluti pe sub nas. Elfa îşi închise ochii preţ de-o clipă.

Falstad îi interpretă greşit expresia.

– Aşa de rău? Precis e bere de-a gnomilor!

– Din contră, nu am mai întâlnit aşa o aromă fabuloasă nici

chiar la masa stăpânului meu în Quel'Thalas! Oricare ar fi fost vinul ce a umplut acest burduf, a întrecut chiar şi cel mai bun vin al stăpânului meu.

– Ceea ce pentru mintea mea slabă înseamnă...?

Lăsând să cadă burduful, Vereesa scutură din cap.

– Nu ştiu, dar cumva nu pot să nu mă gândesc că înseamnă că Rhonin *a fost* aici, chiar dacă doar pentru un timp.

Tovarăşul ei îi aruncă o privire sceptică.

– Domniţa mea elfă, e posibil să doreşti, pur şi simplu, să fie adevărat?

– Poţi să-mi răspunzi cine altcineva ar fi putut fi în regiunea aceasta, bând vin bun pentru regi?

– Da! Întunecatul, după ce a supt măduva din oasele vrăjitorului tău!

Cuvintele lui o făcură să se cutremure, dar rămase neclintită în credinţa ei.

– Nu. Dacă Deathwing l-a adus până aici, a avut vreun alt motiv decât acela de a-l mânca!

– Posibil, presupun.

Încă ţinând de goblin, Falstad se uită în sus spre cerul ce se întuneca.

– Dacă sperăm să ajungem cu mult mai departe înainte de căderea nopţii, am face bine să ne pornim la drum.

Vereesa atinse cu vârful săbiei gâtul lui Kryll.

– Trebuie să rezolvăm cu acesta mai întâi.

– Ce e de rezolvat? Ori îl luăm cu noi, ori îi facem lumii o favoare şi o scutim de grija unui goblin!

– Nu. Am promis că îi voi da drumul.

Fruntea masivă a gnomului se încreţi.

– Nu cred că e un lucru înţelept.

– Totuşi, am făcut acea promisiune.

Se uită insistent şi fix la el, ştiind că dacă Falstad înţelegea elfii atât cât ar fi trebuit, pricepea că nu avea sens să continue discuţia în contradictoriu.

Desigur, călăreţul de grifoni aprobă din cap – deşi fără tragere de inimă.

– Da, îi aşa cum zici. Ai făcut o promisiune şi nu voi fi eu cel care să încerce să îţi schimbe părerea.

Nu chiar în şoaptă, adăugă:

– Nu cu doar o singură viaţă pe numele meu...

Satisfăcută, Vereesa tăie cu pricepere legăturile din jurul încheieturilor lui Kryll, apoi înlătură bucla din jurul mijlocului său. Goblinul ţopăi de jur împrejur, atât de încântat părea pentru că fusese eliberat.

– Vă mulţumesc, doamna mea binevoitoare, vă mulţumesc!

Luptătoarea întoarse din nou vârful spadei către gâtul creaturii.

– Înainte de a pleca, totuşi, câteva ultime întrebări. Ştii cărarea spre Grim Batol?

Falstad nu primi bine întrebarea. Cu sprâncene arcuite, murmură:

– Ce ai de gând?

Ea ignoră dinadins întrebarea lui.

– Ei bine?

Ochii lui Kryll se lărgiseră în clipa în care ea întrebase. Goblinul arăta cadaveric – sau cel puţin avea o nuanţă mai palidă de verde.

– Nimeni nu merge la Grim Batol, stăpână binevoitoare! Orci acolo, şi dragoni! Dragonii mănâncă goblini!

– Răspunde la întrebarea mea.

Goblinul înghiţi, apoi, în cele din urmă, îşi legănă capul peste măsură de mare în sus şi în jos.

– Da, stăpână, ştiu drumul – credeţi că vrăjitorul e acolo?

– Nu se poate să vorbeşti serios, Vereesa, bodogăni Falstad, atât de supărat încât îi spuse o dată pe nume. Dacă Rhonin al tău e în Grim Batol, atunci e pierdut pentru noi!

– Poate... poate nu. Falstad, cred că dintru început *a vrut* să ajungă în acel loc, şi nu doar să ţină orcii sub observare. Cred că are vreun alt motiv... deşi ce ar putea avea de a face cu Deathwing, nu pot spune.

– Poate că plănuieşte să o elibereze pe Regina Dragonilor de unul singur! răspunse călăreţul de grifoni pufnind a derâdere. E un mag, la urma urmei, şi toată lumea ştie că sunt *nebuni* cu toţii!

O noţiune absolut absurdă – dar pentru o clipă o făcu pe Vereesa să se oprească.

– Nu... nu poate fi asta.

Kryll, între timp, părea să încerce a se gândi foarte concentrat la ceva, ceva ce nu părea a-l mulţumi deloc. În cele din urmă, faţa i se încruntă într-o expresie de dezgust, murmură:

– Stăpâna vrea să meargă la Grim Batol?

Luptătoarea se gândi. Trecea dincolo de jurământul ei, dar trebuia să meargă mai departe.

– Da. Da, vreau.

– Acum ascultă aici, domniţa...

– Nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei, Falstad. Îţi mulţumesc pentru ajutorul acordat până acum, dar pot să purced singură de aici înainte.

Gnomul scutură vehement din cap.

– Şi să te las singură în mijlocul teritoriului orcilor numai cu nenorocitul acesta mic pe care nu te poţi bizui? Nu, domniţa mea elfă! Falstad nu va lăsa de una singură o domnişoară frumoasă, oricât de îndemânatică ar fi ca luptătoare! Mergem împreună!

La drept vorbind, Vereesa aprecia compania lui aici.

– Poţi să te întorci înapoi oricând, totuşi; ţine minte asta.

– Doar dacă eşti cu mine.

Vereesa îi aruncă din nou o privire lui Kryll.

– Ei? Poţi să-mi spui drumul?

– Nu pot să vă spun, stăpână.

Expresia creaturii subţiri precum fusul se înăcri tot mai mult.

– Cel mai bine... cel mai bine dacă vă arăt, în schimb.

Asta o surprinse.

– Ţi-am redat libertatea, Kryll...

– Pentru care acest biet nenorocit este pe veci recunoscător, stăpână... dar numai o singură cărare spre Grim Batol oferă siguranţă, şi fără mine, spuse el îndrăznind să arate uşor arogant, nici elfă, nici gnom nu-l vor găsi.

– Avem „armăsarul" meu, rozător mic! O să zburăm pur şi simplu până acolo...

– Într-un ţinut al dragonilor? chicoti goblinul, cu râsu-i înfundat ce aducea a nebunie. Cel mai bine zburaţi direct în gurile lor şi gata povestea, atunci... Nu, ca să intraţi în Grim Batol – dacă

asta e într-adevăr ceea ce dorește stăpâna – va trebui să mă urmați.

Falstad nici nu vru să audă de așa ceva și protestă imediat, dar Vereesa nu vedea altă cale decât să facă așa cum sugera goblinul. Kryll îi condusese bine până acum, și deși nu avea, desigur, încredere deplină în el, era sigură că ea avea să-și dea seama dacă goblinul încerca să-i ducă pe căi greșite. Mai mult decât atât, era clar că goblinul nu voia să aibă nimic de-a face cu Grim Batol-ul însuși, căci altfel de ce s-ar fi aflat unde îl găsiseră? Oricare de felul lui care îi slujea pe orci ar fi fost în fortăreața din munte, nu ar fi hoinărit prin sălbăticiile periculoase din Khaz Modan.

Și dacă goblinul putea, totuși, să o conducă la Rhonin...

După ce se convinse pe sine însăși că alesese corect, Vereesa se întoarse spre gnom.

– Voi merge cu el, Falstad. Este cea mai bună – singura alegere – pe care o am.

Falstad oftă, iar umerii lui lați căzură brusc.

– Îi împotriva judecății mele celei mai sănătoase, dar da, voi merge cu tine – chiar dacă numai ca să fiu cu ochii pe ăsta, ca să-l pot scurta de-un cap pe trădător dacă se dovedește că am dreptate!

– Kryll, trebuie să mergem pe jos tot drumul?

Creatura mică și diformă stătu pe gânduri o clipă, apoi răspunse:

– Nu. Poate călători ceva distanță cu grifon.

Îi oferi Vereesei un zâmbet numai dinți.

– Știu precis unde ar trebui să aterizeze fiara!

În ciuda evidentelor sale presimțiri rele, Falstad se porni spre grifon.

– Spune-ne numai încotro să mergem, micuțule rozător. Cu cât mai repede ajungem acolo, cu atât mai repede poți să pleci în treaba ta...

Greutatea goblinului adăuga prea puțin la povara puternicului animal, și grifonul se porni curând. Falstad, desigur, stătea în față, ca să-și controleze mai bine „armăsarul". Kryll stătea în spatele lui, iar Vereesa încheia coloana. Elfa își pusese din nou sabia în teacă și ținea acum un pumnal la îndemână, pentru eventualitatea în care însoțitorul lor nedorit ar fi încercat ceva.

Totuşi, deşi îndrumările goblinului nu erau întotdeauna foarte limpezi, Vereesa nu văzu nimic care să aducă a fătărnicie. Îi ţinea aproape de pământ şi îi conducea întotdeauna pe căi care îi fereau de zone deschise. În depărtare, munţii din Grim Batol deveneau tot mai aproape. Un sentiment de nelinişte o străbătu pe luptătoare când îşi dădu seama că se apropia de ţintă, dar nerăbdarea aceea era temperată de faptul că, nici măcar până acum, nu găsise nici urmă de Rhonin sau de dragonul negru. Cu siguranţă că atât de aproape de fortăreaţa din munte orcii ar fi fost în stare să vadă o astfel de namilă.

Şi de parcă simplul fapt de a te gândi la dragoni îţi permitea să-i şi faci să apară, Falstad arătădeodată înspre est, unde o arătare masivă se ridică în cer.

– Mare! strigă el. Mare şi roşu ca sângele proaspăt! Iscoadă de la Grim Batol!

Kryll acţionă imediat.

– Acolo jos! indică goblinul spre o viroagă. Multe locuri unde să te ascunzi – chiar şi pentru un grifon!

Neavând prea mult de ales, gnomul se supuse, mânându-şi „armăsarul" în jos. Conturul dragonului se făcu tot mai mare, dar Vereesa observă şi că fiara stacojie se îndrepta într-o direcţie mai nordică, poate chiar spre hotarul cel mai nordic al Khaz Modanului, unde ultimele forţe disperate ale Hoardei încercau să ţină piept Alianţei. Fapt ce o făcu să se întrebe despre situaţia de acolo. Începuseră oamenii să înainteze în cele din urmă? Se putea ca Alianţa însăşi să fie acum la jumătatea drumului spre Grim Batol?

Chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile, era deja prea târziu pentru ţelurile ei. Totuşi, prezenţa tot mai apropiată a Alianţei o putea ajuta într-un fel, dacă îi făcea pe orcii de aici să se concentreze asupra altor probleme decât apărarea lor de moment.

Grifonul aterizâ în viroagă, şi căută instinctiv să se ascundă în umbră. Deşi nu era laş, grifonul simţea, ştia când să aleagă să lupte.

Vereesa şi ceilalţi săriră jos din şa, găsindu-şi propriile ascunzişuri. Kryll se lipi de un zid de stâncă, având o expresie de groază fătişă. Luptătoarea se pomeni chiar că îi era milă de el.

Aşteptară câteva minute, dar dragonul nu zbură pe-acolo. După

ceea ce păru a fi mult prea mult timp, luptătoarea nerăbdătoare hotărî să vadă cu ochii ei dacă fiara își schimbase direcția. Apucându-se bine de stâncă, se urcă deasupra ei.

Elfa nu văzu nimic în cerul care se întuneca, nici măcar un punct cât de mic. De fapt, Vereesa presupuse că ar fi putut pleca din viroaga aceea cu mult înainte, dacă unul dintre ei ar fi îndrăznit să se uite.

– Nici urmă? șopti Falstad, cățărându-se lângă ea.

Pentru un gnom, se dovedi destul de agil în a se cățăra pe partea aceea.

– Liber. Foarte liber.

– Bun! Spre deosebire de verișorii mei din zonele deluroase, nu-mi plac găurile în pământ!

Porni în jos.

– E în regulă, Kryll! Pericolul a trecut! Poți să te desprinzi...

În clipa în care vocea lui se curmă, Vereesa întoarse brusc capul în partea cealaltă.

– Ce e?

– Progenitura aia de broască blestemată a dispărut!

Se târî de-a bușilea restul drumului până jos.

– Dispărut ca o himeră!

Lăsându-se să cadă cât putu de sigur, luptătoarea i se alătură lui Falstad în cercetarea zonei imediat înconjurătoare. Desigur, în ciuda faptului că ar fi trebuit să fie în stare să vadă silueta goblinului în retragere în orice direcție, nu exista nici urmă de Kryll. Chiar și grifonul părea nedumerit, ca și cum nici el nu ar fi observat măcar că creatura subțire ca un fus scăpase cu fuga.

– Cum putea să dispară pur și simplu?

– Aș vrea să știu și eu, draga mea domniță elfă! Un șiretlic în toată regula!

– Ar putea să-l prindă grifonul tău?

– De ce să nu-l lăsăm să plece pur și simplu? Ne descurcăm mai bine fără el!

– Pentru că eu...

Pământul de sub picioarele ei se făcu dintr-o dată mai moale, se despică. Ghetele elfei se afundară adânc în câteva clipe.

Gândindu-se că păşise în noroi, încercă să se elibereze trăgând afară picioarele. În schimb, Vereesa nu făcu decât să se afunde şi mai adânc, şi încă cu o viteză alarmantă. Aproape că se simţea ca şi cum ar fi fost *trasă* în jos.

– Ce minune? Pe Aerie!

Şi Falstad se afundase adânc, dar în cazul gnomului însemna că stătea deja până la genunchi în pământ. Ca şi luptătoarea, încercă să se elibereze, doar spre eşecu-i deplin.

Vereesa apucă de cea mai apropiată stâncă, încercând să se prindă bine. Reuşi preţ de o clipă, izbutind să încetinească avansarea în jos. Apoi, ceva puternic păru că o prinse de glezne, trăgând cu atâta putere încât luptătoarea nu se mai putu ţine.

Deasupra lor, Vereesa auzi un cârâit panicat. Spre deosebire de Vereesa şi de gnom, grifonul reuşise să se ridice la timp ca să evite să fie tras dedesubt. Animalul flutura deasupra capului lui Falstad, încercând, din câte se părea, să îl apuce pe stăpânul său. Însă, când fiara se lăsa mai jos, coloane de praf ţâşneau deodată în sus, încercând, după cum îşi dădu seama, îngrozită, Vereesa, să-l apuce pe grifon. Grifonul scăpă de-abia, de-abia, obligat acum să zboare atât de sus încât nu îi putea ajuta nicidecum pe nici unul dintre cei doi războinici.

Iar, prin urmare, Vereesa nu avea habar cum să scape.

Pământul îi ajungea deja până la brâu. Gândul de a fi îngropată de vie o scotea chiar şi pe elfă din sărite, dar totuşi, în comparaţie cu situaţia dificilă a lui Falstad, a ei părea uşor mai puţin urgentă. Statura mai scundă a gnomului însemna că el deja întâmpina dificultăţi în a-şi ţine capul deasupra pământului. Oricât ar fi încercat, nici măcar puterea lui încercată de călăreţ de grifoni nu îl putea ajuta. Apucă cu furie de pământul moale, smulgând şi scoţând pumni de pământ, ceea ce nu-i fu de nici un folos, în nici un fel.

În disperare, luptătoarea se întinse spre el.

– Falstad! Mâna mea! Întinde-te spre ea!

Gnomul încercă. Amândoi încercară. Distanţa dintre ei se făcuse prea mare, însă. Din ce în ce mai îngrozită, Vereesa privi cum tovarăşul ei ce se zbătea fu tras inevitabil dedesubt.

– Da – fu tot ce reuşi să spună înainte să dispară din vedere.

Îngropată acum până la piept, Vereesa îngheţă o clipă, uitându-se fix la uşoara ridicătură de pământ – tot ce rămânea pentru a marca trecerea gnomului. Pământul de acolo nici nu se clinti. Nici o ultimă zvâcnire a unei mâini, nici o mişcare violentă dedesubt.

– Falstad... şopti ea.

O forţă reînnoită la gleznele ei o trase vârtos şi mai adânc. Cum făcuse şi gnomul, Vereesa înhăţă pământul din jurul ei, săpând mici văi cu degetele, dar neizbutind nimic cu asta. Umerii i se afundară. Ridică spre cer capul. Nu văzu nici urmă de grifon, dar o altă siluetă, atât de familiară, se apleca acum în afară dintr-o crăpătură mică pe care elfa nu o văzuse mai devreme.

Chiar şi în lumina slabă a asfinţitului, putu vedea zâmbetul până la urechi al lui Kryll.

– Iertaţi-mă, stăpâna mea, dar cel întunecat insistă să nu se amestece nimeni, aşa că mi-a lăsat mie sarcina de a avea grijă ca voi să muriţi! O muncă josnică şi care nu merită o minte isteaţă aşa ca a mea, dar stăpânul meu are, la urma urmelor, dinţi foarte mari şi gheare atât de ascuţite! Bineînţeles că nu puteam să-l refuz, nu-i aşa?

Rânjetul său se întinse şi mai mult, devenind mai larg.

– Sper că înţelegeţi...

– Luate-ar naiba...

Pământul o înghiţi cu totul. Praful umplu gura elfei, apoi, se părea, plămânii ei însetaţi de aer.

Îşi pierdu cunoştinţa.

XIII

eronava goblinilor plutea printre nori, surprinzător de silenţioasă acum că se apropia de punctul final.

La prora navei, Rhonin era cu ochii pe cele două creaturi care îl duceau spre destinaţie, urmărindu-le cu atenţie. Goblinii săreau încoace şi-ncolo, reglând aparatura şi şoptind între ei. Vrăjitorului îi era peste putinţă să înţeleagă cum putuse aşa o rasă smintită să creeze minunăţia aceea. În fiece clipă, nava părea sortită să se sfărâme, şi totuşi goblinii reuşeau mereu să îndrepte totul.

Deathwing nu îi mai vorbise lui Rhonin de când îi spusese să se îmbarce. Ştiind că dragonul l-ar fi obligat să se îmbarce indiferent dacă ar fi vrut să o facă sau nu, vrăjitorul se supusese fără tragere de inimă, urcând în navă şi încercând să nu se gândească ce se putea întâmpla dacă se prăvălea totul.

Goblinii se numeau Voyd şi Nullyn şi construiseră ei înşişi acea navă. Erau mari inventatori, cel puţin aşa ziceau ei, şi îşi oferiseră serviciile nemaipomenitului Deathwing. Desigur, spuseseră acest din urmă lucru cu o umbră de sarcasm în glas. Sarcasm şi teamă.

– Unde mă duceţi? întrebase el.

Întrebarea aceasta îi făcuse pe cei doi piloţi ai săi să îl privească de parcă el şi-ar fi pierdut minţile cu totul.

– La Grim Batol, desigur! îi aruncă unul dintre ei, care părea a avea de două ori pe-atâţia dinţi câţi Rhonin văzuse la orice alt goblin peste care avusese nenorocul să dea. La Grim Batol!

Vrăjitorul ştiuse acest lucru, bineînţeles, dar dorise să i se spună locul exact în care intenţionau să-l lase. Rhonin nu avea deloc încredere în cei doi şi îi credea în stare să-l lase în mijlocul unei tabere a orcilor. Din nefericire, înainte ca Rhonin să poată întreba, Voyd şi tovarăşul lui fuseseră nevoiţi să răspundă la o urgenţă: o izbucnire de vapori ce erupseră din rezervorul principal, de data aceasta. Aeronava goblinilor folosea şi ulei şi apă pentru a funcţiona, iar dacă vreo componentă implicând unul dintre cele două elemente nu ceda într-un moment critic, atunci ceva implicându-l pe celălalt sigur ceda.

Fusese o noapte prea albă, chiar şi pentru unul ca Rhonin.

Norii prin care zburau deveniseră atât de denşi încât pentru mag era ca şi când ar fi călătorit printr-o ceaţă deasă. Dacă nu ar fi ştiut la ce altitudine naviga, Rhonin şi-ar fi putut imagina că nava lui traversa nu cerul, ci mai degrabă marea, că se afla în largul mării. De fapt, ambele călătorii aveau multe în comun, inclusiv pericolul de a se izbi de stânci. Rhonin văzuse de mai multe ori munţii materializându-se dintr-o dată de câte o parte a micii nave, unii dintre ei ajungând periculos de aproape. Totuşi, deşi el se pregătise pentru ce era mai rău, goblinii continuaseră să cârpească – şi câteodată chiar să doarmă – fără a arunca măcar o privire către ceea ce se afla în jurul lor şi i-ar fi putut duce spre dezastru.

Se crăpase de mult de ziuă, dar vremea extrem de mohorâtă şi înnorată făcea să pară că era amurg târziu. Voyd părea a folosi un fel de busolă magnetică pentru a conduce nava, dar când Rhonin o studiase, la un moment dat, observase că avea tendinţa de a schimba pe nepusă masă direcţia indicată.

Mai la început, estimase durata călătoriei, dar, pentru cine ştie ce motiv, deşi Rhonin era de părere că ar fi trebuit să ajungă deja la fortăreaţă, cei doi însoţitori ai săi îl asigurau mereu că mai trebuia să treacă încă ceva timp până să ajungă. Treptat, ajunse la bănuiala că zburau în cerc, fie din cauza busolei defecte, fie datorită vreunei intenţii de-a goblinilor.

Deşi încerca să se concentreze asupra misiunii sale, Rhonin se pomenea tot mai adesea cu imaginea Vereesei strecurându-i-se printre gânduri. Dacă trăia, îl urma. O cunoştea destul de bine.

lar convingerea aceasta îl îngrozea la fel de mult pe cât îi făcea plăcere. Cum putea elfa afla despre aeronavă? Poate că sfârşea prin a cutreiera prin Khaz Modan sau, chiar mai rău, poate că presupunea corect şi se îndrepta direct spre Grim Batol.

– Nu... şopti el în barbă. Nu... nu ar face asta... *nu se poate...*

Stafia lui Duncan îl bântuia deja, laolaltă cu cele ale oamenilor din misiunea-i dinainte. Chiar şi Molok se afla printre morţi, gnomul sălbăticiilor privindu-l aspru, a condamnare. Rhonin şi-i putea imagina deja pe Vereesa şi chiar pe Falstad alăturându-se lor, cu ochi goi ce pretindeau a li se spune de ce vrăjitorul trăia după ce ei se sacrificaseră.

Era o întrebare al cărei răspuns Rhonin îl cerea adesea de la sine însuşi.

– Omule?

Se uită în sus şi îl văzu pe Nullyn, cel mai îndesat dintre cei doi, stând la un pic mai mult de un braţ depărtare de el.

– Ce e?

– Vremea să pregăteşti de debarcare.

Goblinul îi oferi un zâmbet larg şi vesel.

– Am ajuns? rosti Rhonin smulgându-se din gândurile-i întunecate şi privi cercetător ceaţa. Nu văzu altceva decât şi mai multă ceaţă, chiar şi mai jos.

– Nu văd nimic.

Dincolo de Nullyn, Voyd, rânjind vesel şi el, luă scara de sfoară şi azvârli capătul desprins peste margine. Plesnetul sforii ce se lovi de partea exterioară a navei fu singurul sunet pe care îl auzi vrăjitorul. Era clar că scara nu ajunsese jos nicăieri.

– Asta este. Acesta este locul, cinstit şi sincer, jupâne vrăjitor! spuse Voyd arătând spre parapet. Uită-te tu însuţi!

Rhonin se uită... cu atenţie. Nu i s-ar fi părut puţin probabil ca goblinii să-şi folosească împreună puterile ca să-l arunce peste margine în ciuda dorinţelor lui Deathwing.

– Nu văd nimic.

Nullyn păru a se justifica.

– Din cauza norilor, jupâne vrăjitor! Ascund lucrurile pentru ochii tăi de om! Noi goblinii avem vederea mult mai pătrunzătoare.

Dedesubt este o terasă foarte moale, foarte sigură! Coboară pe scară şi te vom lăsa uşor jos, o să vezi!

Magul şovăi. Nu dorea nimic mai mult decât să scape de zeppelin şi de echipajul lui, dar să creadă, pur şi simplu, goblinul pe cuvânt că într-adevăr era pământ jos, aproape...

Fără vreun avertisment, mâna stângă a lui Rhonin se întinse brusc, luându-l pe Nullyn prin surprindere. Degetele vrăjitorului se încleştară în jurul gâtului goblinului, strângând puternic în ciuda încercării lui Rhonin de a le retrage.

O voce care nu era a lui, dar prea familiară pentru om, şuieră:

– *Am dat ordin ca nici un şiretlic sssă nu fie făcut, ca nici un act de trădare să nu fie înfăptuit, vierme.*

– M-milă, s-stăpân mare şi g-glorios! rosti Nullyn sufocându-se. Doar un joc! Doar un j...

Nu reuşi să spună mai mult, căci strânsoarea lui Rhonin spori.

Străduindu-se să se uite cât mai în jos, vrăjitorul neputincios văzu că piatra cea neagră din medalion emana o lumină slabă. Deathwing o folosise din nou pentru a prelua controlul asupra „aliatului" său om.

– *Joc? şoptiră buzele lui Rhonin. Îţi plac jocurile? Am un joc pe care să îl joci, vierme...*

Cu prea puţin efort, braţul omului se mişcă, trăgându-l pe Nullyn, care se zbătea, către parapet.

Voyd scăpă un cârâit şi alergă înapoi spre motor. Rhonin se luptă împotriva controlului lui Deathwing, sigur fiind că monstrul negru intenţiona să-l lase pe Nullyn să cadă, găsindu-şi astfel sfârşitul. Deşi vrăjitorul nu ţinea la goblin, nu dorea să-şi păteze mâinile cu sângele creaturii – chiar dacă dragonul se folosea de ele pe moment.

– Deathwing! izbucni el, mirându-se tardiv că buzele îi aparţineau pe moment. Deathwing! Nu face asta!

Ai vrea mai degrabă să te fi prins în micul lor şiretlic, omule? veni vocea în capul lui. *Căderea nu ar fi fost deloc plăcută pentru unul care nu poate zbura...*

– Nu sunt chiar aşa neghiob! Nu aveam intenţia să trec peste balustradă, nu luându-mă după vorbele unui goblin! Nu te-ai fi

deranjat să mă salvezi de la bun început dacă m-ai fi crezut atât de zăpăcit la minte!

– *Adevărat...*

– Şi nu sunt fără puteri de-ale mele.

Rhonin ridică cealaltă mână, pe care Deathwing nu socotise necesar să o folosească. Murmurând câteva cuvinte, vrăjitorul făcu să apară o flacără deasupra degetului său arătător, o flacără pe care o îndreptă apoi spre faţa deja panicată a lui Nullyn.

– Sunt şi alte căi de a da unui goblin o lecţie de încredere.

Nullyn fiind de-abia în stare să respire şi incapabil să scape, ochii lui se holbară, iar creatura subţire ca fusul încercă să scuture din cap.

– F-fii bun! Vrut doar să t-tachinez! Nu vrut niciodată r-rău!

– Dar o să mă lăsaţi într-un loc potrivit, nu? Unul cu care şi eu şi Deathwing să fim de acord?

Nullyn nu fu în stare decât să cârâie.

– Flacăra aceasta pot să o fac mai mare.

Focul magic se făcu de două ori mai lung.

– Destul cât să ardă o nacelă şi de dedesubt, poate chiar să dea foc uleiului inflamabil...

– N-nici un şiretlic! N-nici un şiretlic! Promit!

– Vezi? îl întrebă magul cu plete stacojii pe tovarăşul său nevăzut. Nu e nevoie să îl arunci peste bord. De altfel, s-ar putea să vrei să te mai foloseşti de el şi altă dată.

Drept răspuns, mâna posedată a lui Rhonin îl eliberă brusc pe Nullyn, care căzu pe punte cu un zgomot surd. Goblinul zăcu acolo preţ de câteva clipe, încercând cu disperare să-şi recapete suflarea.

Alegerea ta... vrăjitorule.

Omul răsuflă uşurat, iar apoi, uitându-se fugar spre Voyd – care stătea încă ghemuit lângă motor – strigă:

– Ei? Du-ne spre munte!

Voyd se supuse imediat, întorcând frenetic mânere şi verificând măsurătorile. Nullyn îşi reveni, în cele din urmă, îndeajuns încât să îşi ajute tovarăşul; goblinul înfrânt nu privi niciodată în urmă-i.

Stingând flacăra magică, Rhonin se uită din nou cercetător peste balustradă. Acum putea distinge, în sfârşit, un oarecare

contur, poate chiar, spera el, crestele Grim Batol-ului. Înţelesese, din imaginile şi cuvintele de mai devreme ale lui Deathwing, că dragonul dorea ca vrăjitorul să fie lăsat direct pe vârf, preferabil undeva aproape de o spărtură care să ducă înăuntru. Goblinii ştiau, desigur, acest lucru. Orice altă alegere ar fi făcut acum însemna că nu învăţaseră încă nesăbuinţa de a se pune fie în calea stăpânului lor aflat departe, fie în calea vrăjitorului. Rhonin se rugă ca lucrurile să nu stea astfel. Se îndoia că Deathwing avea să le permită goblinilor să scape şi a doua oară nepedepsiţi.

Începură să se apropie de un anume vârf, un vârf pe care Rhonin şi-l amintea vag, deşi nu mai fusese la Grim Batol niciodată până atunci. Cu nerăbdare crescândă, se aplecă înainte ca să vadă mai bine. Desigur: acesta trebuia să fie muntele din viziunea pe care Deathwing îl obligase să o vadă. Căută semne care să ateste acest lucru – roci proeminente sau o crăpătură familiară.

Iată! Exact aceeaşi gură îngustă de peşteră din ameţitoarea sa călătorie mintală. Abia atât de mare cât să stea un om în picioare în ea, în cazul în care ar fi reuşit să se caţere câteva sute de metri de stâncă verticală, abruptă. Totuşi, era o intrare bună. Rhonin de-abia aştepta, mai mult decât fericit să scape de goblinii răuvoitori şi de maşina lor zburătoare strigătoare la cer.

Scara de sfoară se bălăbănea încă, gata să fie folosită. Magul prudent aşteptă până când Voyd şi tovarăşul său manevrară nava, apropiind-o tot mai mult. Oricare ar fi fost părerea sa anterioară despre zeppelin, Rhonin fu nevoit să admită că goblinii îl controlau acum cu o doză de precizie pe care o găsea admirabilă.

Cu un zgomot uşor, scara se izbi de peretele de stâncă un pic la stânga peşterii.

– Poţi să ţii nava nemişcată aici? strigă Rhonin către Nullyn.

Un gest aprobator din cap fu tot ce primi din partea pilotului încă temător, dar Rhonin fu mulţumit. Gata cu şmecheriile. Chiar dacă nu le era teamă de el, cu siguranţă le era teamă de puterea lui Deathwing, care îi ajungea din depărtare.

Trăgând adânc aer în piept, Rhonin trecu încet peste bordură. Scara se bălăbăni periculos de mult, izbindu-l de mai multe ori de peretele stâncos al muntelui. Neluând în seamă şocul fiecărei

lovituri, vrăjitorul se grăbi cum putu mai tare să ajungă la treapta cea mai de jos.

Marginea îngustă a peşterii se afla un pic mai jos de el, dar deşi goblinii poziţionaseră zeppelinul cât de precis putuseră, vântul aprig de munte îl răsucea mereu pe Rhonin, îndepărtându-l de siguranţa pe care i-ar fi oferit-o acea gură de peşteră. Încercă de trei ori să găsească un reazem, dar de trei ori îl smulse vântul, făcând să-i atârne piciorul în aer, la sute de metri deasupra pământului.

Mai rău decât atât, deoarece curenţii de aer erau tot mai puternici, şi aeronava începu să se mişte, îndepărtându-se, câteodată, preţ de câţiva centimetri vitali. Vocile celor doi goblini se ridicau într-o ceartă nebunească, deşi cuvintele în sine nu ajungeau la magul care se zbătea.

Avea să fie nevoit să rişte să sară. După cum stăteau lucrurile, facerea unei vrăji putea fi prea riscantă. Rhonin trebuia să se bazeze doar pe îndemânarea fizică – iar asta nu era alternativa sa preferată.

Nava vira fără de veste, izbindu-l puternic de stâncă. Rhonin scăpă un icnet, de-abia reuşind să se ţină. Dacă nu lăsa curând scara, următoarea coliziune putea fi suficientă ca să-l ameţească şi să-l facă să nu se mai poată ţine deloc, ceea ce i-ar fi fost fatal.

Trăgând adânc aer în piept, vrăjitorul zdrobit studie distanţa dintre sine însuşi şi gura peşterii. Scara se bălăngănea încoace şi-ncolo, ameninţând din nou să îl izbească puternic de stâncă.

Rhonin aşteptă până când îl aduse aproape de marginea peşterii – iar apoi se aruncă înspre ea.

Cu un geamăt de durere, se prinse de marginea îngustă. Picioarele îi alunecară o clipă, negăsind nici un reazem de nici un fel. Vrăjitorul se căţără, se târî, izbutind să se împingă în sus, înaintând în cele din urmă.

Când, în sfârşit, se simţi destul de în siguranţă, Rhonin se prăbuşi pe jos, gâfâind. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi recapete suflarea, iar atunci se rostogoli pe spate.

Din câte se părea, în partea cealaltă, Voyd şi Nullyn tocmai îşi dăduseră seama că scăpaseră, în cele din urmă, de pasagerul

nedorit. Aeronava goblinilor începu să se îndepărteze, cu scara de sfoară atârnând, încă, pe o latură.

Mâna lui Rhonin țâșni deodată în sus, cu degetul arătător îndreptat spre nava care se îndepărta.

Deschise gura ca să strige, știind ce urma să se întâmple.

– *Nuuu!*

Aceleași cuvinte pe care le rostise mai devreme pentru a face să apară flacăra pâlpâitoare deasupra mâinii sale îi erupseră acum din gură, dar de data aceasta nu erau rostite de vrăjitorul însuși.

Un șuvoi de foc pur, mai mare decât orice foc pe care îl invocase vreodată vrăjitorul îngrozit, țâșni înainte – drept spre aeronavă și spre goblinii care nu bănuiau nimic. Flăcările cuprinseră zeppelinul. Rhonin auzi țipete.

Aeronava explodă când rezerva ei de ulei se aprinse.

Când ultimele câteva fragmente rămase plutiră din cer, brațul lui Rhonin căzu pe lângă corp.

Trăgând cu greu aer, căci rămăsese cu răsuflarea tăiată, magul izbucni:

– N-ar fi trebuit să faci asta!

Vântul va face ca explozia să nu se audă, răspunse vocea rece. *Iar bucățile vor cădea într-o vale adâncă prea puțin folosită. De altminteri, orcii sunt obișnuiți ca goblinii să se auto-distrugă în timp ce-și fac experimentele. N-are de ce să-ți fie teamă de a fi descoperit... prietene.*

Rhonin nu fusese îngrijorat pentru propria-i siguranță în acea clipă, ci doar pentru viețile celor doi goblini. Moartea în luptă era ceva; o pedeapsă de genul celei pe care dragonul o administrase celor doi servitori răzvrătiți ai săi era altceva.

Ai face bine să mergi mai departe prin peșteră, continuă Deathwing. *Elementele de afară nu sunt prea potrivite pentru tine.*

Deloc liniștit de încercarea monstrului de a se arăta preocupat de soarta lui, Rhonin se supuse, totuși. Nu dorea nicidecum să fie măturat de pe marginea peșterii de vânturile tot mai puternice. De bine, de rău, dragonul îl adusese atât de aproape de ținta sa – o țintă pe care, putea să recunoască acum față de sine însuși, bănuise că nu ar fi putut niciodată să o atingă de unul singur. În

adâncul sufletului, vrăjitorul crezuse tot timpul că avea să piară – dar, cel puţin, sperase el, *după* ce avea să răscumpere nişte greşeli din trecut. Acum, poate că avea o şansă...

În acea clipă îl întâmpină un zgomot monstruos, un sunet pe care Rhonin îl recunoscu pe dată. Un dragon, desigur, unul tânăr şi în putere. Dragoni şi orci. Îl aşteptau în adâncurile muntelui, îl aşteptau pe magul singuratic.

Îi aminteau că putea încă să moară, aşa cum îşi imaginase la început...

Omul era puternic. Mai puternic decât îşi imaginase.

Învesmântat din nou în trupul şi hainele ce-l deghizau în Lord Prestor, Deathwing se gândea la pionul pe care îl alesese. Uzurparea vrăjitorului pe care Kirin Tor-ul îl trimisese în această misiune absurd de imposibilă păruse cel mai simplu lucru. Avea să prefacă nechibzuinţa lor în victorie – dar victoria *lui*. Acest Rhonin avea să facă asta pentru el, deşi nu aşa cum se aştepta muritorul.

Totuşi, vrăjitorul arăta mult mai multă sfidare decât crezuse Deathwing că era posibil. Deţinea voinţă puternică acest om. Era un lucru bun că avea să piară în misiune; o astfel de voinţă puternică dădea naştere unor vrăjitori puternici – ca Medivh. Namila neagră respectase doar un singur nume printre oameni în toată existenţa lui, iar acela fusese al lui Medivh. Nebun ca un goblin – ca să nu mai spunem imprevizibil ca un goblin – exercitase o putere incredibilă. Nici chiar Deathwing nu l-ar fi înfruntat de bunăvoie.

Dar Medivh era mort – iar namila ca de abanos credea că aşa stăteau lucrurile în ciuda zvonurilor recente care susţineau contrariul. Nici un alt vrăjitor nu avea, nici pe departe, îndemânarea acelui nebun, şi nici nu avea să o dobândească, nu dacă Deathwing îşi ducea planurile la bun sfârşit.

Totuşi, dacă Rhonin nu avea să i se supună orbeşte – aşa cum i se supuneau monarhii Alianţei – avea să i se supună ştiind că dragonul îi urmărea fiecare mişcare. Cei doi goblini insipizi

serviseră drept lecţie. Poate că nu plănuiseră decât să-l sperie pe pasagerul lor, dar Deathwing nu avusese timp pentru astfel de nerozii. Îl prevenise pe Kryll să aleagă doi care să îşi îndeplinească misiunea fără nici o prostie. Când goblinul-căpetenie îşi va fi îndeplinit propriile sarcini, Deathwing avea să-i vorbească despre alegerile lui. Dragonul negru nu era de loc mulţumit.

– Ai face mai bine să nu dai greş, nemernic mic, şuieră el. Căci în caz contrar, fraţii tăi de la bordul aeronavei se pot considera norocoşi în comparaţie cu soarta pe care ţi-o pregătesc ţie...

Lăsă la o parte orice gând legat de goblin. Lord Prestor avea o întâlnire importantă cu regele Terenas... în legătură cu prinţesa Calia.

Înveşmântat în cel mai bun costum care putea fi găsit la oricare dintre nobilii ţinutului, Deathwing se admira în oglinda înaltă din coridorul din faţă al castelului său. Da, un viitor rege în fiecare centimetru, din creştet până-n tălpi. Dacă oamenii ar fi purtat în ei măcar o fărâmă din demnitatea şi puterea pe care le poseda el, dragonul s-ar fi putut gândi să-i cruţe. Însă, cel ce îl privea, la rându-i, fix din oglindă reprezenta pentru Deathwing perfecţiunea pe care muritorii n-ar fi putut nici măcar să spere să o atingă vreodată. Le făcea o favoare punând capăt existenţelor lor nenorocite.

– Curând, îşi şopti o promisiune sie însuşi. Curând.

Trăsura lui îl duse direct la palat, unde străjerii îl salutară şi îl rugară imediat să intre. Un servitor îl întâmpină pe Deathwing în holul din faţă, cerând iertare pentru că regele nu era acolo să îl întâmpine el însuşi. Intrat acum pe de-a-ntregul în rolul său de tânăr nobil care caută doar pacea între toate părţile, dragonul se prefăcu a nu fi supărat, şi zâmbi rugând omul să îl conducă unde Terenas dorea ca el să aştepte. Nu se mira ca regele să nu fiepregătit pentru a-l primi, mai ales dacă Terenas mai trebuia încă să-i descrie tinerei sale fiice viitorul ei ales.

Toată opoziţia faţă de ascensiunea sa fiind înlăturată, iar tronul fiind la doar câteva zile depărtare de a intra în posesia sa, Deathwing găsise ceea ce credea că era încununarea perfectă a planurilor sale. Ce putea fi mai bun pentru a-şi consolida puterea decât să se cunune cu prinţesa unuia dintre cele mai puternice

regate din Alianţă? Desigur, nu toţi monarhii care domneau avuseseră variante viabile. De fapt, pe moment, doar Terenas şi Daelin Proudmoore aveau fiice fie nemăritate, fie trecute de copilărie. Jaina Proudmoore, însă, era mult prea tânără, şi, din ceea ce aflase până atunci dragonul, poate deja prea greu de controlat, altfel ar fi putut aştepta după ea. Nu, fiica lui Terenas era chiar potrivită.

Calia mai avea încă cel puţin doi ani până la a se putea mărita, dar doi ani nu prea contau pentru dragonul fără vârstă. Până atunci, nu doar că ceilalţi din neamul lui aveau să fie sub dominaţia sa sau morţi, dar Deathwing urma să reuşească şi să ajungă într-o poziţie politică din care să înceapă de-a binelea subminarea bazelor Alianţei. Ceea ce orcii scârboşi nu reuşiseră să facă din afară – el avea să facă de dinăuntru.

Servitorul deschise o uşă.

– Dacă doriţi să aşteptaţi înăuntru, domnule, sunt sigur că Maiestatea Sa vi se va alătura în curând.

– Mulţumesc.

Prins în visare, Deathwing nu observă că avea doi tovarăşi noi care îl aşteptau decât imediat după ce uşa se închisese în urma lui.

Fiinţele înveşmântate în mantii cu glugă îşi plecară uşor capetele umbrite în direcţia lui.

– Complimentele noastre, Lord Prestor, bodogăni făptura cu barbă.

Deathwing alungă nemulţumirea ce aproape că i se citea pe buze. Se aşteptase la o confruntare cu Kirin Tor-ul, dar nu în palatul lui Terenas. Duşmănia faţă de vrăjitorii din Dalaran pe care dragonul o făcuse, prin magie, să încolţească şi să crească în inimile regilor ar fi trebuit să îi împiedice pe cei din Kirin Tor să îndrăznească a veni în vizită.

– Salutările mele către dumneavoastră, doamnă şi domnule.

Al doilea mag, o femeie, bătrână după standardele rasei ei, răspunse:

– Sperasem să vă întâlnim mai devreme decât acum, domnule. Reputaţia dumneavoastră s-a răspândit prin regatele Alianţei... mai ales în Dalaran.

Magia exercitată de aceşti vrăjitori făcea ca trăsăturile lor să rămână în mare parte ascunse şi deşi, printr-un singur gest Deathwing ar fi putut să le străpungă vălurile, dragonul alese să nu facă acest lucru. Îi cunoştea deja pe aceştia doi, deşi nu după nume. Aura celui cu barbă avea un aer familiar, de parcă Deathwing şi vrăjitorul ar fi venit recent în contact unul cu celălalt. Fals nobil bănui că acest mag fusese responsabil pentru cel puţin una dintre cele două încercări majore de a trece de vrăjile protectoare din jurul castelului. Având în vedere puterea acelor vrăji Deathwing era mai surprins că omul încă mai trăia decât de faptul că venise să-l înfrunte.

– Iar reputaţia celor din Kirin Tor este cunoscută, şi ea, tuturor, răspunse el.

– Şi devine tot mai cunoscută pe zi ce trece... dar nu în felul în care dorim noi, trebuie să spun.

Ea făcea aluzie la realizările lui. Deathwing nu găsi nici o ameninţare în asta. Acum, îl bănuiau a fi un vrăjitor pribeag şi puternic, dar nu erau aproape de a bănui ameninţarea pe care o prezenta de fapt.

– Mă aşteptasem să îl întâlnesc pe Maiestatea Sa singur aici, spuse el, întorcând conversaţia spre avantajul lui. Are Dalaran-ul vreo treabă cu Lordaeron-ul?

– Dalaran-ul caută să se ţină la curent cu situaţiile importante pentru toate regatele Alianţei, răspunse femeia. Lucru puţin mai dificil în ultima vreme, datorită faptului că nu am fost anunţaţi în legătură cu nişte foarte importante adunări la nivel înalt între membri.

Deathwing merse calm spre o latură a mesei, unde Terenas ţinea întotdeauna câteva sticle dintre cele mai bune la îndemână pentru a-şi servi musafirii. Vinul din Lordaeron reprezenta, după părerea lui, singurul produs de seamă pentru export pe care îl oferea regatul. Turnă puţin într-unul dintre pocalele bătute-n nestemate aflate în apropiere.

– Da, am vorbit cu Maiestatea Sa, îndemnându-l să vă ceară să vă alăturaţi deliberărilor asupra Alterac-ului, dar păru de neclintit în hotărârea de a vă lăsa pe dinafară.

– Ştim rezultatul, indiferent, pufni ţâfnos omul cu barbă. Se cuvine să vă felicităm, Lord Prestor.

Nu îşi oferiseră numele nici măcar o dată, şi nici el nu îl oferi pe al său. Da, chiar erau cu ochii pe el – atâta cât o permitea Deathwing, respectiv.

– A fost o surpriză pentru mine, trebuie să vă spun. Tot ce am sperat vreodată a fost să dau o mână de ajutor spre a împiedica Alianţa de la a se destrăma după comportamentul nefericit al lui Lord Perenolde.

– Da, un lucru îngrozitor acela. Nimeni nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea lui. Îl cunoşteam chiar de când era mai tânăr. Un pic timid, dar nu părea genul trădător.

Deodată, femeia vârstnică vorbi mai tare:

– Ţinutul dumneavoastră natal se află undeva nu prea departe de Alterac, nu-i aşa, Lord Prestor?

Pentru prima oară, Deathwing simţi un acces de enervare. Jocul acesta nu-l mai mulţumea. Ştia ea oare?

Înainte să poată răspunde, uşa măreţ decorată din partea opusă intrării se deschise, iar regele Terenas, într-o dispoziţie evident deloc plăcută, dădu buzna înăuntru. Un băiat blond, abia ieşit din copilărie, angelic precum un heruvim, venea în urma lui, încercând în mod evident să obţină atenţie din partea tatălui său. Terenas, însă, aruncă o privire spre cei doi vrăjitori întunecaţi, iar încruntătura de pe chipul său se adânci şi mai mult.

Se întoarse spre copil.

– Fugi înapoi la sora ta, Arthas, şi încearcă să o calmezi. Voi veni la voi cât de repede voi putea, promit.

Arthas aprobă din cap şi, cu o privire curioasă către musafirii tatălui său, se întoarse prin aceeaşi uşă.

Terenas închise uşa în urma fiului său, iar apoi se răsuci într-o clipită spre magi.

– Credeam că i-am spus majordomului să vă informeze că nu am timp pentru voi astăzi! Dacă Dalaran-ul are vreo revendicare sau vreun protest de făcut privind modul în care eu rezolv problemele Alianţei, poate să trimită o petiţie formală prin ambasadorul nostru de acolo! Acum, *o zi bună*!

Cei doi păreau impasibili. Deathwing se abţinu de la a zâmbi triumfător. Influenţa sa asupra regelui rămânea puternică chiar şi când dragonul trebuia să se ocupe de alte chestiuni, precum Rhonin.

Gândindu-se la cel mai nou pion al său, Deathwing speră ca vrăjitorii aveau să pună la inimă alungarea aspră pe care le adresase Terenas şi aveau să plece. Cu cât mai repede plecau, cu atât mai repede se putea întoarce el să-l verifice pe omologul lor mai tânăr.

– Vom pleca, Maiestatea Voastră, bodogăni bărbatul vrăjitor. Dar am fost împuterniciţi să vă spunem că întregul consiliu speră că veţi ajunge în curând să judecaţi raţional această problemă. Dalaran-ul a fost şi este dintotdeauna un aliat loial şi statornic.

– Când alege să fie.

Ambii vrăjitori ignorară afirmaţia aspră a monarhului. Întorcându-se spre Deathwing, femeia spuse:

– Lord Prestor, a fost o onoare să vă întâlnim, în sfârşit, faţă în faţă. Am convingerea că nu va fi pentru ultima oară.

– Vom vedea.

Ea nu încercă să-i ofere mâna, iar el nu încurajă gestul respectiv. Aşadar, îl avertizaseră că aveau să continue să-l urmărească. Fără îndoială că cei din Kirin Tor credeau că asta avea să îl facă să fie mai atent, nesigur, chiar, dar dragonul negru găsea doar că ameninţările lor erau caraghioase. Lasă-i să-şi piardă vremea încovoiaţi asupra sferelor pentru citit viitorul sau încercând să-i convingă pe conducătorii Alianţei să judece raţional. Tot ce aveau să câştige prin eforturile lor avea să fie o şi mai mare duşmănie din partea celorlalţi oameni – ceea ce urma să fie perfect pentru Deathwing.

Cu o plecăciune, cei doi magi se retraseră din odaie. Din respect pentru rege, nu dispărură pur şi simplu, aşa cum el ştia că puteau face. Nu, aveau să aştepte până să ajungă înapoi la ambasada lor, unde erau nevăzuţi de către ochi neîncrezători. Chiar şi acum, cei din Kirin Tor aveau grijă să păstreze aparenţele în preajma altora.

Nu că acest lucru avea să conteze pe termen lung.

Când vrăjitorii plecaseră, în sfârşit, regele Terenas începu să vorbească.

– Cele mai umile scuze ale mele pentru scena aceea, Prestor! Ce tupeu în ei! Dau buzna în palat de parcă Dalaran, şi nu Lordaeron ar fi stăpân aici! De data aceasta merg prea departe...

Îngheţă la jumătatea propoziţiei căci Deathwing ridică o mână spre el. După ce privi fugar spre ambele uşi ca să se asigure că nimeni nu avea să intre în fugă şi să-l găsească pe rege vrăjit, falsul nobil se îndreptă spre o fereastră care dădea spre parcul din jurul palatului şi spre regatul de dincolo de el. Deathwing aşteptă răbdător, privind porţile prin care treceau toţi vizitatorii, intrând şi ieşind din reşedinţa regală a lui Terenas.

Cei doi vrăjitori intrară în câmpul lui vizual, îndreptându-se spre ieşire. Capetele lor erau aplecate unul spre celălalt, căci erau prinşi într-o conversaţie urgentă şi, evident, tainică.

Dragonul atinse sticla scumpă a ferestrei cu degetul arătător, desenând două cercuri acolo, nişte cercuri incandescente, roşu aprins. Murmură un singur cuvânt.

Sticla dintr-unul dintre cercuri se mişcă, se strâmbă, luă forma parodică a unei guri.

– Absolut nimic! Este gol, Modera! N-am putut simţi nimic la el!

În celălalt cerc se formă o a doua gură, întrucâtva mai delicată.

– Poate încă nu ţi-ai revenit destul, Drenden. În definitiv, şocul pe care l-ai suferit –

– Mi-a trecut! E nevoie de mai mult decât atât ca să mă ucidă! De altminteri, ştiu că şi tu îl sondai cu mintea! *Tu* ai simţit ceva?

O încruntătură se formă pe gura feminină.

– Nu... ceea ce înseamnă că el este foarte, foarte puternic – poate aproape la fel de puternic ca Medivh.

– Precis că foloseşte vreun talisman puternic! Nimeni nu e atât de puternic, nici măcar Krasus!

Tonul Moderei se schimbă.

– Chiar ştim noi cât de puternic este Krasus? Este mai bătrân decât oricare dintre noi. Asta sigur înseamnă ceva.

– Înseamnă că e atent... dar este cel mai bun dintre noi, chiar dacă nu este conducătorul consiliului.

– Aceasta a fost alegerea lui – mai mult decât o dată.

Deathwing se aplecă înainte, curiozitatea lui, odată moderată, devenind acum tot mai puternică.

– Ce face, de fapt? De ce se ţine aşa de secretos?

– Zice că vrea să încerce să afle despre trecutul lui Prestor, dar cred că e mai mult decât atât. Întotdeauna e vorba de mai mult în cazul lui Krasus.

– Ei bine, sper că află ceva curând, căci situaţia asta e – ce e?

– Simt o furnicătură pe gât! Mă întreb dacă...

Sus în palat, dragonul flutură repede mâna asupra celor două guri din sticlă. Geamul se îndreptă într-o clipită, nelăsând nici o urmă. Deathwing se îndepărtă.

Femeia îi simţise, în cele din urmă, vraja, dar nu avea cum să îşi dea seama că el o făcuse. Nu îi era teamă de ei, indiferent cât de pricepuţi ar fi fost pentru nişte oameni, dar Deathwing nu dorea pe moment să-şi lungească confruntarea cu cei doi. Un element nou fusese adăugat jocului, un element care, pentru prima oară, îl făcu pe dragon să cadă puţin pe gânduri.

Se întoarse înapoi către Terenas. Regele stătea nemişcat unde îl lăsase Deathwing, cu gura deschisă şi mâna întinsă.

Dragonul pocni din degete.

– Şi nu voi accepta! Am de gând să întrerup imediat toate relaţiile diplomatice cu ei! Cine e conducător în Lordaeron? Nu Kirin Tor-ul, indiferent ce cred ei!

– Da, probabil că e o mişcare înţeleaptă, Maiestatea Voastră, dar mai aşteptaţi puţin. Lăsaţi-i să îşi înainteze protestul, apoi începeţi să le închideţi porţile. Sunt foarte sigur că celelalte regate vă vor urma exemplul.

Terenas îi oferi un zâmbet obosit.

– Eşti un tânăr foarte răbdător, Prestor! Eu am declamat aici, iar tu stai pur şi simplu acolo, acceptând totul! Ar trebui să discutăm o viitoare căsătorie! Adevărat, avem mai mult de doi ani până când va putea avea loc, dar logodna va cere multă planificare!

Ridică din umeri.

– Acestea sunt căile vieţii regale!

Deathwing îi oferi o uşoară plecăciune.

– Înţeleg întru totul, Maiestatea Voastră.

Regele Lordaeron-ului începu să îi spună despre diversele funcţii pe care viitorul său ginere trebuia să le îndeplinească în următoarele câteva luni. Pe lângă că trebuia să preia puterea asupra Alterac-ului, tânărul Prestortrebuia să fie prezent cu fiecare ocazie pentru a întări legăturile dintre el şi Calia în ochii poporului şi ai celorlalţi monarhi. Lumea va simţi nevoia să vadă că această uniune urma să fie începutul unui viitor măreţ pentru Alianţă.

– Şi o dată ce luăm Khaz Modan-ul şi Grim Batol-ul înapoi de la orcii aceia infernali, putem începe planurile pentru o ceremonie de înapoiere a acelor ţinuturi gnomilor dealurilor! O ceremonie pe care o vei conduce tu, dragul meu băiat, căci tu eşti poate unul dintre cei mai responsabili de a fi ţinut unită Alianţa aceasta pentru destul timp ca să învingă...

Atenţia lui Deathwing lunecă tot mai departe, îndepărtându-se de trăncănelile lui Terenas. Ştia cea mai mare parte din ceea ca avea să spună bătrânul – căci chiar el introdusese acele gânduri în mintea omului mai înainte. Lord Prestor, eroul – imaginat sau nu – avea să îşi culeagă roadele şi încet, metodic, să înceapă distrugerea raselor inferioare.

Ceea ce îl interesa însă pe dragon mai mult pe moment era conversaţia dintre cei doi vrăjitori, şi mai ales faptul că menţionaseră un alt membru al Kirin Tor-ului, unul Krasus. Deathwing îl găsea interesant. Ştia că fuseseră şi încercări anterioare de a ocoli vrăjile care împresurau castelul, şi că una dintre acele încercări declanşase *Foamea Fără Sfârşit*, una dintre cele mai desăvârşite capcane născocite vreodată de vreun mânuitor al magiei. Dragonul ştia, de asemenea, că *Foamea* nu reuşise în a-şi îndeplini menirea.

Krasus... Să fie acesta numele vrăjitorului care scăpase de o vrajă la fel de străveche precum Deathwing însuşi?

S-ar putea să fiu nevoit să aflu mai multe despre tine, gândi dragonul, aprobând, absent, din cap, drept răspuns la trăncănelile neîntrerupte ale lui Terenas. *Da, s-ar putea să fiu nevoit să aflu mai multe...*

...Elfa Vereesa făcu câţiva paşi în spate, îşi îndepărtă părul despletit de pe faţă şi privi prin adâncul nopţii...

XIV

Krasus dormea, dormea mai adânc decât dormise vreodată, chiar şi decât atunci când fusese un mic pui de dragon. Dormea somnul aflat la jumătatea distanţei dintre visare şi altceva, somnul etern din care nu se putea trezi nici măcar cel mai puternic cuceritor. Dormea ştiind că fiecare oră care trecea îl făcea să alunece tot mai aproape de acea dulce uitare.

Iar în timp ce dormea, magul dragon visa.

Primele viziuni fură de nepătruns, simple imagini din subconştientul celui ce dormea. Fură însă urmate în curând de vedenii mai clare. Arătări înaripate, atât draconice cât şi altfel, fluturară în jur, părând a se împrăştia cuprinse de spaimă. Se contură un om în negru care îl batjocorea din depărtare. Un copil goni de-a lungul unui deal ce şerpuia inundat în soare... un copil care se prefăcu brusc într-o esenţă a răului, ceva diform, nici viu, nici mort.

Tulburat de sensurile acestor vise chiar şi în adâncurile somnului său, vrăjitorul se mişcă agitat. Făcând acest lucru, căzu şi mai adânc, intrând într-un tărâm de întuneric pur care îl sufoca şi îl alina în acelaşi timp.

Iar în acel tărâm, o voce, blândă şi totuşi poruncitoare, îi vorbi disperatului mag-dragon.

Ai sacrifica orice pentru ea, nu-i aşa, Korialstrasz?

În chilia sa, buzele lui Krasus se mişcară când el rosti o replică. *Aş renunţa la mine însumi, dacă de asta e nevoie, pentru a o elibera...*

Bietul, loialul Korialstrasz...

Un contur se formă în întuneric, o formă care fluctua cu fiecare răsuflare a fiinţei care dormea. În visele sale, Krasus, plutind în derivă, încercă să atingă arătarea, dar aceasta dispăru chiar când magul era pe punctul de a o prinde.

În mintea lui, acea arătare fusese Alexstrasza.

Aluneci tot mai repede spre tihna de pe urmă, viteazule. Ai vrea să îmi ceri ceva înainte ca acest lucru să se întâmple?

Buzele lui se mişcară din nou. *Doar să o ajuţi...*

Nimic pentru tine însuţi? Pentru viaţa ta ce se apropie de sfârşit poate? Cei care au îndrăzneala de a bea până la moarte ar trebui răsplătiţi cu un pocal plin cu cel mai fin vin ale....

Întunericul păru să îl atragă, să îl înghită. Lui Krasus îi veni greu să respire, greu să gândească. Tentaţia de a ceda pur şi simplu şi a accepta pătura mângâietoare a uitării deveni mai puternică.

Totuşi, se forţă să răspundă. *Ea. Tot ce cer este pentru ea.*

Dintr-o dată se simţi tras în sus, înspre un loc al culorii şi luminii, un loc unde deveni posibil să respire din nou, să gândească din nou.

Imagini îl asaltară, imagini nu din propriile-i vise – ci din visele altora. Văzu dorinţele şi vrerile oamenilor, gnomilor, elfilor, şi chiar ale orcilor şi ale goblinilor. Pătimi coşmarurile lor şi savură senzaţiile lor dulci. Imaginile erau foarte numeroase, şi totuşi, imediat ce trecea fiecare, lui Krasus îi era imposibil să şi le amintească, aşa cum i se părea foarte greu să-şi amintească chiar şi propriile sale vise.

În mijlocul acestui peisaj curgător, luă naştere o altă viziune. Însă, în timp ce toate în jurul ei se mişcau precum negura, aceasta păstra o formă – mai mult sau mai puţin – care crescu, copleşind făptura mică a vrăjitorului.

O formă draconică graţioasă, pe jumătate materială, pe jumătate imaginaţie, îşi întinse aripile de parcă atunci se trezea. Umbre de-un verde pal, precum cele dintr-o pădure înainte de

lăsarea nopții, se răspândeau pe trupul namilei. Krasus se uită în sus, pregătit să întâmpine ochii dragonului – și văzu că erau închiși precum în somn. Nu avea însă nici o îndoială că Stăpâna Viselorîl vedea prea bine.

Nu voi cere un astfel de sacrificiu din partea ta, Korialstrasz, tu care ai fost întotdeauna un visător extrem de interesant.... Capetele gurii dragonului se ridicară ușor. *Un visător extrem de Interesant...*

Krasus încercă să găsească un reazem stabil, să găsească orice reazem de fapt, dar terenul din jurul luirămânea maleabil, aproape lichid. Era forțat să plutească, o poziție care îl făcea să simtă că îi lipsește ceva. *Îți mulțumesc, Ysera...*

Întotdeauna politicos, întotdeauna diplomat, chiar și față de tovarășii mei de viață, care, în numele meu, au respins în repetate rânduri dorințele tale.

Nu au înțeles pe deplin situația, contracară el.

Vrei să spui că eu nu am înțeles pe deplin situația. Ysera se îndepărtă plutind, iar gâtul și aripile se unduiră de parcă n-ar fi fost decât o oglindire într-un iaz dintr-o dată tulburat. Pleoapele ei rămaseră mereu închise, dar chipu-i măreț se îndreptă vădit spre intrusul din tărâmul său. *Nu este o chestiune atât de simplă a o elibera pe iubita ta Alexstrasza, și nici măcar eu nu pot spune dacă prețul merită. Nu este mai bine să lăsăm lumea să-și urmeze cursul, să facă cum vrea? Dacă Dăruitoarei de Viață îi este sortit să fie eliberată, nu se va întâmpla de la sine acest lucru?*

Apatia ei – apatia *tuturor* celor trei Aspecte pe care le vizitase – făcu mintea magului dragon să se aprindă de mânie. *Și chiar este menit ca Deathwing să fie punctul culminant al cursului lumii, dar? Cu siguranță va fi dacă nici unul dintre voi nu face nimic decât să stea cu mâinile încrucișate și să viseze!*

Aripile se adunară. *Nu-l pomeni pe acela!*

Krasus forță. *De ce, Doamnă a Viselor? Îți dă coșmaruri?*

Deși pleoapele rămaseră strâns închise, Ochii Yserei ascundeau o emoție nemaipomenită. *El este unul într-ale cărui vise nu voi mai intra niciodată. El este unul care este, destul de probabil, chiar mai groaznic în somn decât treaz.*

Vrăjitorul disperat nu pretinse a fi înţeles această ultimă afirmaţie. Tot ce îl preocupa era faptul că nici una dintre aceste mari puteri nu putea să convoace forţele trebuincioase pentru a se împotrivi lui Deathwing. Era drept că, graţie *Sufletului Demonic*, nu mai erau ceea ce fuseseră odată, dar încă mai exercitau puteri colosale. Totuşi, se părea că toate trei credeau că Evul Dragonului trecuse, şi că, chiar dacă *ar fi putut* schimba viitorul, nu merita să iasă, pentru asta, din apatia lor auto-impusă.

Ştiu că tu şi ai tăi încă circulaţi printre rasele mai tinere, Ysera. Ştiu că tu influenţezi încă visele oamenilor, elfilor, şi...

Până la un punct, Korialstrasz! Sunt limite până şi pentru domeniul meu*!*

Dar nu ai abandonat, deci, lumea întru totul, nu-i aşa? Spre deosebire de Malygos şi Nozdormu, tu nu te ascunzi în nebunie sau printre relicvele vremurilor trecute! În definitiv, visele nu sunt şi despre viitor?

În aceeaşi măsură în care sunt trecutul; ai face bine să-ţi aminteşti de asta!

Imaginea vagă a unei femei din rasa oamenilor ţinând în braţe un nou-născut pluti prin faţa lor şi dispăru. Imaginea fugară a unui băiat ce se lupta într-o bătălie epică cu monştri copilăreşti, roade ale imaginaţiei lui, apăru într-un licăr tremurător şi dispăru la fel de iute precum apăruse. Krasus cuprinse preţ de o clipă cu privirea diferitele vise care se formau şi dispăreau în jurul lui. La fel de multe cele întunecate ca cele mai senine, dar aşa fuseseră dintotdeauna. Un echilibru.

Totuşi, după părerea lui, captivitatea îndelungată a reginei sale şi hotărârea fermă a lui Deathwing de a smulge lumea de sub dominaţia raselor mai tinere strica acel echilibru. Nu mai aveau să fie vise, nici speranţe, dacă ambele situaţii nu erau îndreptate.

Cu sau fără ajutorul tău, Ysera, eu voi continua. Trebuie!

Eşti, bineînţeles, invitat să faci asta.... Imaginea dragonului viselor pâlpâi.

Krasus se întoarse, îndepărtându-se de ea, ignorând imaginile intangibile care se împrăştiau în urma lui. *Atunci fie trimite-mă înapoi în chilia mea, fie lasă-mă să cad în abis! Poate ar fi mai*

bine să nu trăiesc pentru a vedea soarta lumii – şi ce se întâmplă cu regina mea!

Se aştepta ca Ysera să-l trimită înapoi în braţele uitării, ca să nu-i mai poată pisa cu subiectul Alexstraszei sale nici pe ea, nici pe celelalte Aspecte. În schimb, magul dragon simţi o atingere blândă pe umăr, o atingere aproape nesigură.

Întorcându-se, Krasus se pomeni faţă în faţă cu o femeie zveltă, palidă, frumoasă, dar eterică, diafană. Era înveşmântată într-o rochie curgătoare de voal de un verde pal, iar un văl îi acoperea partea de jos a chipului. În anumite privinţe îi amintea de regina lui – şi totuşi nu.

Ochii femeii erau închişi.

Sărmanul Korialstrasz, ce se tot zbate. Gura nu se mişcă, dar Krasus ştiu că vocea era a ei. Vocea Yserei. O expresie îngândurată se aşternu pe chipul palid. *Ai face orice pentru ea.*

Magul nu înţelese de ce se sinchisea ea să repete ceea ce amândoi ştiau deja. Krasus se întoarse din nou cu spatele către Doamna Viselor, căutând o cale cu ajutorul căreia să scape din acel tărâm ireal.

Nu pleca încă, Korialstrasz.

Şi de ce nu? întrebă el, întorcându-se...

Ysera se uita fix la el, cu ochii larg deschişi. Krasus îngheţă, incapabil să nu se uite la rându-i în ochii aceia. Erau ochii tuturor celor pe care îi cunoscuse şi îi iubise vreodată. Erau ochi care îl cunoşteau, care ştiau absolut totul despre el. Erau albaştri, verzi, roşii, negri, aurii – toate culorile pe care le puteau avea ochii.

Erau chiar şi ai lui.

Mă voi gândi la ceea ce ai spus.

Nu-i venea să o creadă. *Te vei...*

Ea ridică o mână, făcându-l să tacă. *Mă voi gândi la ceea ce ai spus. Nimic mai mult, nimic mai puţin, deocamdată.*

Şi – şi dacă găseşti că eşti de acord cu mine?

Atunci mă voi strădui să îi conving pe Malygos şi Nozdormu de importanţa misiunii tale... iar din partea lor nu îţi pot promite nimic, nici măcar atunci.

Era mai mult decât avusese Krasus când venise, mai mult chiar

decât sperase în acel moment. Poate că nu avea să se ajungă la nimic, dar cel puţin îi dădea speranţă să continue să lupte.

Îţi – îţi mulţumesc.

Nu am făcut nimic pentru tine încă... cu excepţia faptului că nu ţi-am lăsat visele să moară. Zâmbetul scurt care trecu peste buzele Yserei avea o nuanţă de regret.

Începu să îi mulţumească din nou, dorind ca ea să înţeleagă că chiar şi numai atât avea să îi dea puterea de care avea nevoie ca să meargă mai departe, dar Ysera păru să se îndepărteze brusc de el. Krasus se întinse spre ea, dar distanţa se dovedi a fi deja prea mare, iar când el încercă să păşească înainte, ea se îndepărtă şi mai iute.

Atunci îi dădu prin cap că Cea a Visării nu se mişcase; el se mişcase.

Dormi bine şi adânc, sărmane Korialstrasz, se auzi vocea ei. Imaginea făpturii zvelte, palide tremură, apoi dispăru cu totul. *Dormi bine, căci în bătălia în care cauţi să lupţi vei avea nevoie de toată puterea ta şi de mai multă încă....*

El încercă să vorbească, dar nici măcar vocea lui din vis nu se auzi. Întunericul se pogorî asupra magului dragon, întunericul mângâietor al somnului.

Şi nu îi subestima pe cei pe care îi consideri doar pioni....

Fortăreaţa din munte a orcilor se dovedise a fi nu doar mai mare decât bănuise Rhonin însuşi, ci şi mai încâlcită. Tuneluri de la care se aştepta să îl ducă înspre ţinta lui coteau brusc în direcţii diferite, adesea urcând, chiar, în loc să coboare. Unele se sfârşeau, şi asta pentru nici un motiv bun pe care el să fie în stare să-l descifreze. Un astfel de tunel îl obligă să meargă înapoi pe unde venise preţ de mai mult de o oră, nu doar răpindu-i timp preţios, dar epuizându-i puterile deja slăbite.

Nu îl ajuta deloc faptul că Deathwing nu îi vorbise nici măcar o dată în tot acel timp. Deşi Rhonin nu avea încredere în dragonul negru, cel puţin ştia că Deathwing l-ar fi îndrumat spre monstrul captiv. Ce ar fi putut să atragă atenţia celui întunecat în altă parte?

Într-un coridor neiluminat, magul istovit se aşeză, în cele din

urmă, să se odihnească. Avea cu el un mic burduf cu apă pe care i-l dăduseră goblinii aceia nefericiți, și din care Rhonin bău o înghițitură. După aceea, Rhonin se lăsă pe spate, crezând că o relaxare preț de câteva minute avea să-i permită să-și limpezească mintea și să traverseze din nou mai bine pasajele.

Chiar își imagina că o putea elibera pe Regina Dragonilor? Îndoielile sporiseră din ce în ce mai mult pe când încerca să-și croiască drum prin munte. Ajunsese aici doar ca să se sinucidă în vreun mod grandios? Sacrificarea vieții lui nu avea să îi aducă înapoi pe cei care muriseră și, de fapt, toți își făcuseră propriile alegeri.

Cum putuse visa vreodată la o așa misiune nesăbuită? Gândindu-se în urmă, Rhonin își aminti de prima oară când apăruse subiectul. Fiindu-i interzis a lua parte la activitățile Kirin Tor-ului după finalul catastrofal al ultimei sale misiuni, tânărul vrăjitor își petrecuse zilele cufundat în gânduri negre, nevăzând pe nimeni și mâncând puțin. Prin condițiile impuse în perioada de ispășire, nu i se permisese nimănui să îl viziteze, ceea ce făcuse și mai surprinzătoare materializarea lui Krasus dinainte-i, oferindu-i sprijinul său în eforturile lui Rhonin de a se întoarce în rândul vrăjitorilor.

Rhonin crezuse întotdeauna că nu avea nevoie de nimeni, dar Krasus îl convinsese de contrariu. Maestrul vrăjitor discutase situația cumplită a omologului său mai tânăr până la cel mai mărunt detaliu, până într-atât încât Rhonin îi ceru fățiș ajutorul. Cumva se ivise subiectul dragonilor, iar de acolo, ajunseseră la povestea Alexstraszei, dihania stacojie ținută prizonieră de către orci, obligată să dea naștere unor bestii sălbatice pentru gloria Hoardei. Deși elementul principal al Hoardei înseși fusese spulberat, atâta timp cât ea rămânea prizonieră, orcii din Khaz Modan aveau să continue să dezlănțuie prăpădul asupra Alianței, omorând nenumărați oameni nevinovați.

În acel moment crucial, lui Rhonin îi trecu prin cap gândul de a elibera dragonul, o noțiune atât de fantastică încât credea că doar el ar fi putut să o născocească. În acel moment, păruse ceva perfect logic. Să se mântuiască sau să moară încercând într-un plan despre care avea să se vorbească pe veci printre frații săi.

Krasus fusese extrem de impresionat. De fapt, Rhonin își aminti acum că magul vârstnic petrecuse mult timp cu el, punând la punct detaliile și încurajându-l pe vrăjitorul cu păr roșu. Rhonin recunoștea acum de bună voie față de sine însuși că poate ar fi abandonat ideea dacă nu ar fi fost îndemnurile protectorului său. În unele privințe, se părea că misiunea fusese mai mult a lui Krasus decât a lui însuși. Desigur, ce avea consilierul fără chip de câștigat trimițându-și protejatul într-o asemenea misiune? Dacă Rhonin izbutea, o parte din merite se putea îndrepta către cel care crezuse în el, dar dacă eșua... ce bine i-ar fi făcut asta lui Krasus?

Rhonin scutură din cap. Dacă ar fi continuat să-și pună întrebări de acest fel, avea să ajungă în curând să creadă că protectorul său fusese, de fapt, forța din spatele acestei misiuni, că își folosise oarecum influența pentru a-l face pe vrăjitorul mai tânăr să *vrea* să călătorească înspre ținuturile acestea ostile.

Absurd...

Un zgomot brusc aproape că îl făcu pe Rhonin să sară în picioare, și își dădu seama că, undeva în cursul meditației sale, aținise. Vrăjitorul se lipi de perete, așteptând să vadă cine trecea prin coridorul întunecat. Cu siguranță că orcii știau că tunelul se termina. Se putea să fi venit aici special ca să îl caute pe el?

Totuși, zgomotul – ce abia putea fi deslușit ca fiind o conversație șoptită – se stinse încet. Vrăjitorul își dădu seama că fusese victima acusticii complexe a sistemului de peșteri. Orcii pe care îi auzise se aflau, probabil, la câteva nivele depărtare de el.

Putea să meargă pe urma acelor sunete, totuși? Cu speranțe crescânde, Rhonin se mișcă atent în direcția din care credea că venise conversația. Chiar dacă nu provenise exact din acel loc, cel puțin ecourile îl puteau conduce acolo unde spera să ajungă.

Cât dormise, Rhonin nu putea spune, dar, mergând mai departe, auzea tot mai multe sunete, aproape ca și cum Grim Batolul tocmai s-ar fi trezit. Orcii păreau a fi în miezul unor activități agitate, ceea ce îl punea pe Rhonin în fața unei oarecare probleme. Acum veneau prea multe zgomote din prea multe direcții. Rhonin nu dorea să intre din greșeală în coridoarele de antrenamente ale războinicilor, sau chiar în sala lor de mese. Tot ce dorea era

odaia unde era ţinută prizonieră Regina Dragonilor.

Atunci, un răcnet draconic acoperi celelalte zgomote, un răcnet ascuţit care se sfârşi iute. Rhonin mai auzise astfel de ţipete înainte, dar nu se gândise la ele. Acum se blestema pentru a fi fost atât de neghiob; nu erau toţi dragonii ţinuţi în aceeaşi regiune generală? În cel mai rău caz, mergând pe urma ţipetelor, s-ar fi apropiat cel puţin de *vreo* bestie, iar apoi poate că avea să găsească de acolo calea spre camera reginei.

Un timp, îşi croi drum prin tuneluri întâmpinând prea puţine probleme, cei mai mulţi dintre orci părând a fi departe, lucrând la vreun proiect măreţ. Preţ de câteva clipe, vrăjitorul se întrebă dacă nu cumva Grim Batol-ul se pregătea pentru luptă. Precis că Alianţa făcea deja presiuni asupra forţelor orcilor în nordul Khaz Modan-ului. Cei din Grim Batol trebuiau să îi sprijine pe fraţii lor de acolo dacă Hoarda spera să îi respingă pe oameni şi pe aliaţii lor, făcându-i să dea înapoi.

Dacă aşa stăteau lucrurile, activitatea urma să fie spre avantajul lui Rhonin. Nu doar că minţile orcilor vor fi fost ocupate cu asta, dar aveau să fie mai puţin numeroşi. Sigur că fiecare dresor cu un dragon pregătit pentru luptă avea să fie în cer în curând, îndreptându-se spre nord.

Încurajat, Rhonin continuă într-un ritm mai cutezător, mai sigur – care doar câteva clipe mai târziu aproape că îl trimise împleticindu-se chiar în braţele a doi imenşi războinici orci.

Orcii fură, din fericire, şi mai uluiţi să-l vadă pe el decât viceversa. Rhonin ridică imediat mâna stângă, murmurând o vrajă pe care sperase să o păstreze pentru circumstanţe mai groaznice.

Cel mai apropiat dintre orci, cu faţa-i urâtă, cu colţi, ce se schimonosi într-o furie fioroasă, întinse mâna după securea atârnată pe spate. Vraja lui Rhonin îl prinse drept în piept, izbindu-l zdravăn pe războinicul masiv de cel mai apropiat perete de stâncă.

Când orcul lovi peretele, se *contopi* cu însăşi stânca. Preţ de o clipă, conturul corpului său rămăsese în afară, cu gura încă deschisă de furie, dar apoi şi acela dispăru în perete... nelăsând nici o urmă a sfârşitului violent al creaturii.

– Scursură de om! mugi al doilea, cu securea în mână deja.

Lovi zdravăn cu securea înspre Rhonin, cioplind însă bucăţi de piatră, căci vrăjitorul reuşi să se ferească din calea ei. Orcul se mişcă greoi înainte, corpul său mătăhălos, de un verde sumbru, umplând coridorul îngust. Un colier din degete uscate, ridate – de-ale oamenilor, elfilor şi de alte feluri încă – atârnau în faţa ochilor lui Rhonin, o colecţie la care adversarul său dorea, neîndoielnic, să îl adauge. Orcul roti din nou securea, ajungând, de data aceasta, periculos de aproape de mag, mai-mai să-l despice în două cât era de lung.

Rhonin se uită din nou fix la colier, cu o idee macabră în minte. Arătă spre colier şi gesticulă.

Vraja îl făcu pe orc să se oprească puţin, dar când războinicul sălbatic nu constată nici un efect vizibil, râse batjocoritor către omul mărunt, vrednic de milă.

– Hai! O fac să fie iute pentru tine, vrăjitorule!

Dar când îşi ridică securea, o senzaţie ca de scărpinare îl obligă pe orc să se uite în jos spre propriu-i piept.

Degetele din colier, mai mult de două duzini, puternice, se mişcaseră spre gâtul lui.

Scăpă din mână securea şi încercă să le îndepărteze, dar deja săpaseră destul de adânc. Orcul începu să tuşească deoarece degetele formaseră un fel de mână macabră, o mână care îl lăsa fără aer.

Rhonin se trase înapoi, căci orcul începu să se legene incontrolabil încoace şi-ncolo, încercând să smulgă degetele răzbunătoare. Vrăjitorul intenţionase ca vraja să fie doar o diversiune până avea să găsească ceva mai final, dar degetele retezate păreau a fi profitat de ocazie. Răzbunare? Chiar ca vrăjitor, lui Rhonin nu îi venea să creadă că spiritele războinicilor ucişi de acel orc îndemnaseră cumva degetele spre acest mare efort. Precis că era puterea vrăjii înseşi.

Precis că asta era...

Fie prin stafii răzbunătoare, fie prin simplă magie, degetele fermecateîşi îndeplinirăcu aparentă râvnă teribila sarcină. Sângele acoperi mare parte a pieptului orcului când unghiile sfâşiară partea mai moale a gâtului. Monstruosul războinic se prăbuşi în genunchi,

cu o privire atât de disperată încât Rhonin fu nevoit, în cele din urmă, să se uite în altă parte.

Câteva secunde mai târziu, îl auzi pe orc încercând în zadar să respire – apoi o mare greutate căzu pe podeaua tunelului.

Luptătorul mătăhălos zăcea într-o băltoacă de sânge, cu degetele încă înfipte adânc în gât. Îndrăznind să atingă unul dintre degetele retezate, Rhonin constată că nu mişca deloc, era fără viaţă. Degetele îşi îndepliniseră misiunea şi acum se întorseseră la starea dinainte, exact aşa cum Rhonin intenţionase prin vraja lui.

Şi totuşi...

Alungând astfel de gânduri, Rhonin se grăbi să treacă de leş. Nu avea unde să pună trupul şi nici timp să se gândească la asta. În curând cineva avea să descopere adevărul, dar vrăjitorul nu putea împiedica acest lucru. Rhonin trebuia să se preocupe doar pentru Regina Dragonilor. Dacă reuşea să o elibereze, poate că ea avea să îl scoată teafăr de acolo. În asta consta, de fapt, singura lui posibilitate de scăpare.

Reuşi să traverseze fără întrerupere următoarele câteva tuneluri, dar apoi se pomeni îndreptându-se spre un coridor puternic luminat dinspre care zgomotele de voci se auzeau tot mai tare şi mai puternic. Mişcându-se cu mai multă grijă, Rhonin merse până la intersecţie, uitându-se pe furiş după colţ.

Ceea ce el luase drept coridor se dovedise a fi, de fapt, gura unei peşteri vaste care se deschidea spre dreapta, o cavernă în care zeci de orci munceau din greu la încărcatul unor care şi la pregătitul animalelor de tracţiune, totul de parcă intenţionau să se pornească într-o călătorie din care nu era probabil să se întoarcă prea curând.

Avusese dreptate în legătură cu bătălia de la nord? Dacă da, de ce se părea că *toţi* orcii intenţionau să plece? De ce nu doar dragonii şi dresorii lor? Avea să le trebuiască mult prea mult timp carelor acestora să ajungă la Dun Algaz.

Doi orci apărură în raza sa vizuală, cărând ceva greutate mare între ei. Sigur că ar fi preferat să lase jos orice ar fi fost ceea ce cărau, dar pentru un motiv anume nu îndrăzniră să facă asta. De fapt, Rhonin se gândi chiar că aveau mare grijă de povara lor, mai-mai de parcă ar fi fost făcută din aur. Văzând că nu se uita nimeni

în direcţia lui, vrăjitorul făcu un pas înainte pentru a cerceta mai bine ce preţuiau orcii atât de mult. Era rotund – nu, *oval* – şi un pic aspru la suprafaţă, aproape solzos. De fapt, îi amintea lui Rhonin de nimic altceva decât un...

Un *ou.*

Un ou *de dragon,* mai precis.

Privirea lui se mută iute spre câteva dintre celelalte care. Acum îşi dădea seama cu certitudine că mai multe dintre ele purtau ouă în diverse stadii de dezvoltare, de la unele mai netede, aproape rotunde, la altele mai solzoase chiar decât primul, ouă care erau aproape de a scoate pui.

Dat fiind că dragonii erau atât de esenţiali pentru speranţele tot mai slabe ale orcilor, de ce erau ei dispuşi să riste o încărcătură atât de preţioasă într-o astfel de călătorie?

Omule.

Vocea din capul lui Rhonin mai-mai că îl făcu să strige. Se lipi de perete, apoi se strecură iute înapoi în tunel. Sigur, în sfârşit, că nici unul dintre orci nu putea să îl vadă, Rhonin apucă medalionul de la gât şi se uită lung la cristalul negru din mijloc.

Desigur, acum licărea uşor.

Omule... Rhonin... unde eşti?

Deathwing nu ştia?

– Sunt în miezul fortăreţei orcilor, şopti el. Căutam camera Reginei Dragonilor.

Ai găsit altceva, totuşi. S-a zărit un pic. Ce era?

Pentru vreo pricină ascunsă, Rhonin nu vru să îi spună lui Deathwing.

– Erau doar orcii la antrenamentele de bătălie. Aproape că am dat buzna peste ei fără să-mi dau seama.

Răspunsul lui fu urmat de o tăcere îndelungată, atât de îndelungată, chiar, încât aproape crezu că Deathwingîntrerupsese legătura. Apoi, pe un ton foarte egal, dragonul răspunse:

Vreau să văd.

– E nimica toată...

Înainte ca Rhonin să mai poată spune un cuvânt, corpul său se răzvrăti dintr-o dată împotriva lui, întorcându-se iar spre peşteră

şi orcii numeroşi de acolo. Vrăjitorul jignit încercă să protesteze, dar de data aceasta nici măcar gura nu vru să i se supună.

Deathwing îl duse în punctul în care fusese ultima oară, apoi făcu mâna dreaptă a vrăjitorului să ţină în sus medalionul. Rhonin bănuia că Deathwing observa totul prin cristalul negru ca abanosul.

La antrenamentele de bătălie... înţeleg... Şi aşa îşi exersează retragerea?

Nu putu răspunde la remarca batjocoritoare a monstrului, şi nici nu credea că lui Deathwing îi păsa, de fapt, dacă răspundea sau nu. Dragonul îl obligă să stea în spaţiul acela deschis în timp ce medalionul trecu totul în revistă.

Da, văd... Poţi să te întorci în tunel acum.

Corpul redevenind al său, Rhonin se strecură unde nu putea fi văzut, recunoscător că orcii fuseseră atât de ocupaţi cu treburile lor încât nimeni nu se uitase întâmplător în sus. Se sprijini de perete, răsuflând din greu şi dându-şi seama că fusese mult mai îngrozit de a fi descoperit decât ar fi crezut că era posibil. Aşa că, deveni limpede acum, Rhonin nu era într-atât de sinucigaş pe cât îşi imaginase odată.

Urmezi calea greşită. Trebuie să mergi înapoi la intersecţia dinainte.

Deathwing nu făcu nici un comentariu în legătură cu încercarea lui Rhonin de subterfugiu, ceea ce îl îngrijoră pe Rhonin mai mult decât dragonul ar fi spus ceva. Desigur că şi Deathwing cugeta la faptul că orcii mutau ouăle – dacă nu cumva ştia deja ceva despre asta? Cum se putea aşa ceva, totuşi? Cu siguranţă că nimeni de aici nu i-ar fi transmis astfel de informaţii. Orcii se temeau de dragonul negru şi îl disprețuiau cel puţin la fel de mult – dacă nu mai mult decât se temeau, disprețuind-o, de întreaga Alianţă a Lordaeron-ului.

În ciuda acelor preocupări, urmă imediat instrucţiunile lui Deathwing, parcurgând înapoi coridorul până ajunse la intersecţia în cauză. Rhonin o ignorase mai devreme, gândindu-se că, aşa îngust cum părea, şi lipsit de lumină, era prea puţin important. Sigur că orcii ar fi păstrat orice tunel important mai bine luminat.

– Pe aici? şopti el.

Da.

Pe Rhonin îl sâcâia în continuare întrebarea cum de ştie dragonul atât de multe despre sistemul de peşteri. Deathwing nu cutreierase tunelurile, nici măcar deghizat ca om. Se putea să fi făcut asta luând forma unui orc? Poate că da, şi totuşi, nici acesta nu părea a fi răspunsul.

Al doilea tunel la stânga ta. Vei merge pe acela apoi.

Indicaţiile lui Deathwing păreau fără greş. Rhonin se aştepta la o greşeală, la o eroare care să arate că dragonul ghicea, cel puţin în parte. Nu avu loc nici o astfel de greşeală. Deathwing cunoştea drumul prin fortăreaţa retrasă a orcilor la fel de bine, dacă nu mai bine, ca înşişi războinicii fioroşi.

În cele din urmă, după ceea ce i se păru a fi mers preţ de câteva ore, vocea îi ordonă brusc: *Opreşte-te.*

Rhonin se opri, deşi nu avea habar ce îl preocupa pe Deathwing într-atât de mult încât să ceară acea oprire.

Aşteaptă.

Câteva clipe mai târziu, voci din interiorul tunelului ajunseră la vrăjitor.

– Unde erai! Am întrebări pentru tine, întrebări!

– Îmi pare extrem de rău, marele meu comandant, extrem de rău! N-am avut încotro! Eu...

Vocile se stinseră chiar când Rhonin se străduia să audă mai mult. Ştia că una dintre voci era aceea a unui orc, evident chiar aceea a unuia aflat la conducerea fortăreţei, dar celălalt vorbitor fusese de o rasă cu mult diferită. Un goblin.

Deathwing folosea goblini. Oare aşa se făcea că ştia atât de multe despre bârlogul acesta imens? Oare îl slujise unul dintre goblinii de acolo şi pe cel întunecat?

I-ar fi plăcut să îi urmărească pe cei doi şi să audă mai mult din conversaţie, dar dragonul îi ordonă brusc să continue. Rhonin ştia că dacă nu se supunea, Deathwing putea foarte bine să îl facă să mărşăluiască. Cel puţin atâta timp cât avea control asupra membrelor sale, Rhonin putea încă să aibă impresia că avea un cuvânt de spus şi alegeri de făcut.

Traversând tunelul prin care trecuseră comandantul orc şi

goblinul, Rhonin coborî printr-un tunel adâncînspre ceea ce părea a fi chiar măruntaiele muntelui. Precis că acum era aproape de Regina Dragonilor. De fapt, aproape ar fi jurat că putea auzi răsuflarea unui gigant, şi cum nu mai erau şi alţigiganţi adevăraţi în Grim Batol, rămâneau doar dragonii.

Două coridoare mai în faţă. Întoarce-te la dreapta. Continuă până vezi o deschizătură la stânga ta.

Deathwing nu spuse mai mult. Rhonin se supuse din nou indicaţiilor lui, iuţind pasul cât putu de mult. Avea nervii încordaţi. Cât mai trebuia să cutreiere prin muntele acela?

Se întoarse la dreapta, luând-o prin pasajul următor şi merse tot înainte. După indicaţiile simpliste ale dragonului, Rhonin se aşteptase să dea peste deschizătura menţionată după destul de puţin timp, dar nici măcar după ce trecuse precis o jumătate de oră nu văzuse nimic, nici măcar o altă intersecţie. De două ori îl întrebase pe Deathwing dacă avea să ajungă în curând, dar ghidul său nevăzut rămăsese tăcut.

Apoi, chiar când vrăjitorul era gata să renunţe – văzu o lumină. O lumină slabă, desigur, dar categoric o lumină... Şi pe partea stângă a coridorului.

Cu speranţe reînnoite, Rhonin se grăbi spre ea cât putu de tare fără să facă mult zgomot. Din câte ştia, o duzină de orci făcea de strajă în jurul Reginei Dragonilor. Avea vrăji pregătite, dar spera că le putea păstra pentru alte momente, mai disperate.

Stai!

Vocea lui Deathwing răsună în capul lui Rhonin, mai-mai făcându-l să se izbească de cel mai apropiat perete. Se lipi, în schimb, de el, sigur că vreun străjer îl descoperise.

Nimic. Pasajul rămase gol; nu era nimeni acolo în afară de el.

– De ce ai strigat? şopti el către medalion.

Destinaţia ta îţi stă dinainte... dar intrarea poate fi păzită de ceva ce e mai mult decât carne.

– Magie?

Se gândise deja la asta, dar dragonul nu îi dăduse nici o şansă de a verifica, atent, el însuşi.

Şi străjeri de origine magică. Este o cale grabnică de a descoperi

adevărul. Ţine medalionul în faţa ta când te apropii de intrare.

– Şi străjerii din carne şi oase? Trebuie, totuşi, să mă tem de ei.

Putea să audă iritarea crescândă a celui întunecat. *Toate vor fi date-n vileag, omule....*

Convins fiind că Deathwing voia, cel puţin, ca el să ajungă la Alexstrasza, Rhonin ridică medalionul în faţa sa şi se furişă înainte.

Simt numai vrăji mărunte – mărunte pentru unul ca mine, adică, îl informă dragonul pe când se apropia. *Le voi veni de hac.*

Cristalul negru se aprinse deodată, aproape făcându-l pe magul speriat să-şi piardă echilibrul.

Vrăjile protectoare au fost anihilate. O pauză. *Nu sunt străji înăuntru. Nu ar avea nevoie de străji, chiar şi fără vrăji magice. Alexstrasza e înlănţuită strâns şi ţintuită de tot ce o înconjoară. Orcii au fost destul de eficienţi. Nu are nici o şansă de scăpare.*

Să intru?

Aş fi dezamăgit dacă nu ai intra.

Lui Rhonin îi păru puţin ciudată exprimarea lui Deathwing, dar nu stătu să se gândească la asta, mai preocupat de speranţa că avea să se afle, în sfârşit, în faţa Reginei Dragonilor. Îşi dorea ca şi Vereesa să fi fost atunci cu el acolo, apoi se întrebă de ce i-ar fi părut atât de bine. Poate...

Până şi gândurile la elfa cu plete argintii pieriră când intră şi o privi pentru prima oară pe gigantica namilă roşie *Alexstrasza.*

Şi se pomeni că ea se uita fix înapoi la el, cu o emoţie în ochii ei de reptilă, o emoţie ce îi păru asemănătoare cu teama – dar nu teamă pentru ea însăşi.

– Nu! mormăi ea cât îi permitea inelul din jurul gâtului. *Înapoi!*

În acelaşi timp, vocea lui Deathwing, pe un ton triumfător, rosti: *Perfect!*

O străfulgerare de lumină îl împresură pe vrăjitor. Fiecare fibră a fiinţei sale fu cutremurată când o forţă monstruoasă îl străbătu sfâşietor. Medalionul alunecă printre degetele lui devenite deodată fără vlagă.

În timp ce se prăbuşea, îl auzi pe Deathwing repetând acel singur cuvânt, şi apoi râzând.

Perfect....

XV

ereesa inspiră puternic când a respira din nou deveni o opţiune. Coşmarul de a fi îngropată de vie se retrăgea încet pe măsură ce elfa sorbea lacom aerul ce-i umplea din nou plămânii. Treptat, se calmă pe deplin şi deschise în cele din urmă ochii – ca să vadă că schimbase un coşmar cu altul.

Trei făpturi se încovoiau în jurul unui foc mic în mijlocul a ceea ce părea o mică peşteră. Flăcările sporeau cu un sentiment de groază impresia pe care o dădeau trăsăturile lor groteşti, căci datorită flăcărilor Vereesa putea distinge coastele de sub piele şi de sub carnea pestriţă şi solzoasă care atârna pe ele. Mai rău, putea să vadă clar feţele lungi, cadaverice, cu nasuri ca nişte ciocuri şi cu bărbii prelungi, ieşite în afară. Luptătoarea putea distinge mai ales ochii înguşti, vicleni şi dinţii ascuţiţi, ascuţiţi.

Cei trei erau îmbrăcaţi doar cu nişte fustanele zdrenţuite. Securi pentru aruncat se aflau lângă fiecare dintre făpturi, arme pe care creaturile acelea, din câte înţelese Vereesa, le foloseau cu o îndemânare de invidiat.

În pofida încercărilor ei de a nu face nici un zgomot, precis că vreo mişcare neînsemnată de-a ei a junsese la urechile lungi, ascuţite care îi aminteau atât de mult luptătoarei de goblini, căci unul dintre cei ce o ţineau prizonieră se uită imediat înspre ea.

– S-a trezit cina, şuieră el; un bandaj acoperea ce-i mai rămânea din ochiul stâng.

– Mie-mi pare mai degrabă desert, răspunse un al doilea, care era chel, în timp ce celălalt purta pe mijlocul capului două creste lungi şi zburlite.

– Clar că desert, rânji al treilea, care purta o eşarfă zdrenţăroasă care aparţinuse cândva cuiva din neamul Vereesei. Părea mai deşirat decât ceilalţi doi, şi vorbea de parcă nimeni nu ar fi îndrăznit să îl contrazică. Conducătorul, aşadar.

Conducătorul unui trio de troli care păreau flămânzi.

– Slabe rămăşiţe pică în ultima vreme, continuă cel care purta eşarfa. Dar acum e vremea pentru un ospăţ, da.

La dreapta luptătoarei, ceva scoase ceea ce ar fi fost un epitet foarte grăitor dacă nu ar fi fost un căluş care să înăbuşe cuvintele. Întorcându-şi capul cât îi permiteau sforile atent legate, Vereesa văzu că şi Falstad mai trăia, deşi nu putea spune cât avea să mai rămână în viaţă. Dăinuiseră îndelung zvonurile, încă înainte de vremurile Războaielor Trolilor, că aceste creaturi hidoase vedeau în orice altceva decât ei înşişi vânat bun de mâncat. Până şi despre orci, care îi acceptaseră drept aliaţi, se spusese că nu îi pierdeau din ochi pe drăcuşorii agili şi vicleni.

Din fericire, datorită atât Războaielor Trolilor, cât şi bătăliei împotriva Hoardei, neamul lor respingător se împuţinase considerabil. Vereesa însăşi nu mai văzuse un trol niciodată până atunci, şi îi ştia doar din desene şi legende. Îşi dădu seama că ar fi preferat ca aceste lucruri să rămână neschimbate.

– Răbdare, şopti cel care purta eşarfa pe un ton batjocoritor ce imita compătimirea. Tu vei fi primul, gnomule! Tu vei fi primul!

– Nu am putea să o facem acum, Gree? imploră trolul cu un singur ochi. De ce nu putem să o facem acum?

– Pentru că aşa am spus eu, Shnel! Cu un pumn zdravăn, Gree îl izbi dintr-o dată pe Shnel în falcă, făcându-l să se rostogolească.

Al treilea trol sări în picioare, încurajându-i pe cei doi tovarăşi ai săi să-şi dea şi mai mulţi pumni. Gree se uită duşmănos la el, făcându-l efectiv să-şi mute privirea. Între timp, părând întru totul supus, Shnel se târî înapoi la locul lui lângă focul mic.

– *Eu* sunt şeful! spuse Gree plesnindu-se cu mâna-i osoasă şi cu gheare peste piept. Da, Shnel?

– Da, Gree! Da!

– Da, Vorsh?

Monstruozitatea fără păr bălăbăni capul întruna.

– Da, o, da, Gree! Şef eşti tu! Şef eşti tu!

Ca şi în cazul elfilor, gnomilor, şi, mai ales, al oamenilor, existaseră diferite tipuri de troli. Unii vorbeau sofisticat precum elfii – chiar şi când încercau să decapiteze pe cineva. Alţii erau mai sălbatici, mai ales cei care frecventau cel mai adesea dealurile şi alte tărâmuri subterane. Şi totuşi Vereesa se îndoia că putea exista vreo formă mai josnică de troli decât cele trei creaturi mârşave care îi capturaseră pe ea şi pe Falstad – şi care, era limpede, aveau planuri încă şi mai întunecate în ceea ce-i privea pe ei.

Cei trei se întoarseră la conversaţia lor înăbuşită în jurul micului foc. Vereesa îl privi din nou pe gnom, care se uită fix înapoi la ea. La o ridicare de sprânceană din partea ei, el răspunse cu o scuturare din cap. Nu, în ciuda uimitoarei lui forţe, nu putea să scape din legăturile strânse. Ea scutură, la rându-i, din cap. Oricât de barbari ar fi fost trolii, erau experţi la legarea nodurilor.

Încercând să nu-şi piardă curajul, luptătoarea cercetă cu privirea tot ceea ce o înconjura – atât de puţin cât era de văzut. Se părea că era în mijlocul unui tunel săpat grosolan, probabil chiar de cătretroli. Vereesa îşi aminti degetele lungi, cu gheare, perfecte pentru săpatul în stâncă şi pământ. Trolii aceştia se adaptaseră bine la mediul lor.

În ciuda faptului că ştia dinainte care aveau să fie rezultatele, elfa încercă, totuşi, să găsească o slăbiciune la sforile cu care era legată. Se răsuci cât putu de precaut, îşi frecă încheieturilemâinilor aproape până la carne vie, dar fără nici un rezultat.

Un râs înfundat o avertiză că trolii văzuseră cel puţin ultima parte a încercărilor ei.

– Desertul evioi, comentă Gree. Se pare că o să fie o distracţie pe cinste!

– Unde-s ceilalţi? bombăni Shnel. Ar fi trebuit să fie aici deja!

Şeful aprobă din cap şi adăugă:

– Hulg ştie ce-o să se întâmple dacă nu se supune! Poate...

Trolul apucă dintr-o dată securea.

– Gnomi!

Securea zbură învârtindu-se prin tunel, trecând la doar câțiva centimetri de capul Vereesei.

O clipă mai târziu se auzi un strigăt gutural.

Pereții tunelului lăsară loc unei erupții de făpturi scunde, robuste, care scoteau strigăte de bătălie și fluturau securi și săbii scurte.

Gree apucă o altă secure, mai lungă, care era, în mod clar, pentru luptă corp la corp. Shnel și Vorsh, al doilea fiind ghe-muit, lansară securi pentru aruncat. Elfa văzu cum un atacator îndesat fu doborât de arma lui Shnel, dar a lui Vorsh trecu departe de țintă. Trolii urmară apoi exemplul liderului lor și se înarmară cu securi mai puternice, mai greoaie, când nou-veniții îi împresurară.

Vereesa număra mai mult de o jumătate de duzină de gnomi, fiecare îmbrăcat în blănuri zdrențuroase și purtând câte o platoșă ruginită. Coifurile lor erau rotunjite, făcute să se potrivească strâns pe cap, și lipsite de orice coarne sau alte ornamente inutile. Ca și Falstad, mulți aveau bărbi, deși păreau mai scurte și mai îngrijite.

Gnomii își mânuiau securile și săbiile cu precizia câștigată prin experiență. Trolii se pomeniră împinși tot mai aproape unul de altul. Shnel fu cel care căzu primul, căci bestia cu un singur ochi nu îl văzuse pe războinicul care venise din partea cealaltă. Vorsh lătră un avertisment, dar acesta sosi prea târziu. Shnel învârti frenetic securea către noul său adversar, dar rată întru totul.

Gnomul își înfipse sabia în gâtul trolului deșirat.

Gree se luptă cel mai frenetic. Nimeri o lovitură zdravănă care îl făcu pe un gnom să se prăvălească pe spate, iar apoi mai-mai că decapită un altul. Din nefericire, securea i se rupse izbindu-se de securea mai lungă și mai puternică mânuită de ultimul său oponent. În disperare, apucă arma gnomului de partea de sus a mânerului și se luptă să o smulgă din strânsoarea mâinii luptătorului mai scund.

Lama bine ascuțită a unei alte securi se înfipse în spatele liderului trolilor.

Elfei mai-mai că-i fu milă de ultimul dintre cei care o capturaseră. Vorsh, cu ochii căscați ce trădau că era conștient de sfâr-

șitu-i iminent, părea gata să se smiorcăie. Cu toate acestea, continuă să își fluture securea spre cel mai apropiat dintre gnomi, mai-mai să-i aplice, prin noroc chior, o lovitură sângeroasă. Nu putu face nimic, însă, pentru a opri valul de adversari care avansau acum într-un cerc tot mai strâns, cu săbiile și securile pregătite.

În final, moartea lui Vorsh avea să fie un măcel.

Vereesa își întoarse privirea. Nu reveni cu chipul și privirea înainte decât atunci când o voce egală, un pic încurcată, comentă:

– Da, Rom! O priveliște mai bună decât ce am găsit eu în partea asta!

Niște mâini groase o traseră așezând-o în capul oaselor.

– Ia să vedem de-ți putem scoate sforile astea făr' a-ți strica prea mult la frumusețe!

Vereesa se uită în sus spre fața unui gnom roșcovan cu cel puțin vreo treizeci de centimetri mai scund decât Falstad, dar mai îndesat. În ciuda primelor aparențe, însă, modul expert în care se descurcă cu sforile o informă iute pe luptătoare că nu trebuia să îl considere neîndemânatic, nici pe el, nici pe tovarășii lui, mai ales după felul în care îi trimiseseră pe troli pe lumea cealaltă.

De aproape, îmbrăcămintea gnomilor păru și mai zdrențuită, și nu era surprinzător dacă gnomii supraviețuiau, din câte bănuia Vereesa, din puținul pe care îl puteau fura de la orci. Răspândeau, de asemenea, un miros specific, ce arăta că îmbăierea era un lucru neprețuit, pe care de mult timp nu și-l puteau permite.

– Poftim!

Sforile ei erau desfăcute. Vereesa își scoase imediat călușul, de care gnomul nu se sinchisise. În același timp, o lungă înșiruire de injurături venind de lângă ea arătară că și Falstad era acum complet eliberat.

– Tacă-ți fleanca sau îți îndes iar călușul ăla, pe veci! mârâi Gimmel drept răspuns.

– Ar fi nevoie de o mână bună de gnomi ai dealurilor ca să doboare unul din Aerie!

O zarvă de nemulțumire arătă că salvatorii lor puteau să-i facă imediat, din nou, prizonieri dacă nu se potolea călărețul degrifoni. Ridicându-se cu greu în picioare – și amintindu-și în ultima clipă

că tunelul nu se prea potrivea în zona aceea cu înălțimea ei – luptătoarea îngrijorată izbucni:

– Falstad! Fii politicos cu tovarășii noștri! Ne-au salvat, în definitiv, de la o soartă îngrozitoare!

– Da, ai dreptate, răspunse Rom. Trolii blestemați mănâncă orice-i făcut din carne – viu sau mort!

– Au pomenit niște tovarăși de-ai lor, își aminti ea brusc. Poate am face mai bine să plecăm de aici până nu vin...

Rom ridică mâna. Trăsăturile lui ridate îi aminteau Vereesei de un câine bătrân și dur.

– Nu-i nevoie să vă faceți griji din pricina lor. Așa i-am găsit pe aceștia trei.

Se mai gândi o clipă.

– Da' poate ai dreptate, totuși! Nu e singura bandă de troli din regiunea asta. Orcii, ei îi folosesc mai-mai pe post de câini de vânătoare! Orice trece prin ținuturile astea ruinate și nu-i orc îi vânat bun – și au doborât chiar și un aliat de-al lor de pe munte când au crezut că puteau!

Prin capul Vereesei trecură imagini a ceea ce fusese sortit și pus la cale pentru ei.

– Dezgustător! Vă mulțumesc din toată inima pentru că ați venit la țanc!

– De-aș fi știut eu că pe mata urma să te salvăm, aș fi făcut ceata asta pricăjită să se miște mai repede!

Gimmel, cu ochii ce-i fugeau mult prea adesea către elfă, se alătură liderului său.

– Joj îi mort. Nici n-a apucat să iasă bine din tunel. Narn îi rău; o să aibă nevoie să fie peticit. Restul răniților pot merge destul de bine!

– Atunci hai să-i dăm drumul! Asta-nseamnă și tu, fluturașule!

Ultimele cuvinte se refereau la Falstad, care se supără pentru ceea ce, după câte se părea, era o insultă aspră la adresa unuia dintre gnomii din Aerie.

Vereesa reuși să îl calmeze cu o atingere fină pe umăr, dar prietenul ei continuă să se uite urât și când se porniră cu toții la drum. Elfa observă că gnomii dealurilor îi despuiară nu doar pe

troli de orice obiect util, ci şi pe tovarăşul lor mort. Nu făcură nici o mişcare pentru a încerca să ducă trupul cu ei, iar când Rom observă privirea ei fugară, dădu din umeri uşor ruşinat.

– Războiul cere ca unele reguli de bună-cuviinţă să fie lăsate deoparte, domniţă elfă. Joj ar fi înţeles. O să avem grijă ca lucrurile lui să fie împărţite între cele mai apropiate rude şi ca acestea să primească în plus şi o parte din lucrurile trolilor... nu că ar fi fost prea multe, îmi pare rău s-o spun.

– Nu aveam habar că mai sunt unii ca voi rămaşi în Khaz Modan. Se spunea că toţi gnomii au plecat când a devenit limpede că nu puteau să-şi apere pământul împotriva Hoardei.

Faţa ca de câine a lui Rom deveni înverşunată.

– Da, toţi cei care *au putut* pleca, au plecat! N-a fost posibil pentru toţi, ştii! Hoarda a venit ca o molimă, tăindu-le multora dintre noi orice cale! Am fost obligaţi să mergem mai adânc sub pământ decât mersesem vreodată înainte! Mulţi a murit atunci şi mulţi a mai murit de-atunci încoa'.

Ea îi cuprinse cu privirea pe amărâţii din ceata lui.

– Câţi sunteţi?

– Clanul meu? Şapte peste patruzeci, unde odată eram sute! Am vorbit cu altele trei, două mai mari decât noi. Adună totul cam la trei sute şi un pic mai mult şi tot ai numa' o mică parte din ce am fost noi odată pe pământurile astea!

– Trei sute şi mai mult îi încă un număr bun, bodogăni Falstad. Da, cu atât de mulţi, m-aş fi dus să iau Grim Batol-ul înapoi!

– Şi poate dacă am flutura prin cer ca nişte bondari ameţiţi, i-am putea zăpăci îndeajuns încât să pară că e posibil ce ai zis, dar pe pământ sau sub el, suntem încă în dezavantaj! Îi de-ajuns doar un dragon să pârjolească o pădure şi să coacă pământul dedesubt!

Vechile disensiuni dintre Aerie şi dealuri ameninţau să explodeze din nou. Vereesa încercă iute să acopere prăpastia dintre cei doi.

– Ajunge! Orcii şi ai lor sunt duşmanii, nu spun drept? Dacă vă luptaţi unul împotriva celuilalt, nu slujeşte numai scopului lor?

Falstad îndrugă o scuză către ea, şi la fel făcu şi Rom. Însă elfa nu voia să lase chestiunea doar aşa.

– Nu-i destul de bine. Întoarceţi-vă şi staţi faţă în faţă, iar apoi

juraţi că veţi lupta doar pentru binele nostru al tuturor! Juraţi că vă veţi aminti întotdeauna că orcii v-au omorât fraţii, că orcii au ucis tot ce iubeaţi.

Nu ştia detalii despre trecutul nici unora dintre gnomi, dar se putu baza pe înţelegerea comună că toţi cei care luptaseră în război pierduseră pe cineva sau ceva drag. Rom, fără îndoială, pierduse multe fiinţe la care ţinea, şi precis că Falstad, care aparţinea unei cete aeriene nesăbuite şi totuşi îndrăzneţe, suferise în acelaşi fel.

Spre cinstea lui, călăreţul de grifoni întinse primul mâna.

– Da, aşa-i drept. O să dau mâna.

– Dacă tu o dai, şi eu o dau.

Şoapte se stârniră printre ceilalţi gnomi ai dealurilor când cei doi îşi strânseră mâinile. Probabil acest compromis grabnic ar fi fost imposibil în alte circumstanţe decât cele de faţă.

Grupul merse mai departe. De data aceasta, Rom întrebă:

– Acum că am lăsat în urmă pericolul trolilor, domniţă elfă, ar trebui să ne spui ce te-aduce pe tine şi pe acesta în ţinutul nostru plin de răni. Îi aşa cum sperăm noi – că războiul se întoarce împotriva orcilor, iar Khaz Modan-ul va fi, curând, liber din nou?

– Războiul se întoarce împotriva Hoardei, asta-i drept.

Spusele ei le tăie răsuflarea unor gnomi, iar alţii scoaseră urale potolite.

– Grosul Hoardei a fost distrus cu câteva luni în urmă, iar Doomhammer a dispărut.

Rom stătu în loc.

– Atunci de ce mai sunt încă orcii stăpâni pe Grim Batol?

– Mai trebuie să-ntrebi? strecură Falstad o replică. Mai întâi de toate, orcii mai rezistă încă în nord, în jurul Dun Algaz-ului. Se zice că încep să cedeze, dar n-o să se lase înfrânţi fără să lupte.

– Şi în al doilea rând, vere?

– N-ai observat că au dragoni? întrebă Falstad cu o inocenţă ironică pe chip.

Gimmel pufni. Rom îi aruncă o privire aspră secundului său, dar apoi aprobă, resemnat, din cap.

– Da, dragonii. Singurul adversar cu care noi, legaţi de pământ, nu ne putem bate. Am prins unu' tânăr odată pe pământ şi am

terminat iute cu el – am pierdut vreo doi războinici buni atunci, îmi pare rău s-o spun – dar cel mai adesea, ei stau acolo sus, iar noi suntem obligaţi să ne ascundem aici jos.

– V-aţi luptat cu trolii, totuşi, sublinie Vereesa. Şi desigur că şi cu orcii.

– Cu câte-o patrulă, întâmplător, da. Şi trolii, le-am făcut şi lor stricăciuni – dar toate astea nu înseamnă nimic dacă pământul şi casa noastră sunt încă sub securile orcilor!

Se uită fix în ochii ei.

– Acu întreb iară. Spune-mi cine sunteţi şi ce faceţi aci! Dacă Khaz Modan-ul e încă al orcilor, atunci precis că vreţi să vă sinucideţi de-aţi venit la Grim Batol!

– Numele meu este Vereesa Windrunner, luptătoare a pădurilor, iar acesta este Falstad din Aerie. Suntem aici pentru că eu îl caut pe un om, un vrăjitor, înalt şi tânăr. Are părul ca de foc, iar ultima oară când l-am văzut se îndrepta în această direcţie.

Hotărî să omită deocamdată prezenţa dragonului negru, şi fu recunoscătoare că Falstad nu alese să adauge el însuşi acea informaţie.

– Şi după cât sunt de scrântiţi vrăjitorii, mai ales cei din semin-ţia oamenilor, ce intenţionează el să facă aproape de Grim Batol?

Rom îi cercetă pe cei doi cu o oarecare suspiciune crescândă, povestea Vereesei fiind, fără îndoială, un pic prea trasă de păr pentru gusturile lui.

– Nu ştiu, recunoscu ea, dar cred că are ceva de-a face cu dragonii.

Auzind asta, liderul gnomilor izbucni într-un râs zgomotos.

– Dragonii? Ce plănuieşte să facă? Să salveze regina roşie din robie? O să fie aşa de recunoscătoare că o să-l înfulece imediat, de emoţie!

Gnomii dealurilor găseau cu toţii că era teribil de amuzant, dar nu şi elfa. Spre cinstea lui, Falstad nu se alătură distracţiei, deşi el, desigur, ştia despre Deathwing şi cel mai probabil presupunea că Rhonin fusese deja de mult „înfulecat".

– Am făcut un legământ, şi datorită lui voi merge mai departe. Trebuie să ajung la Grim Batol şi să văd dacă îl pot găsi.

Veselia se prefăcu într-un amestec de uluire şi neîncredere. Gimmel scutură din cap ca şi când n-ar fi fost sigur că auzise bine.
- Domniţă Vereesa, îţi respect îndeletnicirea, dar vezi, desigur, cât de strigătoare la cer e o astfel de misiune!

Ea cercetă cu atenţie ceata cea îndârjită. Chiar şi aproape pe întuneric, putu vedea sfârşeala, fatalismul. Luptau şi visau să-şi vadă patria liberă, dar cel mai probabil credeau că asta nu avea să se întâmplecât mai aveau ei de trăit. Admirau vitejia, ca toţi gnomii, dar, chiar şi pentru ei, misiunea elfei se afla la hotar cu nebunia.

– Tu şi ai tăi ne-aţi salvat, Rom, şi pentru asta vă mulţumesc tuturor. Dar dacă vă pot cere o favoare, e să îmi arătaţi cel mai apropiat tunel care duce la fortăreaţa din munte. Voi merge singură de acolo mai departe.

– Nu vei călători singură, domniţa mea elfă, obiectă Falstad. Am venit prea departe ca să mă întorc înapoi acum... Şi mi-am pus în cap să găsesc un anume goblin şi să-i jupoi pielea ca s-o fac cizme!

– 'Mândoi sunteţi scrântiţi!

Rom văzu că amândoi erau de neclintit. Ridicând din umeri, adăugă:

– Da' dacă vreţi o cale spre Grim Batol, atunci nu las treaba asta în seama altuia. Vă duc eu însumi pân' acolo!

– Nu poţi merge singur, Rom! rosti scurt Gimmel. Nu cu trolii în mişcare şi cu orcii pe-acolo! Merg cu tine să-ţi păzesc spatele!

Dintr-o dată, restul cetei hotărî că şi ei trebuiau să meargă ca să păzească spatele conducătorilor lor. Şi Rom şi Gimmel încercară să îi facă să se răzgândească, dar dat fiind că fiecare gnom era, în general, la fel de încăpăţânat ca ceilalţi, liderul lor veni în cele din urmă cu o idee mai bună:

– Răniţii trebuie să se întoarcă acasă, şi au nevoie de alţii care să aibă grijă de ei – şi să nu aud comentarii de la tine, Narn, că de-abia stai în picioare! Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să dăm cu zarurile; jumătate dintre voi care au numere mari vin cu noi. Acum, cine are un set?

Vereesa nu prea voia să aştepte ca ceata să joace jocuri de noroc ca să afle cine avea să călătorească cu ei, dar nu avu încotro. Ea şi

Falstad priviră cum gnomii – cu excepţia lui Narn şi a celuilalt rănit – aruncau zarurile unul contra celuilalt. Cei mai mulţi dintre gnomii dealurilor îşi foloseau propriile seturi, căci întrebarea lui Rom îşi găsise răspunsul într-o adevărată mare de braţe ridicate.

Ceea ce îl făcu pe Falstad să chicotească:

– Aerie şi dealurile or fi având disensiunile lor, darn-o săgăseşti prea mulţi gnomi de nici un fel care să nu poarte zarurile cu ei!

Lovi uşor cu palma un săculeţ de la centură.

– Poţi vedea ce păgâni erau trolii; nu mi-au luat zarurile! Se zice că până şi orcilor le place să dea cu zarurile, ceea ce-i face să fie mai presus de răposaţii noştri răpitori, nu?

După ce, după părerea Vereesei, trecu mult prea mult timp, Rom şi Gimmel se întoarseră cu alţi şapte gnomi, fiecare cu o expresie hotărâtă pe chip. Uitându-se la ei, elfa ar fi putut jura că erau fraţi cu toţii – deşi, de fapt, cel puţin doi dintre ei dădeau impresia că erau surori. Chiar şi femeile gnome purtau bărbi puternice, un semn de frumuseţe printre membrii rasei lor.

– Iată-vă voluntarii, Lady Vereesa! Toţi puternici şi gata să se lupte! O să vă conducem la una dintre gurile de peşteră de la poalele muntelui, da' o să fiţi pe cont propriu dup-aia.

– Vă mulţumesc – dar vreţi să spuneţi că chiar aveţi o cărare care vă permite să călătoriţi prin muntele în sine?

– Da, da' nu-i una uşoară... iar orcii nu o patrulează singuri.

– Ce vrei să spui cu asta? izbucni Falstad.

Rom îi oferi celuilalt gnom acelaşi zâmbet inocent pe care Falstad i-l oferise mai devreme şi răspunse:

– N-ai auzit că au dragoni?

Chilia lui Krasus fusese construită deasupra unui puţ străvechi, mai vechi chiar decât înşişi dragonii. Fusese construită de către un elf, surpată mai târziu de un mag din rasa oamenilor, apoi luată în posesie de către Krasus însuşi, la mult timp după ce fusese abandonată. Simţise puterile ce dăinuiau sub ea şi reuşise să absoarbă din ele câteodată, rar, dar până şi vrăjitorul draconic fusese surprins să descopere într-o zi intrarea ascunsă în cel mai

îndepărtat colţ al citadelei lui, intrarea care ducea la iazul lucitor şi la nestemata aurie aşezată în mijloc, la fundul apei.

De fiecare dată când intra în odaie, simţea o evlavie înfiorată rară pentru unul de felul lui. Magia de aici îl făcea să se simtă c un novice din rasa oamenilor căruia i se arată prima incantaţie Krasus ştia că atinsese abia o fărâmă din potenţialul iazului, da că atât fusese suficient ca să îl facă dornic de a lua mai mult. C care deveneau lacomi în nevoia lor de putere magică tindeau s fie consumaţi – literalmente – de ea în cele din urmă.

Desigur, Deathwing reuşise cumva să evite această soartă până acum

În ciuda faptului că era atât de adânc sub pământ, apa nu er lipsită de viaţă – sau ceva ce se apropia de viaţă. Deşi nu exista în toată lumea un lichid mai limpede, oricât ar fi încercat, Krasus n se putea niciodată concentra întru totul asupra făpturilor minuscule şi subţiri care ţâşneau încoace şi-ncolo, mai ales la apropierea nestematei. Uneori, jurase că nu erau altceva decât peştişori argintii, sclipitori, şi totuşi din când în când magul dragon jura că vedea braţe, un trunchi de om, arareori chiar şi picioare.

Azi ignoră locuitorii iazului. Confruntarea sa cu Cea a Visării îi dăduse o oarecare speranţă de ajutor, dar Krasus ştia că nu putea să-şi facă planuri pe baza asta. Se apropria grabnic momentul când avea să fie nevoit să se implice.

Şi acesta fusese motivul pentru care venise acum aici, căci printre proprietăţile sale, iazul părea capabil să-i întinerească pe cei care beau din el, cel puţin pentru o vreme. Faptul că folosise otrava ca să ajungă în tărâmurile ascunse ale Yserei îl vlăguise pe Krasus, iar, dacă situaţia îi cerea să acţioneze grabnic, voia să fie în stare să riposteze.

Aplecându-se, vrăjitorul îşi făcu mâna căuş şi luă un pic de apă. Prima oară când îndrăznise să ia o gură încercase cu o cană, dar descoperi că iazul respingea orice rod al vreunui meşteşug. Krasus se aplecă peste margine, voind ca orice strop ce-i scăpa din palmă să se întoarcă de unde venise. Respectul lui pentru puterea apei devenise într-atât de mare de-a lungul anilor.

Chiar în timp ce bea, o unduire a suprafeţei îi atrase privirea. Krasus se uită în jos la ceea ce ar fi trebuit să fie oglindirea perfectă

a înfăţişării sale umane – dar, în schimb, se dovedi a fi ceva mult mai diferit.

Chipul tânăr al lui Rhonin se uita lung în sus spre el... sau cel puţin aşa crezu vrăjitorul la început. Apoi îşi dădu seama că ochii marionetei sale erau închişi, iar capul îi atârna uşor într-o parte de parcă... de parcă Rhonin ar fi fost mort.

Peste chipul lui Rhonin apăru mâna groasă şi verde a unui orc.

Krasus reacţionă instinctiv, întinzând mâna în apă ca să îndepărteze mâna aceea scârboasă. În schimb, împrăştie imaginea, iar când undele se potoliră în cele din urmă, văzu din nou doar propria sa oglindire.

– Pe Muma cea Mare...

Iazul nu-şi mai arătase până acum acea capacitate. De ce acum?

Doar atunci îşi aminti Krasus cuvintele de despărţire ale Yserei. *Şi nu îi subestima pe cei pe care îi consideri doar pioni...*

Ce voise să spună cu asta şi de ce văzuse el acum chipul lui Rhonin? Judecând după imaginea fugară pe care tocmai o zărise vrăjitorul cel vârstnic, vrăjitorul mai tânăr fusese ori luat prizonier, ori omorât de către orci. Dacă aşa stăteau lucrurile, era prea târziu ca Rhonin să-i mai poată fi de vreun folos lui Krasus – deşi, ajungând, după câte se părea, la fortăreaţa din munte, îndeplinise adevărata misiune în care îl trimisese protectorul său.

Împreună cu alte mici dovezi pe care Krasus le permisese orcilor din Grim Batol să le descopere de-a lungul ultimelor luni, magul dragon sperase ca asta să îi tulbure pe comandanţii de acolo, să îi facă să creadă că o a doua invazie, una mai subtilă, avea să se strecoare dinspre vest. Deşi o forţă considerabilă rămânea încă în fortăreaţa din munte, adevărata putere a acesteia consta în dragonii născuţi şi crescuţi acolo... iar aceştia erau tot mai puţini cu fiecare săptămână. Mai rău pentru orcii din munte, puţinii pe care îi aveau erau tot mai adesea trimişi spre nord pentru a ajuta grosul Hoardei, lăsând Grim Batol-ul aproape lipsit de orice apărare. Confruntaţi cu o armată înverşunată, comparabilă, ca mărime, cu cea care lupta în apropierea Dun Algaz-ului, chiar şi orcii bine situaţi în munte aveau să sucombe în cele din urmă, pierzând astfel şansa de a mai creşte dragoni pentru efortul de război.

Iar fără mai mulţi dragoni care să hărţuiască forţele din nord ale Alianţei, rămăşiţele Hoardei aveau să se prăbuşească, în sfârşit, sub neîntreruptele atacuri violente.

O astfel de forţă ar fi putut fi adunată şi trimisă dinspre vest, dacă nu ar fi fost lipsa generală de cooperare din partea liderilor Alianţei. Cei mai mulţi erau de părere că Khaz Modan-ul avea să cadă la vremea lui; de ce să rişte mai mult într-o asemenea misiune? Lui Krasus nu-i venea să creadă că nu voiau să folosească un dublu asalt pentru a elibera în sfârşit lumea de ameninţarea orcilor, dar asta se dovedi a fi, din nou, gândirea mărginită a raselor mai tinere. Iniţial, încercase să convingă Kirin Tor-ul să propună această cale de acţiune vecinilor Dalaran-ului, dar, deoarece influenţa lor asupra regelui Terenas începuse să se diminueze, propriii lui tovarăşi din consiliu se concentrară, în schimb, să salveze ceea ce mai rămânea din poziţia lor în Alianţă.

Şi astfel, Krasus se hotărâse să joace o cacealma disperată, contând pe gândirea greşită şi pe paranoia inerente comandanţilor orci. Să-i lase să creadă că invazia *era* pe drum. Să aibă chiar dovezi concrete care să confirme zvonurile răspândite de el şi de agenţii lui. Sigur atunci aveau să facă ceea ce era de neînchipuit.

Sigur atunci aveau să-şi părăsească fortăreaţa din munte şi, cu Alexstrasza sub supraveghere atentă, să mute la nord operaţiunea de creştere a dragonilor.

Planul începuse ca o speranţă fantezistă, dar spre propria-i surpriză, Krasus observă rezultate uimitoare. Orcul de la comanda Grim Batol-ului, unul pe nume Nekros Skullcrusher, devenise, în ultima vreme, tot mai sigur că zilele de folosire a muntelui erau numărate, iar numărul era tot mai mic. Zvonurile nebuneşti ale vrăjitorului căpătaseră o viaţă a lor proprie, crescând peste aşteptările lui.

Iar acum... iar acum orcii aveau dovada în persoana lui Rhonin. Tânărul vrăjitor îşi jucase rolul. Îi arătase lui Nekros că în fortăreaţa ce păruse de nepătruns se putea infiltra iute cineva, mai ales prin magie. Sigur că acum comandantul orc avea să dea ordinul de abandonare a Grim Batol-ului.

Da, Rhonin îşi jucase bine rolul... iar Krasus ştia că nu avea să

se ierte niciodată pe sine însuşi pentru a-l fi folosit pe om în felul acela.

Ce avea să creadă iubita lui regină despre el când avea să afle adevărul? Dintre toţi dragonii, Alexstrasza ţinea cel mai mult la rasele inferioare. Ei erau copiii viitorului, spusese ea odată.

– Trebuia făcut, şuieră el.

Da, dacă viziunea din iaz fusese menită să îi amintească de soarta pionului său, servise de asemenea şi la a-l incita pe vrăjitor. Trebuia să afle mai multe.

Închinându-se în faţa iazului, Krasus închise ochii şi se concentră. Nu îl mai contactase de mult timp pe unul dintre agenţii săi cei mai folositori. Dacă acela mai trăia încă, atunci sigur ştia câte ceva despre activităţile ce se desfăşurau chiar atunci în munte. Magul dragon îşi formă în minte imaginea celui cu care căuta să vorbească, apoi îşi întinse gândurile, cu toată puterea lui, pentru a deschide legătura existentă între ei doi.

– *Auzi-mă acum... auzi vocea mea... este foarte important să vorbim... se poate să fi sosit ziua, în sfârşit, răbdătorul meu prieten, ziua libertăţii şi a izbăvirii... auzi-mă... Rom...*

...Un rânjet se întinse peste trăsăturile lui ciudate, cu colți.
–Ridică-l, grohăi vocea de bestie a lui Nekros Skullcrusher.

XVI

Ridică-l, grohăi vocea de bestie.

Mâini zdravene îl apucară aspru de braţe pe Rhonin, care era năucit de-a binelea, şi îl traseră, ridicându-l în picioare. Dintr-o dată fu împroşcat cu apă rece pe faţă, ceea ce îl trezi, făcându-l să redevină conştient.

– Mâna lui. Aceea.

Unul dintre cei care îl ţineau pe vrăjitor ridică braţul stâng al lui Rhonin. Cineva îi apucă mâna, strânse degetul mic...

Rhonin strigă când osul se rupse. Ochii i se deschiseră dintr-o dată, şi el se pomeni holbându-se la faţa ca de brută a unui orc mai vârstnic, cu multe cicatrice adunate în ani de lupte. Expresia orcului nu arăta nici un semn de plăcere pentru durerea omului, ci mai degrabă o uşoară umbră de nerăbdare, ca şi când cel care îl prinsese pe Rhonin ar fi preferat să fie altundeva, ocupându-se de probleme mai importante.

– Omule.

Cuvântul rostit suna ca un blestem.

– Ai o şansă să trăieşti; unde-s ceilalţi din ceata ta?

– Nu – Rhonin tuşi.

Durerea dinspre degetul rupt îl mai străbătea încă.

– Sunt singur.

– Mă iei drept fraier? mârâi liderul. Îl iei pe Nekros drept fraier? Câte degete ţi-au mai rămas, ei?

Îl smuci pe cel de lângă degetul rupt.

– Multe oase în corp. Multe oase de rupt!

Rhonin gândea pe cât de agil îi permitea durerea. Îl informase deja pe cel care îl luase prizonier că venise singur, iar asta nu îl satisfăcuse pe orc. Ce voia acest Nekros să audă? Că muntele lui fusese invadat de o armată? Avea să-l mulţumească asta de faptă?

Desigur, putea să-l ajute pe Rhonin să rămână în viaţă până reuşea să găsească vreun mijloc de a scăpa.

Încă nu ştia ce se întâmplase, doar faptul că, în ciuda precauţiilor sale, fusese păcălit de către Deathwing. Era limpede că dragonul *dorise* ca magul să fie descoperit. Dar de ce? Avea la fel de mult sens precum aparenta dorinţă a lui Nekros de a vedea soldaţi inamici cutreierându-i fortăreaţa!

Rhonin se putea îngrijora în legătură cu planurile de nepătrunsă ale lui Deathwing mai târziu. Acum, viaţa vrăjitorului zdrenţăros avea întâietate.

– Nu! Nu... vă rog... ceilalţi... nu sunt sigur unde sunt... ne-am despărţit...

– Despărţit? Nu cred! Aţi venit pentru ea, nu-i aşa? Aţi venit după Regina Dragonilor! Asta e misiunea ta, vrăjitorule! Ştiu!

Nekros se aplecă, apropiindu-se de el, iar răsuflarea lui ameninţa să-l înăbuşe pe Rhonin, făcându-l să-şi piardă iar cunoştinţa.

– Spionii mei au auzit! Ai auzit, nu-i aşa, Kryll?

– Oh, da, oh, da, Stăpâne Nekros! Am auzit tot!

Rhonin încercă să arunce o privire dincolo de orc, dar Nekros nu vru să-l lase să vadă cine vorbea. Totuşi, vocea în sine spunea multe despre identitatea spionului, mai ales că acest Kryll era, precis, goblinul pe care îl auzise mai devreme.

– Îţi spun din nou, omule, că ai venit pentru dragon, nu-i aşa?

– Am fost desp...

Nekros îl plesni peste faţă, lăsând o dâră de sânge la colţul gurii lui Rhonin.

– Urmează un alt deget! Aţi venit să eliberaţi dragonul înainte ca armatele voastre să ajungă la Grim Batol! V-aţi imaginat că haosul avea să fie în favoarea voastră, nu-i aşa?

De data aceasta, Rhonin învăţase.

– Da... da, aşa am făcut noi.

– Ai spus „noi"! E a doua oară deja!

Liderul orc se lăsă triumfător pe spate. Pentru prima oară, magul rănit observă piciorul schilod al lui Nekros. Nu era de mirare că orcul acesta brutal comanda programul de creştere a dragonilor în locul unei cete sălbatice de războinici.

– Vezi, mare Nekros? Grim Batol-ul nu mai e sigur, comandantul meu glorios! se auzi vocea piţigăiată a goblinului. Cine ştie câţi duşmani mai stau încă la pândă în nenumăratele-i tuneluri? Cine ştie cât mai e până ce Alianţa vine în marş peste voi – cu cel întunecat în frunte, deschizând drumul? Păcat că aproape toţi dragonii care v-au mai rămas sunt deja aproape de Dun Algaz! Nu puteţi apăra muntele cu atât de puţini! Cel mai bine ar fi ca duşmanul să nu ne găsească deloc aici, decât să irosim atâtea preţioase...

– Spune-mi ceva ce *nu* ştiu, nenorocit mic!

Împunse cu un deget cărnos pieptul lui Rhonin.

– Ei bine, acesta şi tovarăşii săi au venit prea târziu! N-o să iei dragonul sau puii ei, omule! Nekros s-a gândit înaintea voastră a tuturor!

– Eu nu...

O altă palmă. Singurul beneficiu al durerii înţepătoare din chipul vrăjitorului frânt fu că mai luă din agonia degetului său rupt.

– Puteţi avea Grim Batol-ul, omule, deşi nu ştiu la ce v-ar fi de folos! Să se prăbuşească totul peste voi!

– Nekros – trebuie... să pui capăt acestei nebunii!

Capul lui Rhonin se ridică brusc. Cunoştea vocea aceea, deşi o auzise o singură dată înainte.

Cei care îl păzeau reacţionară şi ei la voce, întorcându-se destul cât să-i permită lui Rhonin să vadă făptura uriaşă, solzoasă, legată cu atâta răutate în lanţuri şi cleme. Alexstrasza, marea Regină a Dragonilor, abia se putea mişca. Membrele ei, coada, aripile şi gâtul erau fixate strâns în loc. Putea, evident, să-şi deschidă fălcile înspăimântătoare, dar numai destul cât să mănânce şi să vorbească cu efort.

Captivitatea nu fusese blândă cu ea. Rhonin mai văzuse dragonii înainte, mai ales unii roşii, iar aceia avuseseră cu toţii solzi cu o anume lucire metalică. Ai Alexstraszei, pe de altă parte, deveniseră lipsiţi de strălucire, şterşi, şi în multe locuri păreau gata să cadă. Nu părea deloc sănătoasă nici când îi cercetă chipul de reptilă. Ochii păreau spălăciţi şi trădau o incredibilă sfârşeală.

Îşi putea doar imagina cum fusese prizonieratul ei. Forţată să dea naştere unor pui care aveau să fie pregătiţi de răpitorii ei pentru a sluji cauzei lor sângeroase. Probabil că nu-i mai vedea niciodată după ce îi erau luate ouăle. Poate că regreta şi vieţile pierdute din cauza progeniturilor ei mortale....

– Nu ai permisiunea să vorbeşti, reptilă, mârâi Nekros.

Băgă mâna într-un săculeţ de la şold şi apucă strâns ceva.

Pe Rhonin îl furnică pielea când se trezi o forţă magică de proporţii uluitoare. Nu ştia ce făcu orcul, şi totuşi o făcu pe Regina Dragonilor să ţipe atât de dureros încât toţi în afară de Nekros păreau afectaţi de asta.

În ciuda agoniei ei, însă, Alexstrasza continuă:

– Tu – tu iroseşti şi energie şi – şi timp, Nekros! Tu lupţi pentru ce este – este deja – pierdut!

Suspinând, închise în cele din urmă ochii. Răsuflarea ei, atât de agitată o clipă mai înainte, deveni preţ de câteva clipe superficială înainte de a reveni la un ritm mai normal.

– Numai Zuluhed îmi dă mie ordine, reptilă, mormăi orcul cu un singur picior. Iar el e departe de-aci.

Îşi scoase mâna din săculeţ. În acelaşi timp, forţa magică pe care o simţise Rhonin se stinse brusc.

Vrăjitorul auzise multe zvonuri despre cum putea Hoarda să ţină sub control o creatură atât de magnifică, dar nici unul dintre acestea nu se potrivea cu ceea ce trăise. Era clar că în acel săculeţ se afla un obiect sau un mecanism nemaipomenit de puternic. Oare Nekros înţelegea cu adevărat ce putere exercita? Cu o asemenea putere la cheremul lui, ar fi putut să conducă el însuşi Hoarda!

– Trebuie să-i prindem pe ceilalţi.

Războinicul vârstnic spuse, întorcându-se spre un străjer care stătea lângă intrare:

– Unde ai găsit corpul străjerului?

– Al cincilea nivel, al treilea tunel.

Fruntea lui Nekros se brăzdă.

– Deasupra noastră?

Îl cercetă pe Rhonin de parcă s-ar fi uitat la o bucată excelentă de carne de vită.

– Lucrătură de vrăjitor! Începeţi să căutaţi peste tot de la al cincilea nivel în sus, dar – să nu vă scape nici un tunel! Cumva au venit de sus!

Un rânjet se întinse încet peste trăsăturile lui ciudate, cu colţi.

– Poate nu prin magie, în definitiv! Torgus a văzut grifonii! Asta e! Restul au venit după ce Deathwing l-a pus pe Torgus pe fugă!

– Deathwing – Deathwing nu s-serveşte pe nimeni – în afară de sine însuşi! rosti dintr-o dată Alexstrasza, deschizând larg ochii.

Părea aproape înspăimântată, iar Rhonin nu o putea învinovăţi pentru asta. Cui nu îi era frică de demonul negru?

– Dar lucrează cu oamenii acum, insistă cel care o ţinea prizonieră. Torgus l-a văzut!

Mâna lui plesni săculeţul.

– Ei bine, poate că suntem pregătiţi şi pentru el!

Acum Rhonin nu se putea abţine să nu se holbeze la săculeţ şi la conţinutul lui, care, judecând după forma vagă, părea a fi un medalion sau un disc. Ce putere putea avea încât Nekros să creadă că putea funcţiona chiar şi împotriva monstrului blindat?

– Toţi vreţi dragoni...

Nekros se întoarse din nou cu faţa spre vrăjitor.

– Şi dragoni veţi primi... dar tu şi cel întunecat nu veţi fi fericiţi prea multă vreme, omule!

Flutură mâna spre ieşire.

– Duceţi-l de aici!

– Să-l omorâm? grohăi unul dintre străjeri cu un ton ce părea plin de speranţă.

– Încă nu! Mai am multe întrebări mai târziu pentru acesta... poate! Ştiţi unde să-l puneţi! O să vin după aceea să mă asigur că nici magia lui n-o să-l ajute!

Cei doi orci masivi care-l ţineau pe Rhonin îl traseră înainte c atâta putere încât vrăjitorul crezu că aveau să-i smulgă braţele di umeri. Deşi cu vederea întrucâtva înceţoşată, îl zări pe Nekro întorcându-se spre un alt orc.

– Dublaţi eforturile! Pregătiţi carele! De regină mă ocup eu Vreau să fie totul pregătit!

Nekros ieşi din raza vizuală a lui Rhonin – şi intră o altă făptur

Goblinul pe care orcul îl numise Kryll îi făcu din ochi lui Rhonin ca şi când ei doi ar fi fost părtaşi la un secret. Când vrăjitoru deschise gura, făptura mică şi răuvoitoare scutură din capu- disproporţionat de mare şi zâmbi. Goblinul ţinea strâns în mâin ceva, ceva care atrase atenţia omului.

Kryll retrase o mână doar atât cât Rhonin să zărească ce purt goblinul.

Medalionul lui Deathwing.

Iar când străjerii îl târau afară din odaia comandantului, magu sleit îşi dădu seama că acum ştia cum acumulase Deathwing atâ de multe informaţii despre Grim Batol. Şi mai ştia şi că, indiferen ce plănuia Nekros, orcul, la fel ca Rhonin, făcea exact ce *voi* dragonul negru.

Deşi se simţea ca acasă în păduri şi pe dealuri, Vereesa f nevoită să recunoască: dacă era vorba de lumea subterană, n putea distinge între un tunel şi altul. Simţu-i de orientare înnăscu părea să o părăsească – ori asta, ori faptul că trebuia să se fereasc mereu îi distrăgea prea mult atenţia. Chiar dacă trolii foloseau din când în când tunelurile acestea, cele mai multe fuseseră săpate de către gnomi în vremurile în care regiunea din jurul Grim Batol ului servise drept parte a unei comunităţi miniere complexe. Ceea ce însemna că nici Rom, nici Gimmel, şi nici chiar Falstad nu întâmpinau greutăţi în a naviga prin ele, dar elfa cea înaltă trebuia să meargă aplecată mare parte din timp. O dureau spatele şi picioarele, dar strângea din dinţi, nedorind să arate nici un semn de slăbiciune printre acei războinici vânjoşi. În definitiv, Vereesa fusese cea care insistase să vină aici.

Şi totuşi fu nevoită să întrebe în cele din urmă:

– Suntem pe-aproape?

– Curând, foarte curând, răspunse Rom.

Din nefericire, spunea asta de ceva timp încoace.

– Intrarea aceasta, cugetă Falstad cu voce tare, îmi spui iar unde e?

– Tunelul dă în ceea ce a fost odată un punct de transport pentru aurul pe care îl scoteam din mină. Se mai pot încă vedea câteva şine vechi dacă orcii nu le-au topit pe toate ca să facă arme din ele.

– Şi pe acolo putem intra?

– Da, puteţi merge pe urmele vechii cărări chiar dacă şinele au dispărut. Au câţiva străjeri acolo, totuşi, aşa că n-o să fie uşor.

Vereesa se chibzui.

– Ai pomenit şi de dragoni. Cât de sus?

– Nu dragoni în cer, Lady Vereesa, ci unii pe pământ. Aici se complică treaba, s-ar zice.

– Pe pământ? pufni Falstad.

– Da, unii cu aripi rănite sau în care nu au destulă încredere ca să-i lase să zboare. Ar trebui să fie doi pe partea asta a muntelui.

– Pe pământ... bolborosi gnomul din Aerie. O fi un alt fel de bătălie...

Rom se opri dintr-o dată, arătând înainte.

– Acolo e, Lady Vereesa! Deschizătura!

Luptătoarea miji ochii, dar nici chiar cu excepţionala ei vedere nocturnă nu putu să deslueşească presupusa deschizătură.

Se părea că Falstad o văzu.

– Groaznic de mică. De-abia o să-ncăpem.

– Da, prea strâmtă pentru orci, iar ei cred că-i prea strâmtă pentru noi, dar există o şmecherie.

Nefiind încă în stare să vadă nimic, Vereesa trebui să se mulţumească a-i urma pe gnomi. Doar când aproape că ajunseseră la ceea ce părea a fi capătul coridorului începu ea să observe un pic de lumină care se strecura înăuntru de deasupra. Apropiindu-se, elfa frustrată observă o deschizătură abia destul de largă cât să-şi treacă sabia prin ea, nici nu putea fi vorba de a-şi strecura corpul pe-acolo.

Se uită în jos la liderul gnomilor dealurilor.

– O şmecherie, zici?

– Da, şmecheria e că trebuiesă mişti pietrele astea de aici, aten puse de noi, ca să deschizi destul de mult gaura, dar nu poţi ajunge la ele dinafară! De acolo pare a fi doar o singură piatră, şi le-a trebui orcilor tare mult timp, mai mult decât le-ar plăcea, ca s facă treaba asta!

– Ei ştiu, totuşi, că voi sunteţi în subteran, nu?

Expresia lui Rom se făcu mohorâtă.

– Da, dar cu dragonii în preajmă, nu prea le e frică de noi. Calea pe care trebuie s-o apucaţi ca să ajungeţi înăuntru e periculoasă. Asta precis că vi-i clar. Ne zgândăreşte că suntem aşa de aproape şi totuşi nu suntem în stare să scăpăm de invadatorii ăştia blestemaţi....

Dintr-o pricină pe care nici ea nu o putea pricepe, Vereesa simţea că liderul gnomilor nu îi spusese totul. Ceea ce spusese era, poate, adevărat până la un punct, dar neamul lui nu folosise mult ruta aceea din alte motive. Să se fi întâmplat ceva în trecut care să îi facă să se ferească de ea, sau era, într-adevăr, chiar atât de periculos afară?

Dacă ultima variantă era corectă, chiar voia elfa să îşi asume riscul?

Se implicase deja. Dacă nu pentru Rhonin, atunci pentru puţinul pe care putea să-l facă pentru a grăbi sfârşitul acelui război interminabil – deşi Vereesa încă mai nutrea speranţa că se putea, cumva, să-l găsească în viaţă pe vrăjitor.

– Ar trebui să pornim. Este o ordine de urmat în scoaterea pietrelor de la locurile lor?

Rom clipi.

– Domniţă elfă, trebuie s-aşteptaţi până se-ntunecă! Dacă ieşiţi mai repede, veţi fi văzuţi, precis, cum mă vedeţi şi cum vă văd!

– Dar nu putem aştepta atâta!

Vereesa nu avea habar câte ore trecuseră de când ea şi Falstad fuseseră capturaţi de cătretroli, dar sigur nu mai mult de câteva ore.

– Nu mai îi decât un pic mai mult de-o oră, LadyVereesa! Precis merită viaţile voastre s-aşteptaţi atâta!

Atât de puţin de aşteptat? Luptătoarea se uită cercetător la Falstad.

– Ai fost inconştientă foarte mult timp, răspunse el întrebării ei nerostite. O vreme, am crezut că erai moartă.

Elfa încercă să se potolească.

– Foarte bine. Putem aştepta până atunci.

– Bine!

Liderul gnomilor dealurilor îşi bătu palmele, împreunându-le.

– Asta ne va da timp să mâncăm şi să ne odihnim!

Deşi Vereesa se simţise la început prea încordată ca să se gândească măcar la mâncare, acceptă bucatele simple pe care i le oferi Gimmel câteva minute mai târziu. Faptul că aceste suflete zbuciumate împărţeau puţinul pe care îl aveau dădea în vileag profunzimea compătimirii şi camaraderiei lor. Dacă gnomii ar fi dorit să o facă, ar fi putut foarte bine să îi ucidă pe ea şi pe Falstad după ce le veniseră de hăc trolilor. Nimeni în afara cetei lor nu ar fi fost vreodată mai înţelept.

Gimmel îşi asumă răspunderea de a se asigura că merindele au fost împărţite în mod egal tuturor. Rom, după ce îşi luă porţia, se porni să se depărteze încet, spunând că dorea să inspecteze, în căutarea vreunui semn de activitate al trolilor, unele dintre tunelurile laterale prin care trecuseră mai devreme.

Falstad mâncă plin de elan, entuziasmat, din câte se părea, de gustul cărnii uscate şi al fructelor. Vereesa mâncă mai puţin entuziasmată, căci bucatele gnomilor nu erau faimoase pentru gustul lor suculent nici în tărâmurile elfilor, nici într-ale oamenilor. Înţelese că tratau carnea pentru a o păstra mai bine, şi se miră, chiar, că cineva găsise sau cultivase fructe în ţinutul acesta deprimant, dar sensibilele ei papile gustative se plângeau chiar şi acum. Cu toate acestea, mâncarea era consistentă, iar luptătoarea ştia că urma să aibă nevoie de energia aceea.

După ce îşi termină porţia de mâncare, Vereesa se ridică şi privi în jur. Falstad şi ceilalţi gnomi se cuibăriseră pentru a se odihni, dar elfa nerăbdătoare simţea nevoia să se plimbe. Se strâmbă, gândindu-se iar că instructorul ei i-ar fi spus că era ca un om în clipa aceea. Cei mai mulţi elfi se lepădau de timpuriu de tendinţa

spre nerăbdare, dar unii păstrau acea trăsătură pentru tot restul vieţii. Aceia îşi sfârşeau de obicei viaţa departe de patria lor sau asumându-şi misiuni care le permiteau să călătorească foarte mult în numele poporului lor. Poate, dacă supravieţuia acestei încercări, avea să aleagă una dintre căile acelea, poate avea să viziteze Dalaran-ul, chiar.

Din fericire pentru Vereesa, tunelurile de aici fuseseră săpate mai înalte decât multe dintre cele prin care trecuse mai devreme. În cea mai mare parte, elfa reuşi să traverseze coridoarele stâncoase aplecându-se foarte puţin, uneori stând chiar nestânjenită în picioare.

O voce înăbuşită la o oarecare distanţă înainte o făcu să se oprească brusc. Luptătoarea mersese mai departe decât intenţionase, destul de departe ca să ajungă, poate, chiar în teritoriul trolilor. Cu deosebită grijă, ca să nu facă nici un zgomot, Vereesa îşi scoase sabia, apoi înaintă puţin.

Vocea nu semăna cu aceea a unui trol. De fapt, cu cât se apropia mai tare, cu atât mai mult i se părea că îl cunoştea pe cel care vorbea – dar cum?

– N-am avut încotro, măreţe! N-am crezut că vrei să ştie despre tine!

O pauză.

– Da, o luptătoare elfă, frumoasă la faţă şi la corp, ea-i.

O altă pauză.

– Celălalt? Unul sălbatic din Aerie. A zis că „armăsarul" lui a fugit când i-au luat trolii.

Oricât ar fi încercat, Vereesa nu putea auzi cealaltăjumătate a conversaţiei, dar cel puţin ştia cine vorbea. Un gnom al dealurilor, unul foarte familiar.

Rom. Aşadar, comentariul lui despre cercetatul tunelurilor nu fusese pe de-a-ntregul adevărat. Dar cu cine vorbea şi de ce elfa nu îl auzea pe celălalt? Să fi înnebunit gnomul? Vorbea cu sine însuşi?

Rom nu vorbea acum, ci încuviinţa doar a fi înţeles ceea ce spunea tăcutul său tovarăş. Riscând să fie descoperită, Vereesa se furişă înspre coridorul de unde venea vocea gnomului. Se aplecă doar îndeajuns cât să îl vadă cu un ochi.

Gnomul stătea aşezat pe un pietroi, uitându-se fix în jos la palmele făcute căuş, din care radia o lumină slabă, purpurie. Vereesa mîji ochii, încercând să vadă ce ţinea gnomul în mână.

Cu oarece dificultate, deslusi un mic medalion având în mijloc ceea ce părea a fi o nestemată. Vereesa nu trebuia să fie o vrăjitoare ca Rhonin ca să recunoască un obiect al puterii, un talisman vrăjit creat prin puterea magiei. Marii lorzi elfi foloseau obiecte similare pentru a comunica fie cu omologii lor, fie cu servitorii.

Ce vrăjitor, totuşi, vorbea acum cu Rom? Gnomii nu erau cunoscuţi nici ca amatori de magie, nici pentru a-i îndrăgi pe cei care exercitau asemenea puteri.

Dacă Rom avea legături cu un vrăjitor, cu unul pe care, după câte se părea, gnomul îl slujea, chiar, de ce mai cutreierau încă, el şi ceata sa, tunelurile, sperând că aveau să prindă ziua în care urmau să fie liberi să se plimbe sub cer? Desigur, acest mare vrăjitor ar fi putut face ceva pentru ei.

– *Ce?* scăpă brusc Rom. Unde?

Cu iuţeală înspăimântătoare, se uită în sus, iar privirea i se concentră direct asupra ei.

Vereesa se retrase din vedere, dar ştia că reacţia ei fusese prea târzie. Liderul gnomilor o zărise, în ciuda întunericului.

– Ieşi să te pot vedea! strigă el.

Când ea şovăi, Rom adăugă:

– Ştiu că eşti mata, Lady Vereesa....

Nemaiavând nici un motiv să se ascundă, luptătoarea ieşi în mijlocul coridorului. Nu încercă să îşi pună din nou sabia în teacă, nefiind deloc sigură că Rom nu era un trădător faţă de propriul lui popor, darmite faţă de ea.

Îl găsi uitându-se dezamăgit la ea.

– Credeam că am mers destul de departe pentru a scăpa de urechile-ţi ascuţite de elfă! De ce-a trebuit să vii aici?

– Intenţia mea a fost nevinovată, Rom. Aveam doar nevoie să mă plimb. Intenţia ta, însă, ridică multe semne de întrebare....

– Treaba asta nu te priveşte – clar?

Nestemata din medalion se aprinse preţ de-o clipă, speriindu-i pe amândoi. Rom îşi înclină uşor capul într-o parte, ca şi când

l-ar fi ascultat din nou pe vorbitorul neauzit. Dacă asta făcea, atunci era clar că nu îi plăcea ce auzea.

– Crezi că-i înţelept – da, cum zici....

Vereesa ţinu mai strâns de sabie.

– Cu cine vorbeşti?

Spre surprinderea ei, Rom îi întinse medalionul.

– O să-ţi spună chiar el.

Când ea nu luă medalionul oferit, el adăugă:

– Îi un prieten, nu un duşman.

Mânuindu-şi încă sabia, elfa întinse mâna liberă şi, cu băgare de seamă, apucă talismanul. Se aştepta la o zdruncinătură sau la o arşiţă pârjolitoare, dar medalionul părea rece, *inofensiv*.

Salutările mele, Vereesa Windrunner.

Cuvintele îi sunară ca un ecou în cap. Vereesa aproape că scăpă medalionul, dar nu din cauza vocii, ci mai degrabă pentru că vorbitorul îi ştia numele. Aruncă o privire fugară spre Rom, care păru a o încuraja să converseze.

Cine eşti? întrebă luptătoarea, trimiţându-şi gândurile spre vorbitorul nevăzut.

Nu se întâmplă nimic. Îi aruncă din nou o privire fugară gnomului.

– Ţi-a zis ceva?

– În mintea mea, da, eu am răspuns în acelaşi fel, dar el nu răspunde înapoi.

– Trebuie să vorbeşti către talisman! O să-ţi audă vocea ca pe un gând la celălalt capăt. La fel când îţi vorbeşte el ţie.

Trăsăturile ca de câine părură a cere iertare.

– N-am motiv de ce-i aşa, dar aşa merge....

Întorcându-şi privirea spre medalion, Vereesa încercă din nou:

– Cine eşti?

Mă cunoşti prin misivele către superiorii tăi. Sunt Krasus din Kirin Tor.

Krasus? Acela fusese numele vrăjitorului care aranjase cu elfii ca Vereesa să îl conducă pe Rhonin până la mare încă dintru început. Ştia prea puţin despre el în plus faţă de faptul că maeştrii ei reacţionaseră cu respect atunci când le fusese prezentată cererea.

Vereesa ştia despre puţini alţi oameni care puteau pretinde aşa ceva de la un lord elf.

– Îţi ştiu numele. Eşti, de asemenea, protectorul lui Rhonin.

O pauză. O pauză *stânjenitoare*, din câte putea judeca elfa.

Eu sunt responsabil pentru călătoria lui.

– Ştii că s-ar putea să fie prizonier al orcilor?

Ştiu. Nu era plănuit să se întâmple aşa.

Nu era plănuit? Vereesa simţi o furie lipsită de raţiune stârnindu-se în ea. Nu era plănuit?

Misiunea lui era să ţină sub observare, în definitiv. Nimic mai mult.

Elfa încetase cu mult timp în urmă a mai crede aşa ceva.

– Să observe de unde? Din carcerele Grim Batol-ului? Sau trebuia să se întâlnească cu gnomii dealurilor pentru vreo pricină pe care nu ai spus-o?

O altă pauză. Urmă: *Situaţia este mult mai complexă decât atât, tânăro, şi devine tot mai complicată din clipă-n clipă. Prezenţa ta, de exemplu, nu era parte a planului. Ar fi trebuit să faci cale-ntoarsă la port.*

– Am jurat un jurământ. Am crezut că se întinde dincolo de ţărmurile Lordaeron-ului.

Lângă ea, Rom avea o expresie confuză. Lipsit de mijlocul prin care să vorbească cu vrăjitorul, nu putea decât să ghicească partea lui Krasus de conversaţie şi la ce se puteau referi răspunsurile Vereesei.

Rhonin este... norocos, răspunse Krasus în cele din urmă.

– Dacă mai trăieşte, spuse ea aproape repezindu-l.

Şi iarăşi, vrăjitorul şovăi înainte să răspundă. De ce acţiona aşa cum acţiona? Precis că nu îi păsa ce se întâmpla cu Rhonin. Vereesa ştia destule despre felul de a fi al vrăjitorilor, atât oameni cât şi elfi, pentru a înţelege că cei de felul lor se foloseau reciproc ori de câte ori li se ivea ocazia. O surprindea doar că Rhonin, care păruse mai deştept, căzuse în plasa înşelătoriei lui Krasus.

Da... dacă mai trăieşte.... Mai multă şovăială. *...atunci depinde de noi să vedem ce poate fi făcut ca să îl eliberăm.*

Răspunsul lui o sperie de-a binelea. Nu se prea aşteptase la asta din partea lui.

Vereesa Windrunner, ascultă-mă până la capăt. Am făcut niște greșeli de judecată – din pricina unor mari preocupări – iar soarta lui Rhonin este una dintre acele greșeli. Intenționezi să încerci să îl găsești, nu-i așa?

– Așa este.

Chiar și în fortăreața din munte a orcilor? Un loc ce e și al dragonilor?

– Da.

Rhonin este norocos să te aibă drept camarad... Și sper ca și eu să fiu la fel de norocos acum. Voi face tot ceea ce voi putea ca să te ajut în această încercare formidabilă, deși pericolul fizic va fi al tău, desigur.

– *Desigur*, răspunse prefăcut elfa.

Te rog să îi înapoiezi talismanul lui Rom. Vreau să vorbesc cu el o clipă.

Mai mult decât dornică să se despartă de unealta vrăjitorului, Vereesa îi înmână gnomului medalionul. Rom îl luă și se uită fix la nestemată. Aprobă din cap din când în când, deși era limpede că ceea ce spunea Krasus îl deranja mult.

În sfârșit, se uită în sus spre Vereesa.

– Dacă chiar crezi că-i nevoie...

Ea își dădu seama că vorbele lui erau pentru vrăjitor. O clipă mai târziu, strălucirea nestematei se diminuă. Rom, arătând deloc fericit, îi întinse elfei talismanul.

– Ce este asta?

– Vrea ca tu să îl ai pe timpul călătoriei. Iată! O să-ți spună chiar el!

Vereesa luă înapoi obiectul. Imediat, vocea lui Krasus îi umplu din nou capul. *Rom ți-a spus că vreau să porți asta?*

– Da, dar nu vreau...

Vrei să îl găsești pe Rhonin? Vrei să îl salvezi?

– Da, dar...

Eu sunt singura ta speranță.

L-ar fi contrazis, dar, de fapt, luptătoarea știa că avea nevoie de ajutor. Doar cu ea și Falstad, sorții de izbândă erau deja împotriva ei.

– Bine. Ce să facem?

Pune talismanul în jurul gâtului, apoi întoarce-te cu Rom la ceilalţi. Vă voi conduce pe tine şi pe tovarăşul tău gnom în munte... Şi spre locul unde este cel mai probabil să îl găsiţi pe Rhonin.

Nu îi oferi tot ce avea ea nevoie, dar destul cât să o facă să fie de acord. Făcând lanţul să-i alunece peste cap, Vereesa lăsă medalionul să îi stea pe piept.

Vei putea să mă auzi oricând doresc, Vereesa Windrunner.

Rom trecu pe lângă ea, mergând deja înapoi.

– Hai! Irosim timp, domniţă elfă.

În timp ce îl urmă pe Rom, Krasus continuă să îi vorbească. *Nu pomeni ce face acest medalion. Nici măcar nu vorbi în preajma altora decât dacă îţi dau eu permisiunea. Doar Rom şi Gimmel cunosc până acum rolul meu.*

– Şi care e acela? nu se putu ea abţine să nu şoptească.

Să încerc să păstrez un viitor pentru noi toţi.

Elfa se îndoia de asta, dar nu spuse nimic. Încă nu avea încredere în vrăjitor, dar nu prea avea de ales.

Poate Krasus ştia asta, căci adăugă: *Ascultă-mă acum, Vereesa Windrunner. Se prea poate să îţi spun să faci lucruri care nu crezi că sunt spre binele tău sau al celor la care ţii. Ai încredere că sunt. Sunt pericole înainte pe care nu le înţelegi, pericole pe care, singură, nu le poţi înfrunta.*

Şi tu le înţelegi pe toate? gândi Vereesa, ştiind că Krasus nu avea să audă întrebarea.

Mai este puţin timp până apune soarele. Trebuie să mă ocup de o problemă importantă. Nu plecaţi din tuneluri până nu îţi spun eu să plecaţi. Rămas bun, deocamdată, Vereesa Windrunner.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, vocea se stinsese. Luptătoarea blestemă în şoaptă. Acceptase ajutorul îndoielnic al vrăjitorului, acum trebuia să se supună ordinelor lui. Vereesei nu îi plăcea deloc să îşi pună viaţa – să nu mai spunem şi a lui Falstad – în mâinile unui vrăjitor ce dădea ordine din siguranţa turnului său îndepărtat.

Mai rău decât atât, elfa tocmai pusese vieţile lor în mâinile aceluiaşi vrăjitor care îl trimisese pe Rhonin în această călătorie nesăbuită... Şi care, după câte se părea, îl lăsa să moară.

XVII

La un moment dat în cursul călătoriei înspre locul unde orcii intenţionau să îl ţină prizonier, Rhonin se prăbuşi iar într-un leşin. Firește, fusese ajutat în mare parte de străjerii săi, care folosiseră orice scuză ca să îl lovească sau să îi răsucească agonizant braţele. Durerea degetului rupt păruse mică în comparaţie cu ce îi făcuseră până să-şi piardă cunoştinţa.

Totuşi acum, în sfârşit, vrăjitorul se trezi – şi se trezi să vadă coşmarul unui craniu de foc, cu găuri negre în loc de ochi, care îl zâmbea răuvoitor.

Din pur reflex, vrăjitorul speriat încercă să se îndepărteze de chipul monstruos, dar mişcarea lui îl recompensă cu mai multă agonie şi cu descoperirea că încheieturile mâinilor şi gleznele îi fuseseră strâns încătuşate. Oricât ar fi încercat, nu putea scăpa de prezenţa apropiată a ororii demonice care se arăta ameninţător deasupra lui.

Zbirul însă nu se mişcă. Treptat, Rhonin îşi învinse groaza şi cercetă mai îndeaproape creatura nemişcată. Mult mai înaltă şi mai lată decât omul, purta ceea ce părea oase în flăcări în loc de armură. Ceea ce luase drept zâmbet sinistru se datora, pur şi simplu, faptului că santinela demonică nu avea carne care să îi acopere faţa. O înconjura focul, dar magul nu simţea arşiţă. Totuşi bănuia că dacă acele mâini scheletice în flăcări îl atingeau, rezultatul avea să fie într-adevăr foarte, foarte dureros.

Neavând o idee mai bună, Rhonin încercă să vorbească cu creatura.

– Ce – cine eşti?

Nici un răspuns. În afara flăcărilor pâlpâitoare, făptura macabră rămase nemişcată.

– Poţi să mă auzi?

Iar nimic.

Mai puţin temător şi mai curios acum, vrăjitorul se aplecă înainte cât îi permiteau lanţurile. Neîncrezător, mişcă un picior înainte şi înapoi cât putu de mult. Tot nu primi nici o reacţie, nici măcar o mişcare a capului înspre membrul lui mişcător.

Deşi creatura arăta îngrozitor, părea mai puţin un lucru viu şi mai mult o statuie. Deşi demonică în aparenţă, nu putea fi demon. Rhonin studiase golemurile, dar nu văzuse niciodată unul până atunci, sigur nu unul care să fie permanent în flăcări. Totuşi, nu se putea gândi la ea ca la nimic altceva.

Vrăjitorul se încruntă, întrebându-se care puteau fi capacităţile golemului. De fapt, avea o singură cale de a afla... Şi, în definitiv, vrăjitorul trebuia să evadeze.

Încercând să nu ia în seamă durerea, Rhonin începu să mişte foarte încet degetele rămase pentru o vrajă care, se ruga el, avea să îl scape de străjerul monstruos...

Cu uimitoare iuţeală, golemul de foc se întinse înainte, apucând mâna deja mutilată a lui Rhonin într-o strânsoare care o învălui pe de-a-ntregul.

Pe om îl înghiţi un foc pârjolitor, dar un foc lăuntric, unul care îi ardea însuşi *sufletul*. Rhonin ţipă iar şi iar. Ţipă mult şi tare, până nu mai putu.

Abia conştient, cu capul căzut într-o parte, se rugă ca focul lăuntric să se termine sau să îl consume întru totul.

Golemul îşi luă mâna de pe a lui.

Flăcările lăuntrice scăzură şi dispărură. Cu răsuflarea tăiată, Rhonin reuşi să-şi ridice capul îndeajuns ca să se uite la îngrozitoarea-i santinelă. Batjocura de mutră grotescă a golemului se holba înapoi la el, complet indiferentă faţă de torturile prin care îşi trecuse victima.

– Să te ia – să te ia naiba...

Dincolo de golem, o chicoteală familiară făcu să i se zbârlească vrăjitorului părul de pe ceafă.

– Neastâmpărat, neastâmpărat! piui vocea pițigăiată. Te joci cu focul, te arzi! Te joci cu focul, te arzi!

Rhonin își înclină capul într-o parte – prudent la început, apoi mai mult când văzu că tovarășul său monstruos nu reacționă. Aproape de intrare stătea goblinul ca de sârmă pe care Nekros îl numise Kryll, același goblin despre care Rhonin știa că lucra, de asemenea, pentru Deathwing.

De fapt, Kryll purta chiar și acum medalionul cu cristal negru. Vrăjitorul se minuna de aroganța goblinului. Evident că Nekros avea să se întrebe în curând de ce favoritul său mai ținea încă talismanul lui Rhonin.

Kryll observă direcția privirii sale lungi.

– Stăpânul Nekros nu te-a văzut niciodată cu el, omule – iar noi, goblinii, purtăm întotdeauna podoabe!

Mai era ceva, totuși.

– E și prea ocupat ca să observe, nu-i așa?

– Deștept, omule, deștept! Și dacă i-ai spune, nu ar asculta! Bietul, bietul stăpân Nekros are prea multe pe cap! Să muți dragoni și ouă e o corvoadă, știi!

Golemul nu reacționă deloc la prezența lui Kryll, ceea ce nu îl surprinse pe Rhonin. În afară de cazul în care ar fi încercat să îl elibereze pe prizonier, avea să îl lase pe Kryll în pace.

– Așadar îl slujești pe Deathwing...

Creaturii îi scăpă momentan o încruntătură.

– I-am îndeplinit poruncile... da. Pentru foarte, foarte mult timp...

– De ce ai venit aici? I-am slujit scopului stăpânului tău, nu-i așa? Am jucat bine rolul de fraier al lui, nu-i așa?

Asta, din vreo pricină, îl înveseli iar pe Kryll. Cu zâmbetul lui numai dinți, mai larg ca niciodată, răspunse:

– Nu ar fi putut exista un fraier mai mare, căci ai jucat acest rol nu doar pentru lordul întunecat. Ai fost fraier și pentru mine, omule!

Lui Rhonin nu-i veni să creadă.

– Cum am făcut asta? În ce fel ți-am slujit *ție*, goblinule?

– Aproape la fel, aproape la fel cum l-ai servit pe lordul întunecat – care îi consideră pe goblini atât de josnici încât să slujească orice stăpân fără a avea propriile lor motive!

Lui Kryll îi scăpă o umbră de amărăciune.

– Dar l-am slujit destul, l-am slujit!

Rhonin se încruntă. Oare chiar voia creatura aceea mică şi nebună să spună ceea ce credea vrăjitorul că voia să spună?

– Plănuieşti să îl trădezi chiar şi pe dragon? Cum?

Goblinul grotesc ţopăi de încântare.

– Bietul, bietul stăpân Nekros într-aşa o stare! Dragoni de mutat, ouă de mutat, şi orci împuţiţi care să mărşăluiască de colo-colo! Puţin timp pentru gândit dacă chiar asta vor alţii ca el să facă! Ar fi putut să se gândească mai mult, dar acum că Alianţa sigur invadează de la vest, nu-şi poate bate capul! Trebuie să acţioneze! Trebuie să fie orc, ştii!

– Nu are sens ce spui....

– Neghiob!

Goblinul râse iar.

– Tu mi-ai adus asta!

Ridică medalionul, apoi se prefăcu a se încrunta către Rhonin.

– Spart în cădere – aşa crede Lord Deathwing!

În timp ce prizonierul îl privea, Kryll începu să scoată afară piatra din mijloc. După câteva clipe de efort, nestemata sări în mâna goblinului ca de sârmă. O ridică pentru ca Rhonin să o vadă.

– Iar cu ea – gata cu Deathwing....

Lui Rhonin nu-i venea să creadă.

– Gata cu *Deathwing*? Speri să foloseşti piatra aceea ca să îl dobori?

– Sau să îl fac să îl slujească pe Kryll! Da, poate el mă va sluji pe mine.

Lui Kryll îi scăpă o izbucnire de ură pură.

– ... Şi gata cu guduratul pe lângă reptilă! Gata cu a fi lacheul lui! Am planificat mult şi bine pentru asta, chiar aşa am făcut, aşteptând şi aşteptând şi urmărind momentul când avea să fie cel mai vulnerabil, da!

Fascinat în ciuda voinţei sale, vrăjitorul capturat scăpă:

– Dar cum?

Kryll merse înapoi spre intrare.

– Nekros va oferi calea, dar să nu crezi că știe... iar asta?

Aruncă piatra în aer, apoi o prinse iar.

– Este parte din lordul întunecat, omule! Un solz transformat în piatră prin magia dragonului însuși! Așa trebuie să fie pentru ca medalionul să funcționeze! Știi ce înseamnă să ții o parte dintr-un dragon?

Gândurile lui Rhonin se accelerară. Ce auzise odată?

„Să porți o părticică din cel mai mare dintre monștri este să domini puterea lor." Dar asta n-a mai fost făcut niciodată! Ai nevoie de o magie extraordinară ca să o faci să funcționeze! De unde...

Golemul reacționă la agitația lui bruscă. Fălcile-i ca de vârcolac se deschiseră, iar mâna scheletică începu să se întindă spre Rhonin. Vrăjitorul îngheță imediat, nerăsuflând măcar.

Făptura de foc se opri, dar nu se retrase. Rhonin continuă să-și țină răsuflarea, rugându-se ca monstruozitatea să dea înapoi.

Kryll râse pe înfundate de starea lui jalnică.

– Dar tu ești ocupat acum, omule! Îmi pare atât de rău că am stat prea mult! Am vrut să-i spun *cuiva* despre gloria mea – cineva care va fi mort destul de curând, nu?

Goblinul se îndepărtă țopăind.

– Trebuie să merg! Nekros va avea din nou nevoie de îndrumarea mea, da, va avea nevoie!

Rhonin nu își mai putu ține răsuflarea. Expiră, sperând că șovăiala lui fusese îndeajuns.

O greșeală.

Golemul se întinse spre el – și toate gândurile legate de Kryll cel mic și perfid dispărură când focurile îl consumară din nou pe Rhonin pe dinăuntru.

Întunericul veni mult prea încet și totuși, în anumite privințe, prea grabnic pentru Vereesa. Așa cum poruncise Krasus, nu spusese nimănui despre scopul medalionului, și, la îndemnurile ulterioare ale lui Rom, îl ascunsese cum putu mai bine pe sub haine. Mantia ei de călătorie reușise să îl ascundă în cea mai mare parte,

deşi oricine se uita mai îndeaproape ar fi fost în stare să deslușească cel puțin lanțul.

La puțin timp după ce se întorseseră la ceilalți, Rom îl luase pe Gimmel deoparte şi vorbise cu el. Elfa îi observase pe amândoi uitându-se preț de o clipă spre ea. Era limpede că Rom voia ca şi secundul lui să ştie despre hotărârea lui Krasus, şi, judecând după expresia mohorâtă a celuilalt gnom, lui Gimmel nu îi plăcuse deloc mai mult decât căpeteniei sale.

În clipa în care dispăru lumina ce străbătuse prin gaură, gnomii începură să îndepărteze metodic pietrele. Vereesa nu înțelegea pentru care pricină piatra aceasta sau aceea trebuia luată înaintea alteia, dar tovarăşii lui Rom erau de neclintit. Vereesa se retrase în cele din urmă, încercând să nu se gândească la tot timpul irosit.

Când ultimele pietre fură îndepărtate, vocea vrăjitorului, părând ciudat de frântă la început, răsună ca un ecou în capul ei.

Calea de ieşire... e deschisă, Vereesa Windrunner?

Trebui să se îndepărteze şi să se prefacă a tuşi pentru a rosti nedeslușit:

– Tocmai s-a terminat.

Atunci puteți continua. O dată ce ajungeți afară, scoate talismanul de unde l-ai ascuns. Asta îmi va permite să văd ce se află înainte. Nu îți voi mai vorbi până când tu şi gnomul din Aerie veți fi afară din tuneluri.

Când ea se întoarse spre ceilalți, Falstad veni spre ea.

– Eşti gata, domnița mea elfă? Gnomii dealurilor vor să scape iute de noi, aşa mi se pare.

Într-adevăr, Rom stătea lângă intrare , iar făptura-i ce abia se zărea gesticula îndemnându-i pe cei doi să urce şi să iasă afară. Vereesa şi Falstad se grăbiră să treacă pe lângă el, cățărându-se cât puteau de bine până la gaura lărgită. Piciorul luptătoarei alunecă o dată, dar izbuti să găsească din nou sprijin. Deasupra ei, vântul o îndemna înainte. Nu îndrăgea lumea subterană şi spera că circumstanțele nu aveau să o trimită prea curând înapoi acolo.

Falstad, care ajunsese primul deasupra, întinse mâna-i puternică pentru a o ajuta să urce. Fără efort, o ridică sus, ajutând-o să stea în picioare alături de el.

În clipa în care cei doi ieşiră, gnomii începură să umple gaura. Gaura se micşora grabnic spre interior chiarîn timp ce Vereesa se dezmeticea şi se orienta.

– Aşadar ce facem acum? întrebă Falstad. Ne căţărăm acolo?

Arătă poalele muntelui, unde se vedea clar, chiar şi prin întunericul nopţii, un perete de stâncă goală înalt de câteva sute de metri. Oricât ar fi încercat, elfa nu putea vedea nici o deschizătură în apropiere, ceea ce o nedumeri. Rom o făcuse să creadă că aveau să o vadă aproape imediat.

Se întoarse să strige în jos spre el, dar descoperi că abia de mai rămânea vreo urmă a găurii. Vereesa îngenunche, apoi puse o ureche lângă spărtura cea mică. Nu auzi nimic.

– Uită-i, domniţa mea elfă. S-au dus înapoi, să se ascundă.

Tonul lui Falstad dezvăluia o undă de dispreţ faţă de verii săi, gnomii dealurilor.

Aprobând din cap, elfa îşi aminti, în sfârşit, instrucţiunile lui Krasus. Trăgându-şi mantia la o parte, scoase medalionul din ascunzătoare, punându-l de-a dreptul pe piept. Vereesa presupunea că vrăjitorul avea să fie în stare să vadă în întuneric, căci altfel nu prea avea să le fie de ajutor acum.

– Ce-i acela?

– Ajutor, sper.

Krasus o avertizase să nu spună nimănui, dar evident că nu se aştepta ca ea să-l lase pe Falstad să ghicească. Gnomul putea să o creadă nebună dacă începea să vorbească cu sine însăşi.

Totul este destul de vizibil, anunţă vrăjitorul, făcând-o să se sperie. *Mulţumesc.*

– Ce s-a întâmplat? De ce ai sărit?

– Falstad, ştii că Kirin Tor-ul l-a trimis pe Rhonin într-o misiune?

– Da, şi nu cea nebunească pe care a menţionat-o. De ce?

– Medalionul acesta este de la vrăjitorul care l-a ales pe el, care l-a trimis în misiunea lui cea adevărată – parte din care, cred eu, îi cerea lui Rhonin să intre în munte.

– Pentru ce temei?

Nu păru deloc surprins.

– Asta nu mi-a fost încă lămurit întru totul. Cât despre medalion, îi permite unuia dintre acei vrăjitori, Krasus, să vorbească cu mine.

– Dar eu nu aud nimic.

– Așa funcționează, din păcate.

– Tipică vrăjitorie, observă gnomul, folosind același ton pe care îl folosise când comentase în legătură cu deficiențele verilor săi, gnomii dealurilor.

Ați face mai bine să mergeți mai departe, sugeră Krasus. *Timpul este, după cum se spune, esențial.*

– Ți s-a întâmplat ceva? Iar ai sărit!

– Așa cum am spus, tu nu îl poți auzi, dar eu pot. Vrea să mergem mai departe. Spune că ne poate conduce!

– Poate să vadă?

– Prin cristal.

Falstad merse la medalion, împungând cu degetul spre piatră.

– Jur pe Aerie că, dacă ne induci în eroare, stafia mea o să te urmărească, vrăjitorule! Ți-o jur!

Spune-i gnomului că scopurile noastre sunt asemănătoare.

Vereesa îi repetă lui Falstad afirmația, iar el o acceptă în silă. Și elfa avea rezerve, pe care le ținu pentru ea. Krasus spusese că scopurile lor erau „asemănătoare". Ceea ce nu însemna că erau aceleași.

În ciuda acelor gânduri, transmise întocmai primele instrucțiuni ale lui Krasus, presupunând că aveau, cel puțin, să îi ducă înăuntru. Indicațiile sale păreau ciudate la început, căci îi obligau pe cei doi să înconjure o parte din munte într-un mod care li se păru a consuma prea mult timp. Totuși, vrăjitorul îi conduse apoi pe o cărare mai ușoară care îi aduse repede la o gură de peșteră înaltă dar îngustă despre care Vereesa presupunea că *trebuia* să fie intrarea lor. Dacă nu, atunci sigur avea câteva cuvinte să-i spună călăuzei lor îndoielnice.

O veche mină de-a gnomilor, spuse Krasus. *Orcii cred că nu duce nicăieri.*

Vereesa o cercetă cât putu de bine în întuneric.

– De ce nu o folosesc Rom și ai săi dacă duce înăuntru?

Pentru că aşteaptă răbdători.

Voia să întrebe ce aşteptau, dar Falstad o apucă brusc de braţ.

– Auzi acolo! şopti călăreţul de grifoni. Vine ceva!

Se ascunseră în spatele unei ieşituri – fix la timp. O formă înspăimântătoare se îndreptă cu paşi mari spre zona peşterii, şuierând mereu. Vereesa observă un cap draconic uitându-se atent în jur, cu ochi roşii ce străluceau slab în noapte.

– Şi este un motiv şi mai bun pentru care nu au folosit calea asta până acum, şopti Falstad. Ştiam eu că e prea bun ca să fie adevărat!

Capul dragonului înţepeni. Bestia se întoarse în direcţia celor doi.

Nu trebuie să scoateţi nici un sunet. Urechile unui dragon pot fi foarte ascuţite.

Elfa nu se sinchisi să transmită acele cunoştinţe inutile. Apucând sabia, urmări cum namila făcu câţiva paşi înspre ascunzătoarea lor. Nici pe departe atât de mare ca Deathwing, dar cu toate acestea destul de mare pentru a-i trimite cu uşurinţă pe ea şi pe Falstad pe lumea cealaltă.

Aripile se întinseră dintr-o dată în spatele capului – aripi care, luptătoarea putu, cu vederea ei nocturnă, să vadă, se dezvoltaseră diform. Nu era de mirare că dragonul acesta făcea pe câinele de pază pentru orci.

Şi unde era dresorul, dacă veni vorba? Orcii nu lăsau niciodată singur un dragon, nici măcar unul blestemat să nu zboare niciodată.

O poruncă lătrată răspunse iute acelei întrebări. De la depărtare, din spatele bestiei, venea o torţă plutitoare care se dovedi treptat a fi în mâna unui orc mătăhălos. În cealaltă mână ducea o sabie aproape la fel de lungă ca Vereesa. Străjerul strigă ceva către dragon, care şuieră furios. Orcul îşi repetă porunca.

Încet, bestia începu să se întoarcă din direcţia în care se ascundeau cei doi. Vereesa îşi ţinu răsuflarea, sperând ca războinicul şi câinele lui de vânătoare să se îndepărteze în grabă.

În clipa aceea, nestemata din medalion străluci dintr-o dată atât de puternic încât lumină toată zona din jurul ieşiturii.

– Ascunde aia! şopti Falstad.

Luptătoarea încercă, dar era deja prea târziu. Nu doar că dragonul se întoarse, dar de data aceasta reacţionă şi orcul. Cu torţa şi cu sabia înainte-i, porni spre ascunzătoarea lor. Namila stacojie păşea furioasă în urma lui, gata să se mişte la o poruncă de-a sa.

Scoate-ţi medalionul de la gât, ordonă Krasus. Fii pregătită să îl arunci în direcţia dragonului.

– Dar...

Fă-o.

Scoţând iute talismanul, Vereesa îl pregăti în mână. Falstad aruncă o privire spre tovarăşa lui, dar îşi ţinu gura.

Orcul se apropie. Şi singur reprezenta o provocare destul de mare, dar cu dragonul alăturea-i, luptătoarea şi tovarăşul ei nu prea aveau speranţă.

Spune-i gnomului să iasă la iveală, să se arate.

– Vrea să ieşi în faţă, Falstad, şopti ea, nefiind sigură de ce se sinchisea măcar să îi spună gnomului o asemenea nebunie.

– Nu ar prefera cumva să merg direct în gura dragonului sau să mă culc pur şi simplu în faţa bestiei şi să o las să roadă din mine după plac?

Nu este mult timp.

Repetă iar cuvintele vrăjitorului. Falstad clipi, trase adânc aer în piept, şi aprobă din cap. Cu ciocanul pregătit, se strecură prin spatele Vereesei şi ieşi din adăpostul pe care îl ofereau stâncile.

Dragonul mugi. Orcul grohăi, iar gura-i cu colţi se lărgi într-un rânjet anticipativ.

– Gnom! mârâi el. Bun! Mă plictiseam pe-aici pe-afar'! O să fii o distracţie bună până să fii dat drept hrană lui Zarasz, aici de faţă! I-i foame!

– Tu şi ai tăi o să fiţi distracţie bună, mutră de porc! Îmi era cam frig pe aici pe afară! Chiar o să îmi încălzească oasele să îţi zdrobesc ţeasta groasă!

Şi orcul şi bestia înaintară.

Aruncă talismanul spre dragon acum. Asigură-te că aterizează în apropierea gurii lui.

Ordinul păru atât de absurd încât Vereesa se îndoi la început că auzise bine. Apoi îi trecu prin minte că, probabil, Krasus putea face o vrajă prin medalion, vrajă care avea să imobilizeze, cel puțin, creatura sălbatică.

Aruncă-l acum, înainte ca prietenul tău să-și piardă viața.

Falstad! Luptătoarea sări afară, luând prin surprindere ambele santinele. Aruncă o privire fugară către orc – apoi, țintind cu pricepere de expertă, aruncă medalionul spre gura dragonului.

Dragonul se întinse înainte, cu o precizie la fel de uimitoare, prinzând talismanul între fălci.

Vereesa înjură. Precis că Krasus nu se așteptase la asta.

Se întâmplă, însă, un lucru ciudat, ceva care îi făcu pe toți trei războinicii să se oprească. În loc să înghită sau să arunce cât colo medalionul, namila stătea nemișcată, ridicând capul. În gura ei izbucni o aură, dar o aură care păru a nu avea efecte dăunătoare asupra dragonului.

Spre consternarea tuturor, monstrul *se așeză*.

Deloc mulțumit de această întorsătură, orcul strigă o poruncă. Dragonul, însă, nu păru să îl audă, ci arăta de parcă ar fi ascultat o altă voce, din depărtare.

– Câinele tău de vânătoare a găsit o jucărie cu care să se joace, orcule! îl ironiză Falstad. Se pare că va trebui să-ți porți singur bătălia de data asta!

Drept răspuns, războinicul cu colți își înfipse torța înainte, mai-mai să-i dea foc bărbii gnomului. Blestemând, Falstad își puse ciocanul în mișcare, și fu cât pe ce să zdrobească brațul întins al orcului. Ceea ce, la rându-i, permise străjerului să lovească iute cu sabia.

Vereesa era nehotărâtă. Voia să-l ajute pe Falstad, dar nu știa dacă nu cumva, în orice clipă, dragonul avea să se smulgă brusc din acea transă ciudată, alăturându-se din nou dresorului său. Dacă se întâmpla asta, cineva trebuia să fie gata să înfrunte bestia.

Gnomul și adversarul său făcură schimb de lovituri, torța și sabia contracarând ciocanul. Orcul încercă să îl facă pe Falstad să dea înapoi, sperând, neîndoielnic, că adversarul său avea să se poticnească pe terenul extrem de accidentat.

Elfa se mai uită o dată la dragon. Încă mai ţinea capul ridicat într-o parte. Ochii îi erau deschişi, dar păreau a se holba aiurea.

Făcându-şi curaj, Vereesa se întoarse, îndepărtându-se de monstru, şi merse să îl salveze pe Falstad. Dacă dragonul îi ataca, n-avea decât. Nu putea risca să-şi lase camaradul să moară.

Orcul simţi venirea ei, căci chiar când ea se repezi asupra lui, el învârti torţa. Vereesa rămase cu răsuflarea tăiată când flăcările ajunseră la câţiva centimetri de faţa ei.

Totuşi, venirea ei forţă străjerul să lupte pe două fronturi, şi, din această pricină, încercarea lui de a o arde îl lăsase descoperit. Falstad nu avea nevoie de îndemnuri ca să profite de situaţie. Ciocanul coborî.

Strigătul gutural al orcului aproape înăbuşi sunetul oaselor ce se rupeau. Sabia alunecă din mâna tremurătoare a războinicului cu colţi. Ciocanul zdrobi cotul, făcând ca întreg braţul să fie inutil.

Alimentat atât de durere cât şi de furie, străjerul schilodit împinse torţa spre pieptul lui Falstad. Gnomul se trase, împleticindu-se, înapoi, încercând să stingă focurile ce îi ardeau mocnit în barbă şi pe piept. Adversarul său ca o brută încercă să înainteze, dar elfa îi tăie calea.

– Mică elfă! mârâi el. Arzi şi tu!

Cu torţa şi cu propriu-i braţ lung, el ajungea mult mai departe decât ea. Vereesa se feri de două ori când focul se apropie de ea. Trebuia să pună grabnic capăt acestei ameninţări, înainte ca orcul să izbutească să o ia prin surprindere.

Data următoare când orcul mai învârti torţa spre ea, ţinti nu spre el, ci spretorţă. Ceea ce însemna că lăsă flăcările să se apropie periculos de mult. Faţa sălbatică a orcului se schimonosi într-o expresie de anticipare când lovi.

Vârful săbiei ei se înfipse în lemn, smulgând torţa din degetele santinelei speriate. Succesul ei fiind mai mare decât se aşteptase, Vereesa căzu înainte, împingând torţa cu ea.

Focul îl prinse pe orc din plin, chiar în faţă. Răcni de durere, îndepărtând torţa. Răul fusese făcut, însă. Ochii, nasul, şi cea mai mare parte a feţei fusese pârjolită de căldura intensă. Nu mai putea vedea.

Acţionând cu un sentiment de vinovăţie, dar ştiind că trebuie să îl reducă la tăcere, Vereesa îl străpunse pe orcul orb, punând capăt urletelor îndurerate.

– Pe Aerie! rosti scurt Falstad. Credeam că nu o să mă mai sting niciodată!

Răsuflând încă din greu, elfa izbuti să întrebe:

– Eş – eşti – teafăr?

– Întristat de pierderea atât de multor ani de barbă crescută, dar o să-mi treacă! Ce s-a întâmplat cu câinele nostru de vânătoare crescut peste măsură?

Dragonul se lăsase să cadă pe toate patru labele acum, ca şi cum s-ar fi pregătit să doarmă. Medalionul se afla încă în gura lui, dar, în timp ce ei îl priveau, îl lăsă să cadă uşor pe jos, dinainte-i – apoi se uită la cei doi ca şi cum ar fi aşteptat ca unul dintre ei să îl recupereze.

– Vrea să facem ce cred eu că vrea să facem, domniţa mea elfă?

– Mi-e teamă că da... Şi ştiu şi la a cui sugestie.

Se porni spre namila ce aştepta.

– Doar n-o să încerci chiar să îl iei, nu-i aşa?

– Nu am încotro.

În timp ce luptătoarea se apropia, dragonul se uită în jos la ea. Se zvonea despre dragoni că vedeau foarte bine în întuneric, şi că aveau un şi mai pătrunzător simţ al mirosului. Fiind atât de aproape, era limpede că Vereesa nu avea cum să scape.

Folosind marginea mantiei, ridică tiptil şi prudent talismanul. Rămas atâta timp în gura dragonului, era leoarcă de salivă. Cu o arece dezgust, elfa îl şterse cât putu de bine pe pământ.

Nestemata luci dintr-o dată.

Drumul e liber, se auzi vocea monotonă a lui Krasus. *Ar fi cel mai bine să vă grăbiţi, înainte să vină alţii.*

– Ce i-ai făcut acestui monstru? şopti ea.

Am vorbit cu el. Înţelege acum. Grăbiţi-vă. În cele din urmă vor veni alţii.

Dragonul înţelegea? Vereesa vru să îl întrebe mai multe pe vrăjitor, dar ştia deja că nu avea să-i dea un răspuns satisfăcător. Totuşi făcuse cumva imposibilul, iar pentru asta trebuia să îi mulţumească

Își puse din nou lanțul la gât, lăsând talismanul să atârne liber. Lui Falstad, luptătoarea îi spuse simplu:

– Trebuie să mergem mai departe.

Scuturând încă din cap la vederea dragonului, gnomul o urmă.

Krasus se ținu de cuvânt. Îi îndrumă prin mina abandonată, conducându-i în sfârșit printr-un pasaj despre care Vereesa nu ar fi crezut niciodată că ducea în fortăreața din munte. Îi obligă pe cei doi să urce printr-un pasaj lăturalnic strâmt și chiar primejdios, dar în cele din urmă intrară în nivelul superior al unei destul de spațioase peșteri subterane.

O peșteră plină cu orci agitați, care alergau de colo-colo.

De pe marginea pe care se ghemuiseră, puteau vedea războinicii fioroși împachetând materiale și umplând care. Într-o parte, un dresor punea la încercare un dragon tânăr, în timp ce un al doilea dresor părea a se pregăti pentru o plecare iminentă.

– Se pare că plănuiesc cu toții să plece!

Și ei i se părea la fel. Se aplecă pentru a vedea mai bine.

A funcționat...

Vorbise Krasus, dar Vereesa știu imediat din tonul lui că vorbele fuseseră rostite doar pentru el însuși. Probabil că nici nu știa că spusese ceva cu voce tare. Plănuise cumva să îi facă pe orci să plece din Grim Batol? În ciuda surprinderii ei față de modul în care vrăjitorul se ocupase de dragon, elfa se îndoia că el putea avea *atât* de multă influență.

Dragonul pregătit pentru zbor se îndreptă dintr-o dată spre gura principală a peșterii. Dresorul lui termină a se lega în șa și se pregăti pentru zbor. Spre deosebire de cazul unei bătălii, acest dragon era încărcat cu provizii.

Vereesa se trase iar înapoi, cugetând. Deși abandonarea Grim Batol-ului însemna, în multe privințe, un mare lucru pentru Alianță, isca prea multe întrebări și mai mult de câteva motive de îngrijorare. Ce nevoie ar fi putut avea orcii de Rhonin dacă plecau de aici? Sigur că nu s-ar fi sinchisit să ducă cu ei un vrăjitor inamic.

Și chiar intenționau să mute *toți* dragonii?

Așteptase ca Krasus să le spună pașii următori, dar vrăjitorul rămânea misterios de tăcut. Vereesa se uită în jur, încercând să

hotărască pe unde ar fi putut găsi mai repede locul unde era ținut Rhonin... presupunând în continuare că nu fusese deja ucis.

Falstad puse o mână pe umărul ei.

– Acolo jos! Îl vezi?

Îi urmări privirea – și îl văzu pe goblin. Alerga de-a lungul altei margini de peșteră, îndreptându-se spre o deschizătură îndepărtată la stânga lor.

– Îi Kryll! Nu poate fi altul!

Și elfa era sigură de asta.

– Cunoaște bine locul acesta, se pare! spuse ea.

– Da! De-asta ne-a condus la aliații lor, trolii!

Dar de ce nu îi lăsase goblinul să fie capturați de către orci? De ce să îi predea în schimb sângerosilor troli? Orcii ar fi fost, desigur, interesați să îi ia la întrebări pe cei doi.

Gata cu mirarea! Vereesa avea o idee.

– Krasus! Ne poți arăta cum să coborâm ca să ajungem unde se îndreaptă goblinul acela?

În capul ei nu răsună ca un ecou nici o voce.

– Krasus?

– Ce s-a întâmplat?

– Se pare că vrăjitorul nu răspunde.

Falstad pufni:

– Suntem pe cont propriu, așadar?

– Pentru moment, așa se pare.

Se îndreptă de spate.

– Marginea de acolo. Ar trebui să ne ducă unde vrem să mergem. Orcii ar vrea ca tunelurile să fie destul de logice.

– Așadar mergem mai departe fără vrăjitor. Bun. Îmi place mai mult așa.

Vereesa aprobă cu îndârjire din cap.

– Da, mergem mai departe fără vrăjitor – dar nu fără micul nostru prieten Kryll.

XVIII

rea înceţi. Erau mult prea înceţi.

Grohăind furios, Nekros împinse un soldat mai în faţă, îndemnându-l pe orcul acela neisprăvit, de joasă speţă, să lucreze mai iute. Orcul se făcu mic, apoi se îndepărtă alergând cu povara lui.

Orcii de joasă speţă erau nefolositori pentru orice altceva decât munca de jos, iar acum Nekros găsea că nu erau destul de buni nici măcar la acea singură ocupaţie. Dată fiind situaţia, fusese obligat să îi facă pe războinici să lucreze cot la cot cu ei pentru ca totul să fie gata până în zori. Nekros se gândise chiar să plece în miez de noapte, dar aşa ceva nu mai era posibil, şi categoric nu voia să aştepte încă o zi. Neîndoielnic, fiecare zi aducea invazia tot mai aproape, deşi iscoadele, evident oarbe, incapabile să vadă realitatea, insistau că nu mai găsiseră nici urmă de forţe de avangardă, cu atât mai puţin de armată. Nu avea nici o importanţă că războinici ai Alianţei, călare pe grifoni, fuseseră văzuţi, că un vrăjitor îşi croise drum în munte şi că cel mai cumplit dintre toţi dragonii slujea acum duşmanul. Doar pentru că iscoadele nu îi vedeau nu însemna că oamenii şi aliaţii lor nu se apropiau deja de Grim Batol.

Prins încă în încercările de a le face pe slugi să înţeleagă urgenţa de a împacheta, orcul schilod nu observă de la început că principalul său dresor venise lângă el. Doar când auzi un glas dregându-se stânjenit, Nekros se întoarse.

– Vorbeşte, Brogas! De ce te furişezi ca unul dintre nenorociţii ăştia?

Orcul mai tânăr şi un pic corpolent se schimonosi. Colţii lui aveau tendinţa de a o lua în jos la margini, dând feţei sale deja încruntate o înfăţişare şi mai mohorâtă.

– Masculul... Nekros, cred că moare în curând!

Şi mai multe ştiri proaste, şi încă cele mai rele posibil!

– Hai să vedem!

Se grăbiră cât putură de tare, Brogas menţinând cu grijă un ritm care să nu scoată în evidenţă handicapul superiorului său. Nekros, însă, avea preocupări mai mari pe cap. Ca să continue programul de creştere, avea nevoie de o femelă *şi* de un mascul. Fără-unul sau celălalt, nu avea nimic... iar lui Zuluhed nu avea să-i placă aşa ceva.

Ajunseră în sfârşit la peştera în care fusese găzduit cel mai vârstnic şi singurul tovarăş de viaţă al Alexstraszei care mai supravieţuia. Tyranastrasz fusese extrem de impresionant în înfăţişare prin comparaţie cu alţi dragoni. Nekros ştia că la un moment dat bătrânul mascul stacojiu rivalizase chiarcu Deathwing în mărime şi putere, deşi poate că fusese pur şi simplu legendă. Cu toate acestea, Tyranastrasz încă umplea chiar bine camera masivă, într-atât încât la început liderului orc nu îi veni să creadă că un astfel de gigant putea fi bolnav.

Totuşi, în momentul în care auzi răsuflarea neregulată a dragonului, ştiu adevărul. Pe Tyran, cum îi spuneau toţi, îl lovise de mai multe ori damblaua în ultimul an. Orcul crezuse odată că dragonii erau nemuritori, că mureau doar când erau ucişi în bătălie, dar descoperise cu trecerea timpului că aveau şi alte limitări, precum boala. Ceva dinlăuntrul acestui uriaş venerabil îi provocase lui Tyran o boală lentă, dar fatală.

– De când e aşa dihania?

Brogas înghiţi.

– De azi-noapte, din când în când... dar arăta mai bine acum câteva ore!

Nekros se învârti spre dresor.

– Neghiobule! Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme!

Fu cât pe ce să îl lovească pe celălalt orc, apoi se gândi cât de zadarnic ar fi fost să fi ştiut mai devreme. Bănuise de ceva vreme că avea să piardă dragonul cel vârstnic, dar nu voise să recunoască această realitate.

– Ce facem, Nekros? Zuluhed va fi furios! Capetele noastre or să stea înfipte în vârful unor stâlpi!

Nekros se încruntă. Şi el evocase acea imagine în minte... Şi nu îi plăcuse câtuşi de puţin, desigur.

– Nu avem de ales! Pregăteşte-l pentru mutare! Vine, viu sau mort! Lasă-l pe Zuluhed să facă ce vrea!

– Dar, Nekros...

Acum orcul cu un singur picior *îl lovi* pe subordonatul său.

– Neghiob ce zâmbeşti prosteşte! Supune-te ordinelor!

Supus, Brogas aprobă din cap şi se grăbi să se îndepărteze, neîndoielnic ca să îi bată pe dresorii inferiori în timp ce lucrau ca să îndeplinească poruncile lui Nekros. Da, Tyran avea să meargă cu restul, fie că mai respira încă, fie că nu. Cel puţin putea sluji drept momeală....

Apropiindu-se cu un pas, Nekros îl cercetă amănunţit pe marele mascul. Solzii pestriţi, răsuflarea neregulată, lipsa de mişcare... nu, tovarăşul de viaţă al Alexstraszei nu mai avea mult timp de petrecut în lume...

– Nekros... hodorogi dintr-o dată glasul Reginei Dragonilor. Nekros... simt că eşti aproape....

Dornic să folosească orice scuză pentru a nu se gândi la ceea ce putea însemna pentru propria-i piele moartea lui Tyran, orcul greoi îşi făcu drum spre camera femelei. Drept precauţie obişnuită, bagă mâna în săculeţul de la centură şi o ţinu pe *Sufletul Demonic*.

Prin ochi mai mult închişi, Alexstrasza îl urmări intrând. Şi ea păruse întrucâtva bolnavă în ultima vreme, dar Nekros refuza să creadă că avea să o piardă şi pe ea. Mai probabil, ea ştia că ultimul său tovarăş de viaţă ar putea muri în curând. Nekros dorea ca măcar unul dintre ceilalţi doi să fi supravieţuit; ei fuseseră mult mai tineri, mai virili decât Tyran.

– Ce mai e acum, o, regină?

– Nekros, de ce stărui în nebunia aceasta?

El grohăi.

– Asta este tot ce voiai de la mine, femelă? Am lucruri mai importante de făcut decât să răspund întrebărilor tale prosteşti!

Dragonul pufni.

– Toate eforturile tale te vor duce doar spre pierzanie. Ai şansa de a te salva pe tine însuţi şi pe orcii tăi, dar nu vrei să profiţi de ea!

– Nu suntem lepădături laşe şi gata să înjunghie pe la spate, precum Orgrim Doomhammer! Clanul Dragonmaw luptă până la sângerosul sfârşit, chiar dacă va fi al nostru!

– Încercând să fugiţi spre nord? Aşa luptaţi?

Nekros Skullcrusher scoase *Sufletul Demonic.*

– Sunt lucruri pe care nici măcar nu le ştii, babo! Sunt vremuri în care fuga duce la luptă!

Alexstrasza oftă.

– Nu-i chip să te facă cineva să înţelegi, nu-i aşa, Nekros?

– În fine, ai învăţat.

– Atunci spune-mi atâta. Ce făceai în camera lui Tyran? Ce îl doare acum? Şi ochii dragonului şi tonul vocii erau pline de îngrijorare pentru tovarăşul ei de viaţă.

– Nimic cu care să îţi baţi capul, o, regină! Mai bine gândeşte-te la tine însăţi. Te vom muta în curând. Fii cuminţe, şi va fi mult mai puţin dureros....

Acestea fiind spuse, puse înapoi în buzunar *Sufletul Demonic* şi o părăsi. Regina Dragonilor îl chemă o dată pe nume, fără îndoială pentru a-l implora din nou să îi spună despre sănătatea partenerului ei, dar Nekros nu mai putea petrece timp îngrijorându-se pentru dragoni – cel puţin nu pentru cei *roşii.*

Deşi coloana avea să plece, probabil, din Grim Batol înainte ca invadatorii Alianţei să ajungă acolo, comandantul orc ştia cu absolută certitudine că o creatură avea să ajungă, totuşi, la timp ca să dezlănţuie prăpădul. Deathwing avea să vină. Dihania neagră avea să fie acolo la crăpatul zilei – chiar dacă din pricina unui singur lucru.

Alexstrasza... Dragonul negru avea să vină după rivalul său.

– Lasă să vină cu toţii! mârâi orcul pentru sine însuşi. Cu *toţii!* Tot ce am nevoie este ca cel întunecat să fie primul....

Bătu uşor cu palma săculeţul în care ţinea *Sufletul Demonic.*
– ...iar apoi Deathwing va face restul!

Rhonin redeveni conştient, deşi de-abia, de-abia la început. Totuşi, chiar atât de slăbit cum se simţea, vrăjitorul rămase imediat nemişcat, amintindu-şi ce i se întâmplase ultima oară. Nu dorea ca golemul să îl trimită înapoi în uitare – mai ales deoarece Rhonin se temea că de data aceasta nu avea să se mai întoarcă.

Pe când se întrema, vrăjitorul prizonier deschise prudent ochii.

Golemul de foc nu se vedea nicăieri.

Uluit, Rhonin ridică încet capul, cu ochii larg deschişi.

Abia făcuse asta când, dintr-o dată, însuşi aerul din faţa lui luă foc şi sute de minuscule ghemotoace arzând apărură printr-o explozie. Ochii de foc se răsuciră, îmbinându-se iute, formând o formă vag umanoidă care se ascuţi cât ai clipi.

Golemul masiv se formă din nou, în toată gloria lui grotescă.

Aşteptându-se la ce era mai rău, Rhonin lăsă jos capul, închizând în acelaşi timp ochii. Aşteptă atingerea îngrozitoare a creaturii magice... Şi aşteptă şi aşteptă. În sfârşit, când curiozitatea îi învinse teama, magul prudent deschise încet, atent, un ochi, numai chiar cât să vadă.

Golemul dispăruse din nou.

Aşa, deci. Rhonin rămânea sub privirea lui vigilentă chiar şi când el nu putea să îl vadă. Evident, Nekros se juca cu el, deşi poate că Kryll aranjase cumva acest ultim vicleşug. Speranţele vrăjitorului se stinseră.

Poate avea să fie mai bine aşa. În definitiv, nu se gândise el că moartea sa putea să le fie de folos celor care muriseră din pricina sa? Nu avea să potolească asta în sfârşit propriile lui sentimente de vinovăţie?

Nefiind în stare să facă orice altceva, Rhonin stătu acolo, nefiind atent la trecerea minutelor, nici la zgomotele neîncetate ale orcilor care îşi terminau pregătirile de plecare. Când voia, Nekros avea să se întoarcă şi să-l ia pe vrăjitor cu el, sau, mai probabil, să îl ia la întrebări o ultimă oară înainte să îl execute.

Iar Rhonin nu putea face nimic.

Cândva după ce închisese iar ochii, îl cuprinse oboseala şi îl conduse într-un somn mai dulce. Rhonin visă multe lucruri – dragoni, demoni, gnomi... Şi pe Vereesa. Faptul că o visă pe elfă îl alină unele dintre gândurile tulburi. O cunoscuse pentru puţin timp, doar, dar tot mai adesea se pomenea cu chipul ei răsărindu-i în gânduri. Într-un alt timp şi un alt loc, poate ar fi ajuns să o cunoască mai bine.

Elfa deveni punctul central al visurilor lui, într-atât încât Rhonin putea chiar să îi audă vocea. Îl striga pe nume iar şi iar, la început cu dor, apoi, când nu răspunse, cu mai multă insistenţă...

– *Rhonin!* Vocea ei se îndepărtă, era doar o şoaptă acum, şi totuşi i se părea oarecum că avea mai multă substanţă.

– *Rhonin!*

De data aceasta chemarea ei îl chiar trezi din vise, îl trase afară din somnul lui. Rhonin se împotrivi la început, nedorind câtuşi de puţin să se întoarcă la realitatea celulei sale şi la moartea sa iminentă.

– *Nu răspunde....* Şopti o altă voce, nici pe departe la fel de fină şi de muzicală ca a Vereesei.

Vrăjitorul o recunoscu vag, iar faptul că ştia îl apropie şi mai mult de starea de trezie.

– *Poate că aşa pot să îl ţină închis numai cu lanţuri şi fără gratii*, răspunse elfa. *Se pare că ai spus adevărul....*

– *Nu te-aş minţi, stăpână bună! Nu te-aş minţi!*

Iar acea ultimă, stridentă, voce făcu ceea ce celelalte două nu putuseră. Rhonin părăsi ultimele vestigii ale somnului... Şi abia se abţinu de la a striga.

– *Hai s-o facem*, şopti gnomul Falstad. Paşii care urmară îi indicară imediat vrăjitorului că gnomul şi ceilalţi se îndreptau spre el.

Deschise ochii.

Vereesa şi Falstad chiar intrară în cameră, iar chipul captivant al elfei era plin de îngrijorare. Luptătoarea avea sabia scoasă din teacă, şi purta la gât ceea ce mai-mai că semăna cu medalionul pe care Deathwing i-l dăduse lui Rhonin, doar că acesta avea o piatră stacojie, pe când celălalt fusese negru ca sufletul sinistrului monstru.

Alături de ea, gnomul își ținea ciocanul în teacă, pe spate. Drept armă, purta un pumnal lung – al cărui vârf atingea momentan gâtul lui *Kryll*, care își arăta dinții.

Vederea primilor doi, și mai ales a Vereesei, îl umplu pe Rhonin de speranță...

În spatele micuței cete de salvatori, golemul de foc se formă din nou în liniște deplină.

– Păzea! strigă vrăjitorul îngrozit, cu vocea-i răgușită de atât de multe strigăte anterioare.

Vereesa și Falstad se lăsară să cadă în direcții opuse când monstruoasa arătare scheletică se întinse spre ei. Aruncat de către gnom, Kryll zbură chiar spre peretele de care fusese legat Rhonin. Goblinul înjură când se izbi tare de stâncă.

Falstad se ridică primul, și își aruncă pumnalul către golem – care ignoră întru totul lama care zdrăngăni atingând armura osoasă – iar apoi își scoase ciocanul. Îl roti spre santinela neumană chiar când Vereesa sări în picioare pentru a i se alătura în atac.

Încă slăbit, Rhonin nu putu să facă nimic, decât să se uite. Luptătoarea și gnomul îl atacară pe dușmanul diavolesc din direcții opuse, încercând să forțeze golemul să facă o greșeală fatală.

Din nefericire, Rhonin se îndoia că puteau ucide creatura prin mijloace de-ale muritorilor.

Prima lovitură a lui Falstad îl împinse pe monstru cu un pas înapoi, dar la a doua, golemul apucă partea de sus a mânerului. Călărețul de grifoni deveni implicat într-o oribilă luptă hotărâtoare când golemul încercă să îl tragă spre el.

– *Mâinile!* rosti pe nerăsuflate magul: Ai grijă la mâini!

Degete arzătoare, fără carne, se întinseră să-l apuce pe Falstad când acesta ajunse în raza lui de acțiune. Gnomul disperat lăsă din mână prețiosu-i ciocan, rostogolindu-se și ieșind din zona în care putea fi ajuns de adversarul său.

Vereesa țâșni înainte și împunse. Dar lama ei de elfă nu izbuti prea mult împotriva armurii macabre, care o devie ușor. Golemul se întoarse spre ea, apoi aruncă ciocanul în direcția ei.

Luptătoarea sări sprinten în lături, dar se pomeni singura care beneficia de vreun fel de apărare împotriva străjerului neuman.

Vereesa împunse de încă două ori, aproape pierzându-şi sabia a doua oară. Golemul, aparent insensibil la arme ascuţite, încerca cu fiecare atac să prindă sabia de tăiş.

Prietenii lui pierdeau... iar Rhonin nu făcuse nimic ca să-i ajute.

Situaţia nu făcu decât să se înrăutăţească. Recăpătându-şi echilibrul, Falstad porni spre ciocan.

Gura războinicului demonic se deschise incredibil de larg...

O trâmbă înspăimântătoare de foc negru fu cât pe ce să îl înghită pe Falstad. Doar în ultima clipă reuşi să se rostogolească şi să scape, dar nu înainte de a-i fi pârlite veşmintele.

Ceea ce însemna că Vereesa era singură şi chiar în calea golemului.

Rhonin era sfâşiat de frustrare. Ea avea să moară dacă el nu făcea nimic. *Toţi* aveau să moară dacă el nu făcea nimic.

Trebuia să se elibereze. Adunându-şi puterile cât putu de bine, vrăjitorul zdrobit invocă o vrajă. Golemul fiind ocupat, Rhonin avu şansa de a se concentra asupra propriilor eforturi. Tot ce îi trebuia era încă o clipă....

Succes! Cătuşele care îi ţineau membrele se deschiseră brusc, zdrăngănind la impactul cu peretele stâncos. Gâfâind, Rhonin îşi întinse braţele o dată, apoi se concentră asupra golemului...

O greutate mare îl izbi în partea de sus a spatelui. O presiune intensă pe gâtul lui Rhonin îi tăie complet aerul.

– Vrăjitor neastâmpărat, neastâmpărat! Nu ştii că trebuie să *mori*!

Kryll îl strângea zdravăn de gât pe Rhonin, paralizându-l cu totul. Ştiuse că goblinii erau mult mai puternici decât păreau, dar puterea lui Kryll se învecina cu fantasticul.

– Asta e, omule... cedează... cazi în genunchi...

Şi mai-mai că Rhonin voia să facă exact acel lucru. Lipsa de aer făcea să i se învârtă capul, iar asta, împreună cu torturile pe care le suferise prin mâinile golemului, aproape că îi făcu felul. Totuşi, dacă el cădea, aveau să cadă şi Vereesa şi Falstad....

Concentrându-se, întinse o mână înapoi spre goblinul ucigaş.

Cu un ţipăt ascuţit, Kryll îi dădu drumul şi căzu pe jos. Rhonin căzu şi el, sprijinindu-se de perete, încercând să-şi recapete răsuflarea şi sperând că Kryll nu avea să profite de slăbiciunea lui.

Nu era nevoie să se îngrijoreze. Ars la braţ, goblinul plecase

ţopăind şi blestemând de lângă Rhonin.

– Vrăjitor ticălos, ticălos! Blestemate-ţi fie căile magice! O să te las prietenului meu de aici, las să îi simţi atingerea gingaşă!

Kryll ţopăi spre ieşire, râzând misterios de soarta intrusului.

Golemul se opri în lupta-i cu Vereesa şi cu gnomul, iar privirea-i mortală se mută spre Kryll, care fugea. Fălcilei se deschiseră...

O izbucnire de foc precum abanosul ţâşni din gura scheletică, învăluindu-l cu totul pe goblin, care nu se aştepta la asta.

Cu un ţipăt scurt, Kryll pieri într-o minge de flăcări, atât de iute incinerat de focul magic încât doar cenuşa mai ajunse pe podea... cenuşa şi medalionul – vătămat acum – pe care goblinul îl purtase în săculeţul de la centură.

– L-a ucis pe nenorocitul acela mic! se minună Falstad.

– Şi sigur urmăm noi! îi aminti elfa. Deşi nu simt nici un pic de căldură, sabia mea s-a prefăcut pe jumătate în scorie de la flăcările care îi înconjură corpul, şi mă îndoiesc că mai pot para mult!

– Da, dacă mi-aş putea lua ciocanul poate aş fi în stare să fac ceva, dar – ai grijă!

Golemul dezlănţui din nou o rafală, dar de data aceasta către tavan. Năprasnica ţâşnire de foc făcu mai mult decât să încingă stânca, totuşi. Când lovi, flăcările *ruinară* tavanul, trimiţând bucăţi masive în jos asupra celor trei.

Una prinse braţul Vereesei, lovind cu asemenea violenţă încât luptătoarea căzu pe podea. Torentul îl forţă pe Falstad să se îndepărteze de ea şi îl împiedică pe Rhonin să încerce măcar să facă vreo mişcare în direcţia ei.

Golemul de foc se concentră pe elfa căzută. Fălcile se deschiseră din nou...

– Nu!

Folosind voinţa crudă, Rhonin contracară, înălţând un scut mai puternic decât crease vreodată.

Flăcările întunecate izbiră bariera invizibilă cu toată puterea... şi se întoarseră înapoi spre golem.

Rhonin nu s-ar fi aşteptat ca propria armă a creaturii să aibă vreun efect asupra ei, dar flăcările nu doar îl cuprinseră pe mânuitorul lor, ci se năpustiră asupra lui cu nesaţ. Un muget erupse

din gâtul lipsit de carne al golemului, un muget ticălos, inuman.

Creatura monstruoasă fremătă – apoi explodă, dezlănţuind în camera micuţă forţe magice de proporţiile unui uragan.

Incapabilă să reziste acelor forţe, partea ce rămăsese din tavan se prăbuşi asupra luptătorilor.

În întunericul nopţii, dragonul Deathwing zbura spre est pe deasupra mării. Mai iute decât vântul, se îndrepta spre Khaz Modan şi, mai precis, spre Grim Batol. Dragonul zâmbea, de fapt, către sine însuşi, o imagine de care orice altă creatură s-ar fi ferit îngrozită de moarte. Toate mergeau aşa cum intenţionase el, în toate privinţele. Planurile lui pentru oameni înaintaseră atât de lin. Ba chiar cu câteva ore în urmă primise o misivă de la Terenas, subliniind cum la abia o săptămână după încoronarea „Lordului Prestor", avea să se răspândească vestea că noul monarh alAlteracului urma să se căsătorească cu tânăra fiică a regelui Lordaeronului în ziua în care ea va fi împlinit vârsta potrivită. Abia câţiva ani – cât ai clipi pentru viaţa unui dragon – şi el avea să fie în poziţia din care să declanşeze anihilarea oamenilor. După ei, elfii şi gnomii, mai bătrâni şi fără vigoarea umanităţii, aveau să cadă precum frunzele de pe un copac ce moare.

Plănuia să savureze din plin zilele acelea, când viitorul avea să fie prezent. Acum, însă, Deathwing se ocupa de o situaţie mai urgentă şi mai plină de satisfacţii. Orcii se pregăteau să îşi abandoneze fortăreaţa din munte. În zori, vor fi scos carele afară, îndreptându-se spre ultima cetate a Hoardei în Dun Algaz.

Cu ei aveau să meargă dragonii.

Orcii se aşteptau la o invazie a Alianţei dinspre vest. Cel puţin, se aşteptau la călăreţi de grifoni şi vrăjitori... şi la un gigant negru. Deathwing nu avea nici o intenţie să îl dezamăgească pe Nekros în acea privinţă. De la Kryll, ştia că orcul cu un singur picior punea ceva la cale. Dragonul abia aştepta să vadă ce prostie plănuia creatura aceea micuţă. Bănuia că ştia, dar era mai interesant să afle dacă un orc putea avea un gând original măcar o dată.

Conturul slab al ţărmului Khaz Modan-ului apăru la orizont. Mai bine înzestrat să vadă în întuneric, Deathwing vină uşor, îndreptându-se mai înspre nord. Doar vreo douăore mai rămâneau până la răsărit. Avea destul timp să ajungă la locul înalt pe care îl alesese. De acolo, dragonul putea urmări şi aştepta să îşi aleagă momentul cel mai potrivit.

Să schimbe cursul viitorului.

Un alt dragon zbura şi el, un dragon care nu mai zburase de mulţi ani. Senzaţiile zborului neîncătuşat, liber, îl îmbătau, dar serveau, totuşi, spre a-i aminti cât de lipsit de antrenament devenise. Ceea ce ar fi trebuit să fie întru totul natural, ceea ce ar fi trebuit să fie parte inerentă a propriei sale fiinţe părea nelalocul său.

Dragonul Korialstrasz fusese vrăjitorul Krasus mult prea mult timp.

Dacă ar fi fost deja lumină, cei care i-ar fi văzut trecerea ar fi observat un dragon de proporţii mari, dacă nu uriaşe, mai mare decât cei mai mulţi, dar cu siguranţă nu unul dintre cele cinci Aspecte. De un roşu strălucitor de culoarea sângelui şi lucios la înfăţişare, Korialstrasz fusese considerat, în tinereţea lui, chiar arătos pentru unul din neamul său. Sigur că atrăsese atenţia reginei sale. Ager, mortal, şi iute la gând în bătălie, gigantul staco jiu fusese şi printre cei mai mari apărători ai ei, protejând onoarea familiei de dragoni şi devenind cel mai însemnat slujitor al ei când era vorba de a se ocupa de rasele noi, în curs de formare.

Chiar şi înainte de capturarea iubitei sale Alexstrasza, îşi petrecuse cea mai mare parte din anii lui mai târzii sub forma vrăjitorului Krasus, întorcându-se, de obicei, la adevărata-i identitate doar când o vizita în secret. Ca unul dintre tovarăşii ei de viaţă mai tineri, nu deţinuse poziţia de autoritate pe care o avea Tyranastrasz, dar Korialstrasz ştiuse că deţinuse un loc special în inima reginei lui. În primul rând de aceea se oferise voluntar să fie cel mai important agent al ei printre cea mai diversă şi mai promiţătoare dintre noile rase – umanitatea – ajutând-o, îndrumând-o spre maturitate ori de câte ori era posibil.

Fără îndoială, Alexstrasza îl credea mort. După răpirea ei şi subjugarea celorlalţi din familia de dragoni, el văzuse în propriu-i subterfugiu singura cale de a continua lupta. Să se întoarcă pe de-a-ntregul la deghizarea în Krasus şi să ajute Alianţa în războiul pe care îl purta împotriva orcilor. I se sfâşiase inima să contribuie la moartea celor de un sânge cu el, dar tinerii pui de dragoni crescuţi de Hoardă nu prea ştiau de gloria trecută a neamului lor, şi rar trăiau îndeajuns să îşi depăşească setea de sânge şi să înveţe înţelepciunea care fusese cu adevărat şi dintotdeauna moştenirea unui dragon. Ajutându-i pe elfă şi pe gnom în încercarea lor de a intra în munte, fusese destul de norocos ca să vorbească în mintea unuia dintre acei tineri, calmând puiul de dragon şi explicându-i ce trebuia făcut. Faptul că celălalt dragon ascultase fusese încurajator. Mai rămânea speranţă măcar pentru unul.

Dar mai trebuia făcut încă atât de mult, într-atât încât, încă o dată, Korialstrasz întorsese spatele spre muritori şi îi lăsă în treaba lor. În clipa în care văzuse dragonii prin medalion şi auzise poruncile lătrate ale ofiţerilor orci, îşi dăduse seama că toate cele pentru care luptase erau cât pe ce să dea roade. Orcii luaseră momeala şi plecau de la Grim Batol. Aveau să o mute în aer liber pe iubita lui Alexstrasza – unde putea, în sfârşit, să o salveze.

Chiar şi atunci, nu avea să fie uşor. Era nevoie de şiretenie, sincronizare şi, desigur, noroc chior.

Faptul că Deathwing trăia şi punea la cale, urzind, căderea Alianţei Lordaeron apăruse ca un motiv nou şi teribil de îngrijorare, ceva care ameninţase, o vreme, răsturnarea a tot ceea ce plănuise Korialstrasz. Totuşi, din ceea ce descoperise, deghizat în Krasus, se părea că Deathwing devenise prea cufundat în politica Alianţei ca să se preocupe de orcii îndepărtaţi şi de ce rămânea din familia, mândră, odinioară, de dragoni roşii. Nu, Deathwing îşi juca propriul joc de şah, folosind diferitele regate drept piese. Lăsat în treaba lui, cu siguranţă că avea să provoace război şi devastare printre ei. Din nefericire, un astfel de joc cerea ani, aşa că Korialstrasz nu se îngrijora pentru oamenii din Lordaeron şi de dincolo de el. Situaţia lor putea să aştepte până îşi va fi eliberat iubita.

Însă, dacă dragonul care zbura putea ignora ameninţarea

crescândă la adresa ţinuturilor pe care le luase sub aripă, o altă problemă îi rodea gândurile până când nu o mai putu ignora. Rhonin – şi cei doi care porniseră să-l caute – avuseseră încredere în vrăjitorul Krasus, neştiind că pentru dragonul Korialstrasz salvarea reginei lui însemna mai mult decât viaţa însăşi. Vieţile a trei muritori păruseră foarte puţin importante în comparaţie cu asta – sau cel puţin aşa crezuse până de curând.

Vinovăţia îl chinuia pe dragon. Vinovăţie nu doar pentru trădarea sa faţă de Rhonin, ci şi pentru a-i fi neglijat pe elfă şi pe gnom după ce le promisese să îi călăuzească înăuntru.

Rhonin fusese, probabil, ucis cu ceva timp în urmă, dar poate că nu era prea târziu pentru a-i salva pe ceilalţi doi. Uriaşul roşu ştia că nu avea să fie în stare să se concentreze asupra misiunii lui până nu se împăca pe sine însuşi făcând ceea ce putea pentru ei.

Chiar la vârful de sud al Khaz Modan-ului, doar la câteva ore de Ironforge, Korialstrasz zări un vârf izolat chiar în mijlocul lanţului de munţi de acolo şi ateriză. Stărui câteva clipe ca să se orienteze, apoi închise ochii şi se concentră asupra medalionului pe care Rom, la porunca lui, i-l dăduse luptătoarei, Vereesa. Deşi probabil ea credea că piatra din mijloc era doar o piatră preţioasă, era, de fapt, chiar o parte din dragon. Făurit prin magie în forma-i actuală, îşi începuse existenţa ca unul dintre solzii lui. Solzul vrăjit avea proprietăţi care l-ar fi uimit pe orice mag – dacă ar fi ştiut cum să facă vrăji de-ale dragonilor. Din fericire pentru Korialstrasz, puţini ştiau, căci altfel nu ar fi riscat el să creeze medalionul în primul rând. Era limpede că atât Rom cât şi elfa credeau că nestemata era folositoare doar pentru scopuri de comunicare, iar dragonul nu avea intenţia să le corecteze ideile greşite.

Deoarece vântul urla şi zăpada îl lovea pe marele monstru, Korialstrasz îşi strânse aripile lângă cap, pentru a-l apăra mai bine în timp ce se concentra. Şi-o imagină pe elfă aşa cum o văzuse prin talisman. Plăcută la vedere pentru una din neamul ei, şi evident îngrijorată pentru Rhonin. Şi o războinică foarte capabilă. Da, poate că încă mai trăia, ea şi gnomul din Aeries.

– Vereesa Windrunner... o chemă el încetişor. Vereesa Windrunner!

Korialstrasz închise ochii, încercând să se concentreze asupra a ceea ce vedea cu ochii minții. Curios lucru, nu putea vedea nimic. Medalionul ar fi trebuit să îi permită să vadă orice lucru spre care elfa îl îndrepta. Îl ascunsese ea de la vedere?

– Vereesa Windrunner... fă un zgomot, oricât de slab, ca să confirmi că mă auzi.

Tot nimic.

– Elfă!

Pentru prima oară, dragonul mai-mai că se pierdu cu firea.

– Elfă!

Și tot nici un răspuns, nici o imagine. Korialstrasz se concentră cu toată puterea asupra medalionului, încercând să asculte orice zgomot, chiar și mârâitul vreunui orc. Nimic.

Prea târziu... acțiunea lui dictată brusc de conștiință venise prea târziu ca să îi salveze pe cei ce încercaseră să îl elibereze pe Rhonin, iar acum și ei pieriseră din cauza lipsei lui de precauție.

Sub înfățișarea lui Krasus, profitase de vinovăția lui Rhonin, profitase de amintirile acelortovarăși pe care vrăjitorul îi pierduse în timpul misiunii sale precedente. Iar astea îl făcuseră pe Rhonin destul de maleabil. Acum, însă, începea să înțeleagă exact cum se simțise omul. Alexstrasza vorbise întotdeauna despre rasele mai tinere în tonuri pline de grijă, de dorința de a-i ajuta să crească, de parcă și ei ar fi fost copiii ei. Îl infectase pe tovarășul ei de viață cu acea grijă, iar el, sub înfățișarea lui Krasus, se muncise din greu ca să se asigure că oamenii se maturizau așa cum trebuia. Capturarea reginei sale de către orci îi zguduise din temelii convingerile și îl făcuse pe Korialstrasz să uite învățăturile ei... până acum.

Totuși, venise prea târziu pentru aceștia trei.

– Dar nu este prea târziu pentru tine, regina mea, mormăi dragonul. Dacă urma să supraviețuiască acestei încercări, avea să își dedice viața răscumpărând faptul că îi dezamăgise pe Rhonin și pe ceilalți. Pentru moment, totuși, tot ceea ce conta era salvarea perechii lui. Ea avea să înțeleagă... spera el.

Întinzându-și larg aripile, maiestuosul dragon roșu se lansă în aer, îndreptându-se spre nord.

Spre Grim Batol.

XIX

Nekros Skullcrusher se îndepărtă de devastare, cătrănit, dar hotărât să nu lase asta să îl abată de la intenţiile sale.

– Gata cu vrăjitorul... mormăi el, încercând să nu se gândească la ce vrajă ar fi putut face omul în aşa fel încât să distrugă şi aparent invincibilul gole m.

Evident că una foarte puternică, într-atât de puternică încât nu doar că îl costase viaţa pe vrăjitor, ci făcuse să se prăbuşească muntele pe o întreagă secţiune de tuneluri.

– Să scot leşul de sub dărâmături? întrebă unul dintre războinici.

– Nu. Pierdere de vreme. Nekros apucă strâns în mână săculeţul cu *Sufletul Demonic*, gândindu-se înainte la punctul culminant al planurilor sale disperate.

– Plecăm din Grim Batol *acum*.

Ceilalţi orci îl urmară, cei mai mulţi încă tulburaţi de această decizie subită de a pleca din fortăreaţă, dar deloc fermecaţi de ideea de a rămâne în urmă – mai ales dacă vraja magului slăbise sistemele de tuneluri rămase.

O presiune incredibilă apăsa pe capul lui Rhonin, o presiune atât de mare încât simţea de parcă ţeasta avea să i se crape, deschizându-se, din clipă în clipă. Cu ceva efort, se forţă să deschidă

ochii, încercând să vadă dacă putea afla ce îl apăsa şi cum putea să îndepărteze iute acea presiune.

Întorcându-şi privirea înceţoşată în sus, gâfâi.

O avalanşă de stâncă – efectiv o tonă şi mai mult – plutea la jumătate de metru deasupra capului său. O iradiere slabă, unicul semn vizibil al scutului pe care îl crease prin vrajă mai înainte, dezvăluia singurul motiv pentru care nu fusese zdrobit şi făcut terci.

Presiunea din capul lui, îşi dădu el seama, fusese o parte a minţii lui care reuşise să păstreze vraja intactă şi, prin asta, îi salvase viaţa. Însă durerea crescândă servi la a-i spune magului prins ca într-o capcană că vraja slăbea cu fiecare clipă ce trecea.

Se mişcă, încercând să stea mai confortabil în speranţa că asta avea să uşureze o parte din presiune – şi simţi că ceva îl apăsa la baza capului. Rhonin se întinse cu grijă să îndepărteze ceea ce presupunea a fi vreo pietricică. Însă, în clipa în care degetele lui o atinseră, simţi o uşoară undă de magie.

În timp ce curiozitatea îi îndepărtă preţ de o clipă atenţia de la oroarea de deasupra lui, Rhonin trase obiectul îndeajuns de aproape încât să îl vadă.

O piatră preţioasă neagră. Desigur, aceeaşi piatră care fusese odată fixată în mijlocul medalionului lui Deathwing.

Rhonin se încruntă. Ultima oară când văzuse medalionul fusese după moartea lui Kryll. Atunci nu acordase pietrei nici un pic de atenţie, căci mintea îi era mai preocupată cu pericolul pentru Vereesa şi...

Vereesa! Chipul elfei înflori în toată splendoarea în gândurile lui. Ea şignomul fuseseră mai departe, protejaţi de vraja iniţială, dar...

Se mişcă, încercând să vadă. Însă, când se mişcă, presiunea din capul său spori, multiplicându-se, iar pietrele de deasupra mai căzură câţiva centimetri preţioşi.

În acelaşi timp, auzi un blestem rostit cu voce adâncă.

– F-Falstad? spuse Rhonin gâfâind.

– Da... veni un răspuns întrucâtva îndepărtat. Ştiam eu că trăieşti, vrăjitorule, din moment ce nu am fost făcuţi una cu pământul, da' începusem să cred că n-o să te mai trezeşti veci! Era vremea!

– Ai – Vereesa trăieşte?

– Îi greu de zis. Lumina ăstei vrăji a tale mă lasă să o văd un pic, da' îi prea departe de mine ca să verific! N-am auzit nimic de la ea de când m-am trezit!

Rhonin scrâşni din dinţi. *Trebuia* să fie vie.

– Falstad! Cât de sus deasupra ta sunt pietrele?

Tovarăşului său îi scăpă un râs sardonic.

– Destul de aproape ca să mă gâdile la nas, omule, că altfel m-aş fi strecurat să o cercetez mai devreme! N-am crezut niciodată c-o să fiu viu la propria-mi îngropăciune!

Magul ignoră ultima replică, gândindu-se la ceea ce spusese gnomul despre cât de aproape era avalanşa. Era limpede că vraja, cu cât se întindea mai departe de Rhonin, cu atât mai puţin acoperea. Atât Vereesa cât şi Falstad fuseseră protejaţi de a fi zdrobiţi, dar poate că luptătoarea fusese lovită zdravăn la cap – poate chiar ucisă de lovitura mortală.

Şi totuşi Rhonin trebuia să spere contrariul.

– Omule – dacă nu-i prea mult de cerut – poţi să faci ceva, *orice*, pentru noi?

Putea să îi salveze? Mai avea putere sau forţă rămase? Puse în buzunar piatra neagră, preocupat acum întru totul de problema mai disperată.

– Dă-mi câteva clipe....

– Şi ce altceva să fac, hm?

Presiunea din capul vrăjitorului continuă să crească într-un ritm înfricoşător. Rhonin se îndoia că scutul lui mai putea dura mult, şi totuşi trebuia să îl menţină în timp ce încerca o a doua vrajă, poate chiar mai complexă.

Trebuia nu doar să se transporte pe sine şi pe ceilalţi doi din poziţia aceea primejdioasă, dar să facă astfel încât să ajungă cu toţii într-un loc sigur. Toate acestea în timp ce corpul lui zdrobit striga după înzdrăvenire.

Cum mergea vraja? Îl durea să se gândească, dar Rhonin invocă, în sfârşit, cuvintele. Încercarea aceasta avea să îi distragă atenţia de la scut, totuşi. Dacă dura prea mult...

Ce alternativă am?

– Falstad, o să încerc acum....

– Mi-ar face plăcere peste măsură, omule! Cred că pietrele mă apasă deja pe piept!

Da, şi Rhonin observase mişcarea. Categoric că trebuia să se grăbească.

Murmură cuvintele, trase puterea....

Pietrele de deasupra lui se mişcară ameninţător.

Folosindu-şi mâna sănătoasă, Rhonin făcu un semn.

Vraja scutului *cedă*. Tone de piatră căzură asupra celor trei...

... şi se pomeni dintr-o dată zăcând pe spate, holbându-se la cerul acoperit de nori.

– Pe Ciocanul lui Dagath! răcni Falstad de lângă el. Chiar a trebuit să reuşeşti aşa, în ultima clipă?

În pofida durerii, Rhonin se ridică, împingându-se cu greu, în capul oaselor. Vântul rece îl ajută, de fapt, smulgându-l din starea-i dezorientată. Se uită în direcţia gnomului.

Şi Falstad stătea în capul oaselor. Călăreţul de grifoni purta o privire cruntă în ochi, care de data aceasta nu avea nimic de-a face cu bătălia. Chipul său se făcuse absolut palid, ceva ce Rhonin nu şi-ar fi imaginat niciodată în legătură cu viteazul războinic.

– Niciodată, niciodată, niciodată nu mă voi mai târî prin vreun tunel! De-acu' înainte, o să fie numa' ceru' pentru mine! Pe Ciocanul lui Dagath!

Poate că vrăjitorul ar fi răspuns, dar un geamăt de mai departe îi atrase atenţia. Ridicându-se pe picioarele-i nesigure, se strădui să-şi facă drum spre silueta întinsă a Vereesei. La început Rhonin se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase geamătul – luptătoarea părea întru totul lipsită de viaţă – dar apoi Vereesa îl repetă.

– E – e vie, Falstad!

– Da, îţi poţi da seama de asta după gemete. Pun prinsoare! Bineînţeles că e vie! Iute, dar! Cum îi merge?

– O clipă...

Rhonin o întoarse cu grijă pe elfă, cercetându-i faţa, capul şi corpul. Avea vânătăi în câteva locuri şi pete de sânge pe braţ, altfel părea a fi într-o formă la fel de bună ca oricare dintre tovarăşii ei.

Când vrăjitorul îi ridică cu grijă capul ca să cerceteze o vânătaie din creştet, ochii Vereesei se deschiseră clipind.

– R-Rhon...

– Da, eu sunt. Uşurel. Cred că te-ai lovit zdravăn la cap.

– Amintesc... amintesc că...

Luptătoarea închise ochii o clipă – apoi se ridică dintr-o dată în capul oaselor, cu ochii larg deschişi, gura deschisă de groază.

– *Tavanul! Tavanul! Se prăbuşeşte peste noi!*

– Nu! El o prinse în braţe. Nu, Vereesa! Suntem în siguranţă! Suntem în siguranţă....

– Dar tavanul peşterii...

Expresia elfei se relaxă.

– Nu, nu mai suntem în peşteră... dar unde *suntem*, Rhonin? Cum am ajuns aici? Cum am supravieţuit, în primul rând?

– Îţi aminteşti scutul care ne-a salvat de golem? După ce monstrul s-a distrus pe sine însuşi, scutul a ţinut, chiar şi când tavanul s-a prăbuşit. Sfera lui de protecţie s-a micşorat, dar a ţinut totuşi destul ca să împiedice să fim zdrobiţi şi omorâţi.

– Falstad! E...

Gnomul veni lângă ea în partea cealaltă.

– Pe toţi ne-a salvat Rhonin, domniţa mea elfă. Ne-a salvat, dar ne-a lăsat la naiba-n praznic!

Rhonin clipi. Naiba-n praznic? Se uită în jur. Creasta cu zăpadă, vânturile reci – tot mai reci din clipă-n clipă – şi incredibila pătură de nori dimprejurul lor... vrăjitorul ştiu exact unde erau, chiar în pofida întunericului ce îi împresura.

– Nu, nu la naiba-n praznic, Falstad. Cred că ne-am trimis chiar pe vârful muntelui. Cred că totul, inclusiv orcii, sunt mai jos de noi, departe.

– Vârful muntelui? repetă Vereesa.

– Da, asta ar avea sens.

– Şi judecând după faptul că pot să vă văd pe amândoi din ce în ce mai bine, mă tem că se apropie zorii.

Rhonin deveni din nou îndârjit.

– Ceea ce înseamnă că, dacă Nekros Skullcrusher este un orc care se ţine de cuvânt, atunci vor părăsi fortăreaţa din clipă-n clipă, cu ouă şi tot.

Atât Vereesa cât şi gnomul se uitară la el.

– Acu' de ce ar face ei ceva atât de scrântit? întrebă Falstad. De ce ar abandona un loc atât de sigur?

– Din cauza unei invazii iminente dinspre vest, vrăjitori şi gnomi care vin toţi iute călare, grifoni vicleni. Sute, poate mii de gnomi şi vrăjitori. Poate şi nişte elfi. Împotriva atâtora, şi mai ales a magiei, Nekros şi războinicii lui nu ar avea nici o şansă măcarde a se apăra din interiorul muntelui....

Vrăjitorul scutură din cap. Situaţia ar fi putut fi diferită dacă Nekros şi-ar fi dat seama de adevăratul potenţial al obiectului pe care îl purta, dar, din câte se părea, ori comandantul nu îşi dădea seama, ori devotamentul său faţă de căpetenia sa din Dun Algaz era mai puternic. Orcul alesese să meargă spre nord, şi spre nord avea să meargă.

Lui Falstad tot nu îi venea să creadă.

– O invazie? De unde ar scoate până şi un orc o idee smintită ca asta?

– De la noi. De la faptul că suntem aici. Mai ales eu. Deathwing a vrut să fiu aici tocmai ca să slujească drept dovadă a unui atac ce avea să vină! Acest Nekros e nebun! Se pare că deja credea că un asalt era iminent, iar când am apărut eu chiar în mijlocul lor, a fost sigur de asta.

Rhonin îşi cercetă degetul rupt, care îi amorţise. Trebuia să se ocupe de el când putea, dar deocamdată erau mult mai multe în joc decât un singur deget.

– Dar de ce ar vrea bestia neagră ca orcii să plece? întrebă luptătoarea. Ce ar câştiga?

– Cred că ştiu....

Ridicându-se în picioare, Rhonin merse la marginea muntelui şi se uită cercetător în jos, încordându-se pentru ca vântul să nu îl sufle jos. Tot nu putea vedea nimic dedesubt, dar îşi imagină că auzea ceva zgomote... poate o coloană militară cu care ieşind?

– Cred ca în loc să o salveze pe Regina Dragonilor cea roşie – aşa cum a încercat să mă convingă – vrea să o ucidă! Riscul era prea mare când ea era înăuntru, dar în aer liber se poate năpusti în jos să o ucidă dintr-o singură lovitură!

– Eşti sigur? întrebă elfa, alăturându-i-se.

– Precis că aşa e.

Rhonin se uită în sus. Nici chiar pătura groasă de nori de acolo de sus nu putea ascunde faptul că zorile se apropiau iute.

– Nekros voia să plece cel târziu în zori....

– E scrântit? şopti Falstad. Ar fi avut mai mult sens dacă orcul naibii ar fi încercat să plece sub acoperirea întunericului!

Rhonin scutură din cap către Falstad.

– Deathwing poate vedea foarte bine în întuneric, poate chiar mai bine decât oricare dintre noi! Nekros a indicat la un moment dat în timpul interogării că e pregătit pentru orice, chiar şi pentru Deathwing! De fapt, părea chiar dornic ca cel întunecat să apară!

– Dar asta ar avea cel mai puţin sens dintre toate! răspunse luptătoarea. Cum îl poate înfrânge un singur orc?

– Cum a putut-o ţine sub control pe Regina Dragonilor – şi de unde a invocat o creatură precum golemul?

Întrebările îl tulburau mai mult decât lăsa să se înţeleagă. Evident că obiectul pe care îl purta orcul avea capacităţi semnificative, dar era *atât* de puternic?

Falstad gesticulă dintr-o dată cu mâna pentru a face linişte, apoi arătă spre nord-vest, cu mult dincolo de munte.

O formă întunecată, vastă, trecu o clipă prin norii aflaţi la mai mare înălţime, apoi dispăru din nou din vedere când coborî.

– Îi Deathwing... şopti călăreţul de grifoni.

Rhonin aprobă din cap. Vremea bănuielilor trecuse. Dacă Deathwing venise, însemna un singur lucru.

– Orice urmează să se întâmple, a început.

Caravana lungă a orcilorieşi când prima lumină a zorilor atinse Grim Batol-ul. Carele erau flancate la început şi la sfârşit de către războinici înarmaţi ce mânuiau securi, săbii sau suliţe proaspăt ascuţite. Escorte călăreau cu soldaţii care conduceau carele, mai ales cu cei de pe carele ce purtau preţioasele ouă de dragon. Fiecare orc călătorea de parcă ar fi fost pregătit să înfrunte duşmanul în orice secundă, căci vestea despre presupusa invazie dinspre vest ajunsese chiar şi la cel mai de jos dintre cei de jos.

De pe unul dintre puţinii cai pe care orcii îi aveau la dispoziţie, Nekros Skullcrusher urmărea cu nerăbdare plecarea. Trimisese călăreţii de dragoni şi pe „armăsarii" lor înainte spre Dun Algaz, pentru ca, chiar dacă el ar fi eşuat în ceea ce încerca, câţiva dragoni să mai fie încă disponibili pentru Hoardă. Păcat că nu îndrăznise să îi folosească pentru a transporta ouăle, dar dintr-o încercare anterioară comandatul învăţase cât de nesăbuită era o astfel de acţiune.

Construirea unui car capabil să ducă un dragon ar fi fost imposibil, aşa că îi revenise lui Nekros însuşi sarcina de a prelua controlul asupra celor două bestii vârstnice. Atât Alexstrasza, cât şi, remarcabil lucru, Tyran mergeau la capătul coloanei, mereu conştienţi de puterea pe care *Sufletul Demonic* o avea asupra lor. Precis că, pentru dragonul bolnav, aceasta era o situaţie aspră; Nekros se îndoia că masculul avea să supravieţuiască întregii călătorii, şi totuşi orcul ştia că nu avusese încotro.

Ofereau încă o priveliştе impresionantă cei doi mari monştri. Femela mai mult decât masculul, căci ea era mai sănătoasă. Nekros o surprinse o dată privindu-l feroce, cu ură radiindu-i în ochi. Orcului nu-i păsa nici dram. Ea avea să i se supună întru totul atâta timp cât el mânuia singurul obiect capabil să ţină în frâu *orice* dragon.

Gândindu-se la dragoni, se uită înspre cer. Cerul înnourat îi oferea oricărei namile spaţii ample în care să se ascundă, dar în cele din urmă trebuia să se întâmple ceva. Chiar dacă forţele Alianţei erau prea departe, Deathwing avea să vină cu siguranţă. Nekros conta pe asta.

Oamenii aveau să înveţe cât de nesăbuiţi fuseseră când îşi încredinţaseră victoria celui întunecat. Ceea ce domina un dragon îl domina cu siguranţă pe altul. Cu *Sufletul Demonic*, comandantul orc avea să pună stăpânire pe cea mai sălbatică dintre toate bestiile. El, Nekros, avea să fie stăpânul lui Deathwing... dar numai dacă reptila blestemată apărea cândva.

– Unde eşti, creatura naibii? mormăi el. Unde?

Ultimul rând de războinici ieşi din gura peşterii. Nekros îi privi mărşăluind. Mândri, sălbatici, aminteau de vremurile când Hoarda

nu gustase înfrângerea şi nu cunoştea nici un duşman pe care să nu-l poată măcelări. Cu Deathwing la cheremul său, el avea să redea neamului propriu acea glorie. Hoarda avea să se înalţe din nou, chiar şi cei care se predaseră. Orcii aveau să măture ţinuturile Alianţei, omorându-i pe oameni şi pe ceilalţi.

Şi poate avea să fie o nouă căpetenie a Hoardei. Pentru prima oară, Nekros îndrăzni să se imagineze pe sine însuşi într-un astfel de rol, chiar cu Zuluhed închinându-se dinaintea lui. Da, cel care avea să aducă victoria neamului său avea să fie, bineînţeles, aclamat drept conducător.

Căpetenie de Război Nekros Skullcrusher...

Îşi îndemnă armăsarul înainte, alăturându-se iar coloanei. Ar fi iscat bănuieli dacă nu ar fi călărit cu ei. De altfel, unde se posta nu conta deloc; *Sufletul Demonic* îi oferea control de la distanţă. Nici un dragon nu putea fi eliberat de către obiect dacă nu voia el – şi, desigur, orcul cărunt nu avea nici o intenţie să facă asta.

Unde era blestemata aceea de bestie neagră?

Şi, drept răspuns, se înălţă un urlet asurzitor. Însă urletul nu venea dinspre cer, aşa cum crezuse iniţial Nekros, ci mai degrabă chiar din pământul care îi înconjura pe orci. Stârni consternare printre războinici, care se întorceau de jur împrejur încercând să găsească duşmanul.

O clipită mai târziu – pământul erupse cu *gnomi.*

Păreau a fi pretutindeni, mai mulţi gnomi, chiar, decât Nekros şi-ar fi putut imagina că mai rămăseseră în tot Khaz Modan-ul. Dădură buzna din pământ, învârtind securi şi fluturând săbii, atacând coloana din fiecare parte.

Totuşi, deşi buimăciţi momentan, orcii îşi reveniră repede. Strigându-şi propriile urlete de război, se întoarseră să îşi întâmpine atacatorii. Străjerii rămaseră cu carele, dar şi ei se pregătiră, şi până şi soldaţii, cel mai adesea patetici, scoaseră ciomege. Unui orc nu îi trebuia mult antrenament pentru a fi în stare să zdrobească ceva cu o bucată de lemn.

Nekros lovi cu piciorul un gnom care încercă să îl tragă jos. Unul dintre ajutoarele comandantului interveni iute şi începu o bătălie hotărâtoare. Nekros mână calul mai aproape de car, având

el însuşi nevoie de un moment pentru a se adapta situaţiei. În locul unei invazii, fusese atacat de către unii care se hrănesc cu resturi, căci aceia păreau a fi gloata zdrenţăroasă despre care ştiuse dintotdeauna că exista în tunelurile din jurul munţilor. Judecând acum după numărul lor, se părea că trolii nu îşi făcuseră bine treaba.

Dar unde era Deathwing? El făcuse planuri pentru dragon. Trebuia să fie un dragon!

Un muget bubuitor îi cutremură pe combatanţi. O arătare imensă ţâşni pe jumătate zărită printre norii groşi, apoi se eliberă, plonjând înspre orci.

În sfârşit! În sfârşit ai venit, tu, cel întunecat – Nekros Skullcrusher îngheţă, din cale-afară de nedumerit. Apucă strâns *Sufletul Demonic*, dar, pe moment, nici măcar nu se gândi să îl folosească aşa cum plănuise.

Dragonul care plonja spre el avea solzi de culoarea focului, nu a întunericului.

– Trebuie să ajungem acolo jos, murmură Rhonin. Trebuie să văd ce se întâmplă!

– Nu poţi să faci, pur şi simplu, ceea ce ai făcut în cameră? întrebă Falstad.

– Dacă fac la fel ca atunci, nu voi mai avea putere care să ne ajute o dată ce aterizăm... de altminteri, nu ştiu unde să fac să ajungem. Ţi-ar plăcea să sfârşeşti chiar în faţa unui orc ce învârte o secure?

Vereesa aruncă o privire fugară peste margine.

– Nu pare prea probabil nici că putem coborî pe stânci.

– Ei bine, nu putem sta aici sus pentru totdeauna!

Gnomul făcu câţiva paşi în sus şi în jos, apoi, dintr-o dată arătă de parcă tocmai ar fi păşit în ceva teribil.

– Pe aripile Hestrei! Ce neghiob! Poate că mai e prin preajmă!

Rhonin se uită iscoditor la gnom de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– Despre ce vorbeşti? Cine?

În loc să răspundă, Falstad căută într-un săculeţ.

– Blestemaţii ăia de troli l-au luat mai devreme, dar Gimmel mi l-a dat înapoi... aah! Iată-l!

Scoase ceea ce părea a fi un fluier mic. Şi Rhonin şi Vereesa urmăriră cum gnomul puse fluierul la buze şi suflă cât putu de tare.

– Nu aud nimic, remarcă vrăjitorul.

– M-aş fi mirat de tine dacă ai fi auzit. Aşteaptă numai. E bine dresat. Cel mai bun „armăsar" pe care l-am avut vreodată. Luaţi aminte, nu am fost luat de troli atât de departe de regiunea asta. Se poate să fi stat o vreme....

Falstad păru un pic mai puţin sigur.

– Nu-i chiar aşa de mult de când am fost despărţiţi....

– Încerci să îţi chemi grifonul? întrebă elfa, scepticismul ei fiind evident.

– Mai bine să încerc asta decât să încerc să fac să-mi crească aripi, nu?

Aşteptară. Aşteptară preţ de ceea lui Rhonin ce i se păru o eternitate. Simţea că îi revine puterea – în ciuda condiţiilor friguroase – dar se temea încă să nu se lase pe sine şi pe ceilalţi într-un loc care putea însemna moartea lor imediată.

Totuşi, se părea că avea să fie nevoit să încerce. Vrăjitorul se îndreptă.

– Voi face ce pot. Îmi amintesc o zonă nu departe de munte. Cred că Deathwing mi-a arătat-o în minte. S-ar putea să fiu în stare să fac să ajungem toţi trei acolo.

Vereesa îl prinse de braţ.

– Eşti sigur? Nu arăţi pregătit încă.

Ochii ei se umplură de îngrijorare.

– Ştiu ce trebuie să te fi costat asta acolo în cameră, Rhonin. Nu a fost o vrajă neînsemnată cea pe care ai făcut-o, şi apoi ai reuşit să o menţii chiar şi pentru Falstad şi pentru mine....

Rhonin aprecie mult cuvintele ei, dar nu aveau încotro.

– Dacă eu nu...

O mare arătare înaripată se materializă dintr-o dată printre nori. Atât Rhonin cât şi elfa reacţionară, siguri că Deathwing ataca.

Doar Falstad, care urmărise atent, nu se comportă de parcă le-ar fi sosit pieirea. Râse şi ridică mâinile spre făptura care se apropia.

– Ştiam eu că o să audă! Vezi! Ştiam că o să audă!

Grifonul cârâi cu ceea ce magul ar fi putut jura că erau tonuri de bucurie. Animalul masiv zbură iute spre ei – sau, mai degrabă, spre călăreţul lui, mai ales. Animalul mai-mai că sări deasupra lui Falstad, doar aripile ce băteau împiedicând întreaga greutate a grifonului de la a-l zdrobi, aproape, pe gnom.

– Ha! Bun băiat! Bun băiat! Jos acum!

Cu coada mişcându-i-se încoace şi-ncolo într-un mod mai potrivit pentru un câine decât pentru un animal care era în parte leu, grifonul ateriză dinaintea lui Falstad.

– Ei bine? îi întrebă războinicul cel scund pe tovarăşii săi. Nu este vremea să mergem?

Încălecară cât de repede putură. Rhonin, fiind încă slăbit, se aşeză între gnom şi Vereesa. Se îndoi că grifonul era în stare să îi ducă, dar animalul se descurcă bine. Într-o călătorie mai lungă, recunoscu imediat Falstad, ar fi avut mai multe probleme, dar pentru o excursie scurtă, grifonul nu avea să întâmpine greutăţi.

Câteva clipe mai târziu, ieşiră din nori – şi văzură o privelişte la care nu se aşteptaseră deloc.

Rhonin presupusese că zgomotele de bătălie veneau de la gnomii dealurilor, care încercau să profite de înşiruirea împovărătoare de care, dar ceea ce nu crezuse că avea să vadă era un dragon care nu era Deathwing planând deasupra bătăliei.

– Unul roşu! strigă luptătoarea. Şi încă un mascul mai bătrân! Şi încă nu unul crescut în munte!

Şi el recunoscu toate astea. Orcii nu o ţinuseră pe regină de atâta timp încât o astfel de dihanie să ajungă la maturitate. De altminteri, Hoarda avea şi obiceiul de a-i ucide pe dragoni înainte să ajungă prea bătrâni şi independenţi. Doar cei tineri puteau fi manevraţi destul de bine de către dresorii lor orci.

Aşadar, de unde apăruse această dihanie roşie şi ce făcea aici?

– Unde vrei să aterizăm? strigă Falstad, amintindu-i de o situaţie mai urgentă.

Rhonin scană iute zona. Bătălia părea, în cea mai mare parte, restrânsă în jurul coloanei. Îl zări pe Nekros Skullcrusher călare, orcul ţinând într-o mână ceva ce lucea puternic în pofida norilor. Vrăjitorul, încercând să deslușească obiectul, uită întrebarea lui Falstad. Nekros părea să îl îndrepte înspre noul dragon....

– Ei bine? întrebă gnomul.

Smulgându-si privirea de la orc, Rhonin se concentră din greu.

– Acolo!

Arătă spre o creastă aflată la mică distanţă de capătul dinapoi al coloanei orcilor.

– Acolo ar fi cel mai bine, cred!

– Pare la fel de bine ca oriunde!

Sub mânuirea expertă a călăreţului de grifoni, animalul îi duse iute la destinaţie. Rhonin coborî imediat, grăbindu-se spre marginea crestei pentru a trece în revistă situaţia.

Ce văzu nu avea sens nicidecum.

Dragonul, care păruse gata să îl atace pe Nekros, plana acum în aer cum putea mai bine, mugind de parcă ar fi fost într-o luptă titanică cu un adversar invizibil. Vrăjitorul îl cercetă din nou pe comandantul orc, observând cum forma lucitoare din mâna lui Nekros părea să devină tot mai strălucitoare din clipă-n clipă.

Un fel de obiect, şi atât de puternic încât acum chiar şi Rhonin putea simţi emanaţii de la el. Rhonin se uită de la relicvă la gigantul stacojiu.

Cum păstrau orcii controlul asupra Reginei Dragonilor? Fusese o întrebare pe care şi-o pusese de mai multe ori în trecut – iar acum Rhonin vedea într-adevăr cu propriii lui ochi.

Dragonul stacojiu se lupta să se îndepărteze, se zbătea mai din greu decât şi-ar fi putut imagina omul despre orice creatură. Cei trei îi auzeau răcnetele de durere, ştiau că suferea aşa cum puţine fiinţe suferiseră vreodată.

Iar atunci, cu un ultim strigăt răguşit, namila deveni brusc neputincioasă. Păru să planeze preţ de o clipă – apoi căzu înspre pământ la o oarecare distanţă de bătălie.

– A murit? întrebă Vereesa.

– Nu ştiu.

Dacă obiectul nu îl stârpise pe dragon, cu siguranţă că prăbuşirea de la înălţime ameninţa să îl ucidă. Se întoarse cu spatele, nedorind să vadă pierind o creatură atât de îndârjită – şi dintr-o dată văzu încă o arătare masivă plonjând dinspre nori, aceasta fiind un coşmar în *negru*.

– Deathwing! îi avertiză Rhonin pe ceilalţi.

Dragonul întunecat plana înspre coloană, dar nu în direcţia lui Nekros, nici în cea a celor doi dragoni făcuţi sclavi. În schimb, zbură direct spre o ţintă neaşteptată – carele încărcate cu ouă.

Liderul orc îl văzu în cele din urmă. Întorcându-se, Nekros înălţă obiectul în direcţia lui Deathwing, strigând ceva în acelaşi timp.

Rhonin şi ceilalţi se aşteptau să îl vadă şi pe cel negru căzând sub puterea talismanului, dar, curios lucru, Deathwing se comporta de parcă nu ar fi fost atins. Îşi continuă incursiunea spre care – şi, evident, spre ouăle pe care le transportau.

Vrăjitorului nu-i veni să-şi creadă ochilor.

– Nu îi pasă de Alexstrasza, vie sau moartă! Vrea ouăle ei!

Deathwing apucă două dintre care cu o blândeţe surprinzătoare, ridicându-le chiar când orcii săreau jos de pe ele. Animalele caretrăgeau carele ţipară strident, atârnând neajutorate când dragonul se întoarse imediat şi se îndepărtă în zbor.

Deathwing dorea ouăle intacte, dar de ce? La ce îi puteau folosi dragonului singuratic?

Atunci îi trecu prin minte lui Rhonin că tocmai îşi răspunsese propriei întrebări. Deathwing voia ouăle pentru a le face să fie ale sale. Roşii aveau să fie dragonii care ieşeau din ele, dar, sub îndrumarea celui întunecat, puteau să devină o forţă la fel de cumplită ca şi el.

Poate că Nekros îşi dădea seama de acest lucru, sau poate că reacţiona pur şi simplu la furt în general, dar orcul se întoarse brusc şi strigă spre capătul din spate al coloanei. Continuă să ţină ridicat obiectul, dar acum arăta cu cealaltă mână spre gigantul care dispărea.

Una dintre cele două namile roşii, masculul, îşi întinse destul de greoi aripile şi îşi luă zborul pentru a-l urmări. Rhonin nu văzuse

niciodată un dragon care arăta atât de cadaveric, atât de bolnav. Era uimit că creatura reuşise să zboare atât de sus. Desigur, Nekros nu credea că dragonul acesta suferind îi putea ţine piept lui Deathwing, care era mai tânăr şi mai viril!

Între timp, orcii şi gnomii mai luptau încă, dar aceştia din urmă se războiau acum cu ceea ce părea a fi disperare, dezamăgire. Mai-mai că părea că şi-ar fi pus speranţele în primul mascul roşu. Dacă aşa stăteau lucrurile, Rhonin putea să îi înţeleagă că îşi pierduseră speranţa acum.

– Nu înţeleg, spuse Vereesa de lângă el. De ce nu ne ajută Krasus? Cu siguranţă că vrăjitorul ar trebui să fie aici! Cu siguranţă el este motivul pentru care gnomii dealurilor atacă în sfârşit!

– Krasus! În toată agitaţia, Rhonin uitase de protectorul său. De fapt, avea câteva întrebări pentru vrăjitorul fără chip.

– Ce are el de-a face cu asta?

Ea îi spuse. Rhonin ascultă, la început nevenindu-i să creadă, apoi din ce în ce mai furios. Da, aşa cum începuse el să bănuiască, fusese folosit de către consilier. Nu doar el, însă, ci şi Vereesa, Falstad, şi, după câte se părea, gnomii disperaţi de dedesubt.

– După ce s-a ocupat de dragon, ne-a condus în interiorul muntelui, încheie ea. Puţin timp după aceea, nu a mai vrut să vorbească cu mine.

Elfa îşi scoase medalionul şi i-l arătă.

Semăna uimitor de mult cu cel pe care Deathwing i-l dăduse mai devreme lui Rhonin, până şi la model. Magul plin de amărăciune îşi aminti că îl observase când elfa şi Falstad încercaseră să îl salveze dintre orci. Învăţase oare Krasus de la dragoni să îl facă?

La un moment dat, piatra ieşise puţin din loc. Rhonin o împinse înapoi cu un deget, apoi se uită aspru la nestemată, imaginându-şi că protectorul lui îl putea auzi.

– Ei bine, Krasus? Eşti acolo? Ai vrea să mai facem ceva pentru tine? Să murim pentru tine, poate?

Zadarnic. Oricare ar fi fost puterea pe care o conţinuse, era clar că aceasta dispăruse. Sigur că Krasus nu s-ar fi sinchisit să răspundă nici măcar dacă ar mai fi fost încă posibil. Rhonin ridică

sus relicva, gata să o arunce peste margine.

Un glas slab gâfâi în capul lui: *Rhonin?*

Vrăjitorul furios se opri, speriat să audă chiar un răspuns.

Rhonin... rog... rog... fii... s-ar putea... s-ar putea să mai fie... speranţă.

Tovarăşii săi îl priveau, deloc siguri de ceea ce făcea. Rhonin nu spuse nimic, încercând să se gândească. Krasus părea bolnav; aproape pe moarte.

– Krasus! Eşti...

Ascultă! Trebuie să păstrez... energie! Te... Te... văd...poate tu eşti în stare să salvezi ceva...

În ciuda îndoielilor, Rhonin întrebă:

– Ce vrei?

Întâi... întâi trebuie să te aduc la mine.

Medalionul se aprinse brusc, răspândind o lumină purpurie asupra vrăjitorului uluit.

Vereesa se întinse spre el.

– Rhonin!

Mâna ei trecu prin braţul lui. Rhonin privi îngrozit cum atât ea cât şi Falstad – întreaga margine – dispărură.

Aproape imediat, un peisaj diferit, stâncos se materializă în jurul lui, un loc sterp care văzuse prea multe bătălii şi care acum, din depărtare, era martorul alteia. Krasus îl transportase la vest de munţi, nu departe de locul în care coloana de orci se lupta cu gnomii. Nu îşi dăduse seama că vrăjitorul fusese, la urma urmei, atât de aproape.

Gândindu-se la trădătorul său protector, Rhonin se întoarse de jur împrejur.

– Krasus! Să te ia naiba, arată-te...

Se pomeni holbându-se în ochiul unui gigant căzut, acelaşi gigant roşu, draconic, pe care omul îl văzuse prăbuşindu-se din cer câteva minute mai devreme. Dragonul zăcea pe o parte, cu o aripă înfiptă în sus, cu capul lungit pe pământ.

– Îţi cer... din suflet iertare, Rhonin, mormăi creatura uriaşă cu vizibil efort. Pentru... pentru *toată* durerea pe care ţi-am provocat-o ţie şi celorlalţi...

XX

tât de simplu. Foarte simplu.

Când Deathwing se întorcea să recupereze următoarele ouă, se întreba dacă nu cumva supraestimase dintru început dificultăţile planului său. Presupusese întotdeauna că a intra în munte fie aşa cum era, fie deghizat ar fi fost mai riscant, mai ales dacă Alexstrasza îi observa prezenţa. E drept, ar fi fost puţine şanse să fie rănit, dar ouăle pe care le râvnise ar fi putut fi distruse. Se temuse să nu se întâmple acel lucru, mai ales dacă unul dintre ouăle acelea se dovedea a fi o femelă viabilă. Deoarece hotărâse de mult că pe Alexstrasza nu avea să o poată stăpâni niciodată, Deathwing avea nevoie de fiecare ou pe care putea să pună ghearele pentru a-şi îmbunătăţi şansele. Asta, de fapt, îl făcuse să ezite mai mult decât orice altceva. Acum, totuşi, se părea că irosise timp aşteptând, că nimic nu i-ar fi putut sta în cale atunci, aşa cum nimic nu îi putea sta în cale acum.

Se corectă pe sine însuşi. Nimic în afară de o bestie trecută de mult de floarea vârstei, suferindă, senilă, care tremura de bătrâneţe şi care zbura chiar acum spre propria-i pierzanie.

– Tyran...

Deathwing nu voia să îl onoreze pe celălalt dragon strigându-l pe numele întreg.

– N-ai murit încă?

– Dă ouăle înapoi! spuse răguşit namila roşie.

– Ca să poată fi crescuţi drept câini pentru orcii ăia? Eu, cel puţin, voi face din ei adevăraţii stăpâni ai lumii! Încă o dată stolurile de dragoni vor domina cerurile şi pământul!

Adversarul său suferind pufni:

– Şi unde e familia ta zburătoare, Deathwing? Aah, durerea mea mă face să uit! *Au murit* cu toţii pentru gloria ta!

Monstrul negru şuieră, întinzându-şi larg aripile.

– Hai la mine, Tyran! Voi fi fericit să te trimit pe calea spre uitare!

– La porunca orcului sau nu, tot te voi hăitui până la ultima mea suflare! mârâi Tyran.

Încercă să prindă gâtul celui negru, dar rată cu puţin.

– Te voi trimite înapoi la stăpânii tăi în mici bucăţele sângerânde, neghiob bătrân!

Cei doi dragoni răcniră unul la altul, strigătul lui Tyran pălind în comparaţie cu cel al lui Deathwing.

Se apropiară ca să se lupte.

Rhonin se holba.

– *Krasus?*

Dragonul roşu îşi ridică puţin capul, doar cât să aprobe o dată.

– Acesta este numele... pe care îl port când... când sunt om....

– Krasus...

Uluirea se prefăcu în amărăciune.

– Ne-ai trădat pe mine şi pe prietenii mei! Tu ai pus la cale toate astea! M-ai făcut marioneta ta!

– Ceea ce voi... regreta întotdeauna....

– Nu eşti mai bun decât Deathwing!

Asta îl făcu pe gigant să fie umil, dar aprobă din cap încă o dată.

– Merit asta. Poate că aceasta este calea... calea pe care a apucat-o cu mult timp în urmă. Es-ste atât de uşor să nu vezi ce... ce le faci celorlalţi...

Zgomotele din depărtare ale bătăliei răsunau până şi aici,

amintindu-i lui Rhonin de alte probleme, mai importante decât mândria lui.

– Vereesa şi Falstad sunt încă acolo – şi gnomii aceia! Ar putea să moară cu toţii din pricina ta! De ce m-ai chemat aici, Krasus?

– P-pentru că încă mai este speranţă de a smulge v-victoria din haosul... haosul la care am contribuit....

Dragonul încercă să se ridice, dar reuşi doar să şeadă.

– Tu şi eu, Rhonin... este o şansă....

Vrăjitorul se încruntă, dar nu spuse nimic. Singura lui grijă era acum să procedeze astfel încât Vereesa, Falstad şi gnomii dealurilor să supravieţuiască acestui dezastru.

– Tu... tu nu mă respingi la repezeală... bine. Îţi mulţumesc pentru as-sta.

– Spune-mi numai ce intenţionezi.

– Comandantul orc mânuieş-şte un obiect... *Sufletul Demonic*. Are p-putere asupra tuturor dragonilor... în afară de Deathwing.

Rhonin îşi aminti cum Nekros încercase să îl folosească, fără nici un efect vizibil, împotriva monstrului negru.

– De ce nu şi asupra lui Deathwing?

– Pentru că el l-a creat, răspunse un glas liniştit, feminin.

Magul se răsuci. Auzi un gâfâit de la dragon. O frumoasă şi totuşi eterică femeie, purtând o rochie curgătoare ca de smarald, stătea în spatele vrăjitorului, cu un zâmbet vag pe buzele-i palide. Rhonin îşi dădu seama că ochii ei erau închişi şi totuşi nu avea probleme cum să stea pentru a fi faţă în faţă cu el sau cu dragonul.

– Ysera... şopti reverenţios gigantul stacojiu.

Ea nu îi răspunse imediat, totuşi, continuând în schimb să răspundă întrebării lui Rhonin.

– Deathwing a fost cel care a creat *Sufletul Demonic*, şi pentru o cauză bună în vremea aceea, aşa am crezut noi.

Ea se îndreptă cu paşi mari spre vrăjitor.

– Am crezut atât de mult încât am făcut ce a cerut el, am dat o parte din puterea noastră.

– Dar el nu a dat din a lui, nu a dat din a lui! rosti scurt o voce masculină, stridentă şi nu pe deplin sănătoasă şi raţională.

– Spune-i, Ysera! Spune-i cum, după ce demonii au fost înfrânţi,

În vârful unei stânci masive stătea cocoţată o arătare scheletică, nu tocmai umană, cu păr albastru, în creste, şi cu piele argintie. Învesmântat într-o mantie cu guler înalt din aceleaşi două culori ca şi făptura lui, arăta ca un bufon nebun. Ochii îi luceau. Degetele-i ca nişte pumnale zgâriau stânca pe care stătea ghemuită fiinţa, scobind spărturi în ea.

– Va auzi ceea ce trebuie să audă, Malygos. Nici mai mult, nici mai puţin.

Ea zâmbi uşor din nou. Cu cât se uita Rhonin mai mult la ea, cu atât mai mult îi amintea de Vereesa – dar de Vereesa aşa cum o visase odată.

– Da, Deathwing a omis să ne spună partea aceea, şi sigur că a pretins că şi el se sacrificase aşa cum făcusem noi. Doar când a hotărât că el reprezenta viitorul seminţiei noastre am descoperit noi îngrozitorul adevăr.

În cele din urmă lui Rhonin îi trecu prin cap că Ysera şi Malygos vorbeau despre dragonul negru ca fiind unul dintre ei. Îşi întoarse capul înapoi spre namila roşie, întrebând în tăcere creatura pe care o cunoscuse sub numele de Krasus dacă bănuielile sale erau adevărate.

– Da... răspunse dragonul rănit. Ei sunt ceea ce crezi că sunt. Ei sunt doi dintre cei cinci mari dragoni, cunoscuţi prin legende ca Aspectele lumii. Gigantul roşu părea să prindă puteri datorită sosirii lor.

– Ysera... Cea a Visării. Malygos... Mâna Magiei...

– Irosssim timp aici, murmură o a treia voce, un alt mascul. Timp preţiossss...

– Şi Nozdormu... Stăpânul Timpului! se minună dragonul roşu. Aţi venit cu toţii!

O arătare învăluită ce părea făcută din nisip stătea lângă Ysera. Sub glugă se zărea un chip atât de deshidratat încât abia dacă avea destulă carne uscată pentru a acoperi oasele. Ochi de nestemate priveau aspru, cu nerăbdare crescândă, atât spre dragon cât şi spre vrăjitor.

– Da, am sssosit! şi dacă asssta mai ţţţine mult, e posssibil sssă şi plec! Am multe de adunat, multe de catalogat...

– Multe despre care să trăncănești, multe despre care să trăncănești! îl parodie Malygos de sus.

Nozdormu ridică o mână veștejită și totuși puternică spre măscărici, care își azvârli unghiile ca niște pumnale spre făptura cu glugă. Cei doi păreau gata să se ia la bătaie, atât fizic cât și altfel, dar femeia spectrală se puse între ei.

– Iată de ce Deathwing aproape că a triumfat, șopti ea.

Cei doi se mai potoliră fără tragere de inimă. Ysera se întoarse cu fața spre toți, cu ochii încă închiși.

– Deathwing aproape că ne-a învins o dată, dar am strâns din nou rândurile și am făcut în așa fel încât cel puțin el însuși să nu poată mânui din nou *Sufletul Demonic*. L-am smuls din mâinile lui și l-am aruncat în măruntaiele pământului...

– Dar cineva l-a găsit în locul lui, interveni dragonul roșu, adunându-și puterile cât putu de bine, acum că speranța se întorsese în mod evident. Cred că se prea poate ca el să-i fi condus pe orci spre *Sufletul Demonic*, știind ce aveau să facă odată ce îl aveau. Dacă nu îl poate folosi el însuși, îi poate cu siguranță manipula pe alții să îl mânuiască pentru scopurile lui – chiar dacă ei nu își dau seama de asta. Eu – eu cred că faptul că Alexstrasza a fost făcută prizonieră s-a potrivit cu planurile lui, căci nu numai că ea rămânea singura putere de care se temea, ci a ajutat și Hoarda să dezlănțuie și mai mult prăpăd în lume fără ca cel întunecat să facă măcar efortul de a ridica o labă. Acum... acum că e clar că Hoarda l-a dezamăgit, slujește mai bine scopului său ca orcii să o mute.

– Nu pe ea, îl corectă Ysera. Pe ouăle ei.

– *Ouăle* ei? scăpă Krasus de odinioară. Nu pe însăși regina mea?

– Da, ouăle. Știi că ultima lui parteneră a pierit în primele zile ale războiului, răspunse ea. Ucisă de însăși nesăbuința lui... așa că acum vrea să crească puii surorii noastre drept ai săi.

– Ca sssă creeze un nou Ev al Dragonilor... scuipă Nozdormu. Evul Dragonilor lui Deathwing!

Rhonin își dădu brusc seama că toți cei patru se holbau la el, chiar și Ysera cu ochii ei închiși.

– Noi nu putem atinge *Sufletul Demonic*, omule, şi, din neîncredere, nu am încercat niciodată să facem ca o altă creatură să îl mânuiască pentru noi. Cred că ştiu ce a dorit bietul Korialstrasz, aici de faţă, atât de mult de la tine încât a trebuit să te smulgă dintre prietenii tăi, dar deoarece asta pare a fi cea mai bună cale, nu el va fi acum cel care îl ţine ocupat pe Deathwing.

– E datoria mea! mugi cel roşu. Este ispăşirea mea!

– Arfi o irosire. Eşti prea sensibil la disc. De altminteri, e nevoie de tine pentru alte temeiuri. Tyran, care se luptă acum atât pentru regina lui cât şi pentru cel care îl ţine prizonier, nu va supravieţui. Alexstrasza va avea nevoie de tine, dragă Korial.

– De altfel, Deathwing este *fratele* nostru, spuse ironicMalygos. Ghearele săpară şi mai adânc în stâncă. Corect ar fi ca noi să ne jucăm cu el, noi să ne jucăm cu el!

– Ce vreţi să fac? întrebă Rhonin, dornic şi totuşi îngrijorat. Ceea ce voia *el* cel mai mult era să se întoarcă la Vereesa.

Ysera se întoarse cu faţa spre el – şi ochii ei se deschiseră. Preţ de o clipită, ameţeala puse stăpânire pe om. Ochii ca de vis care se uitau fix la el îi aminteau de toţi cei pe care îi cunoscuse vreodată, fie că îi urâse, fie că îi iubise.

– Tu, muritorule, trebuie să iei *Sufletul Demonic* de la orc. Fără el, nu ne poate face şi nouă ce i-a făcut surorii noastre, şi, luându-l, ai putea fi în stare să o eliberezi de sub stăpânirea lui.

– Dar asta nu îi va veni de hac lui Deathwing, insistă Korialstrasz. Şi datorită discului blestemat, e mai puternic decât voi toţi împreună...

– Un adevăr pe care îl cunoaştem, şuieră Nozdormu. Şşşi tu ai şştiut asssta când ai venit la noi! Ei bine, ne ai acum! Fii sssatisssfăcut de asssta!

Se uită la cei doi tovarăşi ai săi.

– Ajunge cu trăncăneala! Hai sssă terminăm cu asssta!

Ysera, cu ochii închişi din nou, se întoarse spre dragon.

– Este un lucru pe care trebuie să-l faci, Korialstrasz, şi implică un risc. Omul acesta nu poate fi trimis pur şi simplu prin magie în mijlocul orcilor. *Sufletul Demonic* face ca acest lucru să fie riscant, şi mai este întotdeauna şi riscul să se pomenească sub vreo secure

când apare. Trebuie să îl duci tu acolo; în schimb – şi să te rogi ca în timpul celor câteva clipe în care eşti atât de aproape, orcul să nu te lege de data aceasta de discul acela odios.

Merse până la dragonul rănit, atingându-i vârful botului.

– Nu eşti unul dintre noi nici chiar dacă eşti tovarăşul ei de viaţă, Korialstrasz, şi totuşi ai luptat împotriva strânsorii flămânde a *Sufletului Demonic* şi ai scăpat...

– Am muncit din greu ca să mă pregătesc pentru asta, Ysera. Am crezut că mi-am făcut mai bine vrăjile protectoare, dar în cele din urmă am dat greş.

– Putem face noi asta pentru tine.

Dintr-o dată, atât Malygos cât şi Nozdormu stătură lângă ea. Toţi cei trei atinseră cu mâinile lor stângi botul lui Korialstrasz.

– Atât de multă putere a luat *Sufletul Demonic* de la noi, încă puţin nu va conta....

Aure se formară în jurul mâinilor ridicate ale celor trei, culorile amintind de fiecare dintre cei care contribuiau. Cele trei aure se îmbinară, răspândindu-se cu repeziciune de la Aspecte la botul dragonului şi mai departe. În câteva clipe, întreaga făptură imensă a lui Korialstrasz era îmbăiată în magie.

Ysera şi ceilalţi se îndepărtară în cele din urmă. Namila stacojie clipi, apoi se ridică în picioare.

– Mă simt – reînnoit!

– Vei avea nevoie de toate puterile, răspunse ea.

Celor doi tovarăşi ai ei le spuse:

– Trebuie să ne ocupăm de fratele nostru rătăcitor.

– E *timpul*, aş ssspune eu! rosti scurt Nozdormu.

Fără nici un alt cuvânt către Rhonin sau către dragonul roşu, se întoarseră cu faţa spre silueta îndepărtată a lui Deathwing. Ca unul singur, cei trei îşi întinseră larg braţele – şi braţele acelea deveniră aripi care se măreau necontenit. În acelaşi timp, corpurile li se lăţiră, deveniră mai mari. Veştmintele lor dispărură, înlocuite de solzi. Feţele se lungiră, se înăspriră, toate urmele umanităţii lor luând forma măreţiei draconice.

Cei trei dragoni uriaşi se înălţară în aer, o privelişte atât de impresionantă încât vrăjitorul nu putea decât să privească.

– Mă rog ca ei să fie îndeajuns, murmură Korialstrasz. Dar mi-e teamă că nu va fi aşa.

Se uită în jos la făptura mica de lângă el.

– Ce spui, Rhonin? Vei face ce îţi cer ei?

Doar pentru Vereesa şi ar fi fost de acord.

– Prea bine.

Lupta îl părăsise de mult pe Tyran, iar acum îl părăsea şi viaţa. Deathwing îşi răcni triumful când apucă în aer trupul fără vlagă al celuilalt dragon. Se mai prelingea încă sânge din vreo douăzeci de răni adânci – cele mai multe în pieptul celui roşu – iar labele lui Tyran erau acoperite de arsuri, costul atingerii veninului acid care picura din venele ca de foc ce brăzdau corpul celui negru. Nimeni care îl atingea pe Deathwing nu putea să nu sufere în cele din urmă.

Cel întunecat mugi din nou, apoi lăsă să cadă trupul lipsit de viaţă. De fapt, îi făcuse celui roşu şi bolnav o favoare; nu ar fi suferit mai rău celălalt dragon dacă ar fi fost obligat să continue să trăiască cu boala lui? Deathwing îi acordase cel puţin o moarte de războinic, chiar dacă bătălia fusese, de fapt, uşoară.

Şi mugi a treia oară, dorind ca toţi să audă despre supremaţia sa...

... şi se pomeni cu mugete de răspuns ce veneau dinspre apus.

– Ce neghiob îndrăzneşte acum? şuieră el.

Nu un neghiob, văzu imediat Deathwing, ci *trei*. Şi nu trei *oarecare*.

– Ysssera... salută el rece. Şi Nozdormu, şi dragul meu prieten Malygosss...

– E timpul să punem capăt nebuniei tale, frate, spuse calm dragonul verde lucios.

– Nu sunt fratele tău în nici o privinţă, Ysera. Deschide ochii spre acest fapt, şi spre acela că nimic nu mă va împiedica să creez acest nou Ev al seminţiei noastre!

– Tu plănuieşti doar un ev în care tu stăpâneşti, nimic mai mult.

Cel negru înclină capul.

– Cam tot acelaşi lucru, după părerea mea. Mai bine mergi înapoi la somn. Şi tu, Nozdormu? Ţi-ai scos în sfârşit capul afară

din nisip? Nu-ţi aminteşti cine-i cel mai puternic aici? Nici măcar voi trei nu veţi fi îndeajuns!

– Vremea ta sss-a dus! scuipă namila de un maro sclipitor.

Ochii de nestemate pâlpâiră.

– Hai! Ocupă-ţi locul în colecţia mea de lucruri ce-au fossst....

Deathwing pufni:

– Şi tu, Malygos? Nu ai nimic de spus vechiului tău tovarăş?

Drept răspuns, bestia argintiu cu albastru cu o înfăţişare care te îngheţa deschise larg gura. Un torent de gheaţă ţâşni, acoperindu-l pe Deathwing cu incredibilă precizie. Însă, de îndată ce gheaţa atinse îngrozitorul dragon, *se transformă*, prefăcându-se într-o mie de mii de minuscule insecte parazite asemănătoare racilor, care căutară să sfâşie solzii şi carnea gazdei lor.

Deathwing şuieră, iar din venele stacojii curse afară acid. Creaturile lui Malygos muriră cu sutele, până mai rămaseră doar câteva.

Folosind cu pricepere două gheare, dragonul negru culese una dintre ele, apoi o înghiţi pe nemestecate. Zâmbi către ceilalţi dragoni, dezvelind dinţi ascuţiţi, sfâşietori.

– Aşa trebuie să fie, dar....

Cu un muget ce cutremură pământul, sări asupra lor.

– Nu îl vor înfrânge! murmură Korialstrasz când el şi Rhonin se apropiau de coloana de orci împresuraţi. Nu pot!

– Atunci de ce se chinuiesc?

– Pentru că ştiu că e timpul să i se opună, indiferent de rezultat! Vor mai degrabă să treacă din lumea aceasta decât să o privească zvârcolindu-se şi murind în groaznica strânsoare a lui Deathwing!

– Nu este nici o cale de a-i ajuta?

Tăcerea dragonului răspunse la întrebare.

Rhonin îi cercetă pe orcii de dinainte, gândindu-se la propria sa fire de muritor. Chiar dacă reuşea să smulgă obiectul acesta de la Nekros, cât de mult avea să îl poată păstra? La drept vorbind, ce bine i-ar fi făcut lui? Putea el să îl mânuiască?

– Kras – Korialstrasz, discul conţine puterea marilor dragoni?

– A tuturor cu excepţia lui Deathwing, motiv pentru care el nu poate fi legat prin puterea discului!

– Dar el însuşi nu poate să îl mânuiască din pricina vreunei vrăji pe care au făcut-o ceilalţi?

– Aşa se pare...

Dragonul se înclină.

– Ştii ce poate face discul?

– Multe lucruri, dar nici unul dintre ele în stare să îl afecteze direct sau indirect pe cel întunecat.

Rhonin se încruntă.

– Cum se poate aşa ceva?

– De cât timp înveţi magia, prietene?

Vrăjitorul se strâmbă. Într-adevăr, între toate artele, precis că magia era una dintre cele mai contradictorii, ghidată de legi doar ale ei, legi destul de schimbătoare când ţi-era lumea mai dragă.

– Am înţeles.

– Cei mari s-au hotărât, Rhonin! Acordându-ţi-se şansa de a lua *Sufletul Demonic*, nu doar că o vei elibera pe regina mea – care, fără îndoială, se va înălţa să îi ajute – dar vei avea şi cele necesare pentru a zdrobi în cele din urmă rămăşiţele Hoardei! *Sufletul Demonic* poate face asta, dacă înveţi să îl mânuieşti aşa cum trebuie, ştii!

Nici nu se gândise măcar la asta, dar era sigur că o asemenea relicvă avea să prindă bine împotriva orcilor.

– Dar ar dura prea mult să învăţ cum să îl folosesc!

– Orcii nu au avut dascăli pregătiţi! Eu nu sunt unul dintre cei Cinci, Rhonin, dar pot să îţi arăt destule, cred!

– Cu condiţia să supravieţuim amândoi... şopti magul pentru sine însuşi.

– Da, mai e şi asta.

Se părea că dragonii aveau un auz excepţional.

– Aah, iată orcul în cauză! Fii gata!

Rhonin se pregăti. Korialstrasz nu îndrăzni să se apropie prea mult de Nekros de teamă să nu cadă victimă *Sufletului Demonic*, ceea ce însemna că, în ciuda talismanului, vrăjitorul trebuia să folosească magia ca să ajungă la comandantul orc. Mai făcuse

multe vrăji în arşiţa bătăliei până atunci, dar nimic nu îl pregătise cu adevărat pe Rhonin pentru acest efort. Dragonul ar fi putut încerca, dar, în preajma relicvei, magia lui ar fi ieşit mai rău decât a vrăjitorului.

– Pregăteşte-te...

Korialstrasz se lăsă mai jos.

– Acum!

Cuvintele ieşiră pe nerăsuflate din gura lui Rhonin – şi dintr-o dată pluti în aer, direct deasupra unuia dintre care.

Un orc ce conducea carul se uită în sus, căscă gura de uimire când îl văzu pe vrăjitor.

Rhonin căzu peste el.

Coliziunea îi atenuă căderea, dar nu îi făcu nici un bine orcului. Rhonin se luptă să îl împingă pe orcul inconştient într-o parte, apoi îl căută pe Nekros în preajmă.

Comandantul cu un singur picior rămăsese călare, cu ochii fixaţi asupra lui Korialstrasz, care se întorcea. Ridică sus lucitorul *Suflet Demonic*...

– Nekros! strigă Rhonin.

Orcul se uită înspre el, ceea ce era exact ce dorise vrăjitorul. De-acum dragonul rămânea unde Nekros nu-l mai putea ajunge.

– Omule! Vrăjitorule! Eşti mort!

Fruntea lui masivă se brăzdă şi o expresie întunecată trecu peste trăsăturile lui hidoase.

– Ei bine... vei fi în curând!

Îndreptă obiectul spre Rhonin.

Vrăjitorul aruncă iute un scut, sperând că orice va arunca Nekros spre el nu avea să fie la fel de îngrozitor ca flăcările golemului. Marii dragoni nu crezuseră de cuviinţă să îi acorde şi lui o parte din puterea suplimentară pe care i-o dăduseră lui Korialstrasz, dar, de fapt, namila roşie fusese aproape de a se prăbuşi cu totul, iar ei avuseseră nevoie de restul puterii lor pentru Deathwing. Speranţele lui Rhonin se aflau toate în propriile lui capacităţi tot mai slabe.

O mână gigantică – o mână din flăcări – se întinse spre el, încercând să îl înconjure pe mag. Însă vraja lui Rhonin rezistă, iar

mâna, ricoşând din scutul abia vizibil, îl înghiţi în schimb pe un războinic orc care era cât pe ce să îl decapiteze pe adversarul său gnom. Orcul scoase un strigăt scurt înainte de a se prăbuşi într-o grămadă în flăcări.

– Şmecheriile tale nu te vor apăra prea mult de moarte! mârâi Nekros.

Pământul de sub car începu să se cutremure, apoi să se năruiască. Rhonin se aruncă afară din groapa care se forma în timp ce carul şi animalele care îl trăgeau erau târâte în jos, dedesubt. Vraja scutului se împrăştie, lăsându-l fără apărare pe magul disperat, care se ţinea de ce mai rămăsese din cărare.

Nekros îşi îndemnă armăsarul să se apropie.

– Orice s-ar întâmpla, omule, cel puţin o să scap de tine!

Rhonin rosti o vrajă scurtă, simplă. O singură grămadă de pământ zbură în sus în faţa orcului, rămânând acolo în ciuda încercărilor lui de a o înlătura. Înjurând, Nekros se zbătea să vadă.

Vrăjitorul se trase în sus, apoi sări asupra orcului.

Nu ajunse destul de sus, prinse braţul care ţinea *Sufletul Demonic*, dar nu fu în stare să se înalţe mai mult. Deşi încă orbit, Nekros îl apucă pe Rhonin de guler, încercând să-şi pună o mână grea pe gâtul magului.

– O să te omor, lepădătură de om!

Degete se încleştară în jurul gâtului lui Rhonin. Prins între a smulge talismanul, eliberându-l, şi a-şi salva propria viaţă, Rhonin nu reuşi să îndeplinească nici una. Nekros începu să zdrobească viaţa din el, incredibila forţă a orcului fiind prea mult pentru mag. Rhonin începu o vrajă...

O arătare înaripată ţâşni dintr-o dată pe lângă Nekros. Ceva aterizâ pe spatele orcului, aruncându-l şi pe el şi pe vrăjitor jos de pe cal şi pe pământul tare.

Aterizară dur. Strânsoarea ucigaşă de la gâtul lui Rhonin dispăru când cei doi săriră în direcţii diferite.

Cineva îl apucă de umeri pe magul năuc.

– Sus, Rhonin, înainte să-şi revină!

– V-Vereesa? Se holbă la chipul ei impresionant, atât uluit cât şi mulţumit să o vadă.

– Am văzut când dragonul te-a lăsat să cazi din cer, apoi am urmărit cum ai ajuns în siguranţă prin magie! Eu şi Falstad am venit cât de repede am putut, gândindu-ne că ai putea avea nevoie de ajutor!

– Falstad? Rhonin se uită în sus şi îi văzu pe călăreţul de grifoni şi pe „armăsarul" lui făcând un cerc şi întorcându-se. Falstad nu avea nici o armă, şi totuşi urla de parcă ar fi sfidat fiecare orc din coloană să vină să îl înfrunte.

– Grăbeşte-te! strigă luptătoarea! Trebuie să ieşim de aici!

– Nu! Fără tragere de inimă, el o trase înapoi. Nu înainte să – fii atentă!

O împinse într-o parte chiar înainte ca o secure de război masivă să o taie în două. Un orc vânjos cu cicatrice ritualice pe fiecare obraz ridică din nou securea, concentrându-se încă o dată asupra Vereesei, care căzuse într-o parte.

Rhonin făcu un gest... şi mânerul securii se întinse brusc, unduindu-se în toate părţile de parcă ar fi fost un şarpe ce se zvârcolea. Orcul se strădui să îl stăpânească, dar se pomeni că arma-i se răsucea acum în jurul lui. Înfricoşat dintr-o dată, războinicul îi dădu drumul din mână, şi, după ce reuşi să se elibereze de securea vie, o rupse la fugă.

Vrăjitorul întinse o mână spre tovarăşa lui...

... şi căzu la pământ, căci primi un pumn în spate.

– Unde e? răcni NekrosSkullcrusher. Unde-i *Sufletul Demonic*?

Buimăcit pe moment, Rhonin nu îl înţelese pe orc. Desigur, Nekros avea talismanul....

O greutate străpungătoare îl apăsa în jos din spate. Îl auzi pe Nekros zicând:

– Stai unde eşti, elfă! Tot ce trebuie să fac este să mă aplec un pic mai tare şi o să-l zdrobesc pe prietenul tău ca pe un fruct!

Rhonin simţi metalul rece atingându-i obrazul.

– Fără şmecherii, magule! Dă-mi discul înapoi şi s-ar putea să te las să trăieşti!

Nekros îl lăsa să se mişte numai chiar cât Rhonin să îl poată vedea pe orc cu colţul ochiului. Comandantul îşi pusese piciorul de lemn de-a dreptul pe şira spinării vrăjitorului, şi Rhonin nu

întreţinea nici o îndoială că încă un pic de presiune avea să-i frângă şira spinării cu totul.

– Nu – nu îl am!

Aproape întreaga greutate a corpului masiv al lui Nekros făcea ca lui Rhonin să îi fie aproape imposibil să răsufle, cu atât mai puţin să vorbească.

– Nu ştiu nici măcar u-unde e!

– N-am răbdare pentru minciunile tale, omule! zise Nekros apăsând un pic mai tare.

O undă de disperare coloră tonul lui altfel arogant:

– Îmi trebuie acum!

– Nekrosss... interveni un glas tunător, plin de ură. I-ai pus să îmi ucidă *copiii! Copiii* mei!

Rhonin simţi că orcul se mişcă brusc, ca şi când s-ar fi întors. Nekros scăpă un icnet, apoi:

– Nu...!

O umbră îi copleşi atât pe Rhonin cât şi pe adversarul său. Un vânt fierbinte, aproape pârjolitor, trecu peste mag. Îl auzi pe Nekros Skullcrusher zbierând...

... şi dintr-o dată greutatea orcului dispăru de pe spatele lui.

Rhonin se rostogoli imediat pe spate, sigur că orice îl înşfăcase pe duşmanul său avea să-l ia acum pe el. Vereesa îi veni în ajutor, trăgându-l spre ea în timp ce magul pricepea ce crease umbra imensă şi de ce glasul care o însoţise fusese familiar.

Cu solzi care atârnau aproape desprinşi în unele zone, cu aripile adunate în mod stângaci, Regina Dragonilor, Alexstrasza, era încă o prezenţă dintre cele mai uluitoare. Se ridica deasupra a tot ceea ce o înconjura, cu capul sus în cer în timp ce mugi a sfidare. De Nekros, Rhonin nu văzu nici urmă; marele dragon ori îl înghiţise cu totul, ori îi azvârlise corpul cât colo.

Alexstrasza mugi din nou, apoi înclină capul în jos, înspre vrăjitor şi elfă. Vereesa părea gata să îi apere pe amândoi, dar Rhonin îi făcu semn să lase jos sabia.

– Omule, elfă, aveţi recunoştinţa mea pentru că mi-aţi dat în sfârşit şansa să îmi răzbun copiii! Acum, totuşi, sunt alţii care au nevoie de ajutorul meu, oricât de infim s-ar putea dovedi!

Aruncă o privire spre cer, unde se luptau patru titani. Rhonin îi urmări privirea, urmărind cum Ysera, Nozdormu şi Malygos se luptau, aparent fără rezultat, împotriva lui Deathwing. Cei trei se aruncau asupră-i iar şi iar, şi de fiecare dată monstrul negru îi respingea cu uşurinţă.

– Trei împotriva unuia şi tot nu pot face nimic?

Alexstrasza, încercându-şi deja aripile pentru plecare, se opri ca să răspundă:

– Din cauza *Sufletului Demonic*, suntem mai mult decât reduşi la jumătate! Doar Deathwing rămâne întreg! De-ar putea fi folosit împotriva lui sau de-am putea redobândi puterea pe care am pierdut-o prin disc, darnici una dintre opţiunile acestea nu există! Nu putem decât să luptăm şi să sperăm să fie cât mai bine!

Un muget de deasupra zgudui pământul.

– Trebuie să merg acum! Iertaţi-mă pentru că vă las astfel! Vă mulţumesc din nou!

Acestea fiind zise, Regina Dragonilor se înălţă în aer, iar coada ei mătura din când în când orcii din apropiere evitându-i mereu pe vitejii atacatori gnomi.

– Trebuie să putem face ceva!

Rhonin se uită în jur după *Sufletul Demonic*. Trebuia să fie undeva.

– Lasă-l în pace! strigă Vereesa.

Devie securea unui orc, apoi îl străpunse pe războinic.

– Trebuie încă să ne salvăm pe noi!

Însă Rhonin continua să caute în ciuda bătăliei aflate în toi în jurul lui. Dintr-o dată, privirea lui dădu peste un obiect lucitor pe jumătate acoperit de braţul unui gnom mort. Vrăjitorul se repezi spre el, sperând în zadar.

Desigur, se dovedi a fi obiectul draconic. Rhonin îl cercetă cu vădită admiraţie. Atât de simplu şi de elegant, şi totuşi conţinând forţe dincolo de îndemânarea oricărui vrăjitor, în afară, poate, de mârşavul Medivh. Atât de multă putere. Cu *Sufletul Demonic*, Nekros ar fi putut deveni Căpetenie de Război a Hoardei. Cu *Sufletul Demonic*, Rhonin ar fi putut deveni stăpân al Dalaranului, împărat al tuturor regatelor Lordaeron-ului....

Sufletul Demonic, Rhonin ar fi putut deveni stăpân al Dalaranului, împărat al tuturor regatelor Lordaeron-ului....

La ce se gândea? Rhonin scutură din cap, alungând astfel de gânduri. *Sufletul Demonic* avea o undă de seducţie în el, ceva de care trebuia să se ferească.

Falstad, călare pe grifon, coborî să li se alăture. Undeva pe drum reuşise să obţină o secure de bătălie de-a orcilor, pe care era evident că deja o folosise bine.

– Vrăjitorule! Ce te doare? Se prea poate ca Rom şi ceata lui să-i pună în sfârşit pe fugă pe orci, da' aci nu-i locu' să stai şi să te uiţi gură-cască la fleacuri de jucării!

Rhonin îl ignoră, la fel cum făcuse şi Vereesa. Cumva, cheia pentru a-l înfrânge pe Deathwing trebuia să fie în folosirea *Sufletului Demonic!* Ce *altă* forţă ar fi putut face asta? Nici măcar cei patru mari dragoni nu păreau a fi îndeajuns.

Ridică obiectul, simţind puterea-i nemaipomenită şi ştiind că nici un pic din puterea aceea nu avea să fie de ajutor, cel puţin nu în forma ei actuală.

Ceea ce însemna că poate nimic, *nimic* nu avea să fie în stare să îl împiedice pe Deathwing să îşi îndeplinească ţelurile....

XXI

e aruncau asupra lui cu toată puterea lor – sau cel puţin cu ce mai rămăsese din ea. Declanşau asalturi atât fizice cât şi magice asupra lui Deathwing, iar el le alunga pe toate. Indiferent cât de tare luptau împotriva lui, realitatea rămânea aceea că, diminuate de contribuţiile lor de demult la *Sufletul Demonic*, celelalte mari Aspecte puteau la fel de bine să fie copii în faşă în comparaţie cu namila neagră.

Nozdormu aruncă nisipul vremurilor asupra lui, ameninţând, cel puţin pentru o clipă, să fure chiar tinereţea lui Deathwing. Deathwing simţi slăbiciunea răspândindu-se prin el, îşi simţi oasele înţepenindu-se şi gândurile încetinindu-i-se. Şi totuşi, înainte ca schimbarea să poată deveni permanentă, puterea vie din dragonul haotic se ridică precum talazul, arzând nisipul, nimicind vraja vicleană.

De la Malygos veni un asalt mai frontal, furia creaturii nebune aproape permiţându-i să egaleze puterea lui Deathwing, chiar dacă doar pentru o clipă. Ţurţuri fulgerători îl asaltară din toate direcţiile pe inamicul detestat al lui Malygos, arşiţa intensă şi frigul care amorţeşte abătându-se simultan asupra lui Deathwing. Şi totuşi, plăcile de fier vrăjite prinse în pielea celui negru respinseră aproape toată furtuna cea turbată, permiţându-i grabnic lui Deathwing să

suporte puţinul care reuşise să treacă de ele.

Dintre toţi, cel mai viclean şi mai periculos adversar se dovedi a fi Ysera. La început, stătuse retrasă, părând mulţumită să îi lase pe tovarăşii ei să-şi irosească eforturile împotriva lui. Apoi Deathwing observă o mulţumire de sine, o satisfacţie ce spori, devenind distragere. Îşi dădu seama aproape prea târziu că începuse să viseze cu ochii deschişi. Scuturând capul, îndepărtă iute păienjenişul pe care ea i-l făcuse în minte – chiar când toţi cei trei adversari ai săi încercau să îl apuce în gheare.

Cu câteva bătăi ale aripilor imense, se trase din strânsoare, apoi contraatacă. Între labele din faţă se formă o imensă sferă de energie pură, de putere primară, pe care o aruncă în mijlocul lor.

Sfera explodă când ajunse la cei trei, făcându-i pe Ysera şi pe ceilalţi să se îndepărteze învârtindu-se în spirale.

Deathwing îşi strigă sfidarea:

– Neghiobilor! Aruncaţi ce puteţi împotriva mea! Deznodământul nu va fi deloc diferit! Eu sunt întruparea puterii! Voi nu sunteţi altceva decât umbre ale trecutului!

– Nu subestima ce ai putea învăţa de la trecut, întunecatule....

O umbră stacojie pe care Deathwing nu crezuse că avea să o mai vadă vreodată în înaltul cerului îi umplu câmpul vizual, luându-l de data aceasta prin surprindere chiar şi pe el.

– Alexstrasza... ai venit să-ţi răzbuni tovarăşul de viaţă?

– Am venit să-mi răzbun tovarăşul de viaţă şi copiii, Deathwing, căci ştiu prea bine că toate astea sunt din cauza ta!

– A mea?

Namila neagră îi oferi un rânjet numai dinţi.

– Dar nici măcar eu nu pot atinge *Sufletul Demonic*; tu şi ai tăi aţi avut grijă de asta!

– Dar ceva i-a condus pe orci la un loc despre care numai dragonii ştiau... şi ceva i-a lăsat să înţeleagă puterea discului!

– Contează, de fapt? Vremea ta a trecut, Alexstrasza, în timp ce a mea e cât pe ce să sosească!

Dragonul roşu îşi întinse larg aripile şi îşi scoase ghearele. În ciuda lipsurilor din captivitate, ea nu părea delocslăbită pe moment.

– Vremea ta e cea care s-a terminat, întunecatule!

– Am făcut faţă ravagiilor timpului, blestemului coşmarurilor, şi negurii vrăjilor, graţie celorlalţi! Tu ce arme aduci?

Alexstrasza înfruntă privirea lui criminală cu ochii ei plini de hotărâre, fără să clipească.

– Viaţă... speranţă... şi ce aduc cu ele...

Deathwing îi ascultă vorbele – si râse în hohote.

– Atunci eşti ca şi moartă deja!

Cei doi giganţi se atacară unul pe altul.

– Nu este speranţă să îl bată, murmură Rhonin. Nici unul dintre ei nu poate, pentru că tuturor le lipseşte ceea ce a luat de la ei obiectul acesta blestemat!

– Dacă nu putem face nimic, atunci ar trebui să plecăm, Rhonin.

– Nu pot, Vereesa! Trebuie să fac ceva pentru ea – pentru noi toţi, de fapt! Dacă ei nu îl pot opri pe Deathwing, cine poate?

Falstad privi atent *Sufletul Demonic*.

– Nu poţi face nimic cu lucrul acela?

– Nu. Nu funcţionează împotriva lui Deathwing în nici un fel.

Gnomul îşi frecă bărbia păroasă.

– Păcat că nu poate fi dată înapoi magia pe care lucrul acela a furat-o! Cel puţin atunci ei ar putea lupta cu el de la egal la egal....

Vrăjitorul scutură din cap.

– Nu se poate...

Se opri, încercând să se gândească. Cu degetul rupt, cu capul care îi zvâcnea, şi cu vânătăile de pe tot corpul, îi trebuia efort şi numai pentru a se ţine în picioare. Rhonin se concentră, gândindu-se mai ales la ceea ce tocmai spusese călăreţul de grifoni.

– Dar, de fapt, poate că *da*!

Tovarăşii săi se uitară consternaţi la el. Rhonin aruncă iute o privire în jur pentru a se asigura că nu erau ameninţaţi de orci pe moment, apoi găsi cea mai dură piatră pe care o putu zări.

– Ce naiba crezi – fu tot ce reuşi Falstad să rostească.

Rhonin izbi piatra de disc cât putu de tare.

Piatra din mâna lui se crăpă în două.

Sufletul Demonic strălucea, neatins măcar de lovitură.

– Poţi să loveşti obiectul acela cu mare precizie?

Falstad păru insultat.

– O fi fiind lucrătură inferioară de-a orcilor, dar tot e o armă bună de folosit şi, ca atare, pot lovi cu ea la fel de bine ca şi cu oricare!

– Foloseşte-o împotriva discului! Acum!

Luptătoarea, îngrijorată, puse o mână pe umărul vrăjitorului.

– Rhonin, chiar crezi că asta va merge?

– Ştiu vraja care le va reda puterea, o variaţie folosită de cei din ordinul meu când încearcă să scoată putere din alte relicve, dar cere ca obiectul în cauză să fie fărâmiţat, pentru ca forţele care leagă magia din interior să nu mai existe! Eu pot da înapoi dragonilor ceea ce au pierdut – dar numai dacă pot deschide *Sufletul Demonic*!

– Asta-i pricina, dar? zise Falstad ridicând securea de război. Dă-te înapoi, vrăjitorule! O preferi în două jumătăţi clare sau mărunţită în fragmente mici?

– Distruge-l cum poţi!

– Destul de simplu...

Ridicând sus securea, gnomul trase adânc aer în piept, apoi o aruncă atât de tare încât Rhonin auzi încordarea intensă a muşchilor din braţele tovarăşului său.

Securea izbi bine... fragmente de metal zburară cât colo.

– Pe Aerie! Capul! Îi stricat cu totul!

O gaură mare din lamă oferi dovada suprafeţei tari a *Sufletului Demonic*. Falstad, dezgustat, aruncă jos securea, blestemând meşteşugul de proastă calitate al orcilor.

Rhonin, însă, ştia că nu securea fusese de vină.

– E mai rău decât mi-aş fi imaginat!

– Precis că îl protejează magia, şopti Vereesa. Nu poate tot magia să îl şi distrugă?

– Ar trebui să fie ceva puternic. Doar magia mea nu poate reuşi, dar dacă aş avea un alt talisman...

Îşi aminti medalionul pe care Krasus – sau, mai bine zis, Korialstrasz – i-l dăduse Vereesei, dar acela rămăsese în urmă după ce vrăjitorul şi dragonul roşu se îndreptaseră din nou spre bătălie.

Mai bine dacă ar fi avut ceva de la Deathwing însuşi, dar acel medalion fusese pierdut în munte...

Dar încă mai avea piatra! Piatra creată dintr-unul dintre solzii dragonului negru însuşi!

– Trebuie să meargă! strigă el, ducând mâna la săculeţ.

– Ce ai? întrebă Falstad.

– Asta!

Scoase micuţa piatră, un obiect care nu îi impresionă în nici un fel pe ceilalţi doi.

– Deathwing a creat-o din propria sa fiinţă, aşa cum a creat *Sufletul Demonic* prin propria-i magie! S-ar putea să fie în stare să facă ce nu a putut face nimic altceva!

În timp ce ei priveau, el duse piatra la disc. Rhonin cumpăni cum să o folosească mai bine, apoi hotărî să urmeze învăţăturile meşteşugului său – să încerce mai întâi cea mai simplă cale.

Nestemata neagră păru să lucească în strânsoarea mâinii lui. Vrăjitorul o întoarse cu cea mai ascuţită margine pe care o putu găsi. Rhonin ştia foarte bine că planul lui putea să nu meargă, dar nu avea nimic altceva de încercat.

Cu mare grijă, trecu piatra prin centrul odiosului talisman.

Solzul lui Deathwing trecu tăind prin exteriorul aurıu şi tare al *Sufletului Demonic* precum cuţitul prin unt.

– Ai grijă! Vereesa îl trase înapoi exact la timp, căci un fir de lumină pură explodă din tăietură.

Rhonin simţi intensa energie magică ce scăpa din talismanul distrus şi ştiu că trebuia să acţioneze rapid, căci altfel avea să fie pierdută pentru cei cărora le aparţinea cu adevărat.

Şopti vraja, schimbând-o după cum crezu că era necesar. Magul trudit se concentră din greu, nedorind să rişte un eşec într-un moment atât de critic. *Trebuia* să meargă.

Un curcubeu fantastic, scânteietor, se înălţă tot mai sus, zburând în înaltul cerului. Rhonin îşi repetă vraja, accentuând cât putu de bine ce dorea drept rezultate....

Firul aproape orbitor, acum înalt de sute de metri, se răsuci – îndreptându-se în direcţia dragonilor care luptau.

– Ai reuşit? întrebă luptătoarea cu sufletul la gură.

Rhonin se uita fix la siluetele îndepărtate: a Alexstraszei, a lui Deathwing, şi ale celorlalţi.

– Aşa cred – aşa *sper*....

– Nu aţi trecut prin destule? Veţi continua să luptaţi împotriva cuiva pe care nu îl puteţi înfrânge?

Deathwing îi privi pe adversarii săi cu dispreţ făţiş. Puţinul respect ce îi mai rămăsese pentru ei se stinsese de mult. Neghiobii continuau să dea cu capetele de peretele din zicală, deşi ştiau că, împreună, puterile lor tot nu erau îndeajuns.

– Ai provocat prea multe nenorociri, prea multă oroare, Deathwing, răspunse Alexstrasza. Nu doar nouă, ci şi creaturilor muritoare din lumea aceasta!

– Ce sunt ei pentru mine – sau, la drept vorbind, chiar pentru voi? Nu voi înţelege niciodată asta!

Ea scutură din cap a ceea ce putea fi milă – pentru *el*?

– Nu... nu vei înţelege niciodată...

– M-am jucat destul cu voi – cu voi toţi! Ar fi trebuit să vă distrug acum patru ani!

– Dar nu ai putut! Crearea *Sufletului Demonic* te-a slăbit chiar şi pe tine o bună bucată de vreme....

El pufni.

– Dar acum mi-am recuperat întru totul puterile! Planurile mele pentru lumea aceasta avansează rapid... şi după ce vă voi fi ucis pe voi toţi, voi lua ouăle *tale*, Alexstrasza, şi voi crea lumea mea perfectă!

Drept răspuns, dragonul stacojiu atacă din nou. Deathwing râse, ştiind că vrăjile ei nu aveau să-l afecteze mai mult decât îl afectaseră până atunci. Între puterea sa şi plăcile fermecate grefate pe pielea sa, *nimic* nu îl putea răni...

– Aaaah! Furia atacului ei magic îl sfâşie cu o forţă pe care nu şi-ar fi putut-o imagina. Plăcile lui de adamant făcură prea puţin pentru a micşora impactul. Deathwing contracară imediat cu un scut puternic, dar răul fusese făcut. Întregul său corp îl durea într-un hal cum nu mai cunoscuse timp de multe secole.

– Ce – ce *mi*-ai – făcut?

La început, Alexstrasza însăşi păru surprinsă, dar apoi un zâmbet cu înţeles – şi triumfător – străbătu trăsăturile ei draconice.

– Abia începutul a ceea ce am visat să îţi fac în ultimii ani, ticălosule!

Alexstrasza părea mai mare, mai puternică. De fapt, toţi patru arătau astfel. O senzaţie îl străbătu pe dragonul negru, sentimentul că se întâmplase ceva îngrozitor de rău cu planul său perfect.

– Simţi? Simţi? bolborosi Malygos. Sunt eu însumi din nou! Ce lucru minunat!

– Era şşşi timpul! răspunse Nozdormu, cu ochii de nestemate neobişnuit de strălucitori şi sclipitori. Da, chiar era timpul!

Ysera îşi deschise ochii impresionanţi, *atât* de impresionanţi încât tot ce putu face Deathwing fu să îşi smulgă privirea de la ei.

– Este sfârşitul coşmarului, şopti ea. Visul nostru a devenit realitate!

Alexstrasza aprobă din cap.

– Ceea ce a fost pierdut ne-a fost redat. *Sufletul Demonic... Sufletul Demonic nu mai este.*

– Imposibil! răcni namila metalică. Minciuni! Minciuni!

– Nu, îl corectă făptura stacojie. Sin gura minciună a cărei netemeinicie a mai rămas de demonstrat acum este că tu eşti invincibil.

– Da, rosti scurt Nozdormu. Abia aştept să dovedesc că e neîntemeiată acea aberaţie ridicolă....

Şi Deathwing se pomeni atacat de patru forţe elementare cum nu mai înfruntase niciodată. Nu se mai lupta doar cu nişte umbre ale rivalilor săi, ci cu patru, fiecare fiind egalul său – iar el nu le putea ţine piept tuturor împreună.

Malygos aduse norii asupra lui, nori cu strânsori sufocante în jurul fălcilor şi nărilor dragonului negru. Nozdormu dădu timpul înainte doar pentru Deathwing, vlăguindu-şi adversarul de puteri, făcându-l să sufere săptămâni, luni, apoi ani fără odihnă. Apărarea lui fiind deja scăzută din pricina acestor asalturi, Ysera îi invadă mintea fără probleme, prefăcând gândurile monstrului blindat în cele mai rele coşmaruri.

Doar atunci se înălță Alexstrasza dinaintea lui, teribila răzbunare. Se uită lung la Deathwing, în parte cu milă încă, și spuse:

– Viața este Aspectul meu, întunecatule, iar eu, ca toate mamele, cunosc și durerea și minunea pe care asta le aduce cu sine! În ultimii câțiva ani, mi-am văzut copiii crescuți drept unelte de război, măcelăriți dacă se dovedeau a fi prea sau insuficient de plini de voință! Am trăit știind că atât de mulți au murit fără ca eu să pot face ceva pentru ei!

– Vorbele tale nu înseamnă nimic pentru mine, răcni Deathwing în timp ce se lupta zadarnic să respingă asalturile îngrozitoare ale celorlalți. *Nimic!*

– Nu, probabil că nu... motiv pentru care te voi lăsa pe tine să trăiești nemijlocit tot ceea ce am suferit eu....

Și făcu exact asta.

Împotriva oricărui alt atac, inclusiv a coșmarurilor Yserei, Deathwing putea să se apere întrucâtva, dar împotriva atacului Alexstraszei nu avea nici o armă la care să recurgă. Ea atacă cu durere, dar durerea *ei*. Avu de-a face nu cu agonia așa cum o știa el, ci cu aceea a unei mame iubitoare care suferea pentru fiecare copil smuls de lângă ea, pentru fiecare copil prefăcut în ceva îngrozitor.

Pentru fiecare copil care pierea.

– Vei trece prin tot ceea ce am suferit eu, întunecatule. Hai să vedem dacă îți este mai bine decât mi-a fost mie.

Dar Deathwing nu avea experiență cu o astfel de suferință. Îl sfâșie unde durerea ghearelor rele sau a dinților ascuțiți nu îl putură atinge, căci îl sfâșie în esența ființei sale.

Cel mai îngrozitor dintre dragoni țipa cum nimeni nu auzise țipând un dragon până atunci.

Asta, poate, fu tot ceea ce îl salvă. Atât de speriați fură ceilalți de aceste țipete, încât șovăiră în propriile lor vrăji. În stare, în sfârșit, să se elibereze, Deathwing se întoarse și scăpă cu fuga, zburând iute și frenetic. Întregul său corp se cutremura și continuă să țipe chiar și când dispăru iute din vedere.

– Nu trebuie sssă îl lăsssăm sssă ssscape! își dădu dintr-o dată seama Nozdormu.

– Să-l urmărim, să-l urmărim, chiar! fu de acord Malygos.

– Sunt de acord, adăugă încet Cea a Visării.

Ysera se uită la Alexstrasza, care plana, uimită de ceea ce făcuse.

– Soră?

– Da, răspunse dragonul roşu aprobând din cap. Neapărat, mergeţi! Mă voi alătura vouă în curând....

– Înţeleg...

Celelalte trei Aspecte se întoarseră şi se îndepărtară, prinzând viteză căci începură urmărirea trădătorului.

Alexstrasza îi urmări îndepărtându-se în zbor, aproape gata să se alăture lor în vânătoare. Nu ştia dacă, chiar şi cu puterile redobândite, puteau pune capăt pentru totdeauna terorii lui Deathwing, dar, cu siguranţă, trebuia să fie înfrânat. Oricum, erau alte probleme de care trebuia să se ocupe mai întâi.

Regina Dragonilor cuprinse cu privirea şi cerul şi pământul, căutând. În cele din urmă îl zări pe cel pe care îl căuta.

– Korialstrasz, şopti ea. *Nu* ai fost unul dintre visele Yserei, la urma urmei....

Dacă ar fi luptat singuri, gnomii ar fi suferit, poate, o soartă diferită. Cu siguranţă că ar fi rezistat o vreme, dar orcii nu doar că îi copleşiseră numeric, ci fuseseră şi în formă mai bună. Anii în care stătuseră ascunşi sub pământ îi căliseră pe Rom şi pe ceata lui în anumite privinţe, dar îi vlăguiseră în altele.

Un noroc, dar, că la rândurile lor se adăugaseră un vrăjitor de război, o luptătoare elfă pricepută şi unul dintre verii lor nebuni călare pe un grifon cu cioc şi gheare ascuţite ca briciul. *Sufletul Demonic* fiind distrus, cei trei îşi folosiră aptitudinile ajutându-i pe statornicii gnomi ai dealurilor şi schimbând cursul evenimentelor.

Desigur, fu de ajutor faptul că dragonul roşu tăbăra în permanenţă asupra orcilor de fiecare dată când încercau să îşi organizeze rândurile.

Cei care mai rămaseseră din forţele orcilor din Grim Batol se predară în cele din urmă, atât de înfrânţi încât îngenuncheară în

faţa victorioşilor, siguri că aveau să fie ucişi în curând. Rom, cu braţul bandajat, poate că le-ar fi acordat moartea, căci mulţi dintre ai săi şi dintre aliaţii săi pieriseră, inclusiv Gimmel. Conducătorul gnom urmă însă ordinele altcuiva – şi cine contrazicea un dragon?

– Vor fi duşi în marş spre vest, unde vasele Alianţei îi vor purta înapoi la enclavele deja înfiinţate. A fost destul sânge în ziua aceasta, iar nordul Khaz Modan-ului va face să se verse încă mai mult....

Korialstrasz părea obosit, extrem de obosit.

– Am văzut destul sânge azi, mulţumesc...

Primind promisiunea lui Rom că avea să facă aşa cum ceruse uriaşul, Korialstrasz îşi îndreptă atenţia spre Rhonin.

– Nu voi spune nimănui adevărul despre tine, *Krasus*, spuse imediat tânărul vrăjitor. Cred că înţeleg de ce ai făcut ce ai făcut.

– Dar eu nu mă voi ierta niciodată pe mine însumi pentru greşelile mele. Mă rog doar ca regina mea să înţeleagă....

Gigantul reptilian reuşi să ridice din umeri aproape ca un om.

– Cât despre locul meu în Kirin Tor, asta va fi subiect de cumpănit. Nu numai că nu ştiu dacă doresc să stau, dar adevărul despre ceea ce s-a întâmplat va ieşi cu siguranţă la iveală – cel puţin în parte. Îşi vor da seama că te-am trimis într-o misiune care nu era doar de simplă recunoaştere.

– Ce se întâmplă acum?

– Multe lucruri... prea multe lucruri. Hoarda îşi păstrează încă stăpânirea asupra Dun Algaz-ului, dar asta se va sfârşi în curând. După aceea, lumea trebuie să se reconstruiască... cu condiţia să câştige şansa asta.

Se opri o clipă.

– În plus, sunt câteva chestiuni politice care, după evenimentele acestei zile, se vor schimba cu siguranţă.

Korialstrasz le privi oarecum stânjenit pe micuţele creaturi de dinaintea sa.

– Şi vă voi spune acum că seminţia mea este la fel de vinovată pentru acele schimbări ca oricine altcineva.

Rhonin ar fi insistat, dar văzu imediat că Korialstrasz nu avea să răspundă la acele întrebări. Aflând despre abilitatea atât a lui Deathwing cât şi a dragonului roşu de a se deghiza în oameni,

vrăjitorul nu avea nici o îndoială că rasa lui străveche se implicase mult nu doar în istoria umanităţii, ci şi în aceea a elfilor şi a altora.

– A fost gândire ageră ceea ce ai făcut tu, Rhonin, remarcă dihania. Întotdeauna ai fost un elev bun....

Conversaţia se termină brusc când o umbră imensă trecu pe deasupra lor. Preţ de o clipă, magul istovit se temu că Deathwing scăpase cumva de urmăritorii săi şi se întorsese să se răzbune pe cei care îi provocaseră înfrângerea.

Însă dragonul care plana deasupra se dovedi a nu fi negru, ci la fel de stacojiu ca şi Korialstrasz.

– Cel întunecat scapă cu fuga! Răul lui este, dacă nu oprit, cu siguranţă micşorat întrucâtva!

Korialstrasz se uită în sus, şi rosti cu dor în glas:

– Regina mea...

– Te crezusem mort, îi şopti Alexstrasza tovarăşului ei de viaţă. Te-am jelit multă vreme....

Korialstrasz arăta vinovat.

– Subterfugiul a fost necesar, regina mea, chiar dacă numai pentru a avea ocazia să încerc să îţi câştig libertatea. Îţi cer iertare nu doar pentru durerea pe care ţi-am provocat-o, ci şi pentru nepăsarea de care am dat dovadă manipulând aceşti muritori. Ştiu ce simţi pentru neamul lor....

Ea aprobă din cap.

– Dacă ei vor să te ierte, atunci şi eu te voi ierta.

Coada ei alunecă în jos, împletindu-se cu a lui preţ de o clipă.

– Ceilalţi îl urmăresc încă pe cel întunecat, dar înainte să mă alătur lor în vânătoare, trebuie să adunăm ce a rămas din familia noastră şi să ne reconstruim căminul încă o dată. Aceasta cred că e o prioritate.

– Sunt slujitorul tău, răspunse el, plecându-şi capul masiv. Acum şi pentru totdeauna, iubirea mea.

Uitându-se la vrăjitor şi la prietenii lui, Regina Dragonilor adăugă:

– Pentru sacrificiile voastre, cel mai mărunt lucru pe care îl putem face este să vă oferim o călătorie călare până acasă – cu condiţia să mai puteţi aştepta puţin.

Deşi, cu mult efort, grifonul lui Falstad i-ar fi putut duce, în cele din urmă acasă, Rhonin acceptă recunoscător. Descoperi că îi plăceau ambii dragoni, în ciuda înşelătoriei din trecut a lui Korialstrasz. Pus în aceeaşi poziţie, vrăjitorul ar fi acţionat probabil exact aşa cum acţionase dragonul.

– Gnomii dealurilor vă vor da mâncare şi un loc unde să vă odihniţi. Ne vom întoarce după voi mâine, după ce ouăle sunt recuperate toate şi ascunse la loc sigur.

Un zâmbet amar străbătu trăsăturile ei draconice.

– Să ne rugăm ca ouăle noastre să fie foarte durabile, căci altfel, chiar şi înfrânt, Deathwing ne va fi dat o lovitură amară....

– Nu te gândi la asta, o îndemnă Korialstrasz. Hai! Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine!

Alexstrasza înclină capul spre cei trei.

– Omule Rhonin, elfă şi gnomule! Vă mulţumesc tuturor pentru rolurile voastre în asta, şi să ştiţi că atâta timp cât eu sunt regină, neamul meu nu va fi niciodată duşmanul neamurilor voastre....

Acestea fiind spuse, ambii dragoni se înălţară sus în aer, gonind în direcţia în care Deathwing plecase cu primele ouă. Cele care rămâneau încă la caravană aveau să fie sub protecţia gnomilor dealurilor, care jubilau şi puteau revendica în sfârşit fortăreaţa din munte şi tot Grim Batol-ul ca ale lor din nou.

– O imagine glorioasă, ei! mormăi Falstad după ce dragonii dispăruseră.

Se întoarse spre tovarăşii lui:

– Domniţa mea elfă, vei fi întotdeauna parte din visele mele!

Luă mâna luptătoarei nedumerite, o scuturâ, apoi îi spuse lui Rhonin:

– Vrăjitorule, nu am avut mult de-a face cu cei de felul tău, dar o să zic aici că cel puţin unu' dintre ei are o inimă de războinic! O să fie o poveste pe cinste cea pe care o s-o spun, *Luarea Grim Batol-ului!* Să nu fii surprins dacă într-o bună zi o să găseşti gnomi desfătându-se cu povestea ta în vreo tavernă, ce zici?

– Ne părăseşti? întrebă Rhonin pe de-a-ntregul consternat. Abia câştigaseră bătălia. El încă se străduia să-şi tragă sufletul după tot ce se petrecuse.

– Nu ar trebui să pleci, cel puţin nu până dimineaţă, insistă Vereesa.

Gnomul sălbăticiilor ridică din umeri ca şi cum ar fi vrut să arate că dacă ar fi fost alegerea lui, ar fi stat bucuros.

– Rău îmi pare, dar vestea asta trebuie să ajungă în Aerie cât mai curând posibil! Oricât de rapizi ar fi dragonii, o să ajung înapoi acolo înainte să ajungă ei în Lordaeron! Îi datoria mea – şi mi-ar plăcea ca unii de acolo să ştie că nu m-am pierdut la urma urmei....

Rhonin luă cu recunoştinţă mâna puternică a lui Falstad, bucuros că nu trebuia să o folosească pe cea rănită pentru a da mâna. Chiar şi obosit, călăreţul de grifoni avea o strângere de mână zdrobitoare.

– Îţi mulţumesc pentru tot!

– Nu, omule, eu îţi mulţumesc *ţie*! Mi-ar plăcea să văd un alt călăreţ cu un cântec de glorie mai măreţ de cântat decât am eu! Voi face capetele doamnelor să se întoarcă spre mine, să mă crezi tu pe mine!

Într-o manifestare surprinzătoare pentru o persoană atât de rezervată ca ea, Vereesa se aplecă în jos şi îl sărută pe gnom uşor pe obraz. Sub barba-i mare, Falstad se înroşi puternic. Rhonin simţi un junghi de gelozie.

– Ai grijă de tine, îl avertiză ea pe călăreţ.

– O să am!

Falstad încălecă pe spatele grifonului cu o săritură de rutină. Făcându-le cu mâna celor doi, Falstad bătu uşor cu călcâiele pe coastele animalului.

– Poate o să ne mai întâlnim cu toţii din nou după ce se termină de-a binelea războiul ăsta!

Grifonul se ridică în cer, zburând în cerc o dată pentru ca Falstad să-şi poată lua din nou rămas bun. Apoi „armăsarul" gnomului coti spre vest, şi războinicul cel scund dispăru în depărtare.

Rhonin făcu cu mâna spre silueta ce se micşora, amintindu-şi cu o oarecare vinovăţie primele lui impresii în legătură cu gnomul. Falstad îşi dovedise însă calităţile, în multe privinţe mai mult decât simţea vrăjitorul că şi le dovedise *el însuşi*.

O mână blândă îi luă mâna schilodită, ridicând-o încet în sus.

– Asta a trecut de mult de momentul când avea nevoie de tratament, îl dojeni ea. Am făcut un jurământ să te conduc în siguranţă. Asta nu va arăta bine pentru mine....

– Nu s-a terminat jurământul tău când am ajuns pe ţărmurile Khaz Modan-ului? răspunse el, adăugând un zâmbet vag.

– Poate, dar se pare că ai nevoie să fii păzit de tine însuţi în fiecare clipă a zilei! Oare ce ai putea să îţi faci mai departe?

Însă şi elfa lăsă să îi scape preţ de-o clipă un zâmbet vag.

Rhonin o lăsă să facă destul caz de degetul lui rupt, întrebându-se dacă nu cumva ar mai fi vreo cale ca el să îşi continue asocierea cu Vereesa după ce dragonul îi va fi dus pe amândoi înapoi în Lordaeron. Desigur că avea să fie cel mai bine pentru cei de la conducere dacă cei doi îşi prezentau rapoartele împreună, ca să ateste mai bine evenimentele. Avea să trebuiască să-i propună asta Vereesei şi să vadă ce părerea ar avea.

Curios lucru, se gândi el dintr-o dată, cum cineva putea să treacă de la a-şi căuta, aproape, moartea, aşa cum făcuse el la început, la a vrea să trăiască din plin – iar asta după ce mai-mai că fusese incinerat, zdrobit, străpuns, decapitat şi devorat. Avea să regrete întotdeauna ceea ce se petrecuse în misiunea sa anterioară, dar nu mai era bântuit de vremea aceea.

– Poftim, anunţă Vereesa. Ţine-o aşa până voi putea găsi un material mai bun. Ar trebui să se vindece bine atunci.

Luase o fâşie de material din mantia ei şi făcuse un fel de atelă folosind o bucată de lemn de la o secure de război ruptă. Rhonin îi inspectă lucrarea, o găsi excepţională.

Nu se sinchisise niciodată să menţioneze că, o dată refăcut, ar fi fost în stare să îşi vindece el însuşi mâna pe de-a-ntregul. Ea fusese foarte bucuroasă şi dornică să îl ajute.

– Mulţumesc.

Rhonin spera ca dragonii să nu se grăbească să termine ce aveau de făcut. Nemaiavând a se teme de nimic din partea orcilor, Rhonin nu se grăbea deloc să meargă acasă.

Când se răspândi în sfârşit în Alianţă vestea despre prăbuşirea Grim Batol-ului şi despre pierderea dragonilor pentru cauza muribundă a Hoardei, se stârniră sărbătoririle printre popoare. Sigur că acum războiul avea să se termine în sfârşit. Sigur că acum pacea era pe-aproape.

Fiecare dintre marile regate insistă să audă cu urechile proprii cuvintele vrăjitorului şi ale elfei, chestionându-i îndelung pe cei doi. Coborâră vorbe de confirmare din Aeries, de la unul dintre călăreţii de grifoni, vestitul erou Falstad.

În timp ce Rhonin şi Vereesa îşi continuau turul diverselor regate – devenind tot mai apropiaţi pe parcurs – cel care fusese deghizat ca vrăjitorul Krasus îşi făcuse propriul raport în Odaia Aerului. Iniţial, fusese întâmpinat cu ostilitate de către tovarăşii săi consilieri, mai ales de către cei care ştiau că îi minţise de-a binelea în faţă. Nimeni nu putu contesta însă rezultatele, iar vrăjitorii erau, cel puţin, pragmatici când venea vorba de rezultate.

Drenden îşi scuturase capul umbrit către magul fără chip.

– Ai fi putut nărui tot ce am realizat noi prin munca noastră! bubui el, cuvintele lui fiind dublate ca de un ecou de către furtuna ce se dezlănţuise momentan prin odaie. Totul!

– Înţeleg asta acum. Dacă vreţi, mă voi retrage din consiliu, şi voi accepta chiar penitenţa sau excluderea, dacă asta este ceea ce doriţi.

– Au fost şi unii care au pomenit mai mult decât excluderea, comentă Modera. Mult mai mult decât excluderea...

– Dar am discutat cu toţii şi am hotărât că succesul tânărului Rhonin nu a adus Dalaran-ului decât înţelegere, bunăvoinţă, până şi din partea acelora dintre aliaţii noştri care au protestat pentru scurt timp împotriva faptului că nu ştiuseră nimic despre misiunea lui. Mai ales elfii sunt mulţumiţi, deoarece unul de-al lor a fost, de asemenea, implicat.

Drenden ridică din umeri.

– Se pare că nu mai este nici un temei pentru a continua cu acest subiect. Consideră-te blamat în mod oficial, Krasus, dar *felicitat* de mine personal.

– Drenden! rosti scurt Modera.

– Suntem singuri aici, pot spune ce vreau.

Îşi împreună degetele, mâinile lui formând un fel de turn.

– Acum, dar, dacă nu mai are nimeni nici un alt comentariu, aş vrea să aduc în discuţie subiectul unui Lord Prestor, presupus monarh-ales al Alterac-ului – care *pare* a fi dispărut de pe faţa pământului!

– Castelul este gol, servitorii lui au scăpat cu fuga... adăugă Modera, încă deranjată de comentariile de mai înainte ale omologului său cu privire la Krasus.

Unul dintre ceilalţi magi, cel îndesat, luă în sfârşit cuvântul:

– Vrăjile care împresurau palatul s-au risipit, de asemenea. Şi sunt semne cum că goblinii au lucrat pentru acest mag pribeag!

Întregul consiliu se uită la Korialstrasz.

Korialstrasz îşi întinse mâinile ca şi cum ar fi fost la fel de consternat ca şi restul. Era clar că „Lord Prestor" avusese avantaje din acea situaţie pe care o controla, avusese totul de câştigat; evident, ceilalţi voiau să ştie de ce abandonase totul acum!

– Este o enigmă la fel de mare pentru mine ca şi pentru voi. Poate că şi-a dat seama că, în cele din urmă, puterile noastre combinate aveau să îl doboare. Asta ar fi bănuiala mea cea mai probabilă. Desigur, nimic altceva nu ar explica de ce ar renunţa la atât de mult.

Ceilalţi vrăjitori fură de acord cu asta. Korialstrasz ştia că, la fel ca cele mai multe creaturi, şi ei aveau propriile ego-uri de satisfăcut.

– Influenţa lui slăbeşte deja, continuă el. Căci sigur aţi auzit cu toţii că Genn Greymane şi-a înaintat din nou protestul împotriva ascensiunii lui Prestor la tron, şi până şi Lordul Amiral Proudmoore i s-a alăturat în acest demers. Regele Terenas a anunţat chiar că o a doua verificare a trecutului aşa-zisului nobil a lăsat multe întrebări fără răspuns. Zvonurile privind logodna iminentă a lui Prestor cu tânăra prinţesă au pierdut din importanţă....

– Tu îi cercetai trecutul, comentă Modera.

– Se prea poate ca unele dintre acele informaţii să se fi strecurat spre Maiestatea Sa, da.

Drenden aprobă din cap, destul de mulţumit.

– Misiunea lui Rhonin ne-a adus în graţiile lui Terenas şi ale celorlalţi, şi vom folosi această revenire cât vom putea de bine. În cel mult două săptămâni, „Lord Prestor" va fi anatemă pentru întreaga Alianţă!

Korialstrasz ridică o mână în semn de avertizare.

– Cel mai bine ar fi să avem o abordare mai delicată, mai iscusită. Avem timp. Nu peste mult timp, vor uita chiar că a existat.

– Poate că ai dreptate.

Magul cu barbă se uită la ceilalţi, care dădură din cap arătând a fi de acord.

– În unanimitate, dar. Ce minunat!

Îşi ridică mâna, gata să pună capăt adunării consiliului.

– Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva...

– De fapt, mai este, îl întrerupse magul dragon.

Un nor din furtuna ce se risipea pluti prin el.

– Ce este?

– Deşi mi-aţi acordat iertarea pentru acţiunile mele dubioase, sunt nevoit să vă spun acum că trebuie să îmi iau rămas bun de la activităţile consiliului, pentru o vreme.

Părură uluiţi. Nici unul nu îşi amintea ca el să fi lipsit vreodată de la vreo adunare, cu atât mai puţin să se retragă din consiliu.

– Pentru cât timp?

– Nu pot spune. Eu şi ea am fost despărţiţi atât de mult timp, va dura ceva timp până să recâştigăm ce am avut odată.

Korialstrasz mai-mai că îl putu vedea clipind pe Drenden, în ciuda vrăjii care îl făcea să fie doar o umbră.

– *Tu* ai o... o *soţie*, asta e?

– Da. Iertaţi-mă dacă nu mi-am amintit niciodată să vă spun. Precum spuneam, am fost despărţiţi multă vreme....

Zâmbi, deşi ei nu puteau să îi vadă zâmbetul.

– ... Dar acum ea s-a întors la mine.

Ceilalţi făcură schimb de priviri. În cele din urmă, Drenden răspunse:

– Atunci... desigur... nu îţi vom sta în cale. Sigur că ai dreptul să faci asta....

Făcu o plecăciune. De fapt, dragonul spera să se întoarcă, deoarece asta făcuse la fel de mult parte din viaţa lui lungă de câteva secole cât aproape orice altceva. Şi totuşi, în comparaţie cu a fi cu Alexstrasza lui, chiar şi asta pălea.

– Mulţumirile mele. Sper, desigur, să rămân la curent cu toate veştile importante, vă promit....

Ridică mâna a rămas bun în timp ce vraja pe care o făcu îl transportă departe de Odaia Aerului. Cuvintele de despărţire ale lui Korialstrasz erau mai adevărate chiar decât şi-ar fi putut da seama ceilalţi vrăjitori. Ca membru al Kirin Tor-ului – chiar şi unul absent din consiliu – plănuia categoric să urmărească manevrele politice. În ciuda dispariţiei lui „Lord Prestor", rămâneau gâlcevile devastatoare dintre diferitele regate, Alterac-ul fiind, din nou, unul dintre subiectele cele mai însemnate. Îndatoririle sale faţă de Dalaran *pretindeau* ca Korialstrasz să fie mereu atent, urmărind totul.

Iar pentru regina lui, pentru neamul lui străvechi, el şi alţii ca el aveau să urmărească... să urmărească şi să influenţeze, dacă avea să fie necesar. Alexstrasza credea în aceste rase tinere, mai mult încă după ceea ce făcuseră Rhonin şi ceilalţi, şi din acest motiv Korialstrasz intenţiona să facă ceea ce trebuia pentru a-i întări ei convingerea. Le datora asta atât ei cât şi celor care îl ajutaseră în misiunea lui.

Nimeni nu îl mai văzuse pe Deathwing după fuga disperată a bestiei negre. Cu ceilalţi mereu cu ochii în patru după el acum, părea puţin probabil că avea să mai terorizeze lumea ceva vreme de-acum încolo, poate niciodată. Totuşi, datorită lui, ceilalţi începuseră să fie din nou interesaţi de viaţă şi de viitor.

Evul Dragonului trecuse, e drept, dar asta nu însemna deloc că ei nu aveau să continue a-şi pune amprenta asupra lumii... chiar dacă nimeni altcineva nu avea să bănuiască vreodată acest lucru.

În trecutul învăluit de negura vremurilor, lumea lui Azeroth s-a umplut cu creaturi fabuloase de felurite neamuri. Misterioşii elfi şi gnomii îndesaţi trăiseră printre oameni într-o relativă pace şi armonie – până în clipa în care sosirea armatei demonice cunoscute ca Legiunea Arzătoare a năruit pe vecie liniştea lumii. Acum, orcii, dragonii, goblinii şi trolii se luptă pentru supremaţia asupra unor împărăţii fărâmiţate, în stare de război – episod al unui scenariu malefic, grandios, care va determina soarta lumii din WARCRAFT.

O încrâncenată revoltă în sânul celor mai înalte ranguri de vrăjitori ai lumii îl va trimite pe magul Rhonin într-o călătorie periculoasă în inima ţinutului Khaz Modan-ului, controlat de orci. Ceea ce va descoperi acesta este o conspiraţie vastă, inimaginabilă, mai întunecată decât i-ar fi trecut vreodată prin cap, o ameninţare care îl va împinge a încheia o alianţă primejdioasă cu creaturi străvechi ale aerului şi focului, în cazul în care lumea Azeroth-ului va mai apuca un alt răsărit.

ZIUA DRAGONULUI

O poveste originală despre război, magie şi eroism bazată pe jocul electronic cu vânzări şi premii remarcabile lansat de Blizzard Entertainment.

ISBN 973-9397-66-2